

РАДЕ ВУЈИСИЋ
БРАТСТВО ВУЈИСИЋ

Рецензент

ДРАГОМИР ВУЈИСИЋ, професор

Издавач

ИТП „УНИРЕКС“, Подгорица

За издавача

ЈАНКО БРАЈКОВИЋ, директор и главни и одговорни уредник

Јектор и коректор

ДАРА ЂУКИЋ

Технички уредник

БРАНИСЛАВА ВЕЉКОВИЋ

Тираж

500 примјерака

ISBN 86-427-0643-0

Штампа

ДД „СЛОВО“ КРАЉЕВО

РАДЕ ВУЈИСИЋ

БРАТСТВО ВУЈИСИЋА

Драго ми је јуно Ивану, аријан
Кривошан рођендан, сретно дјети
својој да се свјета дједо, жељо ми
дједо Раде -

Милановић, 1998. год.
Н. Милановић

ПОДГОРИЦА,
1998.

*Ову књигу посвећујем
братственицима ВУЈИСИЋИМЛ,
који су допришјели угледу братства
и сеоје животе жртвовали
за одбрану отаџбине и слободу,
борећи се са Турцима, у српско-турском,
првом и другом балканском рату,
првом и другом свјетском рату
и рату са усташама 1991-1992. године,
међу којима и
стрицу Милићу и брату Велимиру.*

Р.В.

ПРЕДГОВОР

(Отето од заборава)

Човјек је од давнина настојао да сазна нешто више о својим прецима, да зна какве особине су имали, колико он има сличности са неким од дједова и прадједова, те шта су и колико чинили за своје потомство. То сазнање требало је усмено пренијети младима да би они исто тако наставили са казивањем својем потомству. Данашње сазнање, на основу писаних докумената, споменика и легенди, продире до дубоко у прошлост. Постоје сазнања о неким збивањима и знатно прије наше ере, знамо о старим народима и њиховој култури.

Колико знамо о себи и свом роду, лози и докле то сазнање сеже у прошлост, то је питање које се углавном намеће свима нама, о којем често размишљамо. У Црној Гори је врло изражено интересовање за своје братство, за свој коријен, ко смо, шта смо и одакле смо. Ко су били наши дједови и прадједови, најчешће одакле су доселили, какви су били људи, јунаци и колико су цијењени у свом роду и окружењу.

О нашем братству Вујисића, односно о прецима прије настанка братства, постоје предања и легенде још од Немањића и Мрњачевића. Предање каже да је потомак Мрњачевића, послје неколико кољена, и наш родоначелник војвода Богић Морачанин, који досели у другој половини XVI вијека у Морачу, у нашу колијевку Прекобрђе, од чијег унука Вујисе заснива се и наше братство Вујисића. Како је даље текло у развоју и ширењу братства преношено је с кољена на кољено. Али, на жалост, то није биљежено да би данас могло послужити као докуменат и сигуран ослонац за многе наше тврдње.

Бројно је братство Вујисића тако да се интерно дијелимо на огранке, који срећом нијесу замијенили наше заједничко презиме, као код многих других братстава. У оквиру огранка било је јасно сазнање да је то најближи род и са јаком крвном везом, поготову што су Вујисићи међусобно склапали бракове. У овој књизи забиље-

жено је око четрдесет таквих бракова, почев од половине прошлог вијека. Било их је сигурно знатно више. Али ако се узме у обзир да је у огранцима од његовог формирања протекло вријеме од најмање десет кољена онда је логично да се крвна веза са рођацима из другог огранка временом губила те су и бракови из тог разлога били могући.

Вјероватно је много наших братственика мучила мисао да покушају сачинити преглед развоја братства и израдити родослов. За то су постојали реални услови у другој половини прошлог, почетком па и средином овог вијека кад је било људи са дужим памћењем од краја осамнаестог вијека па даље. Међутим, стигло се скоро до краја и овог вијека а да се тек тада нађоше људи који су успјели да много тога спасу од заборавља. Тако је, прије десетак година, наш рођак Драгољуб Љубомиров, дипломирани правник, послје дужег истраживања сачинио родослов Вујисића у виду стабла, а затим се прихвати посла и помогне Раду Милевом на припремању ове књиге.

Ето коначно нађе се један од одлучнијих Вујисића, природно обдарен за истраживање, који подuze огроман посао на сакупљању података о развоју нашег братства од родоначелника Вујисе и његовог дједа Богића Морачанина до данашњих дана. Тог посла се прихвати Раде Милев, економиста родом из Штитарице. Раде је зналачки пришао овом послу уз већ стечено искуство на пољу књижевности и издавању књиге о Штитарици и других публикација из области књижевности. Годинама је радио на прикупљању података идући у већини случајева од куће до куће, од познатијег братственика до другог из истог или другог огранка. Требало је од више сјећања и казивања извући реалан сиже података и повезати у једну цјелину.

Описао је Раде Морачу, Манастир Морачу - лавру Немањића, честе борбе са Турцима у Морачи и око ње, храбро брањење својих огњишта, свог племена и светиње Манастира. Затим шире борбе за одбрану Црне Горе, српства и православља у којима је учествовала и храбра чета Вујисића од близу 150 бораца. У књизи су истакнути наши братственици који су били примјери чојства и јунаштва, поносни и дични племеници и Црногорци. Њима пристаје овај стих: „Пуче пушка а за њоме витешки се поклич зачу, ко је соко шири крила - ево Турци на Морачу“!

Вујисићи су се из прадједовског Прекобрђа расељавали на разне стране. Највише их се преселило у Србију. Има их у већини земаља Европе, у Америци, Аустралији. Тек смо недавно сазнали да има приличан број наших рођака у новопазарском и сјеничком крају. Они сачуваше своје презиме, крсну славу и обичаје. Изгубили

су слово „и“ у свом презимену. Те су тако данас Вујсићи, као и то из ког огранка потичу и ко им је од рођака најближи. Због тога им аутор ове књиге Раде Милев уписа нови огранак Гвозденовићи по старини Гвоздену који отприлике прије двјеста година пресели из Мораче у тај дио тадашњег Санцака. Посебно нам је драго, као и свима њима, што их у припреми ове књиге пронађе њен аутор.

Аутору књиге пошло је за руком, уз помоћ Драгана Љубова, да пронађе и наше рођаке који живе у јабланичком крају, који су одселили из Селишта (Прекобрђе, прије око 120 година, и тамо се прозвали по претку Јовану Јовановић и, а у нашем братству су се издвојили из огранка Перковића.

Више братстава, потомака Богића Морачанина, преселили су се из Прекобрђа у друга села Доње Мораче и многих крајева наше земље и свијета, а највише је до данас у „Преобрдима“ (како су их некад називали наши преци) остадоше најбројнији и највјернији им Вујсићи.

Још једном да истакнемо да је ова књига изашла из штампе не у последњем часу, већ иза њега, јер да смо без ње ушли у двадесетпрви вијек и трећу миленију вјероватно се никада не би ни написала, поготову не у овом обиму и са оволико података. Да је писана прије педесет или сто година била би богатија за много података о људима и збивањима до тада, а то би био добар подстицај да се настави са биљежењем нових података и припремањем нове књиге.

Као што и сам аутор књиге каже, посебну захвалност за стварање ове књиге треба одати не само Драгољубу који је радио стабло родослова већ и Божидару - Божу Миливојеву, који се у потпуности био предао на стварању ове књиге и помогао је са бројним подацима записаним на папиру и магнетофонској траци, и окитио са бројним фотографијама наших предака, јунака и официра и других истакнутих личности у братству. Како аутор рече: „Божо је помогао не само пуном подршком и свакодневном сарадњом са аутором него и сликом и ријечју“.

На крају хвала Раду Милевом, на уложеном труду и пожртвовању што је испунио неиспуњене жеље многих прије нас, жеље нас његових савременика **ДА ОТМЕ ОД ЗАБОРАВА** све ово што је забиљежено у овој књизи и што је омогућио нашим потомцима да могу уредно да наставе пратити даљи развој и напредак нашег рода и порода.

Драгомир Ивана Бегова, професор

РИЈЕЧ АУТОРА

*"Без муке се ијесма не исиоја,
без **муке** се сабља на сакова "*

Рече један мудрац!

Баш тако. Да бисмо написали књигу о нашем братству, што нам је била и жеља и обавеза, ваљало се одрећ и доста слободног времена, прикупити доста снаге и ухватити се у коштац са не баш малим и лаким послом око истраживања и прикупљања грађе неопходне да би се могла "ковати" примјерна књига каква одговара нашем братству.

Требало је загристи крупан залогај и поћи на дуг пут у трагањима за старевинама које су зарастале и топиле се у времену преко четири стотине година.

Давно је била 1574. година када је наш родоначелник Богић доселио у Морачу и окућарио се у Петровој Равни. Давно је било 1584. године када је наш предак Добрија погинуо у одбрани Манастира Морача од Турака.

Давно, давно и давно!

Ваљало је "чепркати" и то подуже времена да би се продужила сјећања код старих и најстаријих памтиша, трагати по писаним свједочанствима, све то обједињавати "калемити" да би се изашло на прави траг, доказало, да би се добила истина колико је то могуће, да би се тим истраживањима ставила "рампа" забораву, да би се прокрчио пут утемељењу истине о нашем братству, његовом развоју, миграцији, животу.

Наша трагања су, чини нам се, ипак била успјешна. Успјели смо да повежемо нити у многоструке испрекидане и изгубљене са нашим прецима. Да докучимо сазнања измакла и више од два вијека, да "отмемо" велико "благо" скоро у задњем трену.

Посљедњи трагови спознаје о нашем братству досежу тек до почетка деветнаестог вијека тј. до 1809. године када су морачки јунаци пошли у сусрет (параду) Карађорђу на Сјеничку и Пештерску висораван, са којег сусрета су донијели славу себи и својим покољењима.

Са задовољством смо тражили умније људе и памтише, да од њих сазнамо штогод, јер су ризнице памтиша о нашим прецима, о нама бивале све оскудније.

Посљедња два вијека, уз помоћ мудрих људи и писаних доказа, надамо се да смо, ипак успјели осликати живот на овим просторима.

Но, колико год смо се трудили да нађемо све доказе преношене с кољена на кољено, нијесмо се смјели ослонити на тачност многих верзија. Зато смо се определијели да идемо, тако-рећи од куће до куће. Да лично разговарамо са сваким појединцем, да каже о себи и својима.

Са задовољством истичемо да је наша идеја о писању ове књиге, наишла на велико разумијевање и подршку и прихваћена са задовољством, што је и допринијело да су се сви рођаци ставили на испомоћ у пружању неопходних података. Мали број је био оних који су били лежернији и спорији, и то углавном млађи и рођаци.

Трудили смо се да не изоставимо ни најмањи детаљ који је био вриједан пажње, а говори о нама, животу, традицији. Врло одговорно су казивали о нашим ратницима-војницима, официрима, барјактарима, перјаницима, као и о истакнутим личностима и школованим људима и људима радничког занимања. Трудили смо се да на исти начин и истим ријечима казујемо о нашим братственицима који су положили живот у ратовима и турским бојевима, као и у балканским, I и II свјетском рату, без обзира на политичку и страначку определијељеност. Сви су они нама драги рођаци, наша крв, наша душа. Нијесмо заборавили ни на наше голооточке страдалнике, као ни на наше најмлађе жртве рата 1991-1992 године. Нека им је свима слава и хвала.

Бићемо задовољни ако ова наша књига буде послужила нашим сљедбеницима за нова истраживања и проширивања сазнања о нашем братству у новом издању.

Били бисмо неправедни када се не бисмо захвалили нашим драгим рођацима који су нам пружили несебичну помоћ при прикупљању података за Родослов, међу којима су: Видосава Вујисић-Шекуларац, Радомир Шујов, Вељко и Драгомир Иванов, Милутин Војислављев, Миливоје Мирков, Душан Јевремов, Радојица Новичин, Слободан Љубов, и многи други.

Највеће задовољство ће нам бити ако смо успјели да са овом књигом отмемо од заборава оно што се не би смјело заборавити: о нама, нашим прецима. То би нам био и најљепши дар покољењима, а захвалница прецима.

Овај текст ћемо завршити поруком:

"Бе ја стадох, ти продужи"!

Раде Вујисић

НАША СЛАВА ЈЕ АРАНЂЕЛОВДАН

Српска православна црква слави празник посвећен сабору светог Архангела Михаила, или како је записано у старим календарима Сабору светог архистратига Михаила и осталих бестјелесних сила небеских.

Овај празник, познат као Аранђелов дан, веома је поштован у српском народу и слави се увијек 21. новембра, односно 8. новембра по Јулијанском календару.

Празник је установљен у четвртом вијеку, у вријеме римског папе Силвестера и александријског патријарха Александра, а датум је везан за осми дан новембра, јер је архистратиг Михаило, први и осми међу анђелима (Гаврило, Рафаил, Урил, Салатил, Јегудил, Варахил, Јеремил) који су се, како каже предање, са војском свих анђела супротставили силама зла.

Новембар је изабран као девети мјесец (nove-девет), јер је у вријеме Јулија Цезара март био први мјесец, као мјесец, стварања свијета, а у строгој анђелској хијерархији постоји девет чинова.

Свети Архангел Михаило, најугледнији међу безтјелесним силама и најближи небеском престолу, сабрао је војску анђела и спасио их, како каже предање, од понора зла палог анђела Луцифера.

Свети анђеоло, симбол борбе против зла, "сила небеска која прихвата душе умрлих мјерећи им добра и зла дјела", слика се на иконама као небески ратник, у војничкој опреми са мачем и копљем са злим духом који окован у ланцима лежи под његовим ногама.

Аранђелов дан је слава београдског Саборног храма који је грађен прије више од вијека и по (од 1837 до 1840), по налогу књаза Милоша Обреновића, а први пут је освештан 21. новембра 1845. године.

*"Ко не држи браша за браша,
држаће туђина за господара"...*

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

ДОЊА МОРАЧА

МОРА ЧКО КОЛО

*Над Морачом, ађе ускаче
скок бијеле с Свети-горе,
Побожне су Немањић а
руке Богу дигле горе.*

*То је ћ аба Морачана,
ту су купе, Бога моле,
ту вијећ е вијећ ају
душманима да одоле.*

*Ту се Миња војевода
закле цркви и олтару,
и владици, Светом Петру,
црногорском господару.*

*Да он мрске Колашинце
подносити више неће,
за слободу живот, главу
им имање дати све ће е.*

*Уби силног Хасан-бега
иза тога мало дана,
па савардак друш пери
Љевишкијех наврх страна.*

*Сердар Мијат сустопице
следова'је војеводу
укупно су Морачане
подстицали на слободу.*

*Ракочевић , Меденица,
и Вујисић и-братства љута*

*тргоше се као лавчад
из верула отргнута.*

*На све стране за војводом
и сердаром кидисаше
те скрхаше низ Рзачу
силно војску Дели-баше.*

*Перовић и, Јанкепић и
и крвави Дрљевић и-
да иза њих изостану,
радиј' бише у гроб сић и.*

*Два пута су Морачани
град Колашин отимали,
а на Петно Брдо чисти
јунаштва су примјер дали.*

*Гредама су острошкијем
многе Турке обалили
свуд около земље наше
јуначки се крвавили.*

*Дуг је свети-сјећ ати се
свог племена, дичних глава
као Маша и Милете, 1)
Радована - Милисава.*

*Ах, Морачки витезова,
јунаштва вам чистог злата
свети спомен вазда др'ште
вашег Миње и Мијата.*

Краљ Никола Петроић

1) Милисав је велики јунак и командант Доњоморачана, познатији као Милисав Мишнин Вујисић.

ДОЊА МОРАЧА

Доња Морача (ту подразумејамо и Прекобрђе) је врло специфично географско подручје. Зна се уздизати и до двије хиљаде метара надморске висине и од тих висина спустити и до неких око сто педесет метара. Та висинска разлика утиче и на климатске услове, па је клима знатно промјенљива, тако да на истом морачком простору имамо разноврсну климу, јер се она формира под утицајем планина које је окружују, као и "отвора" према мору која се и те како осјећа на просторима Мораче. Морача је, практично у "загрљају" кола горостасних цинова: Комова, Сињавине, Дурмитора, Острвице, Вучја, Столова, Јаворја, Лоле, Капе Морачке, Ивовика, Пећачке главе, Штавња, Сретешке главе и др. Тај простор који окружује Морачу допире према Тари и Колашину. Тако, доњоморачко подручје припада сливовима: Таре и Мораче, односно сливовима Јадранског и Црног Мора.

О гранвдама Мораче са сусједним подручјима, због њихових, врло честих промјена, данас је врло тешко говорити, па се у то нећемо упуштати. Јер, доста граница и простора је врло често прелазило из посједа у посјед, и из руке у руку, било племенских или општинских атара. Овдје се ради нарочито о планинама, као на примјер Котич, гдје је у недавној прошлости долазило и до оружаних сукоба између Морачана и Васојевића, од којих је познат и сукоб на Кому у којем је звани Мина Папчина ранио војводу Богића, да би, на тај начин Котич остао Васојевићима.

Познат је и спор између Морачана и Васојевића о граничној линији од Вучетиног камена до Штавња и око Таре, у којем је интервенисао и митрополит црногорски Петар II Петровић и по његовом налогу формирана комисија под руководством Пера Томова, брата владике Рада, ради утврђивања спорних граница.

На подручју Доње Мораче су кречњачке стијене у висини до 300 метара, међу којима су: Зло Мјесто, Соко, док у коритима и

сливовима ријека, као у Сјеверници, има већи број врло интересантних пећина у којима су откривена језерца-извори, који су толико хладни да се та вода не може пити.

На подручју Доње Мораче, тј. Прекобрђа, има знатан број потока и извора и на јадранском и на црноморском сливу. Према јадранском сливу Доња Морача (Прекобрђе) "одушује" коњоном Платија у дужини око четири километра, а високим неколико стотина метара и представља својеврсни феномен ове врсте.

На тарском, тј. црноморском сливу, такође се налази велики број рјечица и потока међу којима има и извора на висини од преко 1.600 метара (испод Острвице). Међу рјечицама познате су: Пчиња, Пјешчаница (која извире испод Тори), Бијели поток, Јасенски поток, Јабучки поток, Братојевићки поток. Када је ријеч о водама, вриједно је напоменути, да на простору овог (тарског) слива има и једна стојећа вода-језерце звано Блаце, под Црквином, које је чувено по пијавицама, те га врло често посјеђују болесници који пате од "зле крви".

Прекобрђе је највеће морачко село, које се састоји од неколико засеока. Протеже се од Роваца до тарских лугова на домак Колашина у дужини од преко 30 километара. Оно се дијели на Горња и Доња села. У Горњим селима живе: Вујисићи и Булатовићи, а у Доњим Ракочевићи, Меденице, Брауновићи, Шћепановићи и др.

Сједиште Прекобрђа је Улица. Ту је основана школа, а било је и сједиште општине док је Прекобрђе имало статус општине. тј. до 1956. године.

У Доњим Селима је и Петрова Раван, мјесто становања до смрти војводе Богића Морачанина, и колијевка свих Морачана који воде поријекло од војводе Богића. Виноградина са Кичиним селом и Мељацима су трећи заселак доњоселски, као и: Уљара, Села, Глоговик и Водице.

Горњоселски засеоци су: Поди, Кржево, Смира, Кричање, Селишта, Кос, Дренова. Називи (топоними) мјеста у Косу и Прекобрђу су:

У Косу и Прекобрђу, колијевци братства Вујисића, скоро свака стопа, сваки брежуљак, сваки поточић... има свој назив.

Ово су само неки од њих.

ТОРИ
СВРКОТЕ
КАЛАЦ
ЈЕЉЕ
ЗЕЧКА

БИЉЕГА
КОВИЉАТИ КРШ
КРИЖЕВИ
ЗАКАЉЕ
СЛОНИШТА

БРЕГОВИ
БУРМАЗОВ ДО
КАМЕНИЦЕ
БИЈЕЉ
НАКЛОН

ДИЋАЛИЦА	РУДИЧ	ГРУБЉАН
ЦРНИ	ЛЕДИНЦИ	ЗАСЈЕДНИЦА
ВИТИ	ПУЈИНЕ ДОЛИНЕ	КУРАНСКА ПОТОЧИНА
БИОСКО БРДО	РАШТАН ЛАЗ	ЛОШТИ
ОРЛУЈАК	ПРИСОЈЕ	ДОБРОСАВА
ПАЉЕВСКА РИЈЕКА	КОТЛОВАРИ	ГРАОВИШТА
ПРОСУТИ КРШИ	ГЛАВЕ	ГУБАВИЦЕ
ЈАСЕНОВ ДО	ЖЕЖИПГГА	КУЦИНО БРДО
ОМАН	МЕЋУВРГ	ЋЕДИНА РАВАН
ОБЛА ГЛАВА	ЂУРОВА ЊИВА	ЗАЦРКАЉЕ
ОСТРОВИЦА	СМРЧИШТА	ЊИКОВА ЊИВА
КАДИНА ДОЛИНА	СИЧКА	КОКОРИН ДО
ЈЕЛИЋА КАТУНИНА	ВРЖЊЕВИ	МАРИН ВРТ
РУДИ ДО	ДУНИШИН ВРТ	СПАС
ПРЕВОЈА	ДЕКИНА ПОТОЧИНА	ЗАСКОЧНИЦА
МИЛОШЕВ МРАМОР	ДЕБЕЛА ПОТОЧИНА	МЕЉАЦИ
МАРКОВИЋА ЛАЗ	ВУКАСОВ БРИЈЕГ	СВИНГ
БРАТОЈЕВИЦА	КЛАНИЦЕ	АЛУГА
ОГЛАВАК	УСОВИНЕ	МИРОВ КУРАЦ
СЕДЛА	СТУДЕНЦА	РАШТАК
ТАМНИЦЕ	СОДОМ	БОЈИН КРСТ
ДВОРИШТА	ГВОЗД	ГАБЕЉСКА ЛАЗИНА
ЗЕЈОВ МРАМОР	ТАТАРИШТА	ПЛАНИЧКИ ВРХ
ПАЉЕВИ	ГРЕБЕН	СРЂЕВИНА
КАКИЋА ГЛАВИЦА	ПСОГЛАВА	УШИН БРИЈЕГ
МАНАТИ БРИЈЕГ	СЈЕВЕРНИЦА	БУШТРА
ГВОЗДЕНОВ. БРИЈЕГ	ВИЛИНА ВОДА	КИЧИНО СЕЛО
ГИЗДАВА ГЛАВИЦА	ЋЕДОВА ЖИЛА	БУКОВА ВОДА
НОВАКОВ ЛАЗ	ПРИЧЕЛИ	УСОВИНЕ
КОШКОВАЦ	СТРЕЉАНИЦА	СОКОЛОВСКИ ПОТОК
МУРАТОВ ТОЧАК	ЧУКЕ	БЕДЕМ
ГРОБСКА МЕЋА	ЛЕЋЕВ ДО	МОСТИПГГА
ПОЧИВАЛА	ГРАЈИШНИЦА	

Прекобрђе је некада имало преко 240 домова (кућа).

Кос, село прекобрдско, прате многе легенде које казују о постајању овог села и живота у њему од много прије Богићевог доласка и кажу:

Кос је био насељен много прије доласка Богића Морачанина у Морачу. По легенди, туда је постојао, у доба Римског Царства, главни пут од мора према унутрашњости (данашњој Србији). Штавише, остаци тог пута могли су се назрети све до изградње пруге Београд-Бар, када су, углавном уништени.

Легенду о томе да је у то вријеме на територији Коса поста-
Јало веће насеље поткрепљивало је и то што су на каменитом

узвишењу на средини села постојала Сједишта уклесана у камену, уздигнута, те се вјеровало да је ту било "зборно мјесто", а сједишта су била за главаре. На жалост, небригом и непажњом ту је приликом изградње пруге отворен каменолом и тако уништени вишевијековни трагови живота.

До данас је сачувана света трпеза из неке богомоље, можда, чак и из тога времена.

Многа гробља чији су остаци и данас видљиви, свједоче и својом величином да је то подручје било густо насељено. Народ их назива "Мацурско гробље", али је вјероватније да нијесу формирана само у доба Мацура. У дијелу старог Коса постоје гробови од камених блокова који никако нијесу могли бити рађени за обичне житеље.

Остало је вјеровање да су топоними Дворишта и Тамнице из тих давних времена многољудности на том простору.

Тешко је претпоставити колико вјекова траје легенда о томе да је на територији засеока Селишта закопан ћуп злата. Сигурно је само да је приближно стара колико и друга о казану злата у кањону Сјевернице.

Географска карактеристика Прекобрђа је да је то највртоломнији крај на подручју Доње Мораче. Истина, богато је шумом и водом. Некада је било прави рај за сточарство, нарочито за узгој коза. Богато је и са разним воћем: јабуке, шљиве, крушке, ораси, дрењине, а има и винове лозе. У овом дијелу Прекобрђа врло добро успијевају и житарице, као и све врсте поврћа.

СТАРИЈЕ ДОБА

О старосједиоцима Мораче мало се зна. Мало се зна и о животу тадашњих житеља у Морачи. Но, то и колико се зна у вези је са Манастиром Морача. Познато је да су Турци опустошили Манастир 1504. године, скинули са њега оловни кров и да је овај живопис био остављен зубу времена све до 1574. године, када је Манастир поново обновљен.

Иако је, у то вријеме, Морача била под турском управом, у Морачи није живио ни један Турчин, а тада их је мало било и у Колашину. Обнављање Манастира није било по вољи Турака, па је свакодневно пријетила опасност, поновна похара и рушење. Но, осјећала се жеђ народа за слободом, па су често изазивани сукоби с Турцима. О догађајима у Морачи из тих давних времена сачувана су сјећања од потомака војводе Богића. Истина, не зна се поуздано када је дошло до првих Богићевих сукоба са Турцима. Али се претпоставља да је то било другом половином XVI вијека - око 1577.

године или 1578. године, јер се везује са временом када се Богић сукобио са Климентима и протјерао Штикоја-мацурског поглавицу и прогнао их из племена са Климентима заједно. За тај сукоб поузданије се тврди да се десио 1578. године.

О том догађају прича се овако: "Дошли Турци из Никшића и почели пљачкати по Морачи. Том приликом опљачкали су и кућу неког попа Ђировића. Попадаја се успротивила пљачки и један Турчин је ударио ногом у стомак, а она, како је била трудна, од јаког удара побаци дијете. Одмах, потом наишао је и војвода Богић са синовима, Озријом и другима. Разјари га нељудски поступак Турака и сузе повријеђене жене, те Богић, са друштвом пође у потјеру за Турцима који су се били сакупили код Манастира, с намјером да га опљачкају. Успут, Богић рече друштву: "Ми ћемо се помијешати с Турцима код Манастира. Они се неће од нас плашити. Кад се ја, дохватим руком за десни брк, онда сложено нападните и пobjеда је наша".

Кад је Богић повео разговор с Турцима о њиховом понашању и догађају у кући попа Ђировића, Турци се почну иронично понашати и запјевају пјесму: "У Богића, у Морачанина, жута крушка жутица, слатка ли је појести"! Богић им на то одговори: "У Богића, у Морачанина грка крушка, грчица, запашиће ви у грло". У пјевању, Богић се дохвати десном руком за брк-дадне договорени знак за напад. Кидишу богићевци на изненађене Турке, направе од њих касапницу. Уз то, стално су им у прогону Турака прискакали у помоћ Ровчани, тако да се мали број Турака-харачлија спасио захваљујући ноћи која их је отела потпуног уништења у потоку који се од тада назива Сумрак, по Богићевим ријечима: "Доста је више гоњења, ево ухвати сумрак". У тој бици, баш на завршетку у Сумраку погинуо је и један Богићев син. Од тада Богићево име се на далеко чуло.

Богић је још више популарисан побједом над Климентима, која је услиједила одмах по побједи над никшићким Турцима. Поред ратних поклича и побједом над противницима Богић је био и имућнији домаћин. О томе говори и једна пјесма која гласи: "У Богића, у Морачанина /у њега се три весеља граде/ шћер удаје а жени два сина"! Сватови су истовремено отишли у Наси Плав за невјесте. И када су се сватови враћали са невјестама, младожење су им пошли у сусрет. Када су били близу Матешева, иза једног вала (камена) дочекали су их Клименти, из засједе, убили их и осјекли им главе. Тек што су Клименти завршили овај чин стигли су и сватови и Богић је препознао тијела синова-младожења. Сватови узму тијела младожења, однесу и сахране на Засједници, у Петрову Раван. Од тада, ово, мјесто гдје су Богићеви синови-младожење погинули, зове се Црни вал.

Богих је хтио, по сваку цијену, да планина Котич буде његова и племена морачкога, јер је био погодан за држање стоке. У сукобу око Котича, трагично је окончао живот-смртно га је ранио Мина Мићков-Папчина, Милошевић из Лијеве Ријеке. Умро је у Петровој Равни и сахрањен поред синова-младожења на Засједници.

ДОЦНИЈЕ ДОБА

Унуци војводе Богиха се од краја XVII вијека расељавају из Прекобрђа и шире, по морачким селима и умножавају. Њихове активности против Турака задуго ћуте. Тињају све до друге половине XVIII вијека. Тек крајем вијека почну осјетније борбе и сукоби већ их размјера.

Ни један сукоб са Туцима ни побједу над Турцима нијесу извојевали сами Морачани. Они су, на поклич, увијек са собом имали: Ровчане, Васојевиће, Братоножиће, Пипере и др., који су им помагали и прискакали у помоћ.

Од тада, врло често почињу да гину Турци-харачлије. Први је загризао "ледину" Бег Мркоњић, када је из Раичевина пошао ка Прекобрђу, да купи харач. Од тада се поток између Раичевина и Лађева дола зове Мркоњића поток. Тај примјер осоколио је Прекобрђане и кад су прве харачлије-њих 12, послје бега Мркоњића, ушли у Прекобрђе, Прекобрђани су их напали у Кули Пекана Вујисића и све их поубијали. Од тада Турска власт у ово морачко село није ушла.

Да би осветили погубљене харачлије, Колашинци нападну Прекобрђане (Вујисиће) у Кричањама, гдје су се налазили са стоком. Али без успјеха.

Прекобрђани (Вујисићи) их јуначки дочекају и протјерају преко Коса и Тори. Уграбе им 25 глава, а остатак се бјегством спаси.

Не много послје тог догађаја, око 1780. године, неколико Прекобрђана, сачекају и убију дванаест врских Колашинаца на Зауглини у Тари, при повратку од скадарског паше-Бушатлије, коме су били понијели тридесет глава морачких талаца, које су Турци погубили били у Колашину због отказане послушности кулука и данка. Ови Турци су остали неосвећени.

Због тог проклетог и по Турке кобног харача, многи Турци су главом платили. Један од тих трагичних, по Турке, догађаја десио се негдје 1789. године, или мало прије, када су се Морачани и Ровчани одметнули од Турака. Тада је морачки кнез Радуле Радовић, убио

бега Ђурђевића, када је овај купио харач по Морачи. То се десило прије боја на Црквинама 1789. године.

На позив руске царице Катарине, Црногорци и Херцеговци устали су на оружје против Турака 1788. године. То су радо дочекали Морачани и Ровчани и припремили се за борбу. Турци су сазнали за намјере својих комшија-Морачана и Ровчана и кренули с јаким снагама на Морачу. Но Морачани су их пресрели на Црквинама у којем сукобу су Турци скупо платили поход на Морачу.

Идуће 1790. године, Ђор-паша, да би осветио пораз Турака на Црквини, покупи велику војску по Санцаку и Колашину и децембра те године опсједне Морачу и позове Морачане да се покоре Султану и да му донесу данак. Морачани се окупе, у помоћ им притекну и Васојевићи и Братоножићи, и на сами Божић нападну Турке који се спасу бјегством ка Колашину. Поражени Турци овај пораз изгубљене битке на Црквини припишу Ђор-паши и убију га у лугу код Подбишћа. У овој борби са војском Ђор-паше, на Црквини, стекао је славу за себе и своје потомство храбри Радосав Марков Вујисић који је у борби ножевима пронашао себи заклон и спас у једном шупљем храсту (дубу), из којег је, бранећи се, убио и посјекао 12 Турака. Иако је био рањен, није се дао да му одсијеку главу, захваљујући својој храбрости, храсту у којем је имао заклон и Васојевић има који су му притекли у помоћ.

Септембра 1796. године, јака турска војска пође из Колашина да пређе преко Мораче, и Роваца, да помогне Махмут-паши Бушатлији у борби против Црногораца. Морачани и Ровчани се нијесу слагали да им Турци газе по територији, дочекају их на Лопате, страшно их поразе и врате у Колашин.

Напади Турака на Морачу стално су се понављали од 1789-1796. године, и због сталних пораза били су одустали од својих агресивних намјера, убједивши се да силом не могу Морачанима наметнути господарење. Следећи пораз за Турке био је погибија Асанбега Мекића. Услиједио је и тешки пораз Махмут-паше Бушатлије под Бусовником у Љешанској нахији 1796. године, чијем поразу су велики допринос дали Морачани, Ровчани и Ускоци, нанијевши велики пораз турској војсци на Лопатама, која је била кренула у помоћ паши Бушатлији. Послије ових пораза, нешто око двадесет-пет година, Морачани су били мирни од турских напада. Но у том мирном времену Морачани и Ровчани нијесу мировали. Стално су вршили препаде на турској територији Доњег и Горњег Колашина. Турци су се опет одлучили да нападну Морачане и казне их за непослушност. Делибаша Ибро са 12.000 Турака пошао је у похару на Морачу. Делибаша је још у путу платио данак. Док је изашао на

Јаворје оставио је преко'300 мртвих, а многи су се подавили у Морачи. Ту је изгубио и Алајбарјак опшивен мацаријама (златницима). Тај барјак пао је у руке Нову Купинашу који је био под командом Боја Цигранина-Вујисића из Прекобрђа. Најдрагоцјенији трофеј тога боја био је алај-барјак који су Морачани дали на поклон владици Петру Првом.

Као главни догађај последије овога боја, опет гдје су Морачани одиграли велику улогу, било је убиство Смаил-аге Ченгића на Мљетичку у Дробњацима 1840. године. Тај чин извршен је заједничким снагама и напорима Дробњака, Ровчана и Морачана, а иницијативом Петра II Петровића-Његоша. Ко је командовао том војском, спорно је питање, а и ако се зна да су Морачани чинили већину те војске на челу са Мином Радовићем. И у тој борби помиње се Шуњо Јелин, Вујисић, који је, међу првим јунацима био над мртвим Смаил-агом и уграбио доста плијена са Смаил-аге. Послије Смаил-агиног смака, најважнији догађај био је погибија вјероломних Пијука на Вучју 1841. године. Били су, каже се велике крвопије Србима немилосрдно су их убијали, а и сам Манастир опљачкали. И када су два угледна Морачанина, на вјероломство ухватили, и то убиство их је коштало скупо. Морачани су своје племенике вишеструко осветили и од тада Пијуци се више нијесу „копијерили“.

Бој на Полимљу био је 1854. године.

Морачани су увијек били спремни да се сукобе са Турцима, па било ради одбране Мораче, или помоћи некоме од сусједа. Када говоримо о Морачанима, зна се да је ријеч, у првом реду о Вујисићима.

Када је скадарски везир Осман-паша напао Васојевиће, књаз Данило је апеловао на пиперског сердара Јола Пилетића, да притекне у помоћ против Осман-паше и плавско-гусињских бегова. У том крвавом боју, у помоћ Васојевићима, са сердаром Пилетићем учествовало је и 800 Морачана на челу са командантом Милисавом Мишнићем-Вујисићем. У том боју на Полимљу живот је изгубио знатан број ратника из племена морачкога и ровачкога, како се тада говорило: "Погинуо је цвијет младости и јунака".

Ослобођење Колашина 1858. године.

Одмах након боја у Полимљу, 1854 године, Турци бивају поражени на Колашину 1858. године. Наиме, Турци су претходне године били поражени приликом заузимања Речина. У освајању

Колашина, учествовали су: Васојевић и, Братоножић и, Дробњаци, Ровчани и Морачани. У жестоким обрачунима са колашинским Турцима, Морачани су, на челу са Милисавом Мишниним, командиром Данилове гарде, нападали правцем: Жирци-Бабљак-Кула Мартиновића-Колашин. На кули Омера Мартиновића Морачани су имали осјетне губитке, али су свој задатак успјешно извршили и Турке савладали. Но, Колашин је дефинитивно ослобођен тек 1878. године.

Стање у Потарју, иако је Турска моћ из дана у дан била у сталном опадању, за српски живаљ било је све несносније. Неколико турских бегова: Каљић и, Љаљевић и, Мушовић и, испољавали су страشان притисак на српски живаљ. Зато се Морачани, Ровчани и Ускоци 1861. године, договоре да нападну Поља и прогнају Турке. Морачани предвођени Милисавом Мишниним - Вујисићем, напали су Подбишће и шанац Зека Љаљевића, који су савладани уз велике жртве, међу којима је пало и неколико храбрих Вујисића, међу којима и Марко Бојанин, познат као неустрашив јунак и најљепши човјек својега времена, па је као такав припадао и Књажевој гарди.

Године 1862. у крвавој борби на Метеризима турску војску је предводио Омер-паша, који је по други пут нападао Црну Гору, Морачани предвођени Милисавом Мишниним, показали су храброст и ратничку вриједност. У тој успјешној борби Милисав је постигао врхунац личног херојства и задобио славу неустрашивог војсковође и уврштен у ред најбољих црногорских јунака и одликован највећим орденом за храброст.

Послије сјајне побједе на Вучјем Долу 1876. године, над Муктар-пашом, књаз Никола је упутио помоћ неколико батаљона Црногорцима око Дуге и Пресјеке која је имала жестоке сукобе са војском Сулејман-паше. Морачани су се жестоко одупрли Сулејмановој војсци на Крцу и Петном Брду, али уз велике губитке. У тим жестоким окршајима погинуо је и један од најхрабријих официра Доњоморачког батаљон Јупо Милисављев, Вујисић.

Бој на Доњој Морачи 1877. године

Кроз непрекидну борбу са Турцима Морачани су увијек показивали изузетну храброст, а имали су и изузетну срећу, да су, скоро увијек, далеко надмоћнијем непријатељу наносили велике губитке и пораз. Црна Гора је у договору са Србима објавила Турској рат августа 1876. године. Турски војсковођа Махмут-Али паша, добио је задатак да нападне Црну Гору. Располагао је са

преко 15.000 низама и већи број башибозлука и напао од Сјенице преко Берана, правцем: Колашин-Манастир Морача-Спуж, да се удружи са снагама Сулејман-паше и Али Сабит-паше, да прегазе Црну Гору и заузму Цетиње. Мехмед Али-паша санџачки са својим бројним снагама неопрезно се кретао преко Васојевића, да би у Буковој Пољани претрпио жесток пораз и огромне губитке од војводе Миљана Вукова. На том бојишту је оставио преко 800 мртвих и велики број рањених. Ошамућен на Буковој Пољани Мехмед Али-паша не продужи са својом војском преко Лијеве Ријеке, него крене преко Мораче и Роваца у правцу Спужа, гдје узгредно попали Липово и Речине.

У налету преко Мораче, њему се супротставила малобројна војска из Липова са Вукалицом Шуњовим на челу. Речинска чета са Лакићем Милајићем и Прекобрдска чета са Новом Ђућиним-Вујисићем на челу. Брзо су им прискочили у помоћ васојевићки батаљони који су их поразили на Буковој Пољани, као и Ускоци и Дробњаци. Мехмед Али-паша, и ту, на иодручју Доње Мораче, на Црквини претрпи огроман пораз и велике губитке, гдје се бројка погинулих кретала и преко 2.000, а много већи број рањених, уз огромне количине изгубљеног оружја и ратне опреме. У овом боју храбри Морачани изгубили су 28 својих јунака, а рањених је било само 43.

Као и увијек раније, ратници из братства Вујисића, предвођени легендарним Милисавом Мишиним - Вујисићем и Новом Ђућиним, показали су изузетну храброст и ратну вјештину и из те борбе изашли као и много пута раније, побједници.

Ослобођење Колашина 1878. године

У црногорско-турском рату 1876-1878 године, Црногорци су извојевали неколико значајних побједа - на Вучјем Долу, Фундини, Морачи - које су биле од великог значаја за Црну Гору као државу, јер су те побједе подигле њен углед међу европским земљама. То је период када се Отоманско Царство потреса. У веома неповољној војнополитичкој ситуацији по Турску, долази до Санстефанског, а потом и до берлинског конгреса, гдје је Турска била приморана да прихвати "што јој се да". Берлинским конгресом било је предвиђено да Колашин и Поља припадну Црној Гори. Знало се, да кроз вјековну и крваву борбу Морачана, Ровчана и Васојевића, нема ни говора о некој попустљивости ни са једне стране, напротив, односи су бивали све заоштренији. У том времену Митрофан Бан добио је упутство како да поступи са Турским властима у Колашину

о предаји Колашина Црној Гори. Морачки главари срочили су ултиматум колашинском команданту Нури-бегу за преговоре. У морачкој делегацији пошли су: Митрополит Бан, Милисав Мишнин, Драгиша Перков, Мрдеља Вељов и др. Састанак са турским главарима из Колашина је одржан на Стреличком кршу. Турцима је био непријатан ултиматум о напуштању власти у Колашину, али 22. септембра 1878. године и то су морали да учине. Тако су: Милисав Мишнин-Вујисић, Драгиша Перков-Меденица и са њима Нури-бег и више главара, пројахали коње кроз ослобођени Колашин. И док је морачка делегација разговарала са турским командантом Нури-бегом, турска војска је из Фортица излазила, а црногорска је замијенила. Турски барјак је падао, а црногорски крсташ-барјак се дизао. Тврђаву на којој је био истакнут турски барјак заузела је чета официра Тома Радовића, а ону на Башањем брду чета Ђуђе Новова-Вујисића. "Да у ЂУХУМЕТ (општинску кућу) уђемо требало нам је преко цијеле вароши пријећи. У проласку нашем преко вароши све на гомиле Турци сједе испред кућа и на дућанима и сваки пушку острогушу држи преко кољена, а опасао око појаса фишеклију пуну фишека, а ни један није устао да нас поздрави, него нас гледаху као грдне своје крвнике, који без њиховог питања и пристајања отимамо господствујућ од 500 година, права", записали су Морачки главари приликом преузимања Колашина и власти у њему. Одамах, по ослобођењу Колашина, у њему је оформљена власт, стим што је из Мораче прешло окружно начелство и тако Колашин постао административни центар за Морачу, Ровца и дио Васојевића.

Са ослобођењем Колашина нијесу престали и даљи сукоби са Турцима. Одмах следеће године (1879) био је бој на Новшићима. У тој борби, у најкритичнијем часу по одред Марка Миљанова, прискочили су у помоћ морачки и ровачки батаљони, који су, снажним јуришом успјели да разбију албански обруч и спасу безизлазне ситуације одред Марка Миљанова. Морачани су и у овом боју показали велику храброст, али ту храброст и скупо платили и имали велике губитке. И на овом бојишту јунаци из братства Вујисића су показали велико јунаштво, али имали и знатне губитке.

Ране са Новшића нијесу биле ни зацијељене, а требало је исељавати Турке из Поља, који нијесу били напустили Поља иако је одлуком Берлинског конгреса било наложено, па се морало прибијећи и сили оружја. Тако су Морачани и Ровчани у љето 1886. године, напали Турке и заробили њиховог заповједника Ибрахим-бега са 40 Турака и повели га и предали на Цетиње, гдје су дали пристанак да

ће, одмах напустити Поља. То су и учинили, али су се у јулу поново вратили, прегазили Тару и напали Поља. Опет су Морачани на челу са Драгишом Перковим стигли у помоћ. Договор о предаји Турака који су се били забарикадирали у чардацима, са заробљеним пољским главарима, није постигнут, већ су давали снажан отпор Морачанима. И све док није пристигао артиљеријски официр Мато Вујисић са артиљеријом и погодио њихову барикаду-кућу Турчина Сабита Мартиновића, забарикадирани Турци се нијесу хтјели предати. Тек тада су се предали и то им је био и посљедњи боравак у Пољима, а артиљеријском официру Мату Вујисићу још једна славна и витешка пobjеда над непријатељем. Тада је у Пољима заробљено око 70 Турака, а знатан број их је погинуо и рањен. Послије пада Поља и Турци из Колашина дефинитивно су иселили, а порушена им је и цамија у Колашину.

Од ослобођења Поља 1886. године, па до 1912. године, озбиљнијих сукоба са Турцима на граници Таре није било, осим повремених пушкарања и по који мањи инцидент.

Српско-турски и балкански ратови 1912-1913. године

Црна Гора је објавила рат Турској октобра 1912. године. Тада је и формиран Источни одред црногорске војске, за чијег команданта је постављен бригадир, сердар Јанко Вукотић. Извршена је и реорганизација дотадашњих јединица. Због раније уочених мањкавости у командном кадру за команданта пољског батаљона постављен је командир Павле Вујисић. Под његовом командом су протјеране турске снаге са сектора Жари и Пали, Јабучине, Соколовице и Лијеске и заузето Шаховиће. Као командант Лијевог крила Источног одреда црногорске војске Павле Вујисић напада Бијело Поље и ослобађа га.

Након ослобођења Бијелог Поља, Павле Вујисић са дијелом војске из своје команде, одлази у сусрет српској војсци која се кретала од Сјенице и Пештера. Његов задатак био је и на том простору да разоружа турско становништво и онеспособи га за било какву агресивност. Поред ослобођења Санцака, Павле Вујисић је учесник ослобођења и дијела Метохије, па се његово јунаштво и умјеће у командовању уздизало на највишу лествицу црногорских официра. Павле Вујисић је 1913. године унапријеђен у чин бригадира и постављен за команданта Ловћенске бригаде, са којом је командовао у I свјетском рату до 1915. године, када је постављен за команданта друге дивизије Источног одреда црногорске војске.

Када је сердар Јанко Вукотић, командант Источног одреда напустио командно мјесто на Дрини, на његово мјесто дошао је Павле Вујисић. И у Чајничу, пред одлазак, да би охрабрио српски живаљ и чајничке прваке, генерал Вукотић им објашњава како "мора да иде, али да ће на његово мјесто команданта доћи Павле Вујисић".

Говорити о ратовима црногорске војске, а заобићи Морачане и Вујисиће, немогуће је. Српско-турски рат започет је 1912. године када је требало прогнати Турке и са санџачких простора. Ослободити Тару да не буде граница, да Турци не поје коње на њу. Морачки батаљон и Вујисића чета у њему, имали су задатак да чисте терен од Мојковца и Бјеласице према Бијелом Пољу.

Према ратном дневнику "Споменита књига рата 1912-1913. капетана (у моменту писања књиге поручника) Луке Пунишина, чета Вујисића се крстала на борбеном задатку, како слиједи:²

"Турске борбе против њихове раје, тј. Срба беранскијег, што су Турци гонећи своју рају, палећи њихове куће прешли били и црногорску границу, поперили своје шаторе и почели да харају наше катуне, тј. да кољу јагњад и фатају дјецу непунољетну по Шишкој планини, па 22. и 23. јула 1912. године, дошли су били два баталиона да бране своје катуне и да Турке поврате из своје границе"...

(Извод из ратног Дневника капетана Вујисића)

Дан мобилизације, распоред и кретање војске на рат 23. септембра 1912. године. Дошла је Колашинска бригада и Дурмиторска и учиниле логор на Брези. Након извршене смотре јединица од команданта Источног одреда генерала Јанка Вукотића, дат је потребни распоред, и то: Доњоморачки и Колашински баталијон под командом командира Јова Меденице, да се крећу преко планине Шишке и да логор учине на Вагане Каљића. У овој борби 23. јула чета Вујисића, под командом поручника Лукс Пунишина, на десном крилу црногорске војске, и са бочне стране, напала је Турке, и приморала их на бјегство и напуштање шанчева и Вагана Каљића. У том жестоком борбеном окршају, Турци су уграбили Мигуда Новељина из чете Вујисића и његову главу и оружје однијели за Бијело Поље. Ту је дошло и до сукоба између Меденичке чете и чете Вујисића, јер су Меденице мислиле да су Турци мјесто Вујисића. У овом жестоком сукобу погинуо је Пуро Лакићев Дуњић

1) Из Мемоара-ратни дневник I свјетског рата српск срдара Јанка Вукотића.

2) Капетан Лука Пунишин Вујисић - "Споменита књига рата 1912-1913. године и Чета Вујисића", вођсна у доба рата. Чува се код Лукиних потомака у оригиналу.

а изгинуо је велики број Турака, а Турци су их купили по мраку уз упаљене фењере и носили. Чета Вујисића је приморала Турке да напусте границу и Шишка је ослобођена. У борбама на ријеи Љубовић и Муминовом кршу, чета Вујисића је испојила изузетну храброст и јунаштво. У овом боју рањен је Мико Милошев Вујисић и погинуо Павле Савов Поповић. До оштрих сукоба дошло је и на Јасиковцу. У тим тешким борбама, када су Турци јуришали да заробе топове које су Црногорци на Јасиковцу имали, Лука Вујисић са својом четом пошао је на смрт или живот, да не дозволи да топови падну Турцима у руке. У том жестоком сукобу погинуло је ПЕТ Вујисића а рањени су: Радојица Новичин и Јован Вукосављев и одмах подлегли ранама, а Турци су посјекли Шпира Перкова, Милисава Милунова и Николу Арсова. Ту је рањен и Нико Томашев, Милија Миљанов, Бајо Вукадинов и Марко Милутинов Булатовић. У том борбеном моменту Турци су ухватили и официра Мијушка Вујисића, али су га браћа одбранила и отела бодући бојонетима Турке. У овом сукобу са Турцима изузетну храброст и умјеће у ратовању показао је командир чете Вујисића поручник Лука Пунишин, као и његов брат водник Вуко. Ту је рањен и храбри борац Бајо Вујисић. У крвавим сукобима од Муминова Крша до ушћа ријеке Љубовиће у Лим погинуло је преко тридесет Турака, одакле су се Турци дали у бјегство. У тим сукобима који су трајали неколико дана септембра, од Вагана Каљића, преко Јасиковца. долинСм Љубовиће до Кисјелице, у којима се жестоко борила чета Вујисића, погинуло је преко 300 Турака. Код ослобођења Бијелог Поља, чета Вујисића је под командом Луке Вујисића заузела Обров (брдо изнад Бијелог Поља), без губитака и на њему поперила свој БАРАЈАК.

Из Бијелог Поља црногорска војска (те и чета Вујисића) пошла је према Беранама, преко Дубова, Костића, Журена, Радулића и након напорног маршовања ологорила у Црнче.

На Беране је пошао и артиљеријски командир Мато Вујисић са далекобојним и лаким топовима.

Приликом доласка ка Беранама, гдје је Вasoјевићка бригада под командом бригадира војводе Лакића Војводића, водила седмодневну борбу без успјеха, на беранским тврђавама, гдје се Турци није-су дали ни помјерити, на прилазу Тифрану, Турци су отворили ураганску ватру из артиљеријског оружја и лаког, са Јеловице и блокирали кретање Доњоморачког батаљона. Чета Вујисића, на челу са поручником Луком Пунишиним, била је у претходници, пришла је турским шанчевима код Тифранског крша и оцијенио да су Турци утврђени и да је неопходна артиљерија. У овом жестоком окршају

чета Вујисића је показала изузетну храброст и заробила 15 Турака а међу њима и хоџу Риза Заина и велики број пушака и цебане. Чета Вујисића је прва заузела Тифран и турске шанчеве и шаторе. На Тифрану први је подигао свој барјак Радош Б. Вујисић, а неколико црногорских барјактара своје барјаке задјенули су и цијеви турских топова. Ту ноћ Турци су напустили Беране и тврђаву Јасиковац. До часа напуштања Берана и беранских тврђава, непрестано је вођена артиљеријска борба под командом бригадира Мата Вујисића која је приморала Турке да бјеже у правцу Рожаја користећи ноћ као једини спас.

У борби за одбрану Берана Турци су располагали са око 7000 царског низама и око 5000 башибозлука. У овом боју рањен је барјактар Бошко Петров Вујисић и десечар Милинко Марков, а погинуо је Радојитда Муратов и још неки из других јединица. Доњоморачки батаљон је логоровао на Јасиковцу, баш ту гдје је била распоређена турска артиљерија и топови.

"Логор и одмор на Јасиковцу беранском и ко пара имаше коњака и ракије пијаше, а љеба и меса држава даваше, па и коромана турскијег доста имаше". (Забилежио је хроничар).

Из Берана војска се упутила у правцу Ругова, кроз Луге, Ржаницу, Побјеник, Ријеку Марсенића, Шекулар у правцу Чакора и Приједола. На Чакору је дошло до боја са војском Џавид-паше, која је имала око 12.000 војника. У овом сукобу Доњоморачким батаљоном командовао је поручник Лука Вујисић. Приликом слома Турака и наступања Доњоморачког батаљона на Приједо први је стигао на брдо Лисац (више Кућишта) и заробио 600 до 800 турских шатора. У овом боју рањен је и главни заповједник турске војске Џавид-паша. Доњоморачки баталион са брдском артиљеријом под командом капетана Божа Ракочевића и водника Маријана Ђућина наступала је у правцу планине Кукавице. Ту је рањен војник Милован Грујић. Извршен је напад у правцу планине Кукавице на турске шанчеве. У овом нападу чета Вујисића била је у претходници и у првој борбеној линији.

Турски шанчеви су заузети без губитака. Одатле је настављено маршовање у Пећ. Код цркве Пећке патријаршије Црногорску војску дочекао је српски народ-жене и дјеца са великим одушевљењем: "А пред њима свештеници обучени у одежама, са крстовима у рукама, са пјесмом и свештеника и народа, уз звоњење Црквених звона, са боцама ракије, вина и коњака, грлећи војнике-ослободиоце и офицере, а многи су, од велике радости и плакали" - каже хроничар.

Освајање Ђаковице био је задатак и Доњоморачког баталиона. Зато су из Пећи маршовали до села Скиван гдје је учињено логоровање. Ту ноћ је Васојевић ка бригада, под командом ђенерала Радомира Вешовића, заузела Ђаковицу. Доњоморачки баталион дошао је до више вароши на брдо Чабрат и ту ологорио.

Крајем октобра (29) Одред сердара Јанка Вукотића кренуо је за Скадар. И у том покрету Доњоморачки баталион био је у претходници. Тога дана команду над Доњоморачким баталионом преузео је дотадашњи командир чете Вујисића поручник Лука Вујисић.

Прелазак преко планине Богићевице био је врло тежак, јер је био велики снијег и хладноћа. Доњоморачки баталион је био одређен за претходницу. Велика мећава и вјетар нијесу дозвољавали правилно кретање и маршовање. Намети снијега били су такви да су у њих коњи остајали мртви, а војска је падала од снијега и хладноће. Коњи и комора је остајала. Војници су се борили са хладноћом и сметовима за спасавање живе главе и помагали један другоме. Ко је у таквим мукама могао мислити о коњима и комори. У овој страшној цичи и снијегу умро је један војник из Дурмиторског баталиона-Радовић. Након преласка планине Богићевице официри су сабљама правили лопате од штица скинутих са кровова сувота из Бабиног Дола, да би раскидавали снијег и намете и правили пртину. Са планине Богићевице Доњоморачки баталион продужио је марш ка Плаву.

Од Плава ка Гусињу чета Вујисића остављена је била у заштитници. И на овом путу војску је пратило зло вријеме. Падала је страшна хладна киша. Тада су војници на логору једва успјели да заогње ватру, па се иза наложених огњева сву ноћ чуло дозивање војника "А, не упусти ватру, не заспи море". Одатле је војска одмарширала до у Кастрате, па преко Груда до Грујомира и до ријеке Ријоле гдје је учињен починак. Тај дан био је Свети Архангел Михаило крсно име многих Морачана. Тога дана чети Вујисића, из Зетског одреда прикључила се група Вујисића-добровољаца који су дошли из Америке да се боре са својом браћом за отаџбину на челу са барјактаром Јанком.

На логор на Груде и Враке Доњоморачки баталион остао је 37 дана. Ту је дошао и Павле Милисављев који је био постављен за команданта свијех батаљона и храбрио војску ријечима: "Турска пушка до нас не може дотурити, а топ из Скадра неће нас погодити, само да гледамо шта ће бити са Бардањолом"...

У том моменту на Бардањолу је огорчена борба вођена између Васојевићке бригаде и Турака, у којој су Васојевић и поред успјеха имали и велике губитке-преко 50 мртвих и рањених. У тој борби рањен је и командант бригаде бригадир Радомир Вешовић.

Аутор "Ратног дневника" у свом опису свакодневних догађаја каже:

"Диспозицијом тога дана било је одређено до 10 ура ујутру топовска, а онда јуриш пјешадије сабљом и пушком на жицу четвороструку и на укопане шанчеве и блиндиране, а шанчеви су били турски за став стојећи". У тој борби поред жестоких напада и јуриша неколико баталиона, уз велике губитке су одбранили Бардањол. Њима је у помоћ притекао Доњоморачки и Липовски баталион, преко ријеке Кира, тако да је велика борба вођена на Бардањолу, Штоју, Тарабошу и Брдици гдје је успјела војска Доњоморачког и Липовског баталиона да освоји Бардањол и заузму логоре и шанчеве турске. Ту је пао велики број турских војника, а доста је било мртвих и рањених Црногораца. Црногорци су страдали нарочито испод жице коју су, на јуриш кридали и пробијали. Из Доњоморачког и Липовског баталиона у том јуришу погинуло је пет, а рањено осам војника. Међу рањенима био је Јанко Тошковић, учитељ и народни посланик. На стражама које су одржаване на Бардањолу из чете Вујисића рањени су: водник Вуко Пунишин, Марко Мијатов, Лакић Паунов, Димитрије и Миле Мијатов.

Колашинска бригада је 5. априла одмаршовала са Барадањола преко ријеке Кири, Груде и Блата, скадарске Крајине и са Цкла, затим од Тарабоша и Голиша и Мурићана, наставила је маршовање преко Кастратских вирова ка Подгорици. Послије прикупљања војске у Подгорици 17. априла 1913. године, с а о п ш т е н о је да војска, како ко може, путује својој кући, а за брашњеник је сваки војник добио по два кила хљеба.

То је био и крај српско-турског рата 1912-1913. године и чете Вујисића у братственичком саставу.

ВОЈНО ОРГАНИЗОВАЊЕ У МОРАЧИ И РОВЦИМА

Доласком Данила Петровића за књаза Црне Горе мијења се начин војног организовања на цијелом подручју Црне Горе и Брда. Врши се попис војске по племенима, а између њих-најхрабријих и најугледнијих људи бирају се војне старјешине: стотинаши, барјактари, десечари. Овакав однос према Књазу прихватили су и племенски прваци Мораче. Тада је у Морачи био главни војни заповједник Милисав Мишнин Вујисић.

Књаз Никола Петровић је 1869. године, укинуо назив Црна Гора и Седморо Брда и државу назвао једним именом "ЦРНА ГОРА".³⁾

Године 1871. извршен је цјелокупни попис црногорске војске која је организована по: батаљонима, четама, водовима и под-водовима. Међу шест груписаних бригада била је и Морачко-васо-јевић ка.

Командни састав Доњоморачког батаљона 1876-1878. године, у чијем саставу је била и чете Вујисића, изгледао је овако:

ДРАГИША ПЕРКОВ МЕДЕНИЦА, командир,
ЖИВКО ЂОКОВ РАКОЧЕВИЋ, подкомандир,
МИЛИСАВ МИПШИН-ВУЈИСИЋ, главар,
ЛУПО МИЛИСАВЉЕВ ВУЈИСИЋ, официр,
МИЈАЈЛО Б ВУКСАНОВИЋ, официр,
ТОМО А. РАДОВИЋ, официр,
ВУЧЕТА П. МЕДЕНИЦА, официр,
МАТИЈА З. МЕДЕНИЦА, официр,
РАДОВАН ПЕРОВИЋ, официр,
ЂУЋА НОВОВ ВУЈИСИЋ, официр-тобџија,
МАРКО ДОЖИЋ, барјактар,
НИКОЛА ЛАКИЋЕВИЋ, барјакатар,
ЈАНКО ВУКСАНОВИЋ, барјактар,
ЂОКО ЈАНКОВИЋ, барјактар,
ОТАШ С. МЕДЕНИЦА, барјактар,
МИЛОШ ВУЈИСИЋ, стари барјактар

3) Рајко Раосављевић: "Морача, Ровца и Колашин" 1984. страна 115.

*"Кад би Сунце знало какве пошни све
Ирије, помрачило би"...*

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

МОНАСТИР МОРАЧА

МАНАСТИР МОРАЧА

Говорити о Морачи, а заобић и Манастир Морачу, то би било неопростиво. Јер су Морачани, па и друга племена у сусједству, кроз читаву историју постајања овог племена, за Манастир били тако-рећ и пупчаном врпцом везани. У најтеже доба, када је опстанак Морачана висио "ко капља о листу", само када је покличем поменут Манастир, то је код њих уливало наду у побједу и спас, соколило их, давало им и моралну и духовну снагу и увијек били сигурни у побједу, те су се, у свим случајевима побједама и китили.

Ову богомољу, коју сваки Морачанин носи у души и срцу, која је у XVI вијеку била похарана и попаљена, те због тога пуних седамдесет година била напуштена, када је год требало бранити од харачлија и нечести, Морачани нијесу помишљали на страх или смрт, бранили су је и увијек одбранили.

Познати су бројни напади турске империје и њихових поданика да ову морачку богомољу оскрнавe и опљачкају, да поруше гњијездо морачко, гдје су се окупљали, веселили, Богу молили, договарали.

Поменућемо само неколико турских насртаја на Морачу и њен Манастир. Неколико напада, неколико окршаја у којима су Турци увијек били поражени.

Манастир Морача стално је био мјесто окупљања и свих договора угледних Морачана: шта и како радити, па и ако се некоме од зулумћара радило о глави, договор је ту падао.

Један од најпознатијих зулумћара и насилника у питомот Морачи био је Хасан-бег. Тајни договор о његовој ликвидацији донесен је у Манастиру под руководством морачког архимандрита Аксентија Шундића, Мијата Дуловића и Реца Даничина. У септембру мјесецу 1797. године Хасан-бег је дошао у Морачу са харачлијама. О његовом доласку архимадрит је обавијестио морачке прваке. Договор је извршен, а тај чин извршио је тада голобради младић, а касније славом овјенчани војвода Мина Радовић.

Манасшир Морача

У Манастиру Морачи извршен је и тајни договор о ликвидацији чувеног Смаил-аге Ченгића 1840. године, великог зулумћара и харачлије из Херцеговине, који је задавао јаде Ускоцима и Дробњацима, који се прочуо из битке на Граховцу 1836. године, гдје је Смаил-ага, својом руком посјекао неколико Петровића. Ту су: Новица Церовић, Шујо Карацић, војвода Мина Радовић, архимандрит Димитрије Радојевић, извршили припрему да наплате дугове од Ченгића. Тај договор су и извршили септембра 1840. године на Мљетичку гдје су војнички свакако били најбројнији Морачани.

Приликм напада на Морачу 1877. године, Мехмет-али паша доживио је велики и тежак пораз. У овом покушају уништења Манастира Мораче Мехмед-али паша је имао преко двије хиљаде

погинулих војника, као и у још бројним покушајима на Морачу који су Турци без успјеха и уз велике губитке завршили.

По предању, Манастир Морача је подигао унук Немањин Стефан. У камену изнад западних врата уклесан је натпис који (преведен гласи: "Овај свети храм пресвете дјеве Богородице сазидах и украсих у име њеног успења, ја син вељег кнеза Вука, а унук светога Симеуна Немање. И ово би у дане благочественога краља нашега Уроша 1252. године". Значи, Манастир је посвећен Великој Госпођи.

О историји Манастира у средњем вијеку мало има података. Љетопис говори да је краљ Милутин обнављао манастир, али Морача је прва и једина монументална грађевина са сачуваним сликарством из немањинског периода. Има фресака из XII вијека, док, више је живописа из XVI и XVII вијека. Но све су оне велике умјетничке вриједности.

Почетком XVI вијека Манастир је много страдао. Турци су са њега скинули оловни кров и истопили му кровну конструкцију "да се Власи немају гдје окупљати". Манастир је обновио и покрио кнез Вукић Вучетић из Роваца, са игуманом Томом 1574. године.

Рад на иконостасу трајао је око двадесет година. У Манастиру се налази и један од најљепших и најзначајнијих иконостасних цјелина сачуваних код нас из XVII вијека, који су рађени под руководством попа Стахиље из Будимља.

Но, Манастир је у свако доба одигравао врло важну улогу у сливу ријеке Мораче, за племена: Горњу и Доњу Морачу, Ровца, Дробљаке и Ускоке. На дан Велике Госпође код Манастира се окупља велики сабор и то је у Морачи највеселији дан године. Сада је Манастир и на главној саобраћајници-магистрали Колашин-Подгорица па су и посјетиоци бројнији овој древној морачкој богомољи и културно-историјском стјечишту.

РОДОНАЧЕЛНИК БОГИЋ

У морачкој средини, још од давнина, био је снажно развијен осјећај за традицију и посебно поштовање нарочито у периоду турске власти у нашим крајевима. Посебно се испољавало у времену када су се организовали ослободилачки покрети у току XVII, XVIII и XIX вијека. Његовање племенских традиција долазило је до пуног изражаја у вријеме слабе писмености, али, природна горштачка оштроумност, ношена снажном жељом за бољим данима и слободом, очувала је у највећем дијелу богатство своје прошлости и поријекла. У низу људских особина које су красиле поједине личности у племену, посебну цијену је имао онај племеник који је пратио народно предање и који је зано да то паметно пренесе у средини у којој је живио. Тако је и морачко предање у знатној мјери чувано од заборава, али се не може утврдити, да у новије вријеме, предање остаје на нивоу интереса и даљег чувања.

Морачани звани Богићевци завидно су очували предање о свом најстаријем претку Богићу, који се се доселио средином XVI вијека из Хума Хотског, из сјеверне Албаније.

Војводи Богићу припада најугледније мјесто међу свим родоначелницима не само црногорским већ и херцеговачким. Јер, родоначелници се не цијене само по њиховим личним заслугама већ и по потомству које је од њих потекло.

Потомство војводе Богића чини више од двије трећине морачког становништва које неколико вјекова води прву ријеч у племену. Кроз ту снагу Богић живи као војвода кога прате легенде. Предање казује да се Богић доселио у данашње Прекобрђе, као човјек племић ког поријекла и потомак чувене српске породице Мрњачевић. По предању војвода Богић је пети пас од претка Гојка, брата краља Вукашина и деспота Угљеше, сестрића цара Душана, који по казивању иде овим редом: Гојко Мрњачевић-Јанко-Иван-Јован-Богић (Мрњачевић)-Морачанин. По предању Богић је имао насљедно племићко војводство и војводовао је када су Турци покорили земљу, и

због непокорности морао напустити родну груду и тражити скровишну Морачу за мирни живот и лакшу борбу са Турцима.

Предање каже да је војвода Богић имао седам синова. Од њих су двојица погинула у борби са Хотима око земље. Због те борбе, пошто је осветио синове, Богић је напустио Зету и Хотски Хум и упутио се према Морачи. Има више верзија и датума за које се везује вријеме његовог досељења у Морачу, али најпоузданија је она што се помиње из XVI вијека, што је нешто више од четири стотине година. Неко је записао да је војвода Богић рођен 1517. године, а да је умро 1587. године. Тешко је тврдити да је то било баш тада. Тврде да је он у Морачи живио само 13 година што би значило да се он доселио око 1574 године. Немамо основа да ову тврдњу демантујемо, па ћемо је прихватити као тачну.

Напуштајућ и Хотски Хум, војвода Богић се доселио на Пелев Бријег. Колико се ту задржао, да ли код неког по основу родбинске везе, или ради одмора, није познато, али је одатле, по предању, пошао преко Лијеве Ријеке и дошао на звано мјесто Ширалију и ту одморио са породвдом и стадом. И док се Богић са његовима одмарао, изнад њих се вијао орао чијој величини су се дивили, тако да је Богић, чудећи се, рекао: "Зорно ли се раширио". У том моменту, син му Ракоч, који је у једно око био ћорав, потегне пушку и убије га. Прича се, да је тај разговор слушала и догађаје посматрала једна скривена чета Климената, која је пратила Богићево кретање с намјером да га нападне и опљачка. Кад је видјела какви су стрелци, констатује: "Види, кад онај ћорави онако стријеља, а тек какви су онда они остали, и одустану од намјере за напад на Богића. Тај засеок гдје је Богић одмарао, од тада се, кажу, зове Ширалија, од ријечи раширио (крила).

Са Ширалије Богић је сашао у Требешницу, прешао низ Кос и сашао у Сјеверницу ријеку која "пресијеца" Прекобрђе на два дијела и утиче у ријеку Морачу. Када је био преко села Смире, сунце се полако губило иза врхова са западне стране Мораче, тј. почело смиривати. Према томе смирају Сунца Богић је овоме мјесту дао име Смира. Није познато да ли је овај засеок раније имао име, како се звао. Преко Смире Богић се кретао, сентином према Прекобрђу, тј. Петровој Равни. Када је стигао у Вртине, гдје су живјели Брауновић и, навратио је и узео угарак, да би законочили и наложили ватру. То је учинио на лазинку званом Зацркање. На том мјесту Зацркања Богићеви су прибравили стоку (сакупили) и тај тор гдје је стока коначила назвали су прибој-врт. А Зацркање се назва по томе што је на том мјесту-лазинку цркао (крепао) један ован из Богићевог булука.

*Гробље ЗАСЈЕДНИЦА (у Пешровој Равни) у којем је сахрањен
ВОЈВОДА БОГИЋ МОРАЧАНИН, родоначелник Вујисић а*

Сјутра дан са Зацркања Богих је, са породицом, малом и пртљагом стигао у Петрову Раван и ту се настанио. Није познато да ли је он раније познавао ове предјеле и разгледао гдје би се могао

„окућарити“, или је, пак, у току путовања тражио мјесто гдје ће му се свидјети да се настани.

Његов долазак у Петрову Раван, иако су у доба његовог доласка Морача и Прекобрђе били врло ријетко насељени, брзо се прочуло у цијелој Морачи о његовом доласку. Његовим доласком тај постојећи и живаљ већ се почео осјећати храбријим, јачим, да се одупре било ком нападу, поготову што је он бануо са пет синова. Док су се једни отимали: ко ће са њим постати бољи пријатељ, други су се, ипак прибојавали од Богића и његове снаге и јачице. Међу првим Прекобрђанима са којима је Богић склопио пријатељство био је Озрија Брауновић, којег је Богић међу првима уважаио, јер је он био поријеком из Куча, па су се осјећали нешто ближи, као земљаци.

Све ово што смо рекли у вези досељења војводе Богића у Морачу, потиче из предања. Да ли су све те верзије и колико вјеродостојне, тешко их је прихватити као сасвим тачне. То из разлога што се ради о периоду дугом преко четири стотине година, па да је неко и имао услове да ток прати писаним предањем, могуће би било направити пропуст, испустити неки битан моменат, а камо ли путем усменог казивања.

Као што рекосмо, није поуздано познато колико је трајало Богићево путовање од Хума до Мораче, као ни колико се путујући, задржао у Кучима и Братоножићима. Али, као што се види, Морача му је замијенила родни Хум и Зету. У Морачи је завршио и свој живот.

Но, војвода Богић навикнут на сталне сукобе и бојеве са Хотима, ту навику наставио је и даље, идући из боја у бој, из сукоба у сукоб и са Климентима.

О догађајима у Морачи из тих давних времена нешто је сачувано од предања потомака војводе Богића. Истина, не зна се тачно о Богићевим сукобима са Турцима, али се ти сукоби везују са временом између 1645. и 1648. године, јер се каже да се Богић, у том времену сукобљавао и са Турцима и са Климентима заједно, те да је тада протјерао Штикоја са његовим Мацурама. То се везује за долазак никшићких Турака који су почели пљачкати Морачу и малтретирати нејач и жене. У том прогону никшићких Турака из Мораче, само их је спасила ноћ потпуног уништења у потоку између Лијешња и Вељег Дубоког у Ровцима, који се од тада зове Сумрак, по ријечима војводе Богића: "Не даље, ухвати сумрак"! Ту је, у Сумраку погинуо и један Богићев син. Од те погибије Турака Богићево име се далеко чуло. Одмах је улиједила и побједа над Климентима, која је, још више популарисала Богића и његово јунаштво.

Као што смо чули од предања, Богић је имао седам синова. Два сина су му погинула у Хотском Хуму у сукобу са Хотима око земље, гдје је Богић, након њихове освете морао да напусти Хум. У Морачу је дошао са пет синова. Чим се мало опоравио од пута и сељења, ријешио је да два сина ожени, те за једнога испроси из "Аса Асанку", а за другога из "Плава Плављанку". Када су сватови отишли да истодобно оба двије снахе доведу, браћа-младожење су се спремили да сретну сватове и када су били близу Матешева, пресретну их Клименти који су били направили засједу сватовима, убију младожење и однесу им главе. Када су, након погибије наишли сватови, још на топлу крв, Богић је препознао тијела својих синова-младожења. Сватови су узели тијела погинулих и однијели у Петрову Раван, Засједницу и сахранили, а од тада се камен иза којег се била сакрила засједа зове "Црни вал". У народној пјесми се каже: "Младожење дивно сахранили /Двије снахе у род повратили".

Не много послје погибије његових синова-младожења и војвода Богић је окончао свој живот. Њега је тешко ранио неки Мина Папчина из Лијеве Ријеке, из братства Милошевића, због планине Котича и Кома васојевићкога. Од тих рана војвода Богић је умро у Петровој Равни и сахрањен на Засједници, поред синова.

Дакле, за пет Богићевих синова се не зна ни како им је било име, јер нијесу имали порода, те их није имао ко ни сачувати у успоменама и не препустити их забору.

Шести син војводе Богића-Добрија, погинуо је 1582. године, у одбрани Манастира Морача од Турака и сахрањен је под крилом морачке богомоље.

Тако, од седам синова војводе Богића, само су се њих двојица зародили и за собом оставили широки траг и бројно потомство, и то: Ракоч и Добрија.

Од Ракоча је братство Ракочевић и.

Добрија је имао пет синова: Радосава, Вучину, Вујису, Марка (Мирчину) и Пера. Од њих су данашња братства: Меденице, Дожић и, Радовић и, Рашовић и, Вујисић и, Добричани, Лакићевић и, Перовић и и други.

Сви потомци војводе Богића славе Аранђелов дан, а прилику Велику Госпојину.¹⁾

1) Скулс Добричанин, ЦАНУ Доња Морача, 1984. године.

*"Ће се добар човјек роди, ћ е га прије
било није, од њеш се треба бојат,
праћ едовску нарав крије".....*

ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

ВУЈИСИЋИ

ВУЈИСИЋИ

Наше братство добило је презиме по ВУЈИСИ, сину Добријином, а унуку војводе Богића Морачанина, који је 1574. године, доселио у Прекобрђе, из Хотског Хума.

Прекобрђе је колијевка Вујисића. Иако су се кроз дуги временски период селили по разним крајевима Црне Горе и Србије, па и ван њихових граница, ипак су и данас најбројнији у Прекобрђу. Ово братство је било бројно и у XIX вијеку. Тада су Вујисићи имали своју чету војника, која се, својом храброшћу истицала у многим бојевима. Чета Вујисића 1912. године, пошла је на Скадар са 136 пушака (војника), са својим командним кадром и официрима, са својим барјаком и барјактарима.

Вујисића, поред Прекобрђа (Селишта, Коса, Поди, Кричања, Смире, има највише долином Таре (Јабука, Јасен, Матешево, Бијели Поток, Скрбуша, Речине, Језерца, Ођиба, Смаилагића Поље, Пјешчаница, затим Блатина, Липовска Бистрица, Штитарица, Дријенак, Мојковац, Обод, Пали, Граб, Бијело Поље, Слатина (Бродарево). Нема ни једног града у Црној Гори у којем нема породице Вујисића.

Породица Вујисића има и у Србији, и то: У околини Соко Бање, Новог Пазара, Метохији, на подручју Лесковца, Прокупља, Медвеђе, у Београду, у Војводини, Македонији, Далмацији, Хрватској, Босни, Словенији. Вујисића има и у Америци, Аустралији, Аргентини, Канади, те и у многим државама европског континента.

Велики број Вујисића, крајем XIX и почетком XX вијека, пошло је у печалбу у Америку и друге континенте, од којих се није су многи вратили, већ остали тамо, окућарили се и формирали породице. Такође знамо да је извјестан број Вујисића емигрирао по разним основима из земље у току и послје II свјетског рата, а та миграција се и дан данас наставља, понајвише из економских разлога, трагањем за бољим животом.

Потомци војводе Богића-Вујисића и живе од XVI вијека и сви су задржали своје изворно презиме, осим неких који су се одселили из завичаја и настанили на просторима Србије, па су по свом претку, који их је повео, одредили ново презиме. Позната су таква два-три случаја (Јовановић по Јовану, Радовановић по Радовану и сл.) Истина, у братству су се определијели на неколико огранака званих потрбушчића. Али та опредјељења на огранке-потрбушчиће, чисто је интерна ствар ради ближих распознавања у братству, те не утиче на родовско-главно братственичко презиме. Та опредјељења на огранке, проиштицала су из неког момента који је био вриједан пажње да се истакне у том огранку, било по некој истакнутој одиви, истакнутој личности или јунаку у братству и сл. Такве примјере ћемо, свакако истаћи.

Наш предак Вујиса, као што смо рекли, био је син Добрије Богићева. Имао је синове: Паја, Лакету, Рада, Илију, а једна верзија говори да је и Перо (предак Перовића) био његов син, а не брат. Перови потомци су се прозвали Перовићи, и то им је остало као породично презиме, без огранка.

Међутим, остали братственици, као што смо рекли, имају и додатна презимена по огранцима. Тако се потомци Паја Вујисина зову: Шалетићи и Цигранићи. Од Лакете су: Миливојевићи, Мићковићи и Царевићи. Од Рада су: Јелићи и, Мишнићи, а од Илије Драговићи и Мушикићи.

Пајо Вујисин је имао синове: Шалету и Петра. Петар је имао: Антонија, који је био ожењен Циграном.

Антоније са Циграном имао је четири сина: Драга, Боја, Ивана и Пера. Циграна је била тетка војводе Миљана Вукова-Вешовића, а њени синови и потомство по њој су у огранку названи Цигранићи а други пас од њих Миловановићи.

Шалета Пајов имао је синове: Радула, Турка и Радована. Сви Шалетини синови и потомци називају се Шалетићи.

Од Радула су била четири сина: Лека, Радивоје, Новак и Грујица.

Од Турка су: Томо, Павић и Симо. Радован је имао само Нова.

За Радула се зна да је преселио у Србију у околину Прокупља.

Иван је имао синове: Мијата, Марка, Веља и Пекана. Мијат је имао сина Драга и по њему су се прозвали његови потомци-Драговићи.

Пекан је имао сина Беша, а Бешо сина Мушику, те су се по њему његови потомци назвали-Мушикићи.

Вељо и Марко су умрли млади те нијесу оставили потомство.

Раде Вујисић имао је сина Радојицу, а он сина Марка, а Марко Јована. Дакле, овдје се лоза водила четири паса, на по једну мушку главу.

Јован је имао синове: Савића, Шуња и Маша. Савић је рано нестало, а био је ожењен са Мишном Влаховић, из Роваца, па се његов огранак назвао Мишних, по мајци Мишни.

ВЕЛИКАНУ НАШЕГ РОДА

(Милисаву Мишнину)

*Док на исток зора свиће
сунцв небом док се креће
соко гором докле гракће
такав јунак мријет неће.*

*Добио си славу сабљом
ко јунаку што приличи
наше горе, горостасу
потомство се с тобом дичи !*

Од Шуња се формирао огранак-Шуњовић и.

Лакета Пајов имао је три сина: Мину, Ђура и Радосава.

Мина је имао Николу, а овај Мић ка по коме се потомство назвало-Мићковић и.

Ђуро Лакетин имао је сина Миливоја, а потомство му се назвало-Миливојевић и.

Потомство Радосава Маркова назвало се Царевићи, не по Радосаву, који је на Црквини 1790. године, у боју са Ђор-пашом посјекао и убио 12 Турака и замијенио се као "Цар", него по његовом сину Божу којег су братственици и другоплеменици назвали по оцу "цару" - Царевић.

Најистакнутија личност коју је у прошлости изњедрило братство Вујисића је чувени командант и легендарни јунак Милиса! (Савићев) Мишнин, који је у вријеме владавине три Петровића Његоша Данила и Николе, био главни војни заповједник Доњ< Мораче. Он је предводио Морачане у многим тешким бојевима као на Полимљу 1854. године, на Колашину 1858. године, н; Метеризима 1862. године, у Бјелопавлићима 1862. године, hi Шанцу Љаљевића у Подбишћу 1861. године, на Ђурђевим ступовима 1862. године, у којима је испољавао велику храброст и достига« врхунац по храбрости.

Пошто се из Мораче преселио у Речине 1858. године, био је за колашинске Турке страх и трепет. За своју храброст књаз Данило га је одликовао тада највећим одликовањима. Изнад свега колико га је цијенио и волио, даровао му је сабљу чувеног сердара Ђура Кусовца.

Књаз Данило је 1857. године, поставио три команданта као главне војне заповједнике у племену, и то: Баја Бошковића у Бјелопавлићима, Маша Ђуровића у Црмници и Милисав-Мишнина, Вујисића у Морачи.

Такође, књаз Данило је Милисав Мишнина, као опробаног јунака 1852. године, поставио за командира своје гарде. Његов сектор био је: Ровца, обје Мораче, Дробњаци, и Васојевићи. Милисав је са својим гардистима ослободио Колашин 1858. године.

Народна пјесма о "Ослобођењу Колашина", каже:

*"А трећ и је Мишнин Милисаве,
Млад командир Данилове ларде,*

*„Проговара Мишнин Милисаве,
Два војводе главе од племвна,
И вјечито крвавих крајина,
Ја сам јуче био на Цетињу,
Код Данила Петровића књаза*

*И књаз ме је дочекао дивно,
Поставио командантом ларде,
Од Сушице до турске Границе,
И дао ми сабљу од мегдана,
Што је била бан-Кусовца Ђура"...*

Милисав Мишнин није био само храбар ратник и стратег, него је знао бити и пријек ако се радило о његовом достојанству. Он је убио једног од најугледнијих Морачана првака и капетана на двије Мораче Дмитра Радовића, због тога што га је понизио код једног Турчина који је трговао у Морачи, а дошао по одобрењу Милисављевом, и за то био у немилости код књаза Данила. Тај крвави сукоб је окончан помиром братства Радовића и Вујисића. Његова ријеч морала је бити испоштована у свим приликама. Он се, осим чојства и витештва одликовао и дубоким познавањем људи и народне прошлости. Поштован је као жива народна легенда.

Умро је у дубокој старости и сахрањен уз највише почести на гробљу у Речинама, код Колашина.

Најстарији син Милисављев-Јупо био је официр Морачке чете и погинуо на Петном Брду 1877. године. Његова погибија била је тежак губитак не само за братство него и за војску која се храбро борила са Сулејман-пашиним војском.

И Матија, син Милисављево, био је неустрашив официр. Као такав је и погинуо у раној младости на Изласцима 1872. године

Стеван Милисављево био је као браћа му и отац, веома храбар па је као јунак и опјеван у пјесми: "Освета Пера Дрљевића".

Брат Милисављево-Петар, био је племенски капетан, а његов син Бошко један од најборбенијих Морачана. У једном боју ухватио је жива Турчина. За тај подвиг добио је орден за храброст, па је изабран и за батаљонског барјактара.

Павле Милисављево био је најугледнија личност његовог времена. Није знао за страх. Увијек је био пред својим војницима. Неколико пута је рањаван, а најтеже на Гласинцу као командант Ловћенске бригаде. Био је обласни Управитељ Колашина. Био је бригадир и као велики стратег и неустрашив јунак командовао је Ловћенском бригадом до 1914. године, а потом Другом дивизијом Источног одреда црногорске војске. У Прву уставну скупштину Црне Горе из Колашина изабран је Павле Вујисић који је тада био предсједник Обласног суда. Као командант II дивизије Источног одреда 1915. године, замијенио је генерала, сердара Јанка Вуковића на сектору Дрине. За своје велике ратне заслуге добио је многа војна одликовања.

Умро је 1920. године као командант дивизије у војсци краљевине Југославије. Сахрањен је уз највише војне почасти. Имао је чин пуковника.

Павле Вујисић опјеван је и у многим народним пјесмама те и у пјесми о Мојковачкој бици, која каже:

*"Кад се таква одлука донесе
Сердар Јанко распоред поднесе
За темеље српски идеала*

ПАВЛЕ МИЛИСАВЉЕВ,
бригадир, Командант II дивизије
црногорске војске и један од
најмаркантнијих личности
међу официрима Црногорске војске

*Прво зове Вујисића Павла
Гдје сее слуша лосиода остала
Који личи на прве еојеоде
Њему сердар говорити оде
Вујисић у хитај пут Левера
Да не прође Њемачка поћера
Ако би ти тешка борба била
Буди воћа лијевога крила
А команда нека ти допире
Докле Тара у Дрину увире
Нек те кити јунаштво и слава
Ко што ти је оца Милисава
Смјелост твоју Црногорци хвале
Хитај с војском на тарске обале"...*

Прије Милисава Мишнина истакнути морачки јунак био је Миливоје Ђуров, који је био познат као четовођа и по сјечи Турака буљубаша око Колашина. Био је међу најгласовитијим морачким јунацима који су, са војводом Мином Радовићем, пошли 1809. године у сусрет Карађорђу. Учествовао је у чувеним бојевима око Сјенице и Новог Пазара, који је лично од Карађорђа добио на поклон дуги мач као награду за показано јунаштво и испољену храброст.

Шуњо Јелин био је један од најкрупнијих не само Вујисића, него и Морачана. Био је изузетно храбар. У јуришу на Смаил-агу Ченгића био је у првим редовима. У том налету на Агу он је уграбио знатан дио Смаил-агиног оружја и личног прибора.

Мирко Бојанин, братанац Шуњов, био је познат као најљепши човјек свога времена и по храбрости био раван најбољима, па је као такав био у Књажевој гарди. Погинуо је на Подбишћу, на шанцу Љаљевића 1861. године.

Пајо Вујисић највише се разгранео у братству. У овој грани братства највише се истицао кнез Бојо, који је познат из бојева на: Црквини, Јеловим Брдима, Градишту, Лопатама. Био је и у паради Карађорђевој, а и у боју против Делибаше 1820. године. Предводио је Прекобрђане и дочекао Турке на Скакавцу гдје су Турци претрпјели слом. Под његовом командом био је и Ново Купинаш-Булатовић који је заробио турски златни барјак Алај-барјак. Био је десна рука Милисава Мишнина у свим бојевима са Турцима.

О Радулу Пајову зна се колико и о осталим истакнутим братственицима Вујисића. Посебно се истиче његова снаха по унуку Мују Лекином, звана Ачка, сестра кнеза Брајана из Горњих Роваца.

Памти се њен гест при одступници Морачана пред Турцима 1789. године који је прекорио Ђеку Секулина. те се он повратио у Дубоки поток и убио турског барјактара, па се због те погибије стрмоглавила сва турска војска, збунила и у метежу одступила, што су Морачани искористили и извојевали сјајну побједу на Црквини. Ачкин муж Мујо учествовао је у овом боју, као и у боју на Јеловим брдима 1796. године.

Радован Шалетин био је најпопуларнији братственик и име у огранку Шалетића.

Најдостојанственији насљедник Радовановог знања био је Милисав Мишнин.

Ново Радованов био је познат као јунак, па је као такав био и у Карађорђевој паради, што је доказ да је био међу најбољима.

Уже братство Лакетића разгранав се у три сродствене гране, али ужа презимена не носе по Лакетиним синовима: Ђуру, Николи и Радосаву већ по унуцима: Миливоју, Мићку и праунуку Боју.

Миливоје је прво ватрено крштење, још као младић, имао на Зауглини 1786. године, гдје је са Ђеком Секуловим и Марком Војинчевићем погубио 12 колашинских бегова.

Миливојева храброст запамћена је и са Црквине и Јелиног брда. Као храбар и уважен ратник био је у паради Карађорђа Петровића и на Сјеници од вожда добио дуги мач, који и данас чувају његови потомци. Био је и у боју против Делибаше 1820. године. Био је доста самовољан и пркосан. Знао је и да не ферма ни Његошеве наредбе. Био је толико храбар и смион да је знао разоружати и Његошеве перјанике и не дозволити им да наплате порез.

Миливојеви синови Ново и Зеко погинули су у крвним осветама у племенским бојевима са Васојевићима.

Праунук Миливојев, Милован Милетин, био је познат као добар и веома храбар човјек. Његова храброст запамћена је при ослобођењу Колашина од Турака 1858. године, када је ухватио и погубио чувеног Турчина Хајдана Аксовога, као што и пјесма каже: "А Хајдану, Аксовоме сину, диже главу Вујисић Миловане". Други праунук Миливојев, а брат Милованов, био је Милош Милетин, познати као барјактар Мишко. Он је за војничке заслуге добио највиша одликовања. Други син Милетин био је Вукашин, који се по храбрости убрајао међу најбољим братственицима.

У потомству Радосава Лакетина највише се истицао Миро Милунов. Он је у рату 1876-1878. године заузео једно од најугледнијих мјеста у чети Вујисића.

*НОВАК ГИРОВ, командир,
пошнуо 1915. Њдине на Ђаф Марину,
као командаит батаљона регрута, у борби са Арнаутима*

Најмлађи син Вујисе Добријина био је Вуксан. Његово потомство није бројно као браће му Марка, Паја и Лакете. Он је имао само Илију а Илија Матију и Пекана, тако да се Вуксаново потомство развијало у двије сродствене гране Мушикићи и Драговићи. "Бијела Пеканова кула" је уз гусле опјевана, у којој су Вујисићи погубили 12 ага из Колашина, који су хтјели да купе харач по Прекобрђу. То се одиграло око 1780. године.

Друга грана Вуксанових потомака, не зове се ни по Мијату ни по Вељу, већ по Драгу који је имао пет синова. Његови синови Радоња и Милић били су на гласу јунаци и четовали су под командом Милисава Мишнина Вујисића. Радоња Драгов је са Лаком Мићковим, на сред пута дочекао плаховитог бега Гусињскога-Гусињца, који је толико био силан, да је нагонио коња на људе и газио их. То је покушао и на Радоњу који га је ухватио за руку, свалио га с коња, свезао и везаног поклонио Милисаву Мишнину.

*ЈАГОШ КЕРОВ,
капетан црногорске војске,
артиљерац пошнуо од комита
1918. године у Прекобрђу*

Према својој снази и Вуксаново потомство служило је за углед братства и племена. Најсмјелије подвиге чинили су из ове гране братства Вујисића.

Не би се смио заборавити ни подвиг Миливоја Ђурова Вујисића, Ђеке Секулова-Добричанина и још једне групе Прекобрђана-Вујисића, који су око 1786. године, сачекали колашинске Турке на Зауглини, који су се враћали од Скадарског паше Бушатлије, када су му на поклон однијели 30 глава Морачана, које су Турци погубили као таоце, зато што Морачани нијесу хтјели кулучити и плаћати харач и све их поубијали и тако осветили невинне Морачане.

У братству Вујисића било је истакнутих јунака и официра који су погинули у разним бојевима за слободу. Прво, у дугогодишњим и бројним бојевима са Турцима током XIX и XX вијека, затим са аустроугарском војском у I свјетском рату, са Њемцима у II свјетском рату, са Италијанима, усташама, и ко зна с ким све не.

*ЛУКА ПУНИШИН, капетан
црногорске војске, пошнуо
на ВИХРИ од Швабе 1914. Године
као командант
Грегрутског батаљона*

Међу најистакнутије јунаке убраја се Синан Перков, који је девет пута рањаван: на Новшићима, Језерима, и Вучјем долу, те је од рана и умро. Ново Радованов је погинуо на Полимљу 1854. године. Лакић Новов на Метеризима 1862. године. Лука Пунишин погинуо је на Викри 1914. године.

О капетану Луки пјесма каже:

*"Па на Вихри и на Сувој лори
Кре се проли и Косоео створи,
Швапску силу beaded пута већ у,
Кроз краве кланце пресријећу,
Земља стење а небеса ћуте,
И гледају швабе и регруте,
Како Ввсру лешевима ките,
Боже један битке страховите,
Рекао би црна земља лори,
Ил' планине прождиру понори,
Усред тијех кланаца и чука,
Паде витез Вујисић у Лука,
Турегрута баталион оста,
Кре јуначка нека им је проста"...*

Шпиро Перков, јунак са Вучјег дола, погинуо је на Пржиштима 1912. године. Чувени су били барјактари: Бошко Петров, Радош Бошков, који је погинуо на Бојној њиви 1916. године, Максим Ђућин, перјаник и барјактар, погинуо такође на Бојној њиви 1916. године, па су као неустрашиви јунаци и опјевани, а пјесма каже:

*"... У краве кланце на Развршју,
Паде витез ВУЈИСИЋ РАДОШУ,
Крсташ барјак липовски носаше,*

*Вишез бољи биши не могаше,
У тој бици на мегдану с њиме
Паде јунак ВУЈИСИЋ МАКСИМЕ,
Обојицу смрт јуначка сplete,
Бе липовске изинуше чете"...*

Милош Милетин, са оцем и братом погинуо је на Подбишћу 1862. године. Милутин Перков, био је дуги низ година перјаник књаза Николе, Радован Радосављевић, официр-перјаник код књаза Николе, Ћић о Новов, био је официр и као јунак истакао се у боју на Морачи и при ослобођењу Колашина 1878. године. Милош Новов, био је перјаник књаза Данила, Милош Бошков, официр, погинуо је на Криту 1914. године, Новак Пајов, официр, погинуо у Горњој Шаљи од Арнаута. Веома храбар ратник био је и Киро Новов и његов син Јагош, артиљеријски официр, који је командовао једном артиљеријском јединицом на Мојковцу 1916. године. У ратовима при ослобођењу Поља од Турака 1886. године као артиљеријски официр, и касније у Мојковачкој бици као командант регрутског батаљона истакао се и Мато Милошевић, чије јунаштво свакако пјесма није заобишла, па каже:

*"Сердар гледа и јунаке бира,
Док угледа зорна официра,
Циш-јунака ВУЈИСИЋА МАТА,
За регрутског ставља команданта,
Да јуначку ову једшицу,
Распоређи уз воду Рудницу,
Да управља и са њом рукује,
Јер то кућа његова дугује"...*

Мијушко Вукадиновић, био је врло угледан јунак и официр, који се истакао у борби за ослобођење Бара и Улциња. Маријан Ђућин био је угледан официр и ратник. Мијат Радосављевић био је веома храбар ратник и официр. Нарочито се истакао у борбама на Дрини 1915. године, а на Јавору, те исте године тешко је рањен па је тим ранама и подлегао. Раде Мијушковић, био је врстан артиљеријски официр, па је и његова храброст и умјешност запажена и цијењена.

У братству Вујисића нијесу били храбри и умјешни само они чија смо имена истакли. Било је њих много који су били равни

МАТО МИЛОШЕВ, командант артиљерије колашинске бригаде и командант регрутског батаљона у мојковачкој бици; један од најхрабријих црногорских официра сеола времена.

Носилац Златне медаље Обилића.

најхрабријима, који су својим јунаштвом оставили потомству најљепше успомене, да не смију бити заборављени.

Овдје смо, посебно акценат ставили на турски, балкаске и I свјетски рат, јер је у овим ратовима знатан број наших рођака војника, барјактара и официра, показао своје јунаштво и погинули херојском смрћу, а и ове борбе су, као такве и опјеване, па пјесма каже:

*"Ту Мучница плаче од жалости,
Људске су јој отежале кости,
Напала је на гору китина,
Људско месо развлачи дивина,
Мање звјери у вишијех краду,
Јер им јаче дијела не даду,
Још тудије људске трунуј главе,
И причају за борбе кржаве"...
"Магла не да Сунце да се гледа,
Стоји рика лава и медвједа,
Вјетар дуну и маглу раић ера,
Докле вила са Шишког језера,
Паде на врх Бјеласице пусте,
Ту осјече плетенице густе,
Те окити српску костурницу,
Мојковачке јоре под Мучницу"..."*

То потврђује и податак да је 1913. године 20 добровољаца-Вујисића, дошло из далеке Канаде-Халихата, да се бори за ослобођење Скадра...

ВУЈИСИЋИ НА СКАДАРСКОМ ФРОНТУ 1912 године. Пуниша Перов, водник, Милош Милетин, барјактар, Никола Томашев, водник, Лука Пунишин, капетан-командир чете Вујисића, Голуб Томашев, војник, Јанко Милошев, барјактар, и Новица Дмитров Ракочевић, десечар.

Као што смо рекли, у српско-турском и у балканским ратовима Вујисићи су имали своју чету војника и са њом учествовали у бојевима за ослобођење Санцака, дјелова Косова и у боју за ослобођење Скадра, а имали су и свој официрски кадар који је командовао четом.

1. Поручник Лука Вујисић, командир чете,
2. Официр Мијушко Вукадинов,
3. Барјактар Јанко Милошев,
4. Барјактар Милош Милетин,
5. Водник Радојица Николин,
6. Десетар Матија Милутинов,
7. Трубач Новица Ђорђијев,
8. Војник Марко Милутинов,
9. Војник Милинко Милутинов,
10. Војник Радисав Матијев,
11. Војник Вукосав Новичин,
12. Војник Иво Радоњин,
13. Војник Мило Радоњин,
14. Војник Милован Ђорђијев,
15. Војник Милија Илин (Грујић)
16. Војник Миљан Грујичин,
17. Војник Грујвда Ђоков,
18. Десетар Станоје Синанов,
19. Војник Јоксим Николин,
20. Војник Милосав Јоксимов,
21. Војник Машан Керов,
22. Војник Томо Перков,
23. Војник Нешо Радојев,
24. Војник Мијаило Синанов,
25. Војник Бојо Вукадинов,
26. Војник Мирко Милутинов,
27. Војник Видак Трумов,
28. Војник Крсто Радојев,
29. Војник Вучић Николин,
30. Војник Радован Керов,
31. Војник Богих Мијаилов,
32. Водник Вуко Пунишин,
33. Десетар Никола Томашев,
34. Подофицир Дмитар Мијајлов,

1) Подаци узети из ратног дневника који је водио поручник Лука Пунишин, командир чете Вујисића 1912. и 1913. године.

НОВАК ГИРОВ, капетан, МИЛАДИН ПУНИШИН, пошт. чиновик, ВУКО ПУНИШИН, водник, МАРКО МИЉАНОВ, капетан, командир чете Вујисића у мојковачкој бици, ЈАГОШ КЕРОВ, артиљеријски официр - У балканском рату 1912. године на Скадру.

35. Војник Никола Вуксанов,
36. Војник Радоња Крстов
37. Војник Мијаило Томашев,
38. Војник Милован Бошков,
39. Војник Ристо Ђуров,
40. Војник Мијат Радошев,
41. Војник Радош Новељин,
42. Војник Миле Мијајлов,
43. Војник Јован Вуксанов,
44. Војник Мико Вуксанов,
45. Војник Петар Ђуканов,
46. Војник Лакић Ђуканов,
47. Десечар Гаврило Милетин,
48. Војник Пуниша Перов,
49. Војник Вукосав Шуњов,
50. Војник Перко Арсов,
51. Војник Никола Арсов,
52. Војник Драгиша Марков,

53. Војник Радисав Пунишин,
54. Војник Бојо Милетин,
55. Војник Радисав Милићев,
56. Војник Вукота Илин,
57. Војник Ђорђе Арсов,
58. Војник Вучина Арсов,
59. Војник Илија Радошев,
60. Војник Милош Васов,
61. Војник Луда Шуњов,
62. Водник Милинко Марков,
63. Војник Милосав Милошев,
64. Војник Миливоје Драгићев,
65. Војник Иван Јаковов,
66. Војник Десечар Вука Богданов,
67. Војник Војник Шћепан Вукашинов,
68. Војник Живко Вукашинов,
69. Војник Мијаило Вукашинов,
70. Војник Тодор Митров,
71. Војник Ново Митров,
72. Војник Петар Милошев,
73. Војник Радомир Миливојев,
74. Војник Илија Милићев,
75. Војник Мићун Велишин,
76. Десетар Милош Мирон,
77. Војник Милија Милованов,
78. Војник Мико Милићев,
79. Војник Маринко Милинков,
80. Војник Милован Ђоков,
81. Војник Радојвда Ђоков,
82. Војник Милић Божинин,
83. Војник Радивоје Божинин,
84. Војник Мираш Милићев,
85. Војник Милија Милунов,
86. Војник Милинко Благов,
87. Војник Мијаило Благов,
88. Војник Радосав Мирон,
89. Војник Мирко Милованов,
90. Водник Перо Радованов,
91. Десечар Новица Вуксанов,
92. Војник Мило Савин (Меденица)
93. Војник Вучина Савин,

94. Војник Милутин Павићев,
95. Војник Вељо Радојичин,
96. Војник Вукашин Ђуров,
97. Војник Пуниша Радованов,
98. Војник Мирко Пунишин,
99. Војник Вукашин Пунишин,
100. Војник Радоје Перов Меденица,
101. Војник Милован Перов,
102. Војник Радоје Милин,
103. Десечар Божо Вучетин,
104. Војник Јеврем Милов,
105. Војник Раде Вучетин,
106. Војник Радован Мигудов,
107. Војник Мина Крстов,
108. Војник Симеун Миливојевић,
109. Војник Петар Николин,
110. Војник Радисав Лудин,
111. Војник Томица Томашев,
112. Војник Ђуро Васов.

У II класи тзв. другопозивници били су:

1. Мило Вуксанов,
2. Ђуро Драгићев,
3. Ђуро Шуњов,
4. Иван Марков,
5. Милика Видаков,
6. Ђорђевић Јаковов,
7. Миладин Мићунов,
8. Радоња Милутинов, (Булатовић)
9. Илија Ђоков (Грујић)

"Поменута дјеца дошла су на бојишта и носили су турске маузерке у Морачу где су им кметови или капетани суда одузели пушке као малољетницима" - примједба аутора списка чете Вујисића поручника Луке Вујисића.

Учествовали у српскотурским ратовима од 1912. до 1914. године, из братства Вујисића у другим родовима војске:

У артиљерији:

1. Командир Мато Милошев,
2. Поручник Јагош Перов,
3. Водник Маријан Ђућин,

4. Водник Ново Матов,
5. Десечар Алекса Радосавов,
6. Десечар Радуле Марков,
7. Војник Марко Милинков,
8. Војник Видо Мијушков,
9. Војник Брацан Матијин (Булатовић)
10. Војник Саво Милинков,
11. Војник Миро Павићев (Меденица)
12. Поручник Василије Радојичин.

Учествовали у Колашинском батаљону:

1. Вукосав Стеванов,
2. Миливоје Стеванов,
3. Тодор Стеванов,
4. Вукосав Муратов,
5. Радојица Муратов,
6. Петар Муратов,
7. Митар Муратов,
8. Павле Муратов,
9. Милија Матов,
10. Марко Матов,
11. Тале Мијаилов,
12. Мирко Перишин,
13. Вуксан Шуњов.

У извиђачкој јединици били су:

1. Радош Перков,
2. Павле Паунов,
3. Мираш Томашев.

У пионирској јединици били су:

1. Богих Томашев.

У митраљеској јединици:

1. Поручник Новак Вујисић,
2. Дмитар Јаковов.

У Пољском батаљону:

1. Поп Раде Шуњов,
2. Војник Иво Милованов,
3. Војник Миле Милованов.

У липовском батаљону:

1. Барјактар батаљона Радош Бошков,
2. Барјактар Бошко Петров,
3. Водник Мијат Радосављев,
4. Војник Бего Милованов,
5. Војник Мирко Радошев,
6. Војник Миљан Радошев,
7. Војник Зарија Бегов,
8. Војник Радоња Бегов,
9. Војник Иван Бегов,
10. Војник Секуле Ристов.

У Црвеном крсту радили су:

1. Блажо Радев,
2. Јагош Вуксанов.

У војном суду у Колашину радио је:

1. Миладин Пунишин.

У војном суду у Источном одреду:

1. Милија Милисављев.

У пошти и телеграфу:

1. Миљан Матов.

Командир Павле Вујисић био је командант Пољског батаљона и Бјелопольске бригаде. Са њим у бригади били су: официр Марко Миљанов, перјаник Максим Ћућин, а у Јужном одреду био је поручник Милош Вујисић.

Велики број Вујисића се налазио на раду у Америци. Када су сазнали за турски рат у Црној Гори 1912. године, они су се договорили да прискоче браћи и у помоћ. Организовали су се њих двадесетак, укрцали у вапор, и добровољно пошли да ратују на Скадар. При доласку у Црну Гору, прво су се прикључили јединици Зетског одреда за борбу на Скадру. А, то су били добровољци: барјактар Јанко Милошев, Радисав Пунишин, Шћепан Вукашинов, Драшша Мирков, Иван Јаковов, Живко Вукашинов, Радомир Мигудов, Милић Божинин, Мираш Милићев, Петар Милошев, Дмитар Јоксимов, Милосав Јоксимов, Милинко Милутинов. Са Вујисић има је дошао и Иво Радоњин Булатовић²⁾.

2) Из ратног дневника пор. Лукс Вујисића, ком. чете Вујисића у ратовима 1912-1913. године.

Након мјесец дана по доласку под Скадар Вујисић и добровољци, баш на Аранђелов дан - крсну славу Вујисића, они су се прикључили својој чети Вујисића. Тај сусрет са својим рођацима-добровољцима из Америке био је величанствен уз грљење и љубљење, братски сусрет. Дошљаци своје рођаке почастили су са двадесетак литара ракије. Здравницу је подигао и добродошлицу им честитао поручник Лука Вујисић, командир чете Вујисића и захвалио им се на патриотизму што су дошли из далеке Америке да прискоче у помоћ својој отаџбини. На здравицу поручника Луке, здравицом је одговорио барјактар Јанко, који је нагласио да се њима не треба захваљивати на доласку у помоћ отаџбини, јер је то њихова света дужност. "Е, што смо ми овдје, треба захвалити нашем рођаку и твоме брату Радисаву који је реко да ми морамо поћи тамо где се наша браћа боре за отаџбину." На том радосном сусрету са браћом-добровољцима из Америке, Јанку Милошеву је уручен барјак, да га носи пред четом Вујисића на Скадар, који је, до тада носио његов брат Милосав.

Са добровољцима пристиглим из Америке, попуњена је чета Вујисића, јер их је много изгинуло у боју на Равној Ријеци, Ваганима Каљића и другим бориштима од Колашина до Скадра, за ослобођење Санџака и дјелова Метохије од Турака.

Посљедњи окуп чете Вујисића био је 27. децембра (по старом календару) 1918. године, али не у оном ратном саставу из 1912-1913. године јер су многи ратници остали, на многим бојиштима од Колашина, преко Равне Ријеке, Тифрана, Оброва, Чакора, Кукавице, Боггићевице до Скадра, на Скадру, Мојковцу, у Надмеђеру. И не више под командом поручника Луке Пунишина-Вујисића, јер је и он јуначком смрћу, на челу регрутског батаљона, погинуо на Викри код Вишеграда 1914. године у борби са Аустроугарском војском.

Овај окуп чета Вујисића (Подска чета) је одржала под командом потпоручника Марка М. Вујисића и на њему донијела¹,

РЕЗОЛУЦИЈУ

од 27. децембра 1918. године

Донесена на скупу војника Подске чете у Прекобрђу.

"Војници Подске чете сазнавши да има покварених типова који навикнути на своја неваљалства, а тежећи за мрачњаштвом и напатком, иду на то, да се омете правно стварно стање у Црној Гори

3) Оригинал Резолуције налази се код Виселина Радисављева, на Јабуци. Препис дослован. (Р.В.)

и осујети идеални чин брачког уједињења Црногорског и Српског народа. Оног ујс дињења за којим је српски народ одвазда тежио и за које су наши преци много мука видјели. Оне светиње, за коју смо ми и наши савременици, наши очеви, наша браћа и наши синови потоцима крв лили у садашњим страшним ратовима.

Најмрскије осуђују подлу смјелост поткупљених готована. Те војници Подске чете, држећи се строго завјета својих предака и поштујући проливену крв своје браће у свим ратовима, а нарочито на Мојковцу онда кад је бивши Краљ Никола предао Црногорски народ у руке непријатељу, а он побјегао - доносимо ову РЕЗОЛУЦИЈУ:

Да су војници Подске чете готови устати против свакога онога, који се осмјели и промислити, а још мање учинити, да ма како било смета ред и поредак у народу и у ту сврху одабирају за свога командира потпоручника Марка М. Вујисића, стављајући се на расположење извршном народном одбору за општу ствар националне српске идеје и велике и моћне Југославије."

У име чега се потписујемо: СЛИЈЕДИ ПОТПИС СВИХ ПРИПАДНИКА Подске чете њих око СЕДАМДЕСЕТ.

МИЛИСАВ МИШНИН КРОЗ НАРОДНЕ ПЈЕСМЕ

"Освета Перуте Дрљевића-Бач, 1850.""*

*Прије зоре и бијела дана
Закукала црна кукавица
Испод Доли у питоме Равни,
Баш на кули Дрљевића Пера.
То зачуо Дрљевић Пуниша,
Те џефердар пушку дохватио,
Пред бијелу кулу исконио,
Па отиде гледат око себе,
Ђе ће мрку виђет кукавицу,
Не би ли јој опалио крила.
Но не еиће мрку кукавицу,
Неио снаху, Перутину Ристу,
Пуниша јој оде говорити:
— Снахо моја да од бога нађеш,
Што ми кобиш брата рођенога,
Милог брата Дрљевић Перуту?*

*) СЕКУЛЕ ДОБРИЧАНИН, Доња Морача (Акадсмија наука и умјстности) - Титоград, 1984. стр. 152.

А Риста му оде говорити:
 - Мој ћ евере, Дрљевић Пуниша,
 Ја сам ноћ ас чудан сан уснила,
 Ко све Равни Сунце огријало,
 А наша је у залатку кула,
 А на кули кука кукавица,
 Око куле опасала гуја,
 А на прозор наслонила главу,
 А иједом ватру утулила,
 А језиком по огњишту лиже!
 Истом ни у ријечи били,
 Док ето ти Палибрк Синана,
 И са њиме Перутино друштво.
 Доведоше коња Перутина,
 Донијеше Перово оружје,
 А Перута јесте пошнуо,
 На високом Бачу несрећ номе.
 Глас отиде низ Морачу Доњу,
 Да је храбри Перо пошнуо.
 Скупише се Доњоморачани,
 Ожалише Дрљевић а Пера,
 Кад се жалба укинула била,
 Излазила Риста Перутина
 И овакву ријеч Говорила:
 - Да л' је мајка родила јунака
 Да освети Дрљевић Перуту,
 Добро ћ у ња даривати даром:
 Даћ у њему Перутина вранца,
 Којеја је за мегдан чувао,
 И даћ у му Перово оружје.
 Глас отиде по Морачи Доњој,
 До Мишнић а допре Милисава.
 Кад Милисав разумио 'гласе,
 Овако је јунак иоеорио:
 - Аох мене до Бог милош,
 Што ја убих Дмитра капетана,
 Сам сам своје очи извадио,
 И Морачи крила саломио,
 И не смијем низ Морачу поћ и,
 И слободно плећ и окренути,
 Да покупим једну чету малу,

Да осветим Дрљевић Перуту,
 Јер јв Пвро свој крајини крило.
 Све мислио, на једно смислио:
 Он отиде ноћ у без мјесеца,
 Код Данила Петровић а књаза.
 Кад Мишнић а Књаже угледао,
 Овако је био лоеорио:
 - Доћ е ли ми Мишнић Милисаве?
 Ти ми уби Дмитра капетана,
 Сад ћ у њега осветити дивно!
 Л рече му Мишнић Милисаве:
 - Глава моја, Господару драиу,
 Моја глава, оштра сабља твоја
 Па ти чини шта је теби драго!
 Кад то зачу Петровић Данило,
 Он погледа мила стрица сеога,
 Сеога стрица Петровић Ђорђија,
 Па овако стрицу говорио:
 - Стриче мио Петровић Ђорђије,
 Ево дошо Мишнић Милисаве,
 Кој' убио Дмитра капетана,
 Којом ћ у ја муком уморити?
 Проговара Петровић Ђорђије:
 - Мој синовче, Петровић Данило,
 Не изхуби Мишнић Милисаву,
 Е ћ е такви теби требовати,
 Но умири два братства јуначка,
 Радовић е и братство Вујисић е!
 А Књаз Ђорђ а радо послушао,
 Па му даде хитре перјанике,
 И посла ја у Морачу Доњу.
 При Ђорђ ује добра срећа била,
 На Поди је братства сакупио,
 Сакупио па их измирио,
 Окумио и спријатељио,
 Па се здраво дома повратио.
 Кад се Мишнић дохвати слободе,
 Узе собом три-четири друја:
 Од Мораче Стеванин Савић а,
 А од Поди Ноеоеа Лакић а,
 И сокола Пера Цтранић а,

И изаћ е на врх Острвице,
 И довати дурбин од биљура,
 И годледа у Речине равне.
 Тамо Турци стоку изјавили,
 Три хиљаде коза и оваца,
 И хиљаду коња и говеда.
 Пред стоком је Курбашић Мумине,
 Те он ћика гаља и ламбаша.
 Проговара Мишнић Милисаве:
 - Чујеш мене, Нововић Лакић у,
 Ти припагии свијетло оружје,
 И отиди у камена Ровца,
 До дворова Петра капетана,
 Да окупи чету од Роваца,
 Нека мени у Морачу дође,
 Код бијеле немањић а лавре.
 А ти брате Стеванин Савић у,
 Упитома да отидеш Врујца,
 Да поздравиш Милету сердара,
 Да покупи Доњоморачане,
 И да чека код бијеле цркве.
 А ти са моном Цтранић у Перо,
 Јер хоћ емо уходит Речине.
 Сеи скочише на ноге лагане,
 Лакић оде у камена Ровца,
 Савић оде у питома Врујца,
 Мишнић с Пером оде у Речине,
 Те уходи овце и чобане,
 Па се Мишнић натрт повратио,
 И ето ја код бијеле цркве.
 Прије дошо Милета сердаре,
 И сие соко Петар капетане.
 Мишнић им је помоћ називао,
 А они му здравље прихватили,
 Код себе му мјесто начинили,
 Ожћ едлије чаше дотурили.
 А кад су се понапили вина,
 Ријеч рече Милеша сердаре:
 - А богати Мишнић Милисаве,
 Ко си био Колашину Граду,
 А турска си био придворица,

*Јеси а' ђе год шић ар уходио?
Одјоара Мишнић Милисаве:
- Што јоериј, Милета сердаре,
Што говориш да од бош наћеш?
Ја нијесам турска придворица,
Нело свагда турска ископница!
А знадеш ли, Милета сердаре,
Кад одоше дванаест Турака,
На бијелу Пеканову кулу,
Да покупе турске десетине,
Ми рекосмо, на им ударисмо
И свакоме главу осјекосмо.
Па знадеш ли, Милета сердаре,
Кад бијеле изјависмо овце,
У Кричање и Каоц планину,
Удрише нам колашински Турци!
Убисмо се бојем из пушака,
Од Кричања па до Сиљевика,
Двадеспет убисмо Турака.
Па знадеш ли, Милета сердаре,
Кад проклети колашински Турци,
Примамише браћу Морачане,
И свакоме посјекоше главу,
Ми сађосмо Зауглини равној,
И убисмо дванаест Турака.
Тада рече сердар Рашовић у:
- Не љути се, Мишнић Милисаве,
Нијесам те стио узбудити,
Већ уз вино мало нашалити!
Тад усташе на ноге лагане,
Окренуше уз Морачу војску,
Прејездише брда и планину,
И сићоше Тари води ладној
И доћоше Матешеву равном.
Ту их бијел данак оставио,
А тамна их ноћца прихватила.
Проговара Мишнић Милисаве:
- Ој Милета, морачки сердаре,
Остан' овдје с Петром капетаном,
И узмите половину војске,
И бусије с војском ухватите,*

Јер су брзи на коњима Турци,
 Могли би нас овђе престтнути.
 А ја одох с половином друга,
 У Речине на овче торине,
 Прије ћу им зоре ударити,
 И плијен ћу дојавити овђе!
 Тако рече, на ноге устаде,
 И ето ја право к Речинама.
 У Речине разредио војску,
 На торине рано ударио.
 Тако њима срећа послужила,
 Па су плијен лако задобили,
 До торине Курбашић Мумина.
 Мумин скочи на ноге лагане,
 На Шорини стругу отворио,
 Па он ћика гаља и лабаша,
 Ђаше побјећ Колашину ipadu,
 Но ја љута злица угледала,
 Од Улице Јанин Миловане,
 Брауновић срца јуначкош.
 Он Мумину ово проговара:
 - Стан' Турчине, побјећ и ми нећ еш!
 Па опали пушку гранајлију,
 И Мумина згодно погодио,
 Цесну му је ногу оштетио.
 Ал је јунак, кукала му мајка
 На дугу се пушку ослонио,
 И побјеже у гору зелену.
 Милован му уграбио овце,
 И плијену друјом придодао.
 Окренуше плијен низ Речине,
 Кад су стигли Матешеву равном,
 Суштоше колашински Турци.
 Дочека их Милета сердаде,
 Са соколом Петром капетаном.
 Убише се огњем из пушака,
 Али Турци устукнути неће.
 Тада поче Милета сердаде:
 - Ој делијо Мишинић Милисаве!
 Ти одреди двадес-тридес друја,
 Нека гоне плијен ка Јабуци,

Док ми Турке натраг повратимо.
 Нејо Турци јаче наваљују,
 Дочекују Срби на бусије.
 Пуче пушка једна од Турака,
 Те погоди МиџЈнић Милисава,
 Десну му је оштетила руку.
 Друга пушка пуче од Турака,
 Те погоди Станијина Крста,
 Ни земља ја не дочека жива.
 Залећ е се Мишнић у Стеване,
 Те он скиде са Турчина главу.
 Док ево ти доброга јунака,
 Од Мораче Митровић Нећ ељка,
 Вије му се за капом челенка,
 И он носи од Турчина главу.
 Осветници јаче навалише,
 Колашинце натраг повратише,
 И богати плијен одјавише,
 На гласите Поди дотјераше
 И богати шић ар подјелише:
 Сваком другу даше подједнако,
 Најбољему као најгорему,
 Најгорему као брату своме,
 Дио даше Ристи Перутиној,
 За Перову да подјели душу.

ОСВАЈАЊЕ КОЛАШИНА 1858.

(одломак)

Три су пила побратима вино
 У Морачи код бијеле цркве,
 Код чувене Немањић а лавре.
 Прво ти је Церовић Новица,
 Војевода зенћ ила Дробњака,
 А друхо је Вуковић Миљане,
 Војевода од Васојевић а,
 А трећ е је Мишнић Милисаве,
 Млад комндант Данилове іраде.
 Вино пију и договарају се,
 Како ћ е се клати са Турцима.

ПРОГОВАРА МИШНИЋ МИЛИСАВЕ:

- Два војводе, главе од племена,
 И вјечито крвавих крајина,
 Ја сам јуче био на Цетињу,
 Код Данила Петровић а књаза,
 И Књаз ме је дочекао дивно,
 Поставио командантом *iapde*,
 Од Сушице до турске границе,
 И дао ми сабљу од мегдана,
 Што је била бан-Кусовца Ђура.
 А ја сам се Кљазу зарекао:
 Оштру сабљу извадити нећ у,
 што је крвљу напојити нећ у.

Док је Миљан *iрад* Колашин туко,
 Мишнић с војском на Бабљак удрио,
 И сатро силу Омерову,
 Изгорио село свеколико.
 На Дријенак затим ударио,
 И њеш је огњем изгорио,
 Сем чардака Крешторац Рама,
 Јер ја бране тридесет Турака.
 Па се чардак лако не осваја.
 Тад повика Мишнић Милисаве:
 Ој, војници браћ о моја *drala*,
 нанесите сламе и сијена,
 Да бијели чардак запалимо.
 Ту изгоре Кријешторац Рамо,
 И са њиме двадес и два друга,
 Да ни један не шћ е искочити,
 И Србима на аман панути!

А Милисав преко Војковић а,
 Спустио је војску на Блатину,
 Поздравио плотуном пушака,
 Војсковођ у и побједну војску.
 Миљанова ускић ена војска,
 Отпоздравља огњем из пушака.
 Блатина се окитила дивно,
 Мушким цвјетом четири племена.
 Веселе се и пуцају момци,
 Ко да боја ни вић ели нису...

ШАНАЦ ЛАЛЕВИЋА-ПОДБИШЋЕ - 1861.

(Одломак)

А ЗЕКО МУ ЉЕПШЕ ПРИХВАТИО:

- Добро дошо мој мио дајица,
 Прегледај ми шанца великога,
 Је ли каква моја грађевина?
 Смију ли ми удрит Морачани?
 Говори му Мушовић Мурате:
 - Мој сестрић у Зеко Лалевић у,
 Да ти знадеш Мишнић Милисава,
 На дорату Аџа барјактара,
 Кад Колашин бјеше на ћеману,
 Од Каљића, села маленога
 Па до Дрпа села питомош,
 Пет стотина кула и чардака,
 А хиљаду коња и јунака,
 Бјела кула Асановић Маша,
 Што се трећа у Станболу каже,
 И његови бијели дворови,
 Па одаје Веља Мушовића -
 То је моја старевина била,
 На којој су четири ћошета,
 Ту четири баљемеза тешка,
 Сад их ено у Морачи, Зеко.

Једном бијаш на планини, Зеко,
 наклоних се на воду Савину
 Кад Колашин притиснула тама,
 Испод таме ја погледах, Зеко,
 Нијде нема куле ни чардака,
 Нити има коња ни јунака.
 Ја погледах, Зеко, на Блатину,
 На њој Власи око учинили.
 Ја се њима попримакох близу,
 Познах дора Аџа барјактара,
 Под сокола Мишнић Милисава,
 А зеленка Турковога Салка,
 Под силноха Павићевић Рада,
 Вић ох Главу Реџа Рамовиш
 У сокола Вука Нобовога,

*А Ајдину Рамовоме сину
Диге главу Вујисић Миловане.*

*Али Турци да мирују нећ е,
Враі надари Паша Јусовић а,
Те он уби Стожинић Бошћ а.
Чуо за то Мишнић Милисаве,
Па појаха Ацова дората,
Доћ ера іа Колашину граду,
Иуби нам три-четири друга,
И побјеже здраво у Речине.
Кад грађ ани за то сазнадоше,
Мећ у собом вијећ учинише:
- Кад сам Мишнић тако учинио,
А да шта ћ е са Морачанима?
Ми, одатле, Зеко побјегосмо,
И без пуцЈке Колашин остаде.
Не познајеш сеоје спореднике,
Ту ти шанца ни камена нема.
Да л' си чуо Зеко Лалевић у,
Да се Мишнић скоро захвалио:
Што је Тара еода занијела,
Ту се Турчин селит више нећ е.
Даица ти више сјећ ет нећ е,
Но ћ у бјежат у Сјеницу равну.*

*Тада рече Мушовић Мурате:
- Стара мајко да од Бош нађ еш,
Што си снила истина ћ е бити,
Сад ћ е на нас удрит Морачани.
Што с'видјела сиеоіа сокола,
То је, мајко, Мишнић Милисаве,
Што за њиме два орла, крсташа,
То су мајко до два капетана,
Што за њима седам лабудова,
То су, мајко седам стотинаша,
Што за њима седам голубова,
То су, мајко, седам барјактара,
Што за њима тице на јатима,
То је, мајко, силовита дојска...*

ПЕРОВИЋИ

С обзиром да ово братство потиче од родоначелника Вујисића, од Вујсина сина Пера, даје нам обавезу, да у нашој књизи не заобиђемо овај наш изданак братственика. Надамо се да овај потез неће нико оцијенити погрешно.

Као што рекосмо Перовићи потичу од Вујисића. Према предању Перо је био син Вујисин. Истина, има и другачијих тумачења који говоре о поријеклу Перовића, али су непоуздани и потичу од слабих познавалаца развоја лозе Добрије Богићева и његовог сина Вујисе.

Преноси се с кољена на кољено, да је Перо Вујисин, имао четири сина: Радоша, Илију, Луку и Николу. Радош је имао: Милутина и Новака. Од Милутина су Спасоје и Драгоје. Илија Перов имао је Шћепана а Шћепан Радоја. Од Радоја су Павле, Симо и Неђељко. Од Луке Перова су Вуксан и Драгић. Од Вуксана је Радосав а од њега Марко и Мушо. Никола Перов имао је сина Симона, а овај Радоњу. Радоња је имао Јована, Пауна и Муја.

Из овога братства било је у прошлости истакнутих личности и јунака. Међу првим братственицима појавио се Шћепан Недин (по мајци Неди) који је у Морачи живио у доба владице Петра I. Био је савременик одважних морачких јунака и првака, као војводе Мине Радовића, Радула Иванова и др. Четовао је у околини Колашина истичући се међу најбољим морачким јунацима. Када је Асан-бег Мекић дошао у Морачу да купи харач 1797. године, Турци су, ради обезбјеђења повели 12 Морачана као таоце ради сигурнијег кретања Хасан-бега по Морачи, међу њима и Шћепана Недина. Када је Хасан-бег погинуо у Морачи, Турци су одлучили да све заточенике објесе. Захваљујући Хајкуни, сестри кнеза Рашка Радовића, која је била удата за Хасан-беговог синовца, познатог колашинског диздара, таоци су спашени да не буду објешени, јер им је она отворила врата од кауше и пустила их, да би неке, који

нијесу хтјели да бјеже Шћепан присилно истјерао из затвора и спасио их сигурног погубљења.

Чувени јунак у братству Перовића био је и Никаш Ђуров, који се дружио са Дмитрим, капетаном и другим Морачанима и показао велико јунаштво у брби са Пијуцима 1847. године. Ниша је, са сином погинуо 1876. године на Вучју. Није оставио порода.

Као официри и црногорско-турским ратовима истакли су се као веома храбри ратници и јунаци: Шепан Милованов, Радован Петров, Новица Јаковов и Радоје Божинин. Био је чувен и Шоле Крстов, барјактар и његов син Миладин који је у јуришу пред Дријенском четом са барјаком јуначки погинуо на Мојковцу 1916. године.

Братственике Перовића красе и друге врлине са којима се Црногорци поносе. Живи у легенди име Радоја Николина, па се и данас говори међу Морачанима, о његовој хитрини, брзини, скоку у даљ и у вис. Па се каже да је тај Радоје прескакао највишег коња на којему су му постављали нож. Познат је био и по бацању камена с рамена.

Синови Радошеви: Стеван и Милош били су официри у српској војсци и као велики јунаци оба су одликована орденом Карађорђевог звијезде са мачевима. Стеван је погинуо на солунском фронту као потпуковник српске војске. Ђоле и Лакић погинули су од Бугара за вријеме топличког устанка 1917. године.

Неколико породица Перовића, међу којима, синови Ивана Новакова: Радош, Ђоле и Лакић, после 1878. године, напустили су Морачу и преселили се у Србију (Топлице).

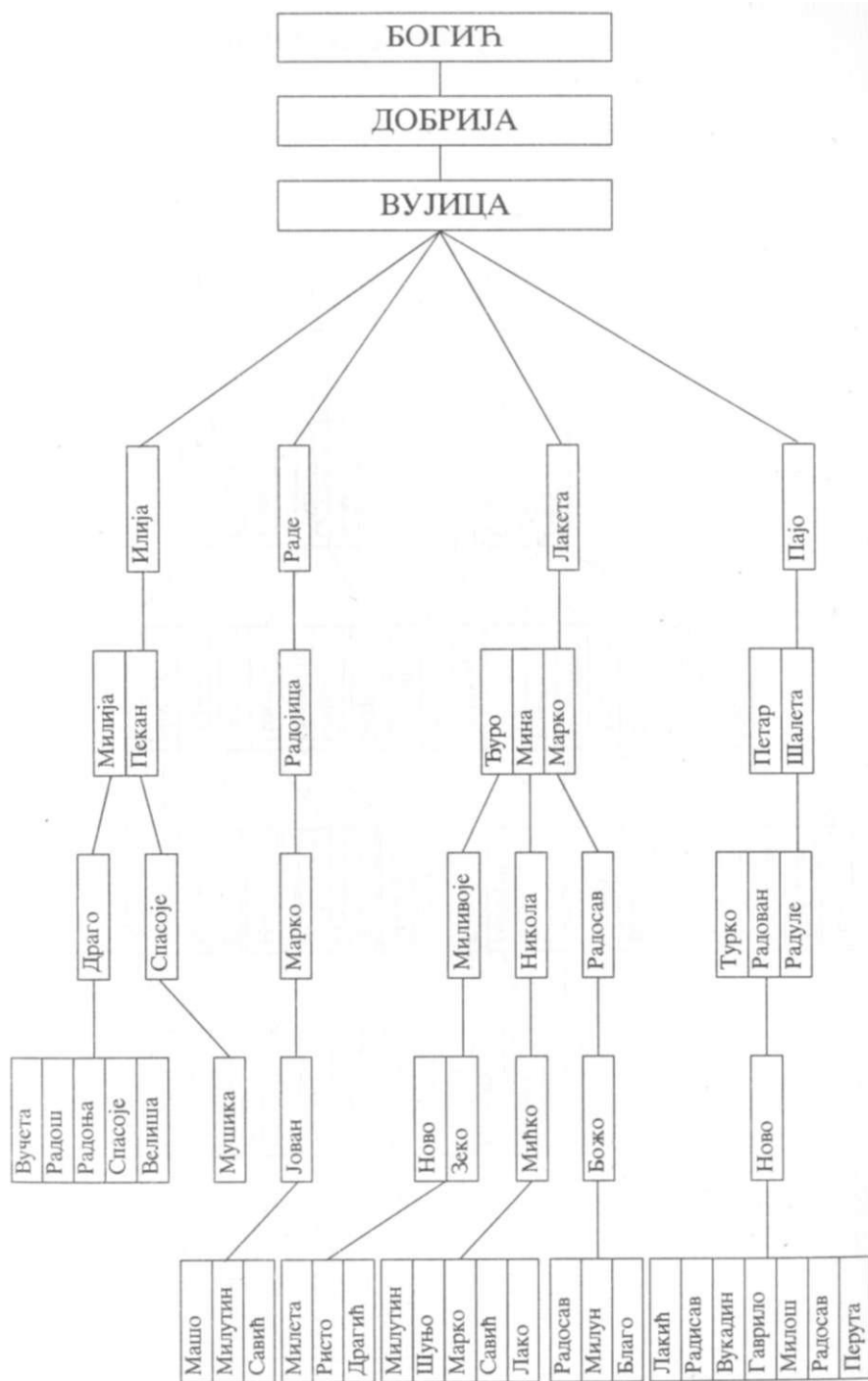
У братству Перовића има већ и број високих интелектуалаца и људи на врло одговорним функцијама у овом друштву, а био је и знатан број учесника II свјетског рата, који су се представили са изузетном храброшћу и досљедно ишли стопама својих предака.

*„Бе се добар човјек роди, ђе га
прије било није, од њега се треба бојати
праћ едовску нарав крије”*

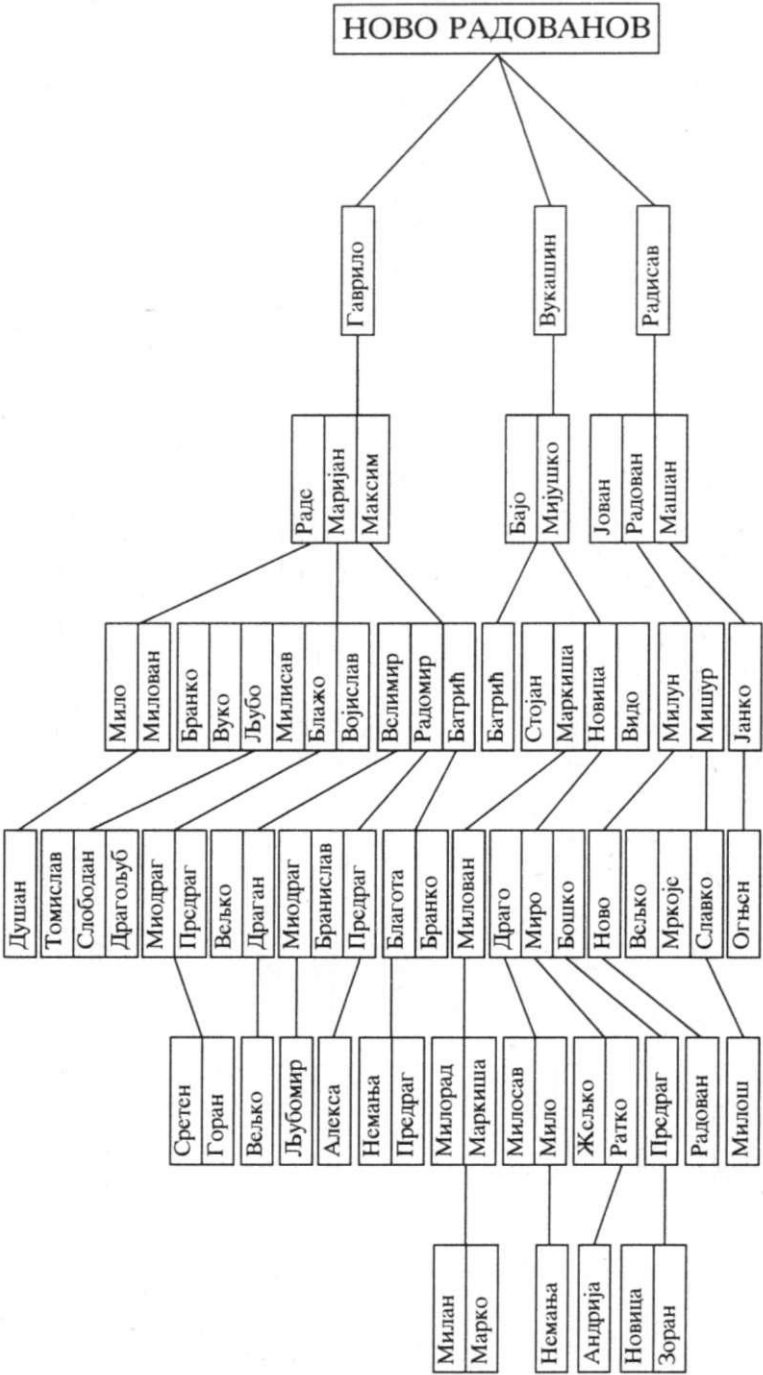
ПОГЛАВЉЕ ПЕТО

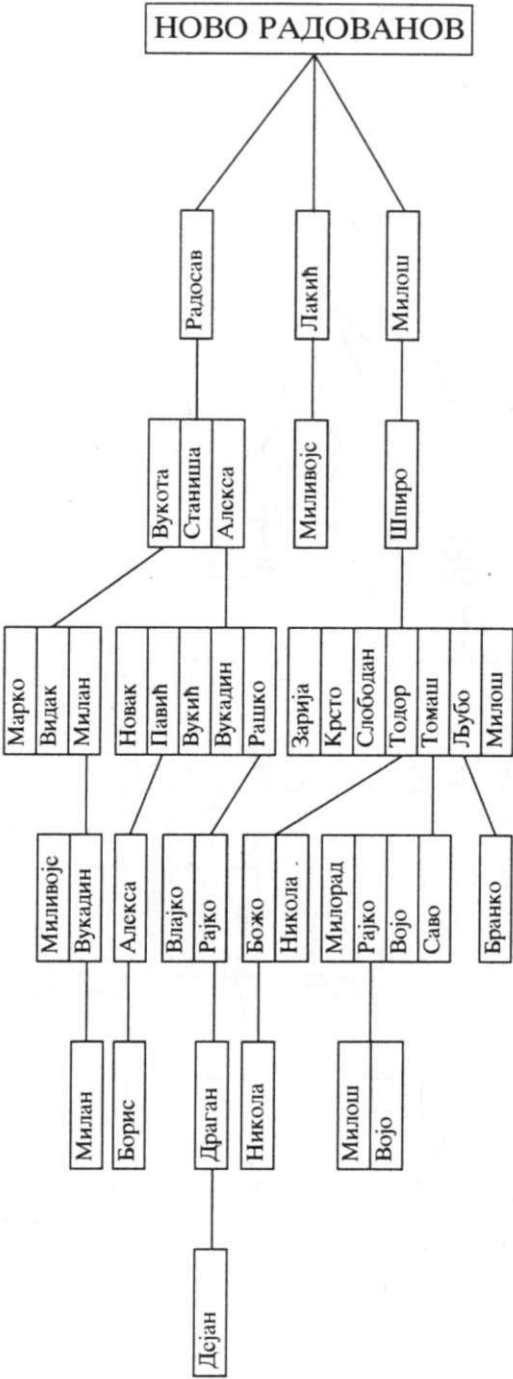
ПОТРБУШЧИЋИ

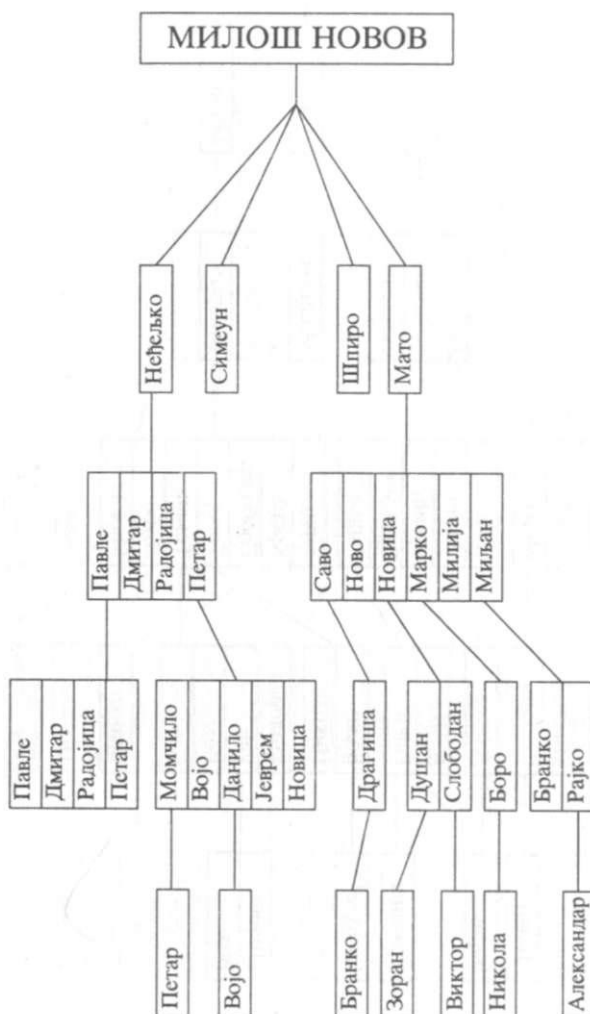
ТАБЕЛАРНИ ПРЕГЛЕД РОДОСЛОВА

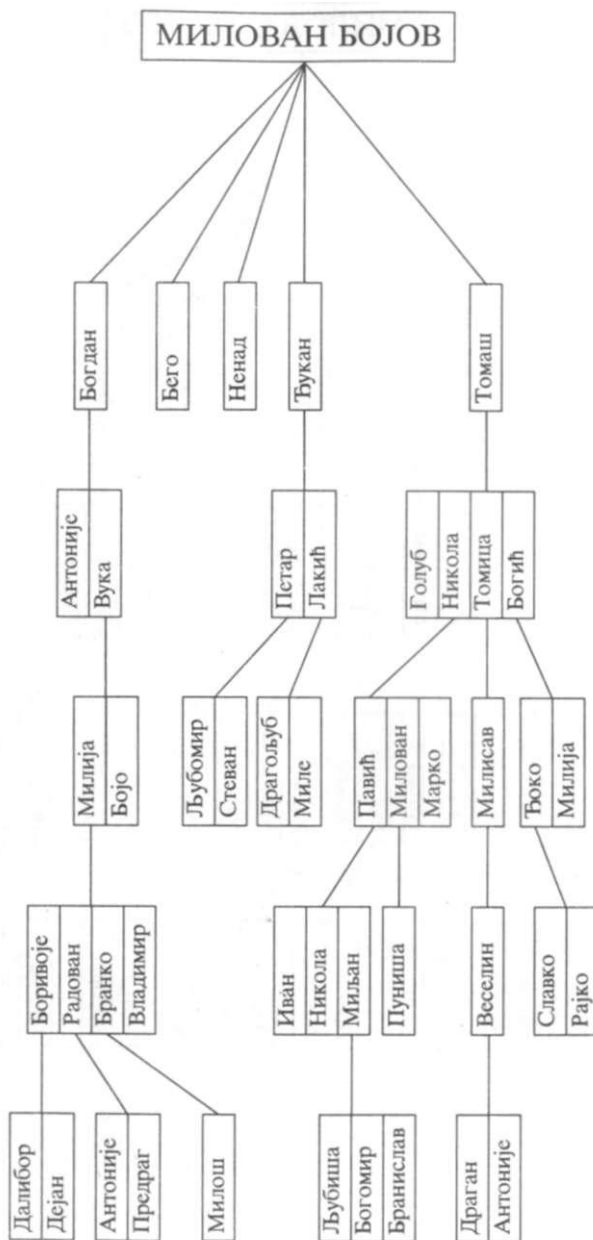

ТАБЕЛА 1

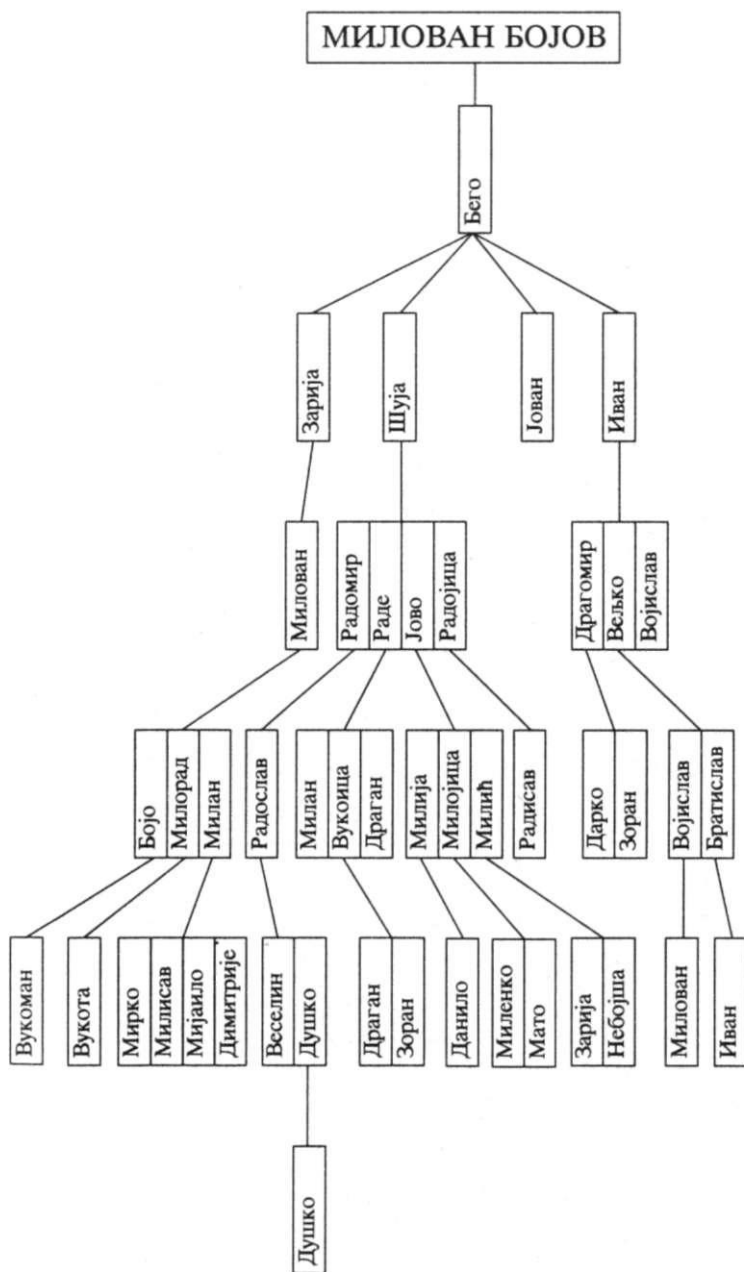

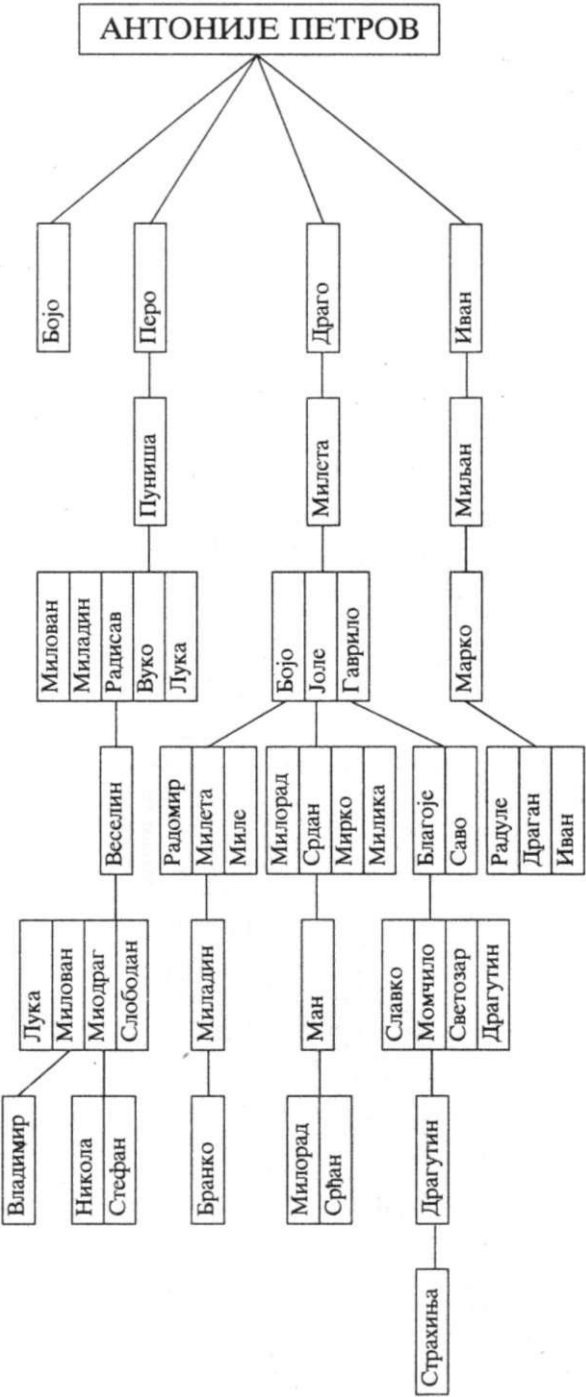

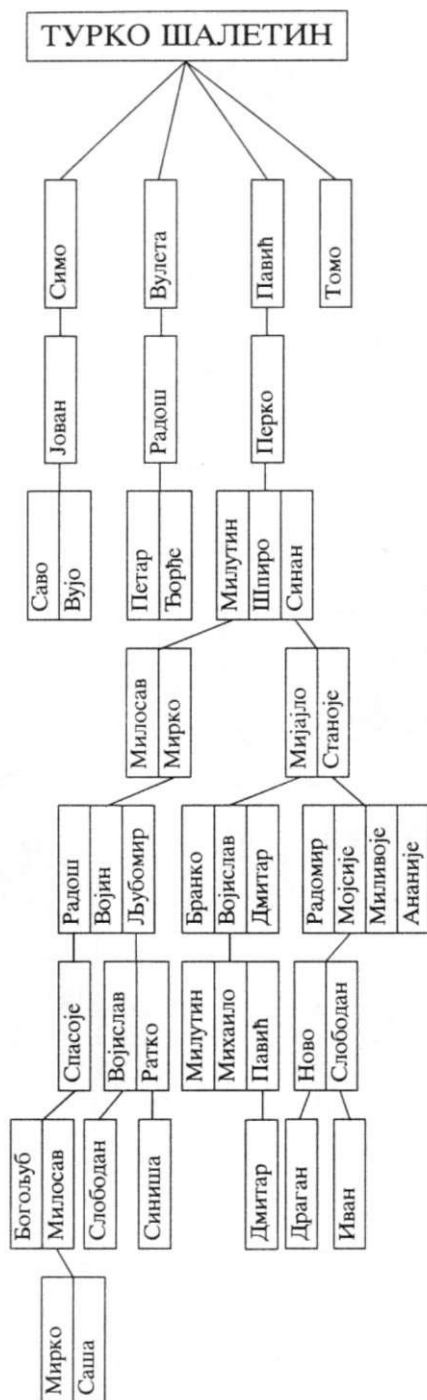

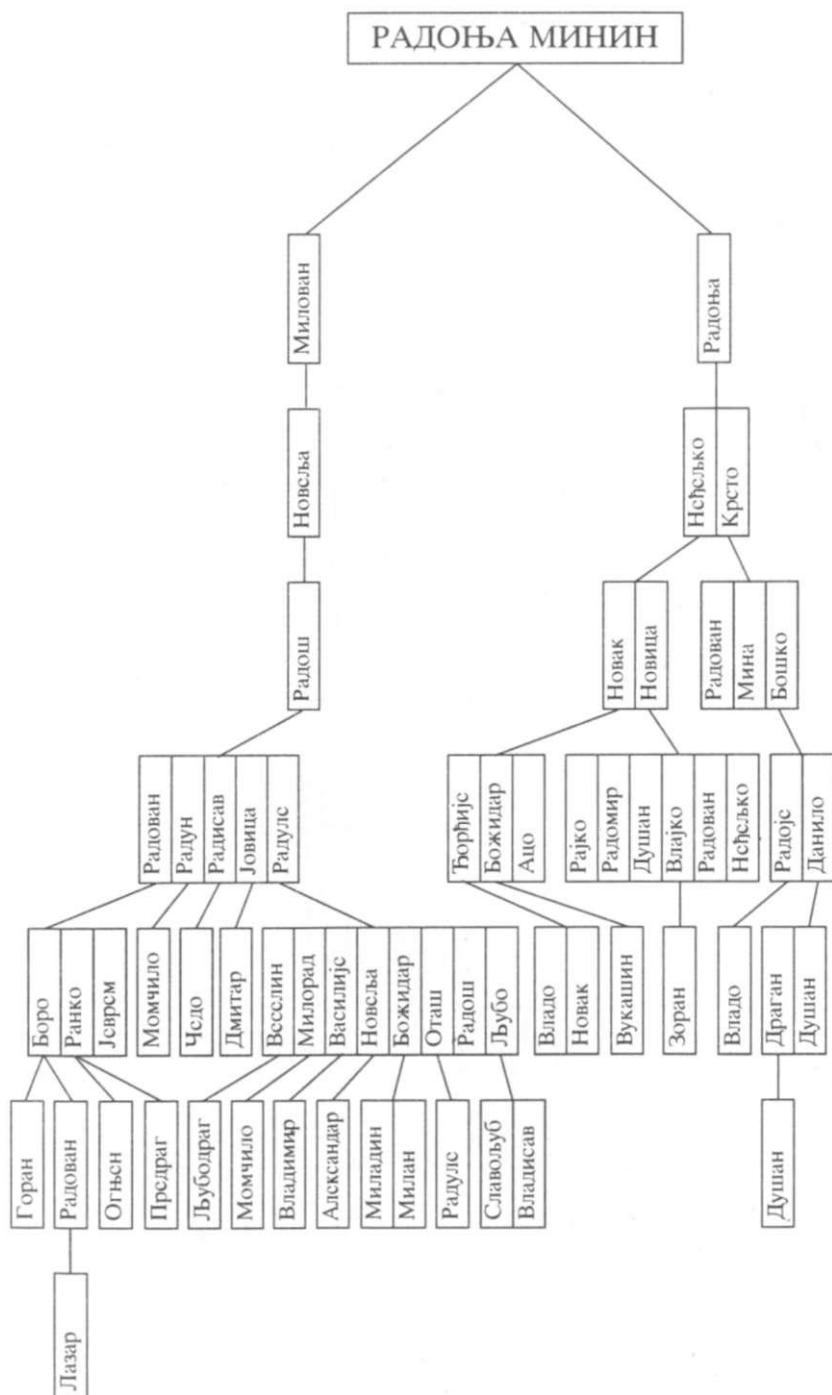
МИЛОВАНОВИЋИ

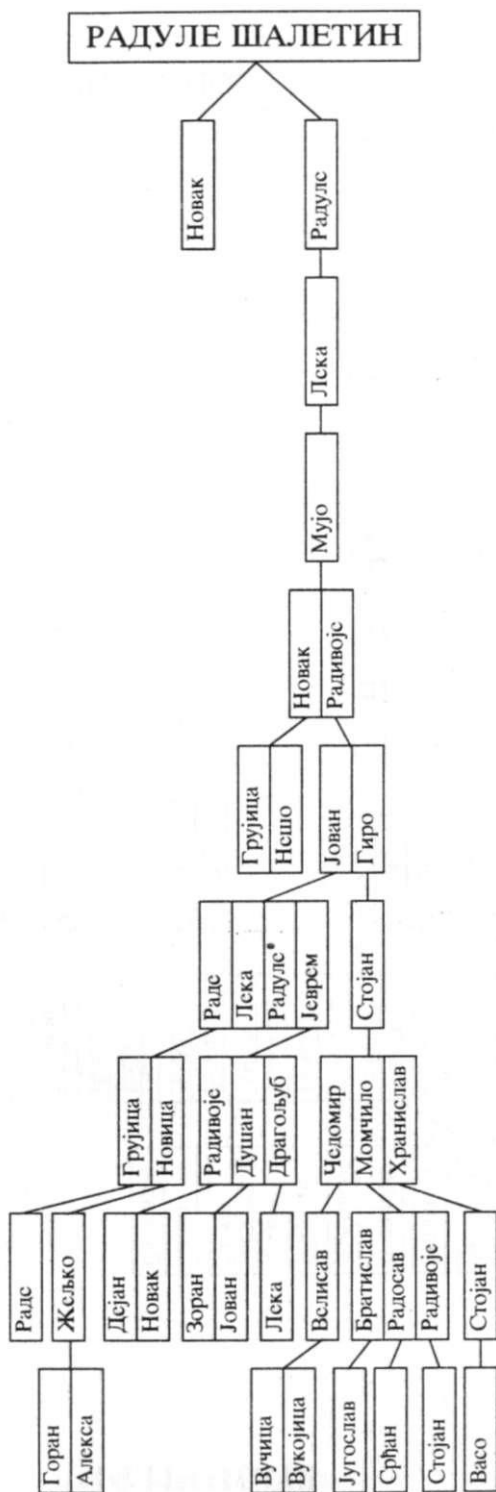
TABELA5

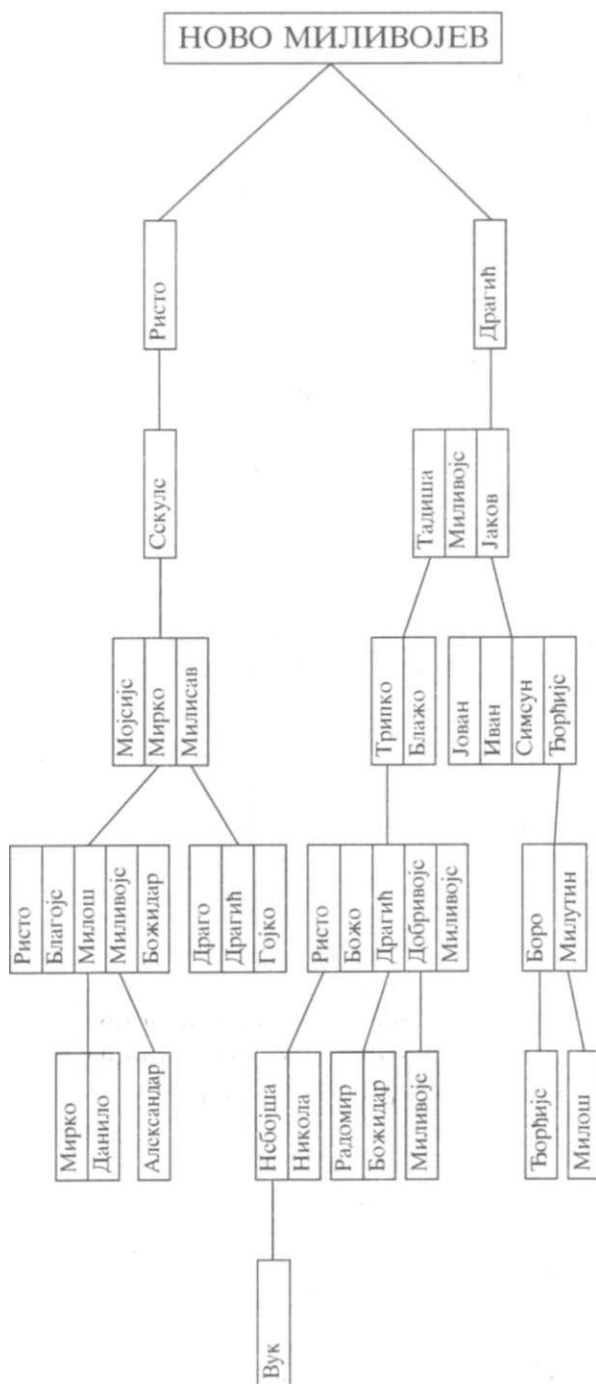

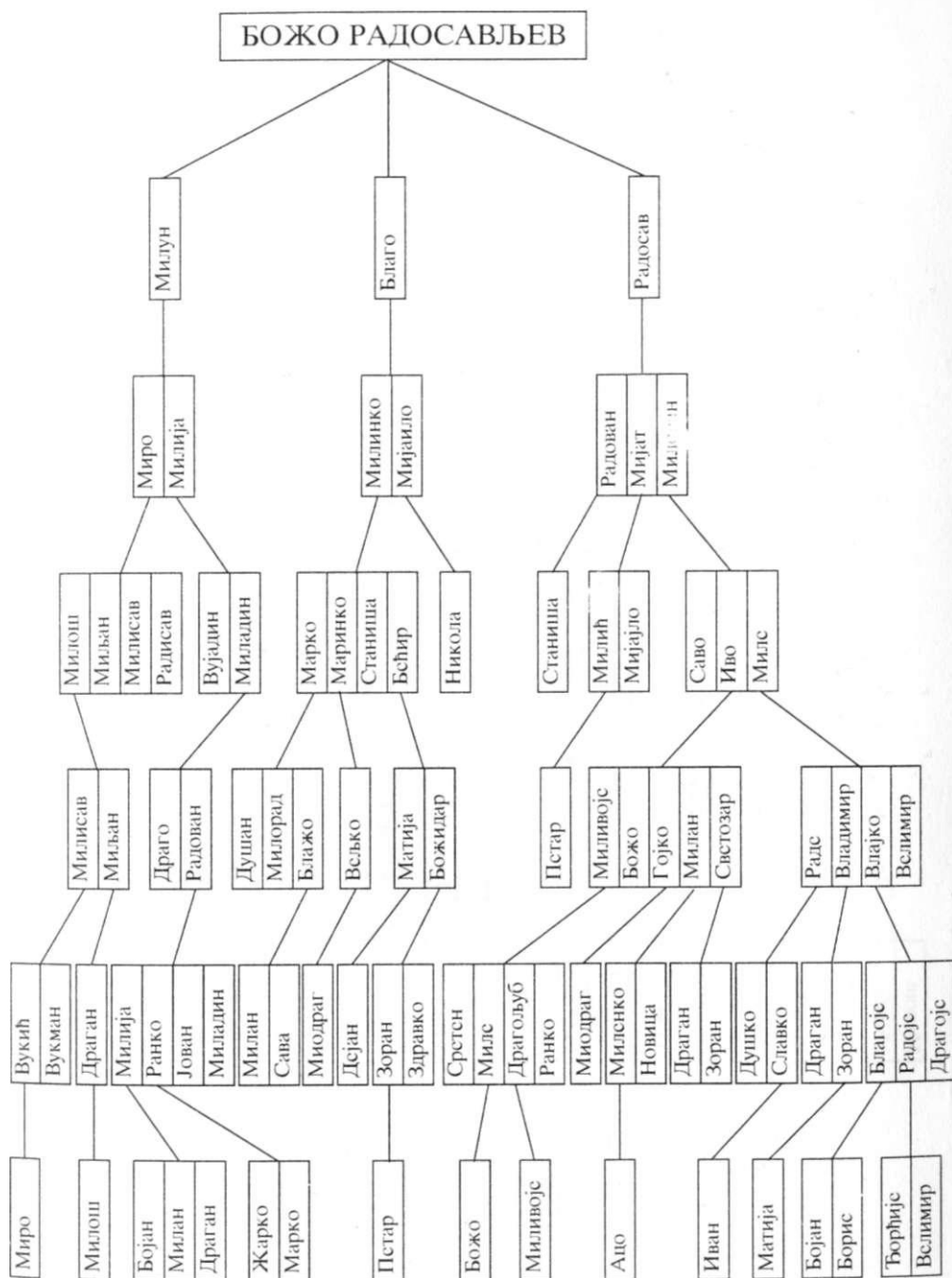

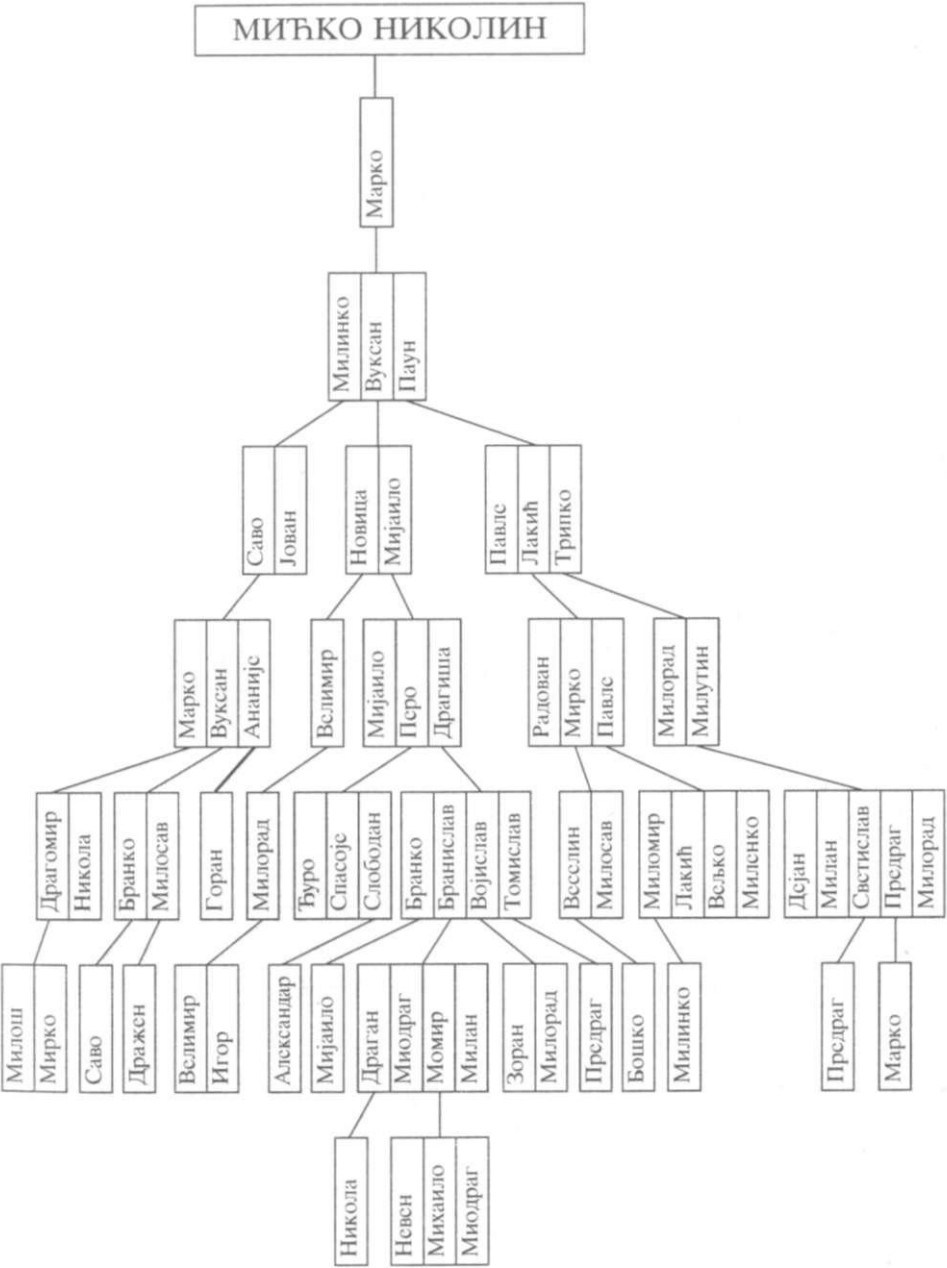

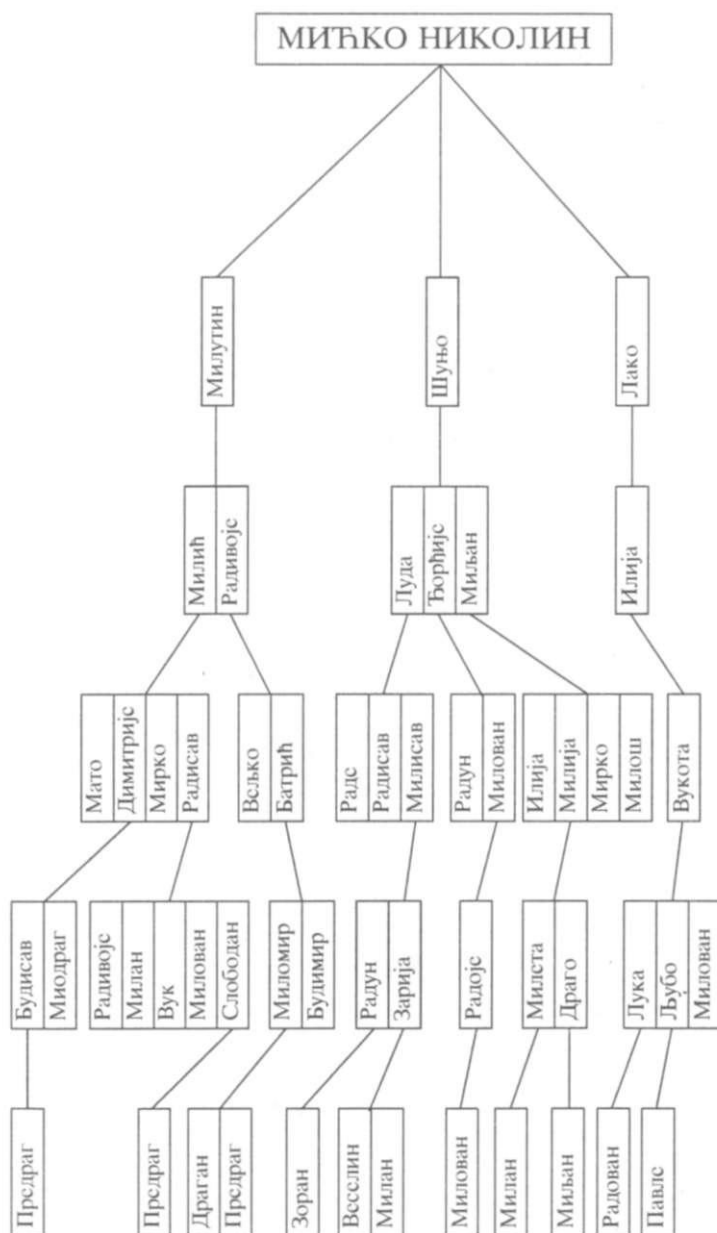

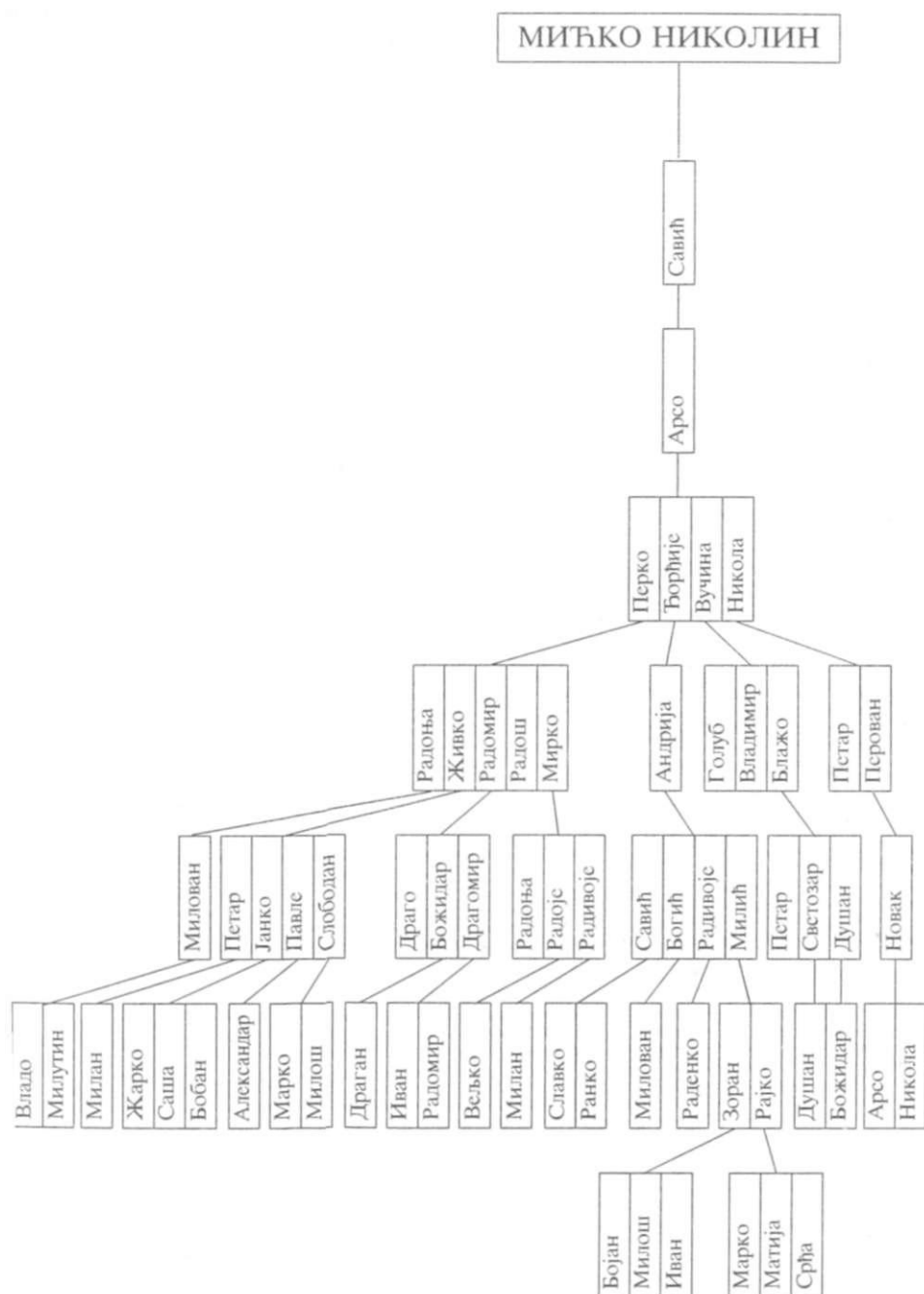

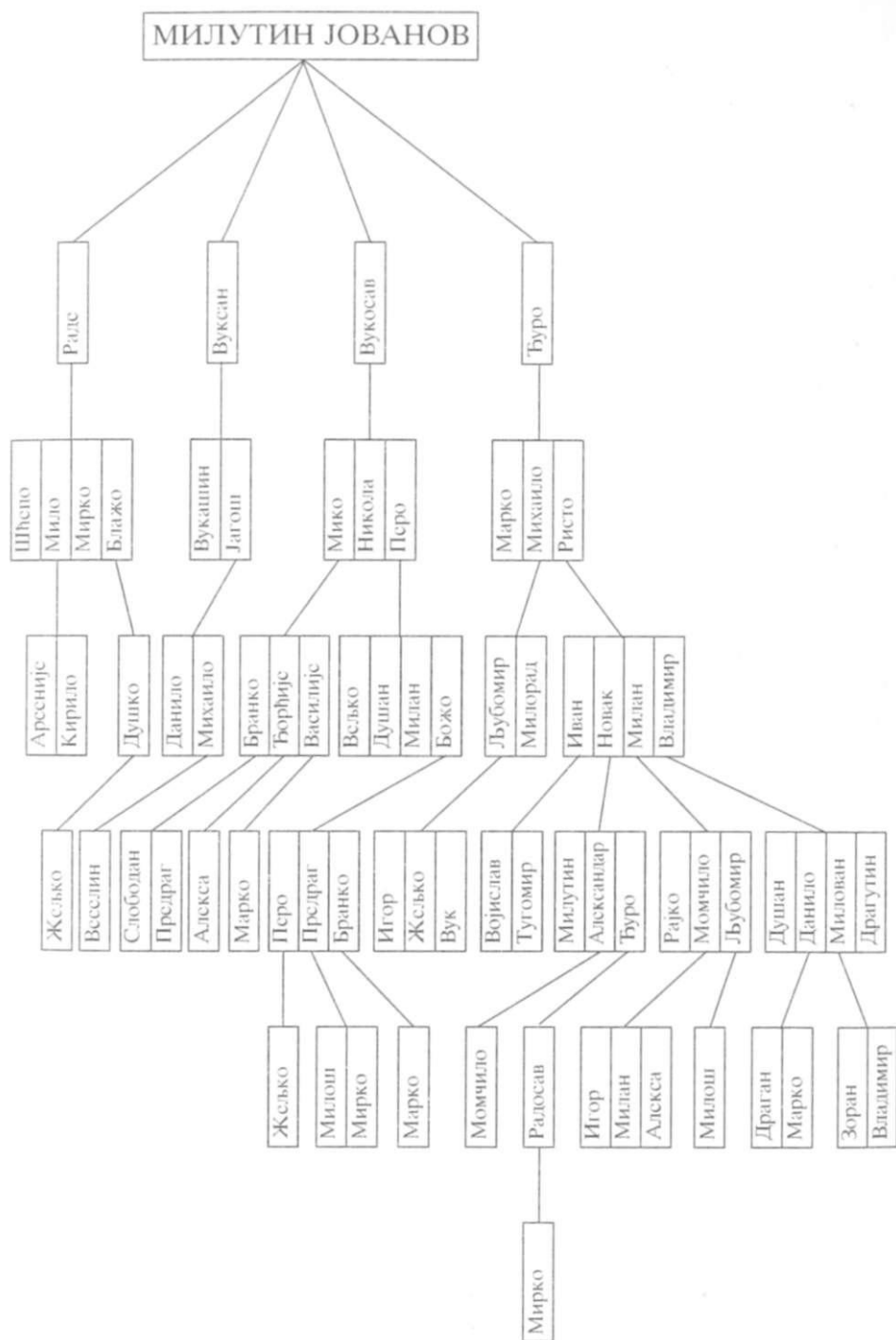

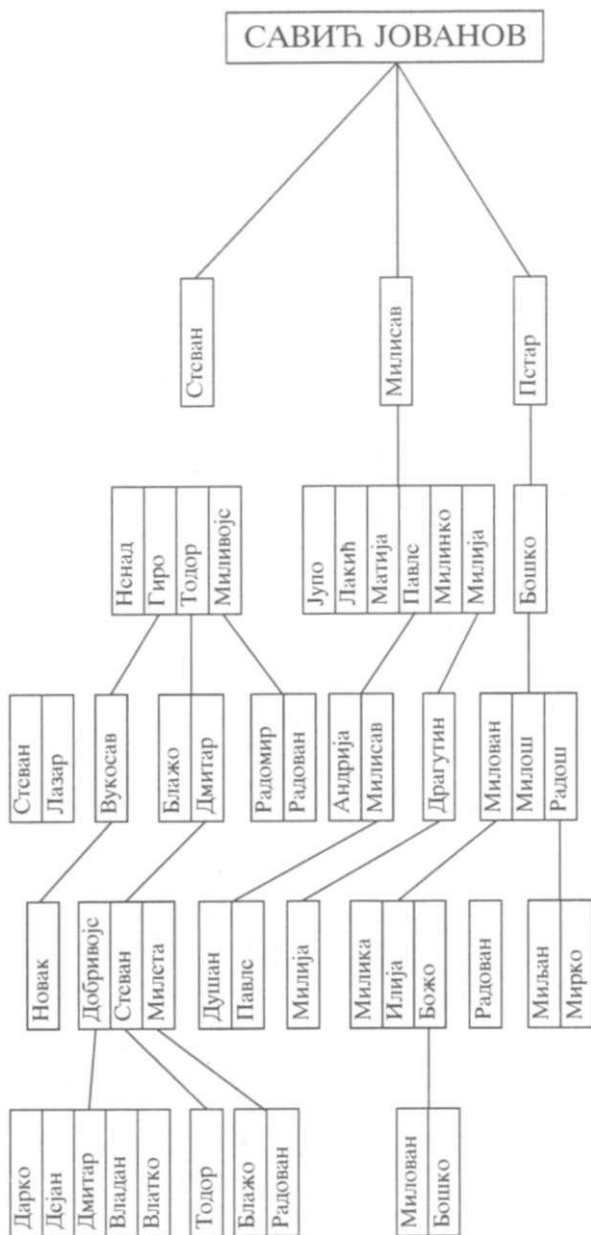

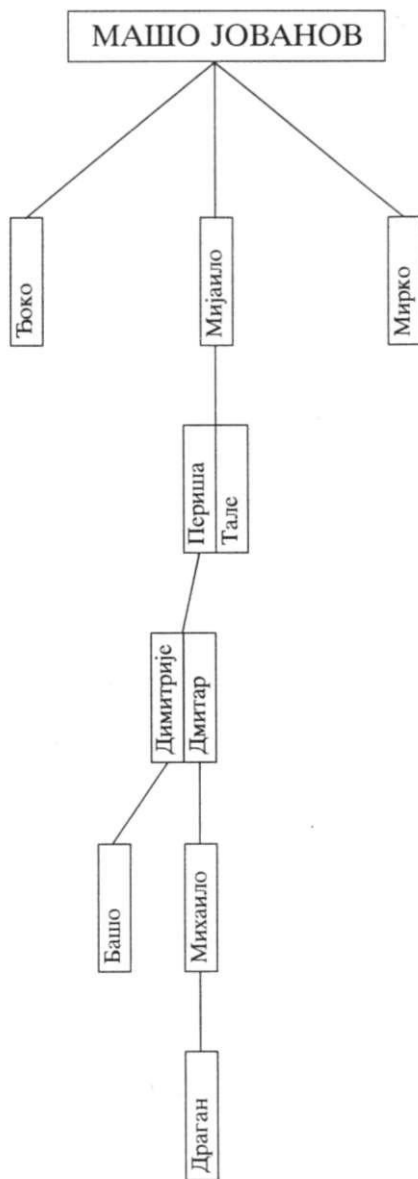

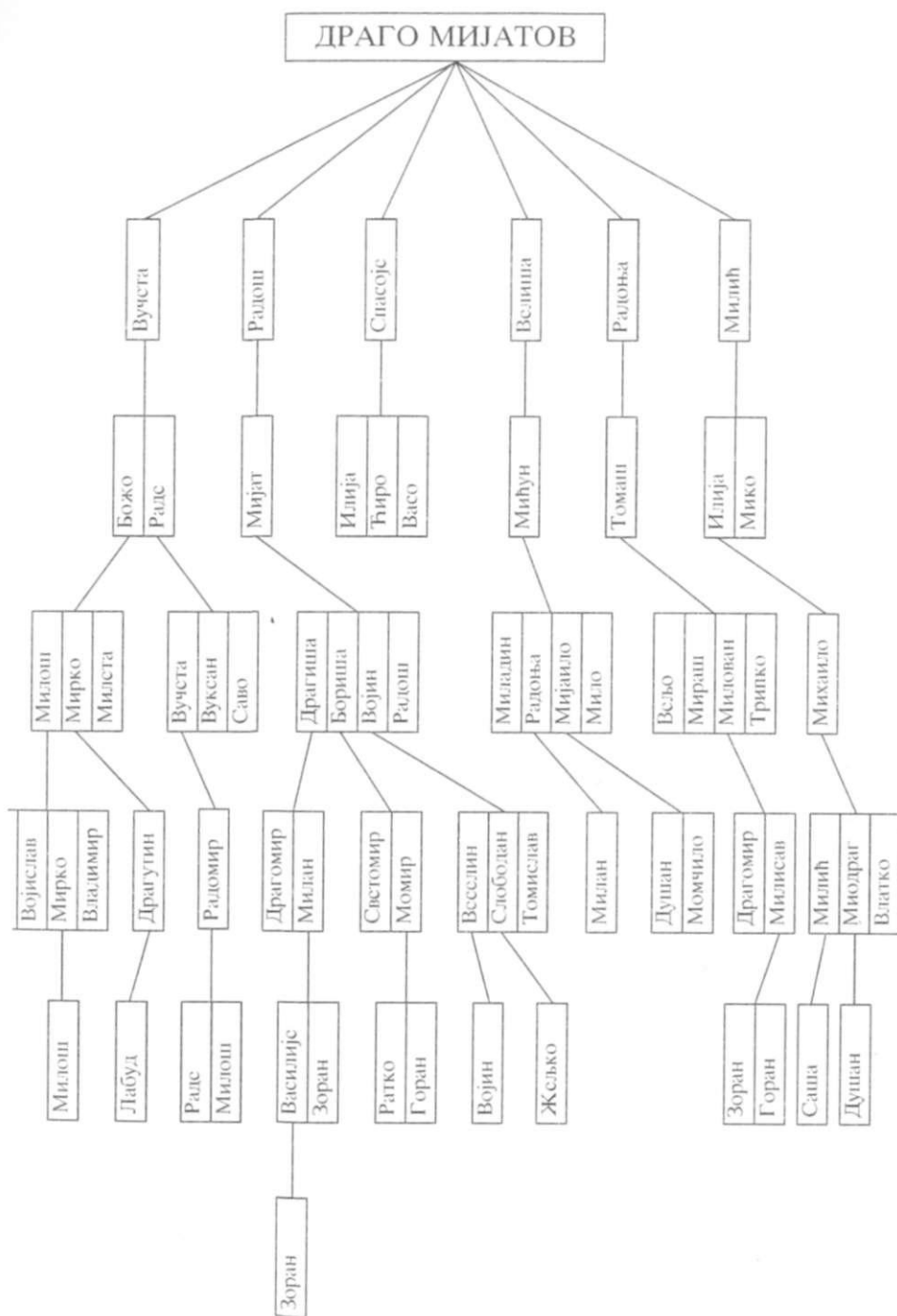

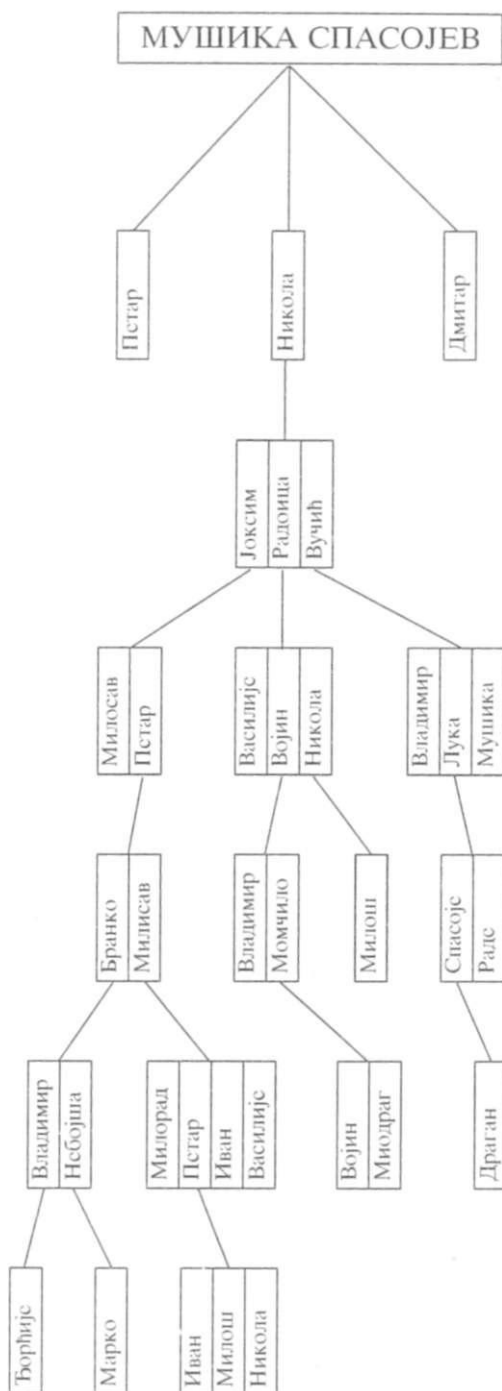

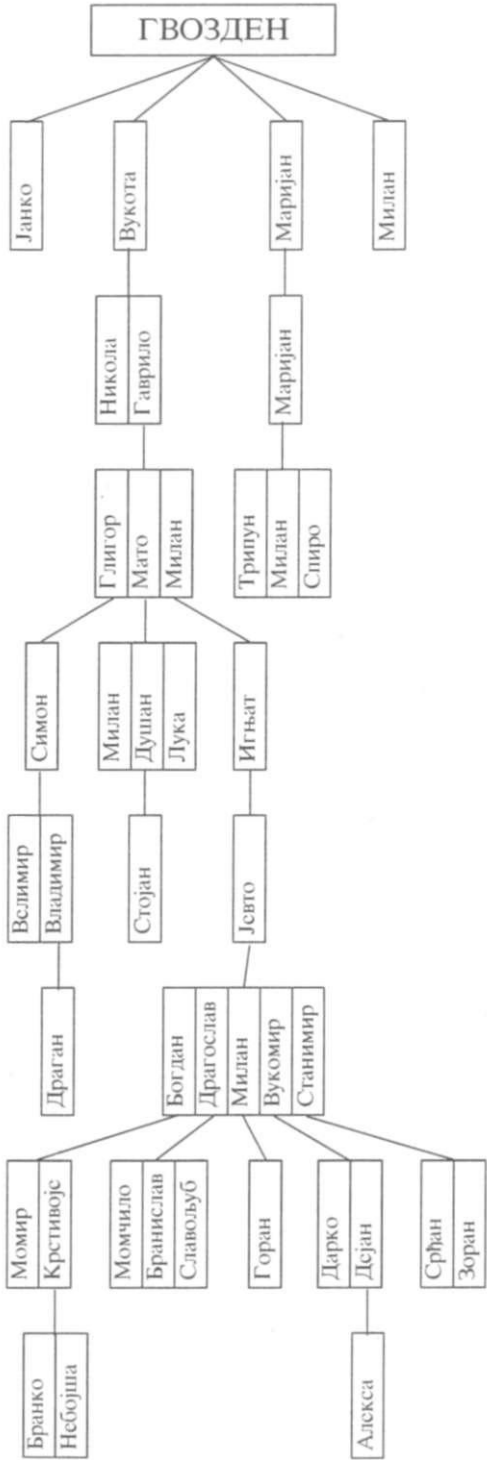

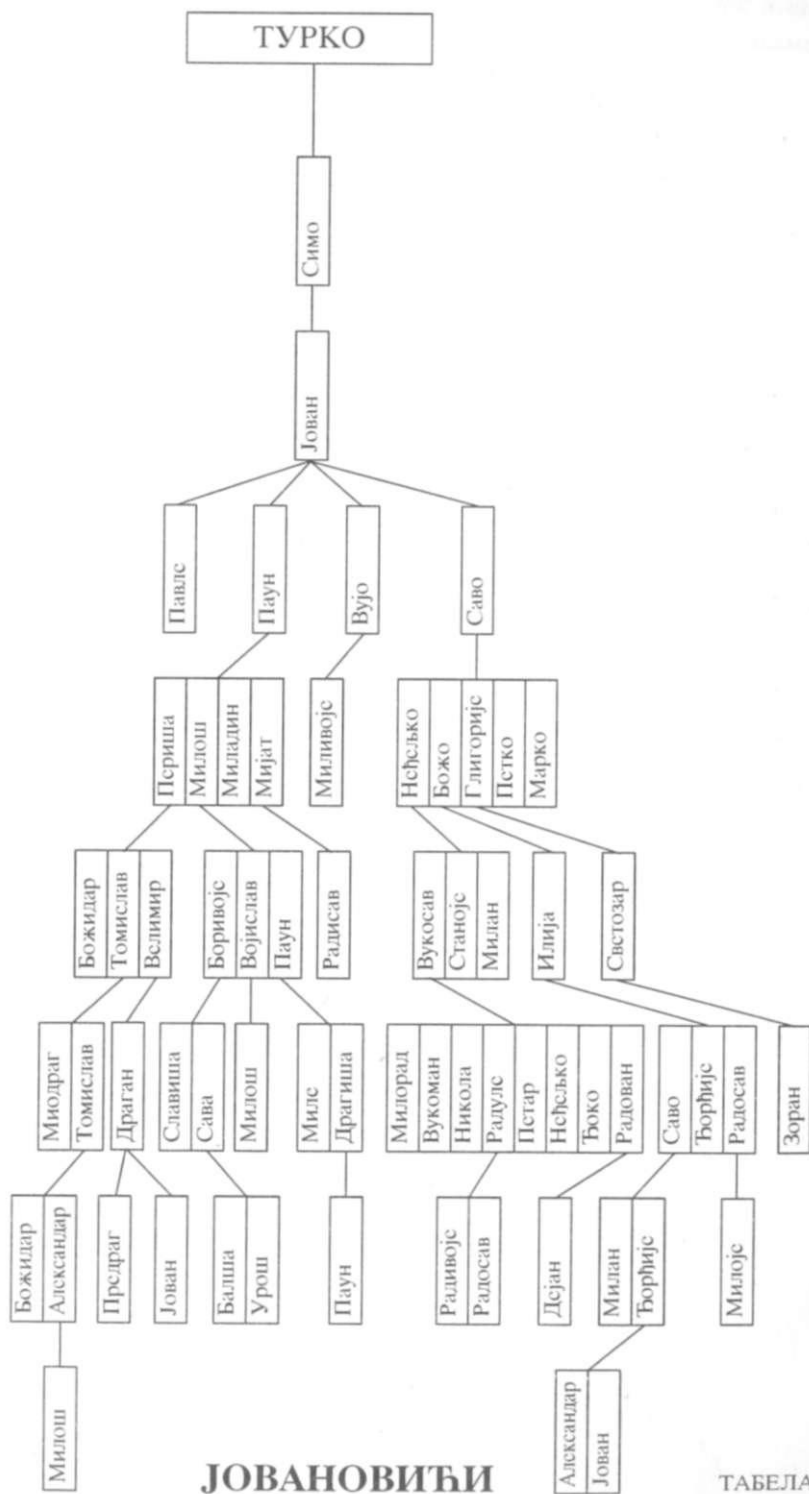

ГВОЗДЕНОВИЋИ

ТАБЕЛА 22

ТАБЕЛА 23

*„Вреднији је дек власи,
но ока памети’*

ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ ПОТРБУШЧИЋИ

НОВОВИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН, ЈОВАН

Б О Г И Ћ

РАКОЧ, ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈИСА, МАРКО И ПЕРО

(од Вујисе)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ И ЛАКЕТА

(од Паја)

ШАЛЕТА И ПЕТАР

(од Шалете)

РАДУЛЕ, РАДОВАН И ТУРКО

(од Радована)

н о в о

(од Нова)

ПЕРУТА, РАДОСАВ, МИЛОШ, ГАВРИЛО, ВУКАДИН,
РАДИСАВ И ЛАКИЋ.

Од Радосава су:

АЛЕКСА, ВУКОТА, СТАНИША, ПАВИЋ, НОВАК, РАШКО,
ВУКИЋ, ВУЈАДИН, АЛЕКСА, РАЈКО, ВЛАЈКО, САША,
ДРАГОМИР, ДЕЈАН, МИЛАН, МИЛИВОЈЕ, МИЛАН.

Од Милоша су:

НЕЋО (МУРАТ), МАТО, ШПИРО, СИМЕУН.

Од Мата су:

НОВО, САВО, МАРКО, МИЛИЈА, МИЉАН, НОВЕЉА,
ДРАГИША, МИЛОШ, МИЛО, БРАНКО, ДРАГАН,
СЛОБОДАН, ДУШАН, ВИКТОР, ЗОРАН, БОРО, НИКОЛА,
МИЛИЈА, РАЈКО, АЛЕКСАНДАР, БРАНКО.

Од Неђељка (Мурата) су:

ДМИТАР, РАДОЈИЦА, МАРКО, ВУКОСАВ, БОГДАН,
ВУЧЕТА, ЂОКО, ПЕТАР, МОМЧИЛО, ВОЈО, ДАНИЛО,
ЈЕВРЕМ, НОВИЦА, ВОЈО, ПАВЛЕ, ВЕЉКО, БРАНКО,
КРСТО, ВУЧЕТА И ЂОКО.

Од Шпира су:

МИЉАН, КРСТО, СЛОБОДАН, МИЛОШ, ТОМАШ, ТОДОР,
ЉУБО, МИЛОРАД, ВОЈО, САВО, РАЈКО, БОЖО, НИКОЛА,
БРАНКО, ВОЈО, МИЛОШ, НИКОЛА, СИМЕУН, ЉУБО,
БРАНКО.

Од Гаврила су:

РАДЕ, МАРИЈАН, МАКСИМ, МИЛЕ, МИЛОВАН, ДУШАН,
МАРИЈАН, ВУКО, ЉУБОМИР, МИЛИСАВ, БЛАЖО,
БРАНКО, ВОЈИСЛАВ, ДРАГОЉУБ, СЛОБОДАН,
ТОМИСЛАВ, МИЛАН, ПРЕДРАГ, ИВАН, СРЂАН, МАКСИМ,
ВЕЛИМИР, РАДОМИР, БАТРИЋ, ДРАГАН, БРАНКО,
ПРЕДРАГ, ВЕСКО, БЛАГОТА, БРАНКО, ПРЕДРАГ.

Од Вукадина су:

БОЈО, БАТРИЋ, МИЈУШКО, СТОЈАН, ЈОВАН, МАРКИША,
НОВИЦА, ВИДО, МИЛОВАН, МИЈУШКО, МИЛОРАД,
ДРАГО, МИРО, БОШКО, МИЛИСАВ, МИЛО, ЖЕЉКО,
РАТКО, ПРЕДАРАГ, МИЈАЈЛО, ВУКСАН, МИЛЕ, МИТАР,
МИЛОШ, БОГИЋ, ВЛАДО, ДУШАН, ВУКАДИН, РАДОВАН,
БОШКО, ЉУБИША, МИОДРАГ, ВЛАДИМИР, ВЕЛИМИР.

Од Радисава су:

ЈОВАН, ЈАГОШ, РАДОВАН, МАШАН, ЛАБУД, МИЛАН,
МИШУР, ЈАНКО, НОВО, ВЕЉКО, МИРОЈЕ, СЛАВКО,
РАДОВАН, МИЛАН, ОГЊЕН.

Од Лакића је:

МИЛИВОЈЕ...

или:

ДЕЈАН-ДРАГОМИР-РАЈКО-РАШКО-АЛЕКСА-
РАДОСАВ-НОВО-РАДОВАН-ШАЛЕТА-ПАЈО-ВУЈСА-
ДОБРИЈА, БОГИЋ.

или:

ВИКТОР-СЛОБОДАН-НОВИЦА-МАТО-МИЛОШ-НОВО-
РАДОВАН-ШАЛЕТА-ПАЈО-ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ...

или:

ВЕСКО-ДРАГАН-ВЕЛИМИР-МАКСИМ-ГАВРИЛО-НОВО-
РАДОВАН-ШАЛЕТА-ПАЈО-ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ...

или:

ОГЊЕН-ЈАНКО-МАШАН-РАДИСАВ-НОВО-РАДОВАН-
ШАЛЕТА-ПАЈО-ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ...

У свих шест пасова од Нова Радованова, овај огранак "Нововића" најзавидније се разгранео и ородио. Од Нова до ових дана ородило се преко 230 потомака (по мушкој линији), док њих преко четрдесет није оставило потомство.

Завидан је податак да се, у овом огранку шћело у мушке главе, тако да је НОВО Радованов имао седам синова, Шпиро Милошев шест, Мурат Милошев, пет, Маријан Гавров шест, Алекса Радосављев пет, Мијајло Вукадинов шест, Мијушко Вукадинов пет, Мато Милошев шест, а сви остали по четири и мање.

НОВОВИЋИ

Поред Синана Перкова који је девет пута рањаван, међу најхрабријим Морачанима, те и у братству Вујисића, убраја се Ново Радованов, који је храбро погинуо на Полимљу 1854. године. У том боју био је раме уз раме са храбрим и неустрашивим јунаком Милисавом Мишниним-Вујисићем, који је у том боју предводио морачке и ровачке јунаке.

Својом храброшћу и јунаштвом, Ново је стекао славу јунака са којом се дичи његово потомство. Ново Радованов се налазио и у Карађорђевој паради 1809. године, па је и то потврда његовог јунаштва. По његовом имену овај огранак Вујисића се звао "Нововићи".

Његову храброст слиједили су његови синови и унуци.

Од Нова Радованова остао је широки траг наследица. Имао је седам синова, и то: Перуту, који је храбро погинуо 1850. године. Радосава, Милоша, Гаврила (Ђућу), Вукадина, Радисава и Лакића, који је својом храброшћу и јунаштвом задивио у боју на Метеризима 1862. године у којем је и погинуо. У том боју је са својим братственицима Милисав Мишнин достигао врхунац личног херојства.

Од седам синова Нова Радованова је наслиједило и осамнаест унука, све истакнутих јунака и официра црногорске војске, те се овај огранак Вујисића (Нововићи) са правом зове ОФИЦИРСКА кућа. Међу њима су: Мато Милошев, Шпиро Милошев, Маријан Гаврилов, Максим Гаврилов, Бојо и Мијушко Вукадинов, Јагош, Радован и Машан Керов и остали.

Многи Новови прауници су и у II свјетском рату доказали да су досљеднији сљедбеници својих предака и по чојству и по јунаштву, као: Томаш и Тодор Шпира Милошева, Никола Тодоров, Блажо Маријанов, Лабуд Јагошев, Милун Радованов и др., чија имена истичемо на част братства. Многи од потомака Нова Радованова су као јунаци и достојни ратници својих предака и у пјесмама опјевани.

О Милошу Нововом довољно је да кажемо његовом потомству да је био перјаник у Гарди књаза Данила Петровића, и стим о њему много је речено, јер се зна, да је у црногорској гарди могао бити биран само онај који је у свему предњачио у чојству, јунаштву, а уз то и у љепоти.

Истом славом је овјенчан и Гаврило (Ђућа) Новов истакнути јунак и официр из бојева на Морачи и ослобођењу Колашина 1878. године. Такође међу најугледнијим јунацима и официрима био је и Мијушко Вукадинов, као и његов син Раде артиљеријски официр.

МАТО МИЛОШЕВ, рођен је у Прекобрђу. Као врло млад заволио је оружје те као и његови преци постао неустрашив војник и ратник. Као изузетно храбар ратник постао је и официр-артиљер-ац и по својој способности сврстао се у ред најхрабријих и најумјешнијих официра у Колашинској бригади. Његова умјешност довела га је на мјесто команданта артиљерије у колашинској бригади. Нарочито се истако у боју у Пољима 1886. године, када је са својим топом и само са једном гранатом, приморао Турке да се предају црногорској војсци и да напусте Поља за сва времена.

И у I и II свјетском рату, као врстан и умјешан официр Мато је постављен за команданта регрутских јединица на Мојковцу, па је и из тог боја у пјесмама опјеван.

За храброст и ратне заслуге Мато је био одликован са бројним одликовањима високог ранга за храброст и јунаштво, међу којима: Орден Николе I, Орден за ревност књаза Николе, I и II, два ордена за војничке врлине, Златна Обилића медаља за храброст, Сребрна Обилића медаља за храброст. Орден за пријесто и отацбину краља Николе 1860-1910. године, Спомен орден владавине и бројним другим ордењем и медаљама.

Мато је био ожењен са Цаком Меденицом из Мораче и са њом имао шест синова, и то: Нова, Сава, Новицу, Марка, Милију и Миљана. Ново и Миљан нијесу оставили потомство. Ново је био официр црногорске војске.

МИЛИЈА је рођен на Скрбуши (Колашин) 1892. године. Дуго година је био у Америци, па је два пута долазио као добровољац и учествовао у црногорским ратовима (на Скадру, Дрини). Као угледна личност и племеник био је начелник среза колашинског. У току II свјетског рата био је опредијељен за "Краља и отацбину" - за четнички покрет, па је заробљен и ликвидан у Марибору 1945. године.

Био је ожењен са Јелом Драшковић, рођеном 1916. године, а умрла 1997. године. Са њом је имао четворо дјеце.

РАЈКА, рођеног на Скрбуши 1940. године. Занатлија, ожењен Тањом Чеглаков (Рускињом), рођеном 1946. а умрла 1976. године. Имају сина Александра рођеног 1968. године. Завршио вишу школу. Ожењен и има ћерку.

БРАНИСЛАВА, рођеног 1943. године на Скрбуши. Инжињер машинства. Ожењен са Зорицом Луковић рођеном 1946. године. Имају сина Милана, рођеног 1982. године, ћак и ћерку Маријану, рођену 1980. године ћак и сина Ивана рођеног 1985. године. Ученик.

МАРКО (МАТОВ) рођен је 1902. године на Скрбуши. Учио је гимназију и био финансијски чиновник у начелству среза колашинског. У току II свјетског рата био је определијен за четнички покрет и припадао тим формацијама. Заробљен је од стране партизана у Марибору и ликвидира 1945. године.

Био је ожењен са Миљом Дожић, ћерком Васа Дожић а, мајора црногорске војске из Липова, рођеном 1910. године. Са њом је имао два сина Боривоја (Бора) и Божидача.

БОРИВОЈЕ је рођен на Скрбуши 1936. године. Завршио је грађевински факултет. Преко 20 година радио је као директор и одговорни руководиоц у предузећима у својој струци. За свој успјешан рад и руковођење предузећем, одликован је Орденом рада са златним вијенцем Предсједништва СФРЈ.

Ожењен је и у браку има сина и ћерку.

НИКОЛА (Боров) рођен 1975. године у Београду. Студент економије, и ћерку Тамару, рођену 1967. године. Инжињер агрономије. Удату, има ћерку.

БОЖИДАР (Марков) умро је као беба.

НОВО (МАТОВ) рођен је на Скрбуши (Колашин). Био је врло угледан братственик и храбар војник ратник. Био је официр краљевине Југославије. Није оставио потомство.

НОВИЦА (МАТОВ) рођен је на Скрбуши 1914. године. По занимању је био земљорадник. У току II свјетског рата био је определијен за четнички покрет па је заробљен од стране партизана У Марибору 1945. године и ликвидира.

Био је ожењен са Даринком Дедић, из Брскута, рођеном 1918. године и са њом имао троје дјеце.

СЛОБОДАНА, рођеног 1942. године, на Скрбуши. По занимању возач. Ожењен са Драгицом Пљачковић, рођеном 1950. године на Матешеву. Има сина Виктора, рођеног 1974. године на Матешеву - возач, и ћерку Наташу, рођену 1969. године на Матешеву. Удату за Небојшу Томовића на Матешеву. Имају ћерку.

ДУШАНА, рођеног 1944. године на Скрбуши. Завршио I степен музичке академије-наставник. Ожењен са Славицом Ракочевић из Владоша, рођеном 1955. године у Колашину. У браку имају троје дјеце.

ЗОРАНА рођеног 1980. године на Скрбуши, ученик.

АНУ рођену 1979. године на Скрбуши студент стоматологије.

МАРИЈУ, рођену 1981. године на Скрбуши. Ученица гимназије.

СЕНКА (Новичина) рођена 1939. године на Скрбуши. Удата за Мића Милошевића на Матешеву. Има једну ћерку.

САВО МАТОВ, рођен је 1895. године на Скрбуши а погинуо (стријелан) 1943. године. Бавио се земљорадњом и био добар домаћин. Био је врло угледан племеник и братственик. Веома

уважен и цијењен, чазбен и гостоприман. Посједовао је све особине својих предака. У току II свјетског рата био је одређен за четнички покрет, па је заробљен од стране партизанских јединица и стријелан у

*САВО МАТОВ,
рођен 1895. године на Скрбуши.
Погинуо од партизана
1943. године, као четник*

*МИЛОРАД-МИЛО САВОВ,
студент. Погинуо од партизана
као четник-одметник 1947 године
на Мелаји (Бјеласица).*

Словенији 1945. Био је ожењен са Љубицом Милошевић са Лопата и са њом имао деветоро дјеце-четири сина и пет кћери.

МИЛОРАД (МИЛО) Савов, рођен је 1923. године на Скрбуши. Био је студент права. У току II свјетског рата био је определијен за четнички покрет, па се извјесно вријеме и последије рата скривао, да би 1947. године био откривен и убијен на Мелаји (Бјеласица). Није жењен.

ДРАГИША (САВОВ) рођен је 1934. године на Скрбуши. По струци је саобраћајни техничар. Дуго година, тј. до пензије, радио је у бројним предузећима у својој струци и био врло цијењен и као човјек и као радник-стручњак из своје професије. Ожењен је са Ружвдом Маринковић, рођеном 1935. године у Смедереву. И са њом има сина Бранка, рођеног 1968. године у Београду. Грађевински техничар. Ожењен са Биљаном Бурсаћ, рођеном 1965. године. Има ћерку Иву рођ. 1994. године у Београду и ћерку Бранку рођену 1965. године у Београду. Завршила техничку школу. Удата, има ћерке Марију и Ану.

МИЛОШ (Савов) рођен је 1941. године на Скрбуши. Завршио економски факултет. Радио као руководиоца (директор) у више предузећа у Београду. Ожењен са Вукосавом Црнобрња, рођ. 1943. године. Диплом. економиста. Имају сина Драгана рођ. 1976. године. Економски техничар. Кћерка Јелена, рођена 1972. године у Београду. Дипломирани економиста.

КОСА (Савова) рођена 1925. године. Удата за Мома Ракочевића у Колашину. Има кћери Ружицу и Наду.

ЗОРКА (Савова) рођена 1927. године на Скрбуши. Удата за Васа Вукићевића на Матешеву. Има синове Рајка и Славка и кћер Милицу.

СПАСА (Савова) рођена 1929. године на Скрбуши. Удата за Богића Милошевића. Нема дјеце.

БРАНКА (Савова) рођена 1932. године на Скрбуши. Удата за Милутина Бојичића. Има синове: Бојицу и Бранка.

ОЛГА (Савова) рођена 1938. године на Скрбуши. Удата за Нова Ракочевића из Колашина. Има сина Жељка и кћери: Веру, Весну и Невенку.

НЕЂЕЉКО МИЛОШЕВ, у народу био познат као Мурат, био је као му и браћа и братственици, врло храбар ратник и уман човјек. Истина, није у пјесмама опјеван и одликовањима искићен као му отац Милош, дјед Ново и брат Мато, али су га китиле све њихове особине.

Мурат је имао пет синова, врло угледних братственика и храбрих ратника.

ПЕТАР (МУРАТОВ) рођен је на Скрбуши 1880. године. Међу првим печалбарима је пошао у Америку, на зараду и тамо остао пуних осамнаест година, да би 1912. године, дошао и прикључио се црногорским ратницима и чети Вујисића у српско-турском рату.

За своје ратне заслуге и показано јунаштво добио је бројна признања и одликовања. Умро је 1945. године. Био је ожењен са Илинком Кујовић, рођеном 1895. године, а умрла 1995. године, у стој години. Имали су пет синова и шест кћери.

ЈЕВРЕМ (ПЕТРОВ) рођен је на Скрбуши 1929. године. Завршио је економски факултет. Радио је као цариник у Сплиту, гдје је уживао велику популарност и као човјек и као стручњак. Ожењен је са Олгом (Далматинком) и са њом има двије кћерке:

ИЛИНКА је рођена 1960. године у Сплиту. Дипломирани економиста. Удата је.

СОЊА, рођена је 1966. године, у Сплиту. Докторирала је на биологији.

ДАНИЛО (Петров) рођен је 1937. године, на Скрбуши. Завршио је економски факултет и радио на врло одговорним пословима у својој струци. Ожењен је са Горданом (Далматинком). Живи и ради у Сплиту. Са Горданом има сина и ћерку.

ВОЈО (ДАНИЛОВ) рођен је 1962. године у Сплиту. Завршио је ваздухопловну војну академију. Пилот је и мајор војске Југославије. Ожењен је са Биљаном Шкулетић, дипломираним социологом. Имају двије кћерке: Јовану рођену 1990. године и Јану рођену 1993. год.

СНЕЖАНА (Данилова) рођена је 1967. године у Сплиту. Завршила је факултет политичких наука. Бави се новинарством.

ВОЈО (ПЕТРОВ) рођен је 1919. године, на Скрбуши. У току II свјетског рата био је одређен за четнички покрет и као такав 1945. године заробљен и ликвидан од партизана у Словендји. Није оставио порода.

НОВИЦА (Петров) рођен је 1934. године, на Скрбуши. Погинуо је 1945. године, несрећним случајем од бомбе.

МОМЧИЛО (Петров) рођен је 1939. године, на Скрбуши. По струци је занатлија. Ожењен је са Хајданом Мијановић. Има сина Петра, рођеног 1967. године. По занимању је занталија, и кћерку Лидију рођену 1965. године. Удата је за Влада Дармановића. Има двоје дјеце.

РОСАНДА (Петрова) рођена је 1918. године, на Скрбуши. Удата је за Милику Шћепаповића. Има сина и кћерку.

ЈУЛКА (Петрова) рођена је 1942 године, на Скрбуши. Удата је за Меденицом. Има два сина: Зорана и Милана.

БОЖАНА (Петрова) рођена је 1925. године на Скрбуши. Удата је за Радетића. Има сина и двије кћерке.

ВАСИЉКА (Петрова) рођена је 1936. године, на Скрбуши. Умрла је 1979. године. Била је удата за Милосава Зоњића и са њим имала сина и двије кћерке.

ПАВЛЕ (НЕЂЕЉКОВ) рођен је 1899 године, на Скрбуши, од оца Неђељка и мајке Стане рођене Меденица. Био је један од најугледнијих братственика његове генерације и високи интелектуалц. Завршио је правни факултет и био један од угледнијих правника у Зетској бановини. Повјераване су му бројне државне функције у многим мјестима у Зетској бановини и банској управи. Био је начелник среза на Цетињу, Пећ и, Колашину и Подгорици.

Био је и апелациони судија. Дуго година радио је у Подгорици као виши финансијски саветник и директор Зетске банске финансијске дирекције на којој функцији је остао све до II свјетског рата. За свој дугогодишњи и стручни рад као високи бански чиновник, добио је бројна признања и висока одликовања.

Као високи интелектуалац и бански чиновник, није се сви-ђао КПЈ и њеној политици па је бачена сумња на њега као човјека високих моралних квалитета те га је требало "уклонити".- Године 1944. одступио је са четницима преко Босне. У току тешког пута разболио се од тифуса и 1945. године подлегао болести код Старе Градишке.

Павле је био ожењен са Јасном Меденицом из Речина, рођеном 1896. године и са њом имао четири сина и кћерку.

ПАВЛЕ НЕЂЕЉКОВ (Муратов),
дипломирани правник
и високи државни чиновник
у Зетској бановини и један
од најугледнијих братственика

*КРСТО ПАВЛОВ, студент
агрономије. Пошнуо као четник
1945. године, у Словенији.*

*ВЕЉКО ПАВЛОВ, студент
медицине. Пошнуо као четник
1945. године у Словенији*

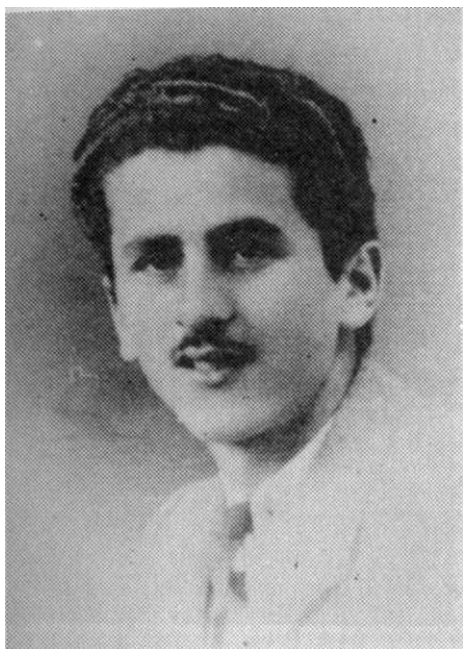
КРСТО (ПАВЛОВ) рођен је 1920. године у Колашину. Био је студент агрономије. У току II свјетског рата био је определијељен за четнички покрет, као и отац му и бројни рођаци. Заробљен је у Словенији од партизана 1945. године и ликвидираан. Није био ожењен.

ВЕЉКО (Павлов) рођен је 1921. године у Колашину. Био је студент медицине. У току II свјетског рата био је определијељен за четнички покрет и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и ликвидираан. Није оставио порода.

БРАНКО (Павлов) рођен је 1923. године у Колашину. Био је студент медицине. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету, са оцем и браћом и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и ликвидираан. Није био жењен.

ЛАЗАР (Павлов) рођен је у Колашину 1926. године. Умро је као дијете.

ДЕСАНКА (Павлова) рођена је 1931. године у Колашину. Завршила је гимназију. И она је учесник II свјетског рата - са оцем и браћом. Удата је за Лаком Јањушевићем у Никшићу, и са њим има сина Николу, дипломирааног правника и ћерку Луцију дипломирааног

*БРАНКО ПАВЛОВ, студент
медицине. Погинуо као четник
1945. године у Словенији*

правника, као и ћерку Светлану, професора енглеског језика, која је као радник Амбасаде у Аустралији, погинула у саобраћајном удесу 1982. године.

ВУКОСАВ (Неђељков) рођен је 1885. године, на Скрбуши. Умро је 1943. године, од посљедица четничког злостављања. Био је угледан братственик, храбар војник и добар домаћин. Био је ожењен са Милицом Вујисић, из Прекобрђа и са њом имао два сина.

ВУЧЕТА (Вукосављевић) рођен је 1924. године на Скрбуши. Био је ђак гимназије. Погинуо је на Сињавини 1942. године, од четника, као борац Комског ударног батаљона. Није оставио порода.

ЂОРЂИЈЕ (Вукосављевић) рођен је 1919. године, на Скрбуши.

Био је ђак гимназије. Погинуо је од усташа 1942. године, на Купресу, као борац Четврте црногорске бригаде. Није био жењен.

РАДОЈИЦА (Неђељков) рођен је на Скрбуши. Погинуо је 1912. године, на Беранама. Није оставио породице.

РАДОСАВ (НОВОВ) имао је синове: Алексу, Вукоту (Трума) и Станишу.

Алекса је био врло угледан братственик и ратник. Био је поручник црногорске војске. Убрајан је међу најистакнутије братственике, ратнике и официре. За своју храброст добио је више ратних одликовања и признања. Имао је синове: Павића, Новака, Рашка, Вујадина, и Вукића и ћер Јелику.

НОВАК (АЛЕКСИН) рођен је 1895. године у Речинама. Отишао је у Америку и тамо формирао породицу. Зна се да има два сина и да су живјели у Канади.

ВУКИЋ (Алексин) рођен је 1893. године у Речинама. Погинуо је као комита 1917. године. Није оставио потомство.

ВУЈАДИН (Атексин) рођен је 1897. године у Речинама. Умро је од „шпањолске грознице“ 1917. године. Није оставио потомство.

ПАВИЋ Алексин је рођен 1910. године у Речинама. Завршио је ваздухопловну војну академију у краљевини Југославији. II свјетски рат га је затекао у чину капетан I класе-пилота. Павић је припадао најугледнијим и најперспективнијим људима његове генерације и био дика у братству, посједујући све врлине које красе човјека и официра краљевске војске. После капитулације краљевине Југославије, избјегао је њемачку интернацију и заробљеништво и дошао да тражи спас и склониште у завичају. Међутим, КПЈ га је одмах обиљежила као човјека којег треба уклонити да не смета организовање устанка. Због таквог понашања према њему, сам се уклонио и определио за четнички покрет и не-

стао у вихору II свјетског рата. Вјерује се да је заробљен од партизанских јединица у Словенији и убијен 1945. године у Марибору.

Павић је био ожењен са Даријом и имао сина Александра и ћерку Јелену (Ксену). Александар је рођен 1937. године. Завршио је факултет југословенске књижевности. Радио је у Сарајеву као новинар и уредник у Телевизији Босне и Херцеговине и био најугледнији уредник телевизије Сарајево.

АЛЕКСАНДАР (АЦО) је ожењен и има сина Бориса који је рођен 1962. године у Сарајеву. Завршио је факултет југословенске књижевности. Сада живи у Лондону. Ради као новинар.

Александар има кћерку Александру, Сашу рођену 1964. године у Сарајеву. Завршила је југословенску књижевност - журналистику. Ради као новинар.

ЈЕЛЕНА (КСЕНА) Павићева рођена је 1935. године. Завршила је факултет југословенске и свјетске књижевности.

ЈЕЛИКА (Алексина) рођена је 1907. године у Речинама. Умрла је 1977. године. Била је удата за Радомира Томовића у Матешеву (Планиници) и са њим имала петоро дјеце.

*ПАВИЋ АЛЕКСИН,
капетан I класе
војске краљевине Југославије
пилот, пошнуо од партизана
1945 године у Словенији.*

РАШКО (Алексин) рођен је 1908. године у Прекобрђу. Био је земљорадник. Умро је 1938. године. Био је ожењен са Видосавом Царичић из Братоножића, рођеном 1910. године а умрла 1962. године. Имали су два сина и три кћери.

РАЈКО (Рашков) рођен је 1934. године у Прекобрђу. Био је радник. Ожењен је са Милицом Секуловић из Брскута, рођеном 1935. године. Имају троје дјеце.

ДРАГОМИР (Рајков) рођен је 1959. године. Возач. Ожењен са Зорицом Ацић, рођеном 1959. Имају сина Дејана, рођеног 1981. године у Подгорици, ћак, Данијелу, рођену 1985. године у Подгорици, Наташу, рођену 1994. године и Ивану, рођену 1995. године у Подгорици.

ДАНКА (Рајкова) рођена је 1962. године у Подгорици. Хемијски техничар. Удата за Јована Вуковића у Штитарици. Има три сина.

НАДА (Рајкова) рођена 1968. године у Подгорици. Хемијски техничар. Удата за Гостимира Иванковића из Бања Луке. Има сина и кћер.

ВЛАЈКО (РАШКОВ) рођен је 1938. године у Прекобрђу. Радник. Ожењен са Ружом Шћепановић из Прекобрђа, рођеном 1938. године. Имају три кћери и то:

МИЛА (Влајкова) рођена 1957. године у Прекобрђу. Удата за Николу Милошевића у Подгорици. Има два сина.

ЉИЉАНА (Влајкова) рођена 1961. године у Прекобрђу. Удата за Драгишом Ракочевићем у Колашину. Има сина и кћер.

ТАЊА (Влајкова) рођена 1967. године у Прекобрђу. Удата за Бошка Џаковића у Подгорици. Има два сина.

ШПИРО (Милоша Новова) рођен је на Скрбуши. Као што његовој породици и доликује, био је врло угледан братственик и храбар ратник, истичући се у бројним бојевима, по угледу на претке. Био је у боју за ослобођење Поља 1886. године, затим у турском, балканским и I свјетском рату као официр црногорске војске. Као угледног црногорског официра и братственика лично га је књаз Никола Петровић познавао.

На Скупштини народних главара 1879. године када је Црна Гора подијељена на 10 нахија (округа), међу првим окружним капетанима био је и Шпиро Милошев и постављен је за управитеља вароши Колашин, а његов брат Мато за управитеља војног складишта у Колашину. (1).

За своје ратне заслуге одликован је бројним црногорским одликовањима, међу којима: Златном Обилића медаљом за храброст. По ослобођењу Санца краљ Никола Петровић га је, за

ратне заслуге, наградио са великим комплексом земље у питомој Вранешкој долини у Познановић има и поставио га за племенског капетана у Вранешу са сједиштем у Шаховић има. Пензионисан је у чину капетана. Шпиро је имао бројну породицу, осам синова: Зарију, Слободана, Милоша, Николу, Крста, Тодроа, Томаша и Љуба. Сви су они рођени у Скрбуши, а Слободан је рођен у Шаховић има. О судбини синова му Зарије, Милоша, Николе, Крста и Слободана, није нам познато, само се зна да нијесу оставили порода.

ТОДОР (Шпиров) рођен је 1881. године на Скрбуши. Био је врло угледан братственик, војник и ратник. Био је официр црногорске војске. Учесник је у турском, балканским и I свјетском рату. Након уједињења Југославије пензионисан је као официр. Имао је синове: Николу (Ника) и Божа.

НИКОЛА (Тодоров) рођен је 1917. године у Бијелом Пољу. Био је студент права. Као члан КПЈ 1941. године био је један од организатора устанка у Бијелом Пољу. Приликом формирања III санџачке бригаде, Нико је постављен за комесара чете. У бројним борбама које је његова бригада водила са непријатељском војском, Нико је показивао изузетну храброст и јунаштво па је као такав погинуо у борби са Њемцима и усташама на Горњем Вакуфу 1943. године. Није био жењен.

*ТОДОР ШПИРОВ,
капетан црногорске војске*

БОГДАН (Шпиров) рођен је на Скрбуши. Завршио је под-официрску школу на Цетињу. Пошао је у Америку на зараду. Тамо је и умро. Без потомства.

ЗАРИЈА (Шпиров) рођен је на Скрбуши. Био је врло угледан братственик и храбар ратник. Учествовао је у балканским ратовима и у II свјетском рату. Интерниран је од аустроугарске војске 1916. године у Мађарску. У заробљеништву је и умро. Није оставио порода.

ЉУБО (Шпиров) рођен је на Скрбуши. Прије II свјетског рата радио је у Македонији. Био је ожењен са Китком Перовић из Подгорице и са њом имао сина Бранка. Бранко је био познат као путописац који је обишао свијет. Посјетио је и Исусов гроб. Говорио је седам свјетских језика. У току II свјетског рата ухватили су га партизани и убили на Дурмитору као непознато, наводно сумњиво лице. За њега је и Тито знао кад је са његовом дозволом тетка му Савка Перовић подигла споменик. Није оставио потомство.

МИРКО (Шпиров) рођен је на Скрбуши. И он је млад умро. Није оставио потомство.

КРСТО (Шпиров) рођен је на Скрбуши. Био је врло угледан и mudar човјек. Цијењен и у братству и племену. Био је управник поште у Косовској Митровици. Није оставио потомство.

ТОДОР (Шпиров) иако у поодмаклим годинама (са пуних шест деценија) слиједећи традицију својих предака, да године не смију сметати када се треба борити против непријатеља и поробљивача, 1942. године узео је пушку у руке и ступио у борбу против окупатора и био борац Бјелопољског партизанског одреда. Тада је, као борац и официр црногорске војске, заробљен од Италијана и интерниран у концентрациони логор у Италију у којему је и умро 1943. године.

БОЖО (БОЖИДАР) Тодоров рођен је у Бијелом Пољу 1929. године. Завршио је филозовски факултет и високу дипломатско-новинарску школу. Као дипломата радио је у дипломатској служби у министарству иностраних послова СФРЈ и обављао врло одговорне дипломатске послове. Поред осталих био је и конзул СФРЈ у Риму.

Божидар је ожењен и има сина Николу, рођеног 1960. године у Београду. Никола је завршио грађевински факултет и инжењер је архитектуре. Ради у Београду. Није ожењен.

Шпиро је имао и три кћери:

ДУЊА, рођена у Шаховићима. Службеница. Умрла је 1980. године. Није се удавала.

СЛОБОДАНКА, рођена у Шаховићима. Умрла је. Није се удавала.

ДАНИЦА, рођена у Шаховићима. Умрла је. Није се удавала.

ТОМАШ (Шпиров) рођен је на Скрбуши. Био је врло угледан братственик и грађанин. По занимању је био угоститељ. Посједовао је свој угоститељски објекат-хотел у Бијелом Пољу, гдје је и живио. У току II свјетског рата, са својом породицом био је предјељен за

НОП, тако да су му синови били учесници НОБ-а. Томаш је био ожењен од Шћепановић а. Имао је четири сина и двије кћери.

САВО (Томашев) рођен је у Бијелом Пољу. Учесник је НОР-а и капетан I класе ЈНА. Био је ожењен са Лелом Басекић из Бијелог Поља. Умро је у Београду. Није имао дјеце.

МИЛОРАД (Томашев) рођен је у Бијелом Пољу. Био је службеник у Трстенику. Ожењен је и има ћерку. У Трстенику је умро.

ВОЈО (Томашев) је рођен у Бијелом Пољу. Умро је 1935. године. Није имао дјеце.

РАЈКО (Томашев) рођен је у Бијелом Пољу. Живио је у Крању гдје је и умро. Био је ожењен са Словенком Франциком и са њом имао синове: Воја и Милоша.

Томаш је имао двије кћери: Чедмилу и Љубицу. Обадвије су удате и имају дјецу.

РАДОВАН (Керов) је рођен у Подима у Прекобрђу. Бавио се земљорадњом и био добар домаћин. Био је на раду у Америци око седам година. Био је добар војник и ратник. Учествовао је у турском и балканским ратовима, као и у I свјетском рату. Био је у борби на Скадру као и у мојковачкој бици гдје је и рањен. За ратне заслуге добио је и бројна признања.

Био је ожењен са Милосавом Радовић из Мораче и са њом имао синове: Милуна и Милоша (Мишура).

МИЛУН је био међу најугледнијим братственицима. Завршио је велику матуру и био државни чиновник. Учествовао је у НОР-у и као борац VI црногорске бригаде погинуо на Фочи 1945. године.

Милун је рођен 1901. године у Подима. Био је ожењен са Јаном Вујисић из Прекобрђа, рођеном 1910. године. Умрла 1980. Имали су сина Нова и кћер Микицу.

НОВО је рођен у Подима 1938. године. Завршио је економску школу и ради као службеник у Колашину. Ожењен је са Радмилом Рачић, из Речина рођеном 1953. године. Имају сина Радована и кћер Микицу.

РАДОВАН (Новов) је рођен 1980. године. Ученик је средње школе.

МИКИЦА је рођена у Колашину 1974. године. Студент је економије.

МИЛАН (Видаков), рођен је у Прекобрђу 1903. године. Био је радник који је часно и поштено зарађивао хљеб својој породици и као такав био уважен и поштен братственик и грађанин.

Погинуо је 1946. године несрећним случајем, од неодгов-
орних службених носилаца оружја и нестао невин у жеку своје снаге
и највише потребе својој породици и малољетној дјечи.

МИЛАН је био ожењен са Мирјаном Ракочевић, из
Прекобрђа, рођеном 1905. године и са њом изродио два сина и
двије ћерке.

ВУКАДИН (Миланов) рођен је 1933. године у Пећи. Завр-
шио је економски факултет. Био је један од еминентних стручњака
из области банкарства, па је дуго година био на челу југословенске
банке-филијале у Београду, као и директор међународне банке у
франкфургу.

Био је ожењен са Љубицом Јовичић, из Шапца, рођеном 1943.
године. Завршила је спољну трговину, и са њом имао двије ћерке:

МАРИЈАНА (Вукадинова) рођена је 1969. године у Београду.
Студира хемију.

САБИНА (Вукадинова) рођена је 1974. године у Београду.
Студент је ДИФ-а.

Друга Вукадинова жена је Весна Јовичић, рођена 1958. годи-
не у Београду. Завршила је економски факултет. Са Весном има
сина Милана рођеног 1985. године у Београду. Ученик, и Ану рође-
ну 1986. године у Београду. Ученица.

МИЛИВОЈЕ (Миланов) рођен је 1936. године у Пећи. По
струци је занатлија (столар). Умро је 1995. године. Био је ожењен
са Косом Крговић, из Поља и са њом имао двије ћерке:

ВАЛЕНТИНА (Миливојева) рођена 1964. године у Колашину.
Завршила је средњу медицинску школу.

ЉИЉАНА (Миливојева) рођена је 1965. године у Колашину.
Завршила је педагошку академију. Удата је за Ратка Радуновића у
Котору и са њим има двије ћерке.

РУЖА (Миланова) рођена је 1940. године у Пећи. Завршила
је трговачку академију. Удата је за Манојла Булатовића у Кола-
шину. Има синове: Василије, рођен 1973. године. Студент машинст-
ва, и Момчила рођеног 1975. године у Колашину. Студент више
поморске школе, те ћерку Жељку рођену у Колашину 1982. године.
Ученица.

ДАНИЦА (Миланова, рођена је 1932. године у Пећи. Умрла
је као дијете.

МИЛИНКО (Видаков) рођен је у Прекобрђу. Погинуо је у
балканском рату 1913. године. Није оставио потомство.

МИЛИКА (Видаков) рођен је у Прекобрђу. Погинуо је 1918.
године. Није оставио потомство.

ГАВРИЛО (Ђућа) Новов, као што му је и кућа налагала, био је изузетно храбар ратник. Био је веома разборит и mudar па је постао официр-артиљерац црногорске војске. О њему као официру-артиљерцу, довољно говори Митрофан-Бан у својим мемоарима, гдје истиче његово херојство и неустрашивост у ослободилачким ратовима 1875-1878. године. О Ђући се похвално говори и при преузимању Колашина од Турака 1878. године и његовом запосиједању Волтице на Башањем брду више Колашина. За његову официрску умјешност и војничку храброст Ђућа је добио бројна признања и одликовања, па су његове прси биле искићене и златним Обилића медаљама. Ђућа је имао три сина, и то: Максима, Рада и Маријана. Из Прекобрђа се доселио у Падеш. По ослобођењу Колашина, добио је три војничка дијела на Дријенку (Рогоборе), који иметак и данас одржавају његови потомци.

МАРИЈАН ГАВРИЛОВ (ЂУЏИН)
официр црногорске војске

МАКСИМ (Ђућин) био је изузетно храбар ратник, одважан човјек и угледан братственик, па га је као таквог књаз Никола Петровић одабрао за перјаника. У I свјетском рату на Мојковцу Максим је носио барјак пред Липовским батаљоном и у крвавом сукобу са Швабом, на Развршју на Божић 1916. године погинуо је херојском смрћу као посљедњи из славне плејаде погинулих барјактара из Колашинске бригаде. Његови потомци су му подигли споменик, ту ће је и погинуо заједно са барјаком - на Развршју, да буде на вјечној стражи стотинама гробова својих Морачана и десетинама братственика који падоше на Развршју, Бојној њиви и Мучници, херојском смрћу у борби за одбрану своје домовине.

Максим је имао бројна одликовања, међу којима и Златну Обилића медаљу за храброст, као и бројна друга висока одликовања која су му, за јунаштво и припадала.

Био је ожењен са Илинком Меденицом и са њом имао три сина и три кћери и то: Велимира, Радомира и Батрића.

ВЕЛИМИР (Вељко) Максимов је рођен на Рогоборима 1908. године. Учио је гимназију у Колашину. Постао је члан КПЈ 1936. године, међу првим у Колашину. Био је учесник у три-наестојулском устанку 1941. године, и заробљен је од стране Италијана и интерниран у логор у Италију. У заробљеништву је остао све до капитулације Италије 1943. године. У Барију је приступио НОВЈ при савезној команди војне мисије за Средњи исток. Након доласка у Колашин изабран је за председника Народног одбора у Липову и вршећи ту дужност умро 1946. године од посљедица болести добијене у логору у Италији. Сахрањен је у партизанском гробљу на Брези.

Вељко је био ожењен са Даринком Шћепановић, рођеном 1920. године у Плани и са њом имао сина Драгана.

Даринка је умрла 1995. године.

ДРАГАН (Велимиров) рођен је 1940. године у Колашину. Завршио је филозофски факултет (југословенску и свјетску књижевност) у Београду. Од 1965. године ради као професор у колашинској гимназији. Као врло угледан грађанин и интелектуалац 1974. године, изабран је за председника СО Колашин. На том положају остао је (два мандата) осам година. Драган је биран и за делегата у вијећу општина у Скупштини Црне Горе у периоду од 1978 до 1982. године, као и за делегата (посланика) у Савезном вијећу СФРЈ у мандату од четири године у времену од 1982 до 1986. године. У периоду од 1986. до 1990. године, поново је биран за делегата (посланика) у Скупштини СРЦГ у ком периоду је био и председник Одбора за образовање, науку и културу Вијећа удруженог рада Скупштине Црне Горе. Два мандата Драган је биран за члана Просвјетног савјета Црне Горе и председника Уређивачког савјета "Просвјетног рада".

За свој изузетно стручни и педагошки рад Драган је добио звање "ПЕДАГОШКОГ САВЈЕТНИКА".

Драган је неколико пута биран за члана ОК СК Колашина, као и за члана ЦКСК Црне Горе и члана Главног одбора ДПС Црне Горе.

Одликован је Орденом рада са сребреним вијенцем.

Ожењен је са Радмилом Булатовић из Колашина, рођеном 1948. године. Завршила средњу грађевинску школу, и са њом има сина Велимира (Веска) рођеног 1971. године у Колашину. Завршио је поморски факултет, туристички смјер.

БРАНИСЛАВ - БРАНКО (Вељков) рођен је 1940. године у Колашину. Завршио је индустријску школу-електротехничке струке. Ожењен је са Златом Бошковском из Скопља, рођеном 1947. године. Има завршену економску школу. Имају три кћери и то:

ГОРИЦА (Бранкова) рођена је 1967. године у Подгорици. Завршила је правни факултет.

СЛАВИЦА (Бранкова) рођена је 1970. године у Колашину. Завршила је факултет југословенске књижевности. Удата је за Вукића Илинчића, професора из Колашина.

ТАЊА (Бранкова) рођена је 1980. године у Колашину, матурант је гимназије.

Илинка Радовић рођена је 1912. године на Дријенку. Има сина Бранислава. Умрла је 1993. године.

БАТРИЋ (Максимов) рођен је на Дријенку 1914. године. Умро је 1974. године. Завршио велику матуру. Учесник је у НОБ. Био је изузетно храбар, па је убрзо постао и официр ЈА тако да је рат завршио као командант батаљона у чину капетан I класе. За ратне заслуге добио је бројна одликовања међу којима: Медаљу за храброст, Орден за храброст. Орден заслуга за народ III реда и друга. Био је ожењен са Маргитом Радуловић из Спужа, рођеном 1924. године и са њом имао два сина и кћер и то:

БЛАГОТА (Батрићев) рођен је 1948. године у Колашину. Завршио је грађевински факултет-архитектуру. Као инжењер радио је на врло одговорним руководећим пословима, између осталог био је технички директор и замјеник генералног директора у Предузећу "Беотехна" и "Јадран" у Београду. Ожењен је са Драгицом Булатовић из Колашина, рођеном 1950. године, наставница. Имају синове: Предрага, рођеног 1980. године, ђак и Немању, рођеног 1986. године у Београду, ђак.

БРАНКО (Батрићев) рођен је 1952. године у Колашину. Завршио је техничку школу. Живи и ради у Прибоју. Ожењен је са Муниром из Прибоја и са њом има двије кћери и то: Маргита, рођена 1983. и Валентина рођена 1987. године, ученица.

СЛАВКА (Батрићева) рођена је 1949. године у Колашину. Удата за Радојицу Бојића у Подгорици. Има сина Владимира.

Ћ.УЋА је имао кћер Анђелију, удату за Радоша Кујовића у Мијоској. Има сина Војислава једног од угледнијих правника у Београду, и кћер Милицу.

Максим је имао три кћери: Савету, удату за Милоша Мартиновића из Бајица и Китну удату за Комнена Радовића из Лијево Рјеке и има кћер Сању.

Јованка није имала порода.

РАДОМИР МАКСИМОВ,
инжињер

РАДОМИР (Максимов) рођен је 1911. године у Колашину (на Дријенку). Заршио је саобраћајни факултет. Радни вијек провео је на руководећим радним мјестима на Југословенским жељезницама. Пензионисан је као главни саобраћајни инспектор (контролор) жељезница за Војводину. Умро је 1991. године. Био је ожењен са Браниславом Стошић, рођеном 1913. године у Београду. Завршила велику матуру. Умрла је 1982. године. Имали су три сина и кћерку.

МИОДРАГ (Радомиров) рођен је 1937. године у Белој Цркви. Завршио је филозофски факултет и радио као директор Библиотеке у Панчеву. Умро је 1994. године. Није имао породице.

БРАНИСЛАВ (Радомиров) рођен је 1938. године у Белој Цркви. Завршио је факултет и докторирао на атомској физици. Припада најугледнијим стручњацима из области физике. Своју стручност исказао је радећи у Институту за атомску физику у Винчи. Ожењен је са Љубицом Ђуровић рођеном 1942. године. Љубица је доктор наука из области физике. Имају сина Љубомира, рођеног 1965. године у Београду. Завршио је машински факултет и доктор је машинских наука. Ожењен је са Нелом, родом из Француске и са њом има кћерку Сару. Живи и ради у САД.

ПРЕДРАГ (Радомиров) рођен је 1948. године у Белој Цркви. Завршио је геолошки факултет и докторирао на геолошким наукама. Живи у Подгорици и бави се пословима из своје струке. Веома је цијењен и као човјек и стручњак из области геологије.

Ожењен је и има сина Алексу рођеног 1980. године у Подгорици. Ученик је средње школе.

Ђерка Јелена рођена је 1978. године у Подгорици. Студент је економског факултета.

РАДМИЛА (Радомирова) рођена је 1945. године у Суботици. Завршила је велику матуру. Удата је за Мирољуба Михаиловића у

Љубовији. Има троје дјеце: синове Миодрага, рођеног 1968. године, Звездана рођеног 1980. године и кћерку Браниславу рођену 1965. године.

МИЛОШ (Радованов) звани Мишур, рођен је 1909. године у Прекобрђу. Бавио се пољопривредом и био међу имућнијим сељацима у Прекобрђу. Поред пољопривреде бавио се и ловом који му је "ишао" од руке, па је и по тој дјелатности био познат међу братственицима и Прекобрђанима. Био је цијењен братственик. Одликовало га је гостопримство и чазбеност.

Био је ожењен са Милицом Поповић из Петрове Равни, рођеном 1921. године. Са њом је имао три сина:

ВЕЉКО (Мишуров) рођен је 1941. године у Прекобрђу. По струци је електотехничар и ВКВ електричар. Ожењен је са Бранком Радовић из Лијеве Ријеке, рођеном 1948. године и са њом има три кћери и то:

РАЈКА (Вељкова) рођена 1966. године у Беранама. Завршила је филозофски факултет. Удата за Жељка Шћепановића из Подгорице. Има сина и кћер.

САЊА (Вељкова) рођена 1969. године у Беранама. Удата за Мараша Кољевића из Подгорице. Има два сина.

ВАЊА (Вељкова) рођена 1981. године у Беранама, ученица.

МРКОЈЕ (Мишуров) рођен је 1944. године у Прекобрђу. Радник. Био ожењен са Милицом Минић из Никшића, рођеном 1944. године, а умрла 1977. године. Са њом има двије кћери, и то:

НАТАША (Мркојева) рођена 1978. године у Никшићу. Студент економије.

ЗОРИЦА (Мркојева) рођена 1981. године у Никшићу. Ученица гимназије.

СЛАВКО (Мишуров) рођен је 1947. године у Прекобрђу. Возач. Ожењен са Недјељком Мишнић из Бјелојевића, рођеном 1955. године. Са њом има сина Милоша, рођеног 1985. године у Подгорвди, ђак. И кћерку Андријану рођену 1988. године у Подгорици, ученица.

РАДИСАВ (Керо) Новов, рођен је у Прекобрђу 1830. године. Припадао је најхрабријим Вујисићима, па је као такав и барјак пред њима носио у бројним бојевима са Турцима. Био је раме уз раме, са шест брата-Новових синова, па се по храбрости помиње из више бојева са Турцима а ни хроничари га нијесу заборавили, већ га као ратника помињу и његову храброст истичу. За своју храброст Радисав (Керо) је, поред осталих одликовања, којих није мали број, добио и Златну Обилића медаљу за храброст. Био је познат по мудрости, сналажљивости, нарочито по шалама од којих се и данас

многе помињу и препричавају. Био је ожењен са Дуњом Селић из Роваца и са њом родио синове: Јована, Радована, Јагоша и Машана. Сви Керови синови били су угледни братственици и добри војници и јунаци. Радован је био врло угледан братственик. Јагош је био познат по храбрости. Нарочито се истакло у мојковачкој бици у I свјетском рату као артиљеријски официр-тобџија, па је и у пјесмама опјеван. Машан је припадао најбиранијим Прекобрђанима. Јован Керов умро је врло млад па није оставио порода.

О Керу и његовим синовима, односно њиховом угледу и мјесту међу братственицима и другоплеменицима довољно говори податак да су они обавили преко педесет кумстава са другоплеменицима у Морачи, Прекобрђу, Тари, Васојевић има и другим мјестима.

МАТАН Керов рођен је 1866. године у Прекобрђу. Учесник је у турском, балканским и I свјетском рату. Посебно је био познат и цијењен по мудрости, сналажљивости и поштењу, па је по тим одликама био међу најбиранијим Прекобрђанима те се о њему и данас каже: "Тако би учинио или рекао Машан Керов".

Машан се два пута женио. Са првом женом-Миленом Дујовић није имао дјеце. Са другом-Љепосавом Шћепановић из Роваца имао је сина Јанка. Машан је умро 1947. године.

ЈАНКО (Машанов) рођен је у Прекобрђу 1942. године. Завршио је педагошку академију-књижевност и језик. Бави се књижевношћу и вајарством. Као пјесник припада најуспјешнијим ствараоцима из области поезије у Црној Гори. Преко три деценије његови стихови се могу прочитати у готово свим југословенским листовима и часописима. Заступљен је у бројним антологијама, зборницима, алманасима и споменицима црногорским, српским и хрватским. Пјесме су му уврштене у лектуру за основне школе, као и зборнике за средње више и високе школе. Превођен је на више страних језика. За свој врло успјешан и плодоносан рад добитник је бројних признања и награда, међу којима: Међурепубличке заједнице за културно-просвјетну дјелатност из Пљеваља за 1968. годину. Добитник је двије награде "Лимске вечери поезије" и прве награде младих пјесника Југославије, награде РТВ Црне Горе за најбољу пјесму, прве награде "Универзитетска ријеч", награде „Просвјетни преглед“, прве награде „Просвјетни рад“, награде "Вукови Ластари", прве награде "Вуково перо" и бројних других.

Јанко је до сада објавио књиге: "Два сувда" - 1963. "Свилен покров" - 1968. "Кад ме пут нанесе" - 1972. "Са горе сијерма" - 1972. "Погани бријег" - 1976. "Здуве" - 1980. "У девет сежања" - 1984. "Дили-дикла" - 1988. "Мрчава" - 1987. "Трнова тојага" - 1988. "Горња Гора" - 1989. "Чивит" - 1993. "Самоград" - 1993. "Па кажеш нешто" - 1994. и многе друге.

Јанко је као вајар имао бројне самосталне и колективне изложбе, ито: 1982,1983,1985,1986,1988,1989. године у Подгорвди, Београду, Бару, Колашину и многим другим мјестима.

Јанко је члан Удружења књижевника Црне Горе, члан изворних ликовних умјетника Црне Горе, као и члан Удружења фолклорника Југославије.

Ожењен је са Анком Ракочевић из Прекобрђа, рођеном 1950 године и са њом има сина и три кћери:

ОГЊЕН (Јанков) рођен је 1979. године у Подгорици. Матурант је електротехничке школе.

НЕВЕНА (Јанкова) рођена је 1971. године у Подгорици, студент.

ЈЕЛЕНА (Јанкова) рођена је 1972. године у Подгорици. Има средњу стручну спрему. Удата за Милована Прелевића у Подгорици.

ХАЈДАНА (Јанкова) рођена 1974. године у Подгорици. Завршила средњу школу. Удата за Радована Ђукића у Подгорици.

ЈАГОШ (Керов) рођен је 1881. године у Прекобрђу. Завршио је официрску артиљеријску школу и био артиљеријски официр црногорске војске-тобџија. Био је врло храбар ратник и умјешан официр црногорске војске па је као такав и у пјесмама опјеван, ће пјесма каже:... "И дајем ти Вујисић Јагоша, /што је скоро из Србије доша, /који знаде топом управљати/ и ће ће му граната падати/". Јагош је добио бројна ратна одликовања међу којима и Облића златну медаљу за храброст. Јагош је погинуо од комита 1918. године у Прекобрђу, због неподржавања групе комита у политици око уједињења Црне Горе са Србијом.

Био је ожењен са Марицом Дожић из Мораче, сестром патријарха Гаврила Дожића, рођеном 1893. године и са њом имао сина Лабуда.

ЛАБУД (Јагошев) рођен је 1917. године у Прекобрђу. Био је студент права и припадао најљепшем подмлатку у братству Вујисића. Био је организатор устанка 1941. године против окупатора. Погинуо је на Марковића Лазу 1941. године од Италијана, као комесар прекобрдске чете и секретар партијске ћелије КПЈ Прекобрђе. Био је члан КПЈ од 1939. године. У знак сјећања на овог храброг јунака и човјека, грађани Прекобрђа дали су његово име основној школи у Прекобрђу.

Лабуд није био ожењен те није ни оставио потомство након себе. Јагош је имао и кћер Станију удату за Булатовића у Колашину рођену 1914. год. у Прекобрђу, имала је три сина.

МИЈУШКО Вукадинов, рођен је 1850. године у Прекобрђу - Селиштима. Стао је у строју црногорске војске 1871. године у

Доњоморачком батаљону и "ковао" војнички занат уз црногорског главару Милисаву Мишнина, Драгишу Перкова, Живка Ђокова, Јупа Милисављева, Ђућу и Милоша Новова и друге морачке и Вујисића јунаке.

Као и његови преци-дјед Ново, стричеи и отац Вукадин, био је врло храбар, оштроуман и војнички надахнут, тако да је као врло способан пушконоша и уман, постао официр и са својом способношћу стао у ред храбријих и способнијих официра из свога братства. Његова храброст и умјеће у командовању запамћена је из више бојева са Турцима, 1876-1878. године, у којима су Црногорци извојевали значајне побједе на: Вучјем долу, Фундини, Морачи, а које су биле од великог значаја за Црну Гору као државу. Стекао је велики углед као јунак и официр у борбама за ослобођење Бара и Улциња. Међу способнијим и храбријим официрима из тих ратова помиње се и Раде Мијушков, официр артиљерије.

Мијушко је умро 1935. године. Био је ожењен са Заком Шарановић из Бјелопавлића, рођеном 1860. године умрла 1950. године. Са њом је имао пет синова и седам кћери.

СТОЈАН (Мијушков) рођен је 1884. године у Селиштима, а умро 1907. године. Био је међу биранијим момцима своје генерације. Није оставио потомство.

ЈОВАН (Мијушков) рођен је 1882. године у Селиштима. Пошао је у Америку на рад око 1905. године. У Америци је остао и умро 1962. године. Није формирао породицу.

ВИДО (Мијушков) рођен је 1885. године у Селиштима. Био је познат, не само по храбрости из ратова-турског, балканских и I свјетског, у којем је био и тешко рањен и изгубио оба ока, већ и по изузетној снази коју је имао, по којој се памти и врло често помиње у покољењима, нарочито када је на планину Кукавицу, код Пећи, сам изнио топовску цијев на врх планине, на положај, цијев коју су четворица других војника оставили јер нијесу могли да је изнесу, гдје га је лично сердар Јанко Вукотић поздравио ријечима: "Добро јутро, Громовниче", и предложио га за Обилића медаљу.

Видо није био само снажан човјек и храбар ратник, већ је остао запамћен као један од најбољих памтиша, не само у братству већ и Морачи. Због те особине имао је, свакодневно бројне посјете од учевних људи, који су жељели да са тим феноменом поразговарају и да од њега чују што од других нијесу могли чути. Био је жива енциклопедија. Умро је у 95-ој години живота-1980. године. Није оставио потмство.

МАРКИПА (Мијушков) рођен је 1902. године у Селиштима. Бавио се земљорадњом. Био је врло угледан човјек и домаћин. У

току II свјетског рата био је одредијељен за четнички покрет, па је 1945. године, убијен од партизанских јединица у Марибору. Био је ожењен са Милицом Лакићевић, из Доње Мораче, рођеном 1900. године, а умрла 1985. године. Са њом је имао сина и кћер.

МИЛОВАН (Маркишин) рођен је 1923. године у Селиштима. Завршио је велику матуру. Био је један од угледнијих и успјешнијих руководиоца у привреди. Због своје способности у руковођењу биран је и постављен у више предузећа за генералног директора. За свој рад добио је већи број признања. Био је резервни капетан ЈНА:

Био је ожењен са Златом Мартиновић, из Моста Бандовића, рођеном 1927. године и са њом имао два сина.

МИЛОРАД (Милованов) рођен је 1949. године у Селиштима. Завршио је гимназију. Умро 1993. године. Није био жењен.

МАРКИША (Милованов) рођен је 1952. године у Селиштима. Завршио је економску школу. Умро 1986. године. Био ожењен са Станом Димчић из Владичина Хана. Са њом има синове: Миљана, рођеног 1979. године у Владичином Хану, студент ветерине, Марка рођеног 1984. године у Владичином Хану, ђак, ћерку Љиљану рођену 1953. године. Завршила гимназију. Удата за Стаменковића у В. Хану. Има два сина.

Милован је умро 1995. године.

ДАРИНКА (Маркишина) рођена је 1929. године у Селиштима. Удата за Душана Минића у Колашину. Има два сина и четири кћери.

НОВИЦА (Мијушков) рођен је 1897. године у Селиштима. Био је земљорадник и примјеран домаћин. Посједовао је све особине својих предака. Био је добровољац у I свјетском рату од непуних 17 година. Иако млад брзо се доказао као храбар и врло способан војник, па је постао и наредник у митраљеској чети. Умро је 1967. године. Био је ожењен са Заком Ракочевић из Прекобрђа, рођеном 1907. године а умрла 1994. године. Имали су три сина и двије кћери.

ДРАГОМИР (Новичин) рођен је 1934. године у Селиштима. Био је радник. Ожењен је са Драгицом Шћепановић из Роваца и са њом имао два сина.

МИЛИСАВ (Драгов) рођен је 1959. године у Селиштима. Завршио је вишу војну академију. Сада је потпуковник ВЈ. Ожењен је са Славицом Вишњић рођеном 1959. године. Завршила факултет заштите на раду. Имају сина Немању рођеног 1985. године, ђак, и кћер Марину, рођену 1988. године у Београду, ученица.

МИЛО (Драгов) рођен је 1961. године у Селиштима, занатлија.

СЕНКА (Новичина) рођена је 1928. године у Селиштима. Удата за Мојсију Вујисића у Косу. Имају два сина и четири кћери.

ЉУБИНКА (Новичина) рођена је 1940. године у Селиштима. Удата за Богића Вујисића из Коса. Имају сина и двије кћери.

САВО-МИРО (Новичин) рођен је 1942. године у Селиштима, радник. Ожењен са Станушом Крсмановић из Томашева, рођеном 1948. године. Имају два сина и кћер.

ЖЕЉКО (Миров) рођен је 1966. год. у Селиштима, занатлија.

РАТКО (Миров) рођен 1971. године у Селиштима. Школа ун. послова. Ожењен са Светланом Баца из Бос. Крајине. Имају сина Андрију, рођен 1997. године.

МИЛКА (Мирова) рођена је 1978. године у Селиштима. Има занат.

БОШКО (Новичин) рођен је 1937. године у Селиштима, правник. Радио у више радних организација на пословима из своје струке. Ожењен са Нином Бушковић из Конавала, ПТТ техничар. Имају сина Предрага, рођеног 1963. године у Селиштима, завршио средњу техничку школу. Ожењен са Драганом Пајковић из Берана, рођеном 1965. године. Имају сина Новицу рођеног 1987. године и Зорана рођеног 1989. године, ученици.

Бошко и Предраг са породицама живе у Канади, Торонту.

Мијушко Вукадинов имао је седам кћери, и то:

Савета, рођена 1883. године у Селиштима. Била удата за Радоја Томовића у Планиници. Није имала дјеце. Убијена од партизана 1942. године у Колашину.

Видна, рођена 1889. године у Селиштима. Умрла 1994. године. Била удата за Тадишом Лучићем у Томашеву. Није имала порода.

Мируна, рођена 1894. године. Удата у Бјелопавлићима за Шарановића. Имала сина Бања.

Загорка, рођена 1902. године у Селиштима а умрла 1987. године. Била удата за Витомира Кекића у Београду. Имала сина и три кћери.

Милева, рођена 1905. године у Селиштима. Била удата за Божа Никодијевића у Соко Бањи. Није имала дјеце.

МИЛИЦА и МИЛЕНА (Мијушкове) умрле су малољетне.

МИЈАИЛО (Вукадинов) рођен је у Прекобрђу. Био је наредник Црногорске војске, угледан братственик и добар ратник. Као таквом му је и припало мјесто у командном саставу Црногорске војске. Имао је бројну породицу-шест синова. Сви су били угледни момци и примјерни ратници. Мијајло је умро 1917. године. Син му Митар такође умро је 1917. године. Син му Богић погинуо је као комита 1918. године у Прекобрђу. Син му Миле био је на заради у

Америци и дошао као добровољац у I свјетском рату и погинуо на Гласинцу 1915. године.

МИТАР (Мијајлов) рођен је у Прекобрђу и бавио се земљорадњом. Био је и он пошао на зараду у Америку и са браћом и рођацима дошао као добровољац да ратује. И он је погинуо на Гласинцу 1915. године. Имао је кћер Зорку која је била удата у Косовској Митровици за Стојића.

ВЛАДО (Богићев) убијен је као момак од Шиптара у Косовској Митровици.

БОШКО (Владов) рођен је у Косовској Митровици. Био је командант Ватрогасне бригаде у Кос. Митровици. Ожењен је од Кадовића из Пећи. Има сина Владимира и ћерку Марију, удату у Звечану.

МИЛАН (Мијајлов) рођен је у Прекобрђу 1907. а умро 1984. године. Завршио је гимназију и богословију на Цетињу. Радио у Шавнику као прегледник финансијске контроле. Учесник је II свјетског рата. Рат је завршио као мајор ЈНА. Бавио се и публицистиком. За ратне заслуге добио је бројна одликовања и признања. Био је ожењен са Латинком Анђелковић из Крагујевца. Није имао порода.

МИЛЕТА (Мијајлов) рођен је 1891. године у Прекобрђу. 1919. године одселио је из Прекобрђа и населио се у Шипале код Косовске Митровице. Био је ожењен са сестром Петка Милетића, секретара КПЈ. Умро је 1984. године. Имао је сина Радована рођеног 1927. године у Кос. Митровици. Припадао је напреданом омладинском покрету и био СКОЈЕВАЦ. Њемци су га ухапсили и стријељан је од Њемаца у Кос. Митровици 1943. године. Породица му је добила "СПОМЕНИЦУ - 1941".

ВУКАДИН (Милетин) рођен је у Кос. Митровици 1933. године. Дипломирани је економиста. Радио је на бројним и одговорним руководећим радним мјестима у привреди у Кос. Митровици. Био је директор у "Трепчи" у Кос. Митровици, затим руководиоца РО "Кожара", комерц директор у "Југометалу", директор "Југометала" у Диселдолфу и др. За постигнуте резултате и умјеће у руковођењу добио је бројна друштвена признања и одликовања, међу којима и Орден рада са златним вијенцем, са којим га је одликовало Председништво СФРЈ. Ожењен је са Милом Ђуровић из Кос. Митровице. Има сина Миодрага, рођеног 1966. год. у Кос. Митровици. Завршио економски факултет. Бави се приватним предузетништвом. Није ожењен.

ДУШАН (Милетин) рођен је 1921. године у Кос. Митровици. Завршио је правни факултет. У II свјетском рату био је заробљен и провео у заробљеништу у Њемачкој. Послије рата обављао је број-

не друштвене функције на Косову и у Србији. Био је јавни тужилац Косова, директор правне службе СДК Југославије. Судија Удруженог рада Србије и низ других функција у Србији и Југославији. За свој ратни и поратни успјешан рад и умјешно руковођење, одликован је бројним високим одликовањима, међу којима: Орденом рада са златним вијенцем, Орденом заслуга за народ, Орденом рада са сребрним вијенцем, Орденом рада, Орденом Републике, Захвалницом Скупштине СФРЈ за рад на Уставу СФРЈ и бројним другим.

Ожењен је од Пархића из Вучитрна. Има сина Љубишу и ћерку Јасну. Љубиша је рођен 1955. године на Космету. Завршио је економски факултет. Директор је "Центробанке" у Београду. Ожењен је са Горданом Јеремић из Београда и са њом има двије ћерке, Јасну и Оливеру.

ЈАСНА (Душанова) је завршила електро факултет. Удата је за др Бориса Ајдуковића са Кордуна.

РАДЕ Гаврилов (Ћућин) рођен је у Колашину. Био је поручник Црногорске војске и капетан I класе у војсци Краљевине Југославије. Радио је на Цетињу. За ратне заслуге добио је бројна висока одликовања, међу којим: Орден "Бијелог орла". Умро је 1930. године. Био је ожењен са Љубицом Грдинић, из Поља колашинских и са њом имао два сина: Милована и Мила (Тања).

МИЛОВАН (Радев) рођен је у Колашину. Завршио је школу Поштанско-телеграфско-телефонску и био управник поште у Александровцу. Умро је 1968. године. За свој дугогодишњи рад одликован је орденом "Светога Саве". Био је ожењен из Крушевца, са Јованком са којом је имао сина Душана, рођеног у Крушевцу 1943. године. Душан је дипломирани инжењер хемије.

МИЛО (Радев) рођен је у Колашину. Био је учесник у балканским и I свјетском рату. Умро је у заробљеништву у Надмеђеру 1917. године. Није био жењен.

МАРИЈАН (Гаврилов-Ћућин) рођен је у Колашину 1870. године. Завршио је официрску школу на Цетињу и био артиљеријски капетан Црногорске војске. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату у којим се показао као врстан официр и храбар ратник. Топови под његовом командом посљедњи су испалили плотун са Ловћена против Шваба 1916. године. За ратне заслуге добио је бројна висока одликовања, међу којима: Златну Обилића медаљу и Сребрну Обилића медаљу и бројна друга одликовања. Маријан је био познат и као врло моралан и достојанствен човјек, пријеке нарави, који није опраштао никоме ко би покушао да му нанесе на част и да га увриједи. Маријан је, за једну

Маријанка синовци

СИНОВИ МАРИЈАНА БУЋИНА.
капетана црногорске војске: Блажо, Војин, Милисав, Бранко и Љубо

увредљиву ријеч убио из леворвера свога колегу официра, јер му је рекао једну ријеч коју је сматрао много увредљивом. Маријан је умро 1936. године. Био је ожењен са Стојом Ракочевић и са њом имао шест синова и двије кћери, и то:

ВУКО (Маријанов) рођен је у Колашину 1897. године. Био је матурант гимназије. Интерниран је и био у ропству у Надмеђеру и по повратку из ропства, од посљедва робијања је умро у Новом Саду. Није оставио потомство.

МИЛИСАВ (Маријанов) рођен је у Колашину 1900. године. Завршио је санитетску војну академију. Радио је као управник поште у Новом Саду. Био је ожењен са Елезом из Врбаса и са њом имао сина.

МИЛАН (Милисављев) рођен је у Новом Саду 1934. године. Завршио је филозофски факултет и радио као новинар у "Експрес-политици". Имао је два сина: Милана који је студент и Срђана, ученика средње школе. Жена му се зове Бранка родом из Петровца, завршила филозофски факултет и ради као коректор у "Политици".

ЉУБОМИР (Маријанов) рођен је 1905. године у Колашину. По занимању је занатлија (столар). Други свјетски рат је провео у заробљеништву. По доласку из заробљеништва, па до пензионисања радио је као ПТТ монтер. Био је ожењен са Наталијом Вукићевић из Трепче и са њом имао три сина:

ДРАГОЉУБ (Љубов) рођен је 1939. године у Колашину. Завршио правни факултет. Живи и ради у Београду у Скупштини града Београда на руководећим пословима. Ожењен са Емшшјом Радоњић из Пећ и рођеном 1947. године и са њом има ћерку Марију, рођену 1973 године у Београду. Студент историје умјетности.

СЛОБОДАН (Љубомиров) рођен 1949. године у Колашину. Завршио Вишу педагошку школу. Није жењен.

ТОМИСЛАВ (Љубов) рођен 1952. године у Колашину. Студент више спољно-трговинске школе. Живи и ради у Холандији. Није жењен.

БЛАЖО (Маријанов) рођен је у Колашину 1911. године. Завршио је подофицирску академију у Краљевини Југославији и био активно војно лице. У току II свјетског рата припадао је четничким формацијама (командир чете и командант батаљона). Био је изузетно храбар и досљедан заклетви коју је положио краљу и отаџбини, као активно војно лице. Због ратне одређености за краља и отаџбину био је осуђиван на 18 година строгог затвора од власти Социјалистичке Југославије, од којих је девет издржао.

Ожењен је са одивом Минића из Колашина и са њом има петоро дјеце-два сина и три кћери:

ПРЕДРАГ (Блажов) рођен је у Колашину 1964. године. Завршио средњу геолошку школу. Ожењен је од Жугића и са њом има сина Стефана, рођ. 1990. и Горана, рођ. 1992. у Херцег Новом.

МИОДРАГ (Блажов) рођен је у Колашину 1968. године. Завршио је пољопривредну школу.

ЉИЉА (Блажова) рођена је у Колашину. Завршила је средњу школу. Удата за Меденвдом у Колашину.

ДРАГАНА (Блажова) рођена је у Колашину. Завршила средњу школу. Удата за Булатовића у Требаљеву.

БРАНКА (Блажова) рођена у Колашину 1962. године у Колашину. Удата за Лабана у Подгорици.

ВОЈИН (Маријанов) рођен је у Колашину 1914. године. Завршио артиљеријску подофицирску школу. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету. Погинуо код Калиновика 1943. године. Није био жењен.

БРАНКО (Маријанов) рођен је 1923. године у Колашину. Био је несвршени матурант. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету и погинуо од партизана 1945. године.

ВУКОСАВА (Маријанова) рођена је 1909. године у Колашину. Била удата за Милована Шћепановића у Дуловинама.

ЈОКА (Маријанова) рођена је 1906. године у Колашину. Удата за Крста Триуновића у Колашину и са њим имала три сина. Умрла је 1989. године.

ЗОРКА (Маријанова) рођена је 1916. године у Колашину. Пензионерка. Због оданости према браћи који су били на страни четника, осуђена је од партизанских власти на четири године затвора.

ГАВРИЛО (Ђућа) рођен је 1831. године у Прекобрђу. Био је "СТОТИНАШ", ратник са Вучјег дола, Новшића, Бара, Улциња, а чета Ђућина је, са још двије чете, 1878. године ослободила Колашин од Турака. Ђућа је умро 1890. године.

АНЂЕЛИЈА (Ђућина) рођена је у Прекобрђу. Била је удата за Радоша Кујовића у Морачи и имала четворо дјеце.

ВЕЛИКА (Ђућина) рођена је у Прекобрђу. Била је удата за Маша Бјелића у Морачи.

КИЋА (Максимова) рођена је у Колашину. Била је удата за Комнена Радевића у Лијевој Ријеци. Има кћер Соњу.

ЈОВАНКА (Максимова) рођена је у Колашину. Није удавата. Живјела је у Белој Цркви. Умрла је 1997. године.

САВЕТА (Максимова) рођена је у Колашину. Била је удата за Милоша Мартиновића у Никшићу. Умрла је. Није имала порода.

*"Боље јеи чакшар носити
нојавити за чактаром"...*

ЦИГРАНИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН и ЈОВАН

Б О Г И Ћ
РАКОЧ и ДОБРИЈА(од Добрије)
РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈИСА, МАРКО и ПЕРО(од Вујисе)
ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА(од Паја)
ПЕТАР и ШАЛЕТА(од Петра)
АНТОНИЈЕ и МИРКО(од Антонија)
ПЕРО, БОЈО, ДРАГО и ИВАН

ПУНИША, ВУКО, МИЛАДИН, ЛУКА, РАДИСАВ,
 МИЛОВАН, ВЕСЕЛИН, МИОДРАГ, СЛОБОДАН, ЛУКА,
 МИЛОВАН, НИКОЛА, СТЕФАН, ВЛАДИМИР, ИВАН,
 ДРАГО, МИЉАН, МАРКО, РАДУЛЕ, ДРАГИША, ИВАН,
 МИЛЕТА, БОЈО, ЈОЛЕ, ГАВРИЛО, БЛАГОЈЕ, САВО,
 МОМЧИЛО, СВЕТОЗАР, СЛАВКО, ДРАГУТИН,
 СТРАХИЊА, СРДАН, МИЛОРАД, МИРКО, МИЛИКА, МАН,
 МИЛЕ, МИЛЕТА, РАДОМИР, МИЛАДИН, БРАНКО,

или:

БРАНКО-МИЛАДИН-МИЛЕТА-БОЈО-МИЛЕТА-ДРАГО-
 АНТОНИЈЕ-ПЕТАР-ПАЈО-В У Ј С А -ДОБРИЈА-Б О Г И Ћ

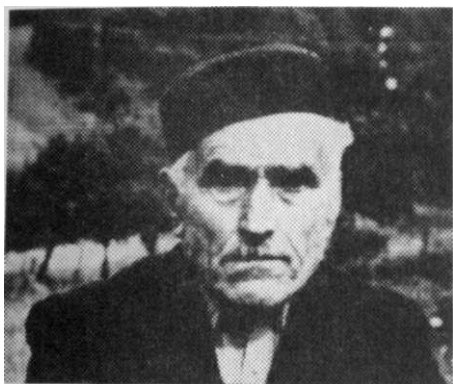
или:

НИКОЛА-МИОДРАГ-ВЕСЕЛИН-РАДИСАВ-ПУНИША-ПЕРО-
 АНТОНИЈЕ-ПЕТАР-ПАЈО-В У Ј С А-ДОБИЈА-Б О Г И Ћ

У шест пасова од Антонија Петрова до сада, у овом огранку
 "Цигранић а" ородило се око 45 мушких глава (по мушкој линији),
 док десетак њих није оставило насљеднике по мушкој линији.

ЦИГРАНИЋИ

Бојо Милетин је имао синове: Милету, Мила и Радомира.

МИЛЕТА БОЈОВ

МИЛЕТА (Бојов) рођен је 1904. године у Речинама. Био је занатлија (столар). Умро је 1988. године. Био је врло угледан племеник, примјеран грађанин и братственик. Чазбен и гостоприман. Узоран муж и родитељ. Главно занимање му је било земљорадња. Дуго година је био и у радном односу. Био је ожењен са Милком Влаховић из Бабљака, рођеном 1912. године и са њом имао сина и четири кћери.

МИЛАДИН (Милетин) - Мићо, рођен је 1943. године на Јасену. Завршио је гимназију. Врло угледан и као братственик и као чиновник на пословима које обавља. Ожењен је са Слободанком Рашовић из Фундине. Са њом има сина Бранка, рођеног 1977. године у Подгорици. Завршио је гимназију и кћер Лидију, рођену 1975. године у Подгорици, студент филозофског факултета.

ДРАГА (Милетина) рођена је 1936. године на Јасену. Удата за Вука Миликића у Лијевој Ријеци. Има кћери: Сању и Славицу.

БРАНКА (Милетина) рођена је 1936. године на Јасену. Удата за Милорада Шћепановића у Подгорици. Нема порода.

КАТА (Милетина) рођена 1940. године на Јасену. Завршила трговачку школу. Удата за Милуна Пижурицу у Колашину. Има сина Дарка и кћер Данијелу.

ЈУЛКА (Милетина) рођена 1949. године на Јасену. Студирала грађевински факултет. Живи и ради у Подгорици.

МИЛЕ (Бојов) рођен је 1910. године у Речинама. Био је врло угледан племеник. Бавио се земљорадњом. У току II свјетског рата

био је предидијељен за четнички покрет. Заробљен је од паргизанских јединица у Словенији и убијен 1945. године.

РАДОМИР (Бојов) рођен је 1912. године у Речинама. Бавио се земљорадњом и био један од угледнијих пољопривредника. Врло цијењен и поштован и од братственика и другоплеменика. У току II свјетског рата, тј. у 13-то јулском устанку 1941. године, био је међу првим устаницима у Колашину, и приликом напада на италијански гарнизон у Колашину био први бомбаш у јуришу на заузимање Колашина. Касније се предидијељио за четнички покрет, ваљда по узору на већи број братственика, и погинуо 1943. године. Био је ожењен са Јелисавком Вујисић из Прекобрђа и са њом имао кћери: Јелку удату за Данила Вујисића у Прекобрђу, која има кћери и два сина, и Даницу, удату за Душана у Подгорици, која има сина и кћер.

ЈОЛЕ (Милетин) рођен је у Косу 1871. а умро 1945. године, након погибије три сина. Бавио се земљорадњом и био познат као добар радник и гостоприман домаћин. Био је учесник у турском, балканским и I свјетском рату и запажен као примјеран ратник. Био је ожењен са Јаном Вујисић, рођеном 1875. године у Прекобрђу. Јана је умрла 1962. године. У браку су имали четири сина: и три кћери.

СРДАН (Јолев) рођен је 1899. године на Јабуци, а умро је 1976. године. Био је земљорадник. Као братственик и комшија врло цијењен и гостоприман. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету, да би након рата, за припадност четничком покрету био осуђен казном затвора од режимске власти и одробијао четири године.

Био је ожењен са Павом Ивезић из Дајбаба рођеном 1912. године. Пава је умрла 1966. године. Имали су сина и три кћери.

СЕНКА (Срданова) рођена је 1932. године на Јабуци. Умрла је 1997. године. Има сина Василија рођеног 1955. године на Јабуци. Занатлија.

ПОЛЕКСИЈА (Срданова) рођена је 1935. године на Јабуци. Удата је за Мија Секлоћу у Црмници. Има сина Слоба.

ТАНКОСАВА (Срданова) рођена је 1937. године на Јабуци. Удата је за Данила Јошановића у Црмници и са њим има три сина и једну кћер.

МАН-МАЈО (Срданов) рођен је 1940. године на Јабуци. Ради у градском саобраћају. Био је ожењен са Драгицом Вешовић из Планинице, рођеном 1947. а умрла 1986. године. Са њом је имао два сина и ћерку.

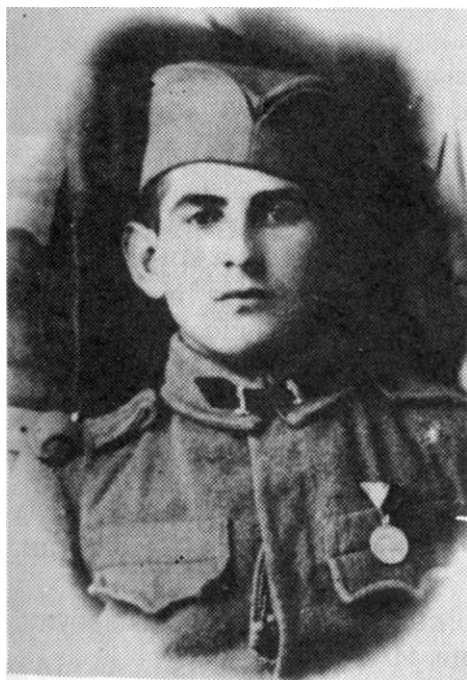
МИЛОРАД (Манов) рођен је 1970. године у Подгорици. По струци је занатлија.

СРЂА (Манов) рођен је 1974. године у Подгорици. По струци је занатлија.

САЊА (Манова) рођена је 1971. године у Подгорици. Завршила је средњу школу.

МИРКО (Јолев) рођен је 1915. године на Јабуци. Бавио се земљорадњом. Био је прибран и цијењен братственик, уважен као комшија. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету и погинуо од бомбардовања у Подгорици. Није био жењен.

МИЛИКА (Јолев) рођен је 1911. године на Јабуци. Бавио се земљорадњом. Био је врло цијењен као братственик и комшија. Као ратник био је врло храбар и неустрашив. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету. Одступио је са четницима и у Словенији заробљен од партизанских јединица 1945. године и убијен.

МИЛОРАД ЈОЛЕВ,
земљорадник

МИЛОРАД (Јолев) рођен је 1917. године на Јабуци. Био је земљорадник и припадао бирањим момцима своје генерације. У току II свјетског рата (као и сви његови) припадао је четничком покрету и био међу најхрабријим борцима. Погинуо је као четник 1943. године.

Јоле је имао и три кћери, и то:

МАРА (Јолева) рођена је 1902. године на Јабуци. Била је удата за Новака Ракочевића на Јабуци и имала седморо дјеце. Умрла је 1961. године.

КИЋА (Јолева) рођена је 1914. године на Јабуци. Била је удата за Ивицом Жуљевићем и са њим имала два сина и кћер. Умрла је 1996. године.

МАРИЦА (Јолева) рођена је 1910. године на Јабуци. Није удавана. Умрла је 1940. године.

МИЛЕТА (Драгов) био је један од угледнијих потомака, унука Антонијевих. Био је храбар ратник и пратио, раме уз раме

најхрабрије братственике у свим бојевима са Турцима. У једном од тих бојева са Турцима, приликом одбране Мораче и сам је положио свој живот.

Милета је имао три сина који су убрајани међу најугледније братственике и храбре ратнике, и то: Баја, Јола и Гаврила.

ГАВРИЛО (Милетин) био је један од угледнијих племеника са свим особинама које су красиле његово братство. Имао је синове:

САВА (Гаврилов) рођен је 1885. године у Прекобрђу. Погинуо је од комита 1918. године. Био је ожењен са Милицом, са којом је имао ћерку Даринку рођену 1918. године у Прекобрђу, удату за Пера Шоћа, пуковника морнарице, и има сина Брана који је завршио техничку војну академију и офидир је ЈНА, тј. војске Југославије, и ћерку Наташу која је завршила филолошки факултет.

БЛАГОЈЕ (Гаврилов) рођен је 1887. године у Прекобрђу. Био је учитељ и службовао у многим мјестима широм Краљевине Југославије. Умро је у Скопљу 1931. године. Био је ожењен са Дуњом Ракочевић, из Лугова (Колашин), рођеном 1887. године. Умрла 1981. године. Са њом је имао четири сина, и то:

ДРАГУТИН (Благојев) рођен 1921. године у Колашину. Завршио велику матуру. Био је одредијен за НОП и учесник је у истом од 13-то јулског устанка 1941. године. Погинуо је као комесар чете у IV црногорској пролетерској бригади, на Лумеру код Колашина 1943. године. Није био жењен.

МОМЧИЛО-МОМО (Благојев) рођен је 1923. године у Колашину. У предратном периоду (старој Југославији) био је ђак гимназије. Припадао је најугледнијим братственицима своје генерације. Одредијелио се за НОП и био међу устаницима 1941. године. У току рата био је борац и руководиоца у партизанским јединицама. Рат је завршио као комесар батаљона и пензионисан у чину пуковника ЈНА. Носилац је Партизанске споменице 1941.

За ратне заслуге одликован је бројним одликовањима и признањима, и то: Орденом братства и јединства I реда, Орденом братства и јединства II реда, Орденом заслуга за народ I реда, Орденом заслуга за народ II реда, два Ордена за храброст, Медаљу за храброст, Партизанску звијезду за командовање, Орден за војне заслуге, Јубиларни орден ЈНА и бројна друга. Поред домаћих одликовања Момчило је одликован и са више одликовања страних држава, и то: Орден отачественог фронта Бугарске, Руски орден за борбу против фашизма, Орден Пољски крст, Албанску звијезду.

Поред побројаног ратног ордења и признања, добитник је и бројних других друштвених признања и плакета за заслуге у рату и миру и стваралаштво, међу којима: Златну плакету СУБНОР Југославије, Златну плакету града Куле, Плакету града Колашина,

специјалну Златну плакету града Колашина за пројектовање Спомен гробља на Брези, Колашин, Златну значку града Колашина за допринос развоју друштвених односа Колашина, и друга.

Након "скидања" униформе високог официра, Момо се посветио личном образовању и умјетничком стваралаштву, за које је, још као ђак гимназије имао изизетну склоност, па се почео бавити сликарством. Године 1958. постао је члан Удружења ликовних умјетника Србије. Ликовну умјетност је специјализирао у Паризу као стипендиста Савјета за културу Социјалистичке Републике Србије. Као ликовни стваралац Момчило је имао 17 самосталних изложби, и то: двије у Београду, затим: Загребу, Новом Саду, Нишу, Скопљу, Подгорици, Колашину, Пљевљима, у Москви, Прагу, Будимпешти, Фиренци, и другим мјестима. Био је ожењен са Хеленом Карстинг, рођеном 1928. године у Београду. Умрла је 1994. године. Са њом је имао сина и кћер.

ДРАГУТИН (Момчилов) рођен је 1949. године у Београду. Завршио је Педагошку академију (ликовна умјетност). Ожењен је са Милицом Вукићевић из Крагујевца. Са њом има ћерку Хелену, рођену 1975. године. у Београду. Студент педагогије и сина Страхињу, рођеног 1977. године у Београду, матурант гимназије.

САЊА (Момчилова) рођена 1947. године у Београду. Завршила је гимназију. Живи у Лондону.

СВЕТОЗАР (Благојев) рођен је 1925. године у Колашину. Студирао је право. Учесник је НОР-а и резервни капетан I класе. ЈНА. Дуго година радио је у Савезном секретаријату за иностране као и унутрашње послове у служби Државне безбједности и друге одговорне послове у Београду. За свој рад добио је бројна ратна и мирнодопска одликовања и признања, међу којима и: Медаљу за храброст, Орден за храброст, Орден заслуга за народ I реда, Орден за храброст II реда, Орден братства и јединства II реда.

Био је ожењен са Миром Рашковић. Има кћер Сању, рођену 1961. године у Београду. Завршила је филолошки факултет. Ради као новинар-уредник у Телевизији Србије.

СЛАВКО (Благојев), рођен је 1926. године у Колашину. Завршио је филозофски факултет. Радио је на одговорним руководећим радним мјестима у Савезној царини Југославије, од управника царина у Београду, до замјеника, начелника царина СФРЈ и вишег савјетника у Управи царина Југославије. За свој рад добитник је бојних друштвених признања и одликовања.

Био је ожењен са Љубицом Каскиновом. Са њом је имао двије кћери, и то: Весну, рођену 1954. године у Београду. Завршила

факултет - журналистику. Ради као новинар. Удата за Андрију Терзића. Има сина Александра.

И.Јасну, рођену 1956. године у Београду. Завршила библиотекарску школу. Удата је и има сина и ћерку.

ПЕРО Антонијев (Цигранин) рођен је 1818. године у Прекобрђу. Из Прекобрђа је преселио на Јабуку 1856. године. По легенди мјесто које се зове Јабука тим именом назвао је један колашински бег, који је једном приликом путовао у Прекобрђе на брдо Псоглаву ради преговора са морачким првацима и када је наишао преко овог мјеста, застао је, окренуо се и ово мјесто добро разгледао, и одушевљен њепотом мјеста рекао: "Дина ми, ово мјесто је лијепо ко лијепа јабука". Од тада се мјесто и зове Јабука. Перо је умро 1887. године.

Перо је имао сина ПУНИШУ који је био врло угледан племеник и домаћин. Имао је пет синова и три кћери. Сви Пунишини синови били су врло угледни братственици и велики јунаци. Убрајани су међу најбољим пушконошама у племену, сабљоноше и официри као и високи државни чиновници и угледни кадровици. Пуниша је учествовао у многим бојевима са Турцима на Морачи, при ослобођењу Колашина, Поља, а учествовао је и у балканским ратовима. Рођен је 1850. године на Јабуци а умро је 1936. године.

ЛУКА (Пунишин) рођен је 1878. године на Јабуци. Родио се у вријеме када је Колашин ослобођен од Турака. Припадао је легендарним официрима који су пасали сабљу, носили грб и еполете. Чим је припасао свијетло оружје скренуо је пажњу на себе да својим и гласом и стасом израста у врсног војника и официра. Године 1912. када су формиране братственичке чете у црногорској војсци, Лука је постављен за командира чете Вујисића, коју је краљ Никола прогласио за најбољу чету у црногорској војсци под Скадром на чијем челу се налазио капетан Лука, која је по својој храбрости ушла у историју црногорске војске.

У почетку I свјетског рата капетан Лука је постављен за команданта I регрутског батаљона црногорске војске и са њим водио жестоке борбе на сектору Дрине са Швабама 1914. године. У тим крвавим борбама храбро је погинуо на челу свога батаљона са још једним официром и 40 регрута. Капетан Лука са својим погинулим регрутима сахрањен је у селу Дринско код Вишеграда у православној цркви на којој је стављена спомен-плоча, коју је (стрицу) подигао синовац Веселин, а коју грађани Дринског с поштовањем одржавају.

Лука је био одликован бројним високим одличјима. Није оставио потомство.

МИЛАДИН ПУНИШИН.
виши поштански чиновник

МИЛАДИН (Пунишин) рођен је 1883. године на Јабуци. Био је врло угледан братственик. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату. Посјеђовао је све врлине својих предака и братственика. Као врло уман и способан човјек да зна управљати државним добрима, иостављен је за директора Монопола Црне Горе у Подгорици. Одмах, затим постављен је за директора Пошта, телеграфа и телефона Црне Горе на којем положају је Миладин доживио исоки углед међу црногорским писоким чиновницима. Био је ожењен са Савком Лазовић из Подгорице али нијесу оставили потомство.

ВУКО (Пунишин) рођен је 1876. године на Јабуци. Био је храбар ратник, а своју храброст показао је на Скадру, Брегалници, Дрини, Мојковцу. Припадао је чети Вујисића и био у њој водник. Био је ожењен са Росом Лазовић из Куча, али ни он као ни браћа му Лука, Миладин и Милован, није оставио потомство.

МОЛОВАН (Пунишин) рођен је на Јабуци 1880. године. Био је ђак више школе. Умро је 1904. године.

РАДИСАВ (Пунишин) рођен је 1886. године на Јабуци. Умро је 1937. године. Био је познат као веома радан и мудар човјек. Био је десетак година на раду у Америци и отуд се вратио са добром зарадом са којом је знатно проширио свој иметак на Јабуци. Уживао је углед као домаћин и братственик. Био је ожењен са Јаницом Секуловић из Брскута, рођеном 1900. године, а умрла 1985. године и са њом имао сина и три кћери.

ВЕСЕЛИН (Радисављевић) рођен је 1929. године на Јабуци. Завршио је велику матуру. Био је врло угледан радник и службеник. Међу грађанима веома цијењен и популаран. Биран је у друштвено-политичким органима општине у Колашину и Подгорици. Више пута је биран за делегата и одборника општине и среза, као и у локалним органима власти и друштвено-политичким структурама.

Веселин је ожењен са Десанком Лазовић са Стравча, рођеном 1932. године и са њом има четири сина, и то:

СЛОБОДАН (Веселинов) рођен је 1953. године на Јабуци. Завршио економску школу. Ожењен са Соњом Чађеновић из Зете. Имају ћерке: Ану, рођену 1980. године, ученица и Милену рођену 1983. године у Подгорици. Ученица.

МИЛОВАН (Веселинов) рођен 1955. године на Јабуци. Занатлија. Ожењен са Снежаном Пренкић, рођеном 1962. године. Имају ћерку Вању рођену 1987. године, ученица и сина Владимира рођеног 1997. године.

ЛУКА (Веселинов) рођен 1957. година на Јабуци. Занатлија. Ожењен са Татјаном Рајковић рођеном 1968. године из Пипера. У браку имају ћерку Марицу рођену 1996. године и Милицу рођену 1997. године.

МИОДРАГ (Веселинов) рођен 1961. године. Завршио средњу техничку школу, електро смјер. Ожењен је са Соњом Мугошом из Зете рођеном 1961. године. Имају два сина: Николу, рођеног 1987. године у Подгорици и Стефана рођеног 1988. године у Подгорици.

ДРАГИЊА (Радисављева) рођена је 1923. године на Јабуци. Удата је за Милоша Секуловића капетана ЈНА на Веруши. Имају кћер.

РАДМИЛА (Радисављева) рођена је 1925. године на Јабуци. Удата је за Заријом Милошевићем. Имају два сина и кћер.

МИЛЕВА (Радисављева) рођена је 1927. године на Јабуци. Удата за Вуком Влаховићем, пуковником ЈНА. Имају четири ћерке.

БОЖАНА (Пунишина) рођена је 1874. године. Удата за Митра Поповића и са њим у браку родила 14 дјеце осам синова и шест кћери, од којих је дванаесторо подњивила.

СТАНА (Пунишина) рођена је 1889. године на Јабуци. Била удата за Блажа Бошковића у Обров. Није имала порода. Умрла је 1907. године.

ЗОРКА (Пунишина) рођена је 1882. године на Јабуци. Удата за Трипка Милошевића из Лијеве Ријек. Имала је сина и три кћери.

*'Боље весео и на мтарицу,
него тужан на коњу"...*

МИЛОВАНОВИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН и ЈОВАН

Б О Г И Ћ

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДИСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈИСА, ИЛИЈА и ПЕРО

(од Вујисе)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ, ЛАКЕТА

(од Паја)

ПЕТАР И ШАЛЕТА

(од Петра)

АНТОНИЈЕ и МАРКО

(од Антонија)

ПЕРО, БОЈО, ДРАГО и ИВАН

Од БОЈА је:

МИЛОВАН

од Милована

(огранак МИЛОВАНОВИЋИ):

ТОМАШ, БЕГО, НЕНАД, ЂУКАН и БОГДАН.

ТОМАШ, ГОЛУБ, НИКОЛА, ТОМАШ, БОГИЋ, МИЛОВАН,
ПАВЛЕ, МИРКО, МИЛОСАВ, ЂОКО,
МИЛИЈА, ПУНИША, МИЉАН, ИВАН, НИКОЛА, ВЕСЕЛИН,
РАЈКО, СЛАВКО, ЉУБИША, БОГОМИР, БРАНИСЛАВ,
ДРАГАН, АНТОНИЈЕ.

Од Бега су:

ЗАРИЈА, ШУЈА, ЈОВАН, ИВАН, ВОЈИСЛАВ, ВЕЉКО,
ДРАГОМИР, ДАРКО, ЗОРАН, ВОЈИСЛАВ, БРАТИСЛАВ,
МИЛОВАН, ИВАН, ЈОВАН, РАДОМИР, РАДЕ, РАДОЈИИ,
РАДОСАВ, ДУШАН, ВЕСЕЛИН, МИЛИЈА, МИОДРАГ,
МИЛИЋ, ДАНИЛО, МИЛЕНКО, МАТО, ЗАРИЈА, НЕБОЈША,

ВУКОЛА, ДРАГАН, МИЛАН, РАДИСАВ, БОЈО, МИЛОВАН,
 МИЛОРАД, МИЛАН, ВУКАШИН, МИРКО, МИЛИСАВ,
 ДИМИТРИЈЕ, МИЈАИЛО.

Од Ђукана су:

ЛАКИЋ, ПЕТАР, ДРАГОЉУБ, МИЛЕ, ЉУБОМИР, СТЕВАН,
 ПЕТАР, ЉУБИСАВ, ЉУБОМИР, БОГДАН, АНТОНИЈЕ,
 ВУКА, БОЈО, МИЈАИЛО, БРАНКО, РАДОВАН, БОРИВОЈЕ,
 ВЛАДИМИР, МИЛОШ, АНТОНИЈЕ, ПРЕДРАГ, ДАЛИБОР,
 ДЕЈАН.

или:

ИВАН-БРАТИСЛАВ-ВЕЉКО-ИВАН-БЕГО-МИЛОВАН-БОЈО-
 АНТОНИЈЕ-ПЕТАР-ПАЈО-В У Ј С А -ДОБРИЈА-Б О Г И Ћ

или:

НЕБОЛПА-МИЛИЈА-ЈОВО-ШУЈА-БЕГО-МИЛОВАН-БОЈО-
 АНТОНИЈЕ-ПЕТАР-ПАЈО-В У Ј С А-ДОБРИЈА-Б О Г И Ћ

У овом огранку Миловановића од Боја до Небојше, у седам пасова родило се око 95 мушких глава, што је завидно у односу на друге огранке, док њих дванаестак није оставило мушко потомство.

МИЛОВАНОВИЋИ

БОЈО Антонијев, звани Бојо Цигранин, био је један од најзаслужнијих и најхрабријих Вујисића. Његово јунаштво испољено је у више бојева са Турцима, па је као јунак и у пјесми опјеван. За његово име и јунаштво везан је један од најкрвавијих бојева када је Делибаша Ибро добио 12.000 војника и задатак да изврши похару Мораче. Морачани и Ровчани под командом Боја Цигранина-Вујисића, ~~став~~ ли су побједу, гдје су погубили или натјерали у Морачу да се потопе неколико стотина Турака, заробили им обилат плијен у наоружању и комори, а НОВО Купинаш-Булатовић, који је био под командом Боја Цигранина, заробио је АЛАЈ БАРЈАК који је био мацаријама (златним дукатима) поднизан (опшивен). Та ратна слава и подвиг и у пјесми је опјеван, па пјесма каже: "Те да не би Купинаша Нова и сокола Цигранина Боја, сву Морачу Турци похараше"!

Бојо је имао сина Милована, који је, посвему опонашао свога оца. Поред храбрости био је обдарен мудрошћу. Имао је и срећу у породу да је изродио пет синова: Бега, Томаша, Ненада, Богдана и Ђукана од којих се од шест кољена ородило преко 112 мушких глава по мушкој линији, што је прави Божји дар, који су по њему - Миловану добили назив огранка Миловановић. У овом броју само десет потомака се није ородило него је прекинуло насљедну лозу.

За Ненада (Милованова) зна се да није имао мушке дјете. Имао је ћерке: Милушу и Мирушу и од њих добио осам унука и три унуке.

БЕГО (Милованов) рођен је 1840. године у Прекобрђу. Био је изузетан јунак, а своју храброст показао је у бројним бојевима са Турцима: на Вучјем долу, послје којег је одликован Медаљом за јунаштво и Сребрном медаљом Обилића. Одликован је Медаљом - Рат за ослобођење и независност 1876-1878. године, као и Медаљом краља Петра I 1914-1918. године. Ово су докази и слика његовог јунаштва у бојевима и ратовима, који су за њега трајали од 1861. године (бој на Шанцу Лалевића) до 1916. године (битка на Мојковцу).

БЕГО И СТОЈА, у младости најљепши брачни пар у Лишову

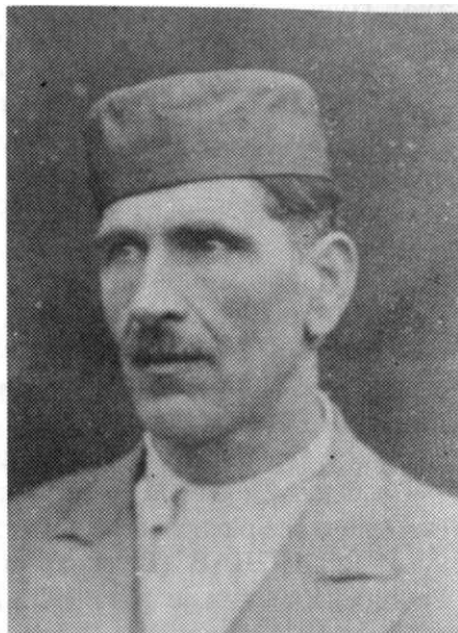
Бего је био цијењени племеник и помиритељ у колашинско-липовском крају. Из Прекобрђа се преселио у Доње Липово 1878. године. Умро је 1922. године.

Бего је у првом браку имао синове: Зарију и Радоњу-Шују. У другом браку са Стојом Вујисић (Царевић) имао је синове: Јована и Ивана и кћери: Иконију и Виду.

ЈОВАН (Бегов) је рођен 1892. године на Блатини. Сва школовања, до високог економског завршио је у Београду. Учесник је балканских и I свјетског рата - битке на Гласинцу и Мојковцу, а онда пао у заробљеништво и интерниран у Надмеђер. Између два свјетска рата био је високи државни службеник-виши финансијски инспектор у Министарству финансија краљевине Југославије. Објавио је бројне стручне радове из области финансија. Као личност и високи државни чиновник био је изузетно поштован и Цијењен и уживао углед међу најбиранијим и најугледнијим Црногорцима у Београду. За свој рад и заслуге, поред осталих

*ЈОВАН БЕГОВ, дипломирани
економиста, главни финансијски
инспектор министарства
финансија краљевине Југославије*

*ИВАН БЕГОВ,
судски чиновник, стријељан од
партизана 1943. године
у Андријевици, као четник.*

бојних одликовања, одликован је и ОРДЕНОМ СВЕТОГА САВЕ. Умро је и сахрањен у Београду 1980. године.

Био је ожењен и имао двије ћерке.

ОЛГА (Јованова) рођена је 1922. године у Београду. Завршила је медицински факултет и била специјалиста-кардиолог. Олга се, поред своје струке, из медицине, бави и књижевношћу. Издала је неколико књига прозе и поезије. Члан је Удружења књижевника Црне Горе.

ДРАГОСАВА (Јованова) рођена је 1922. године у Београду. Професор је француског језика и предавач на Коларчевом народном универзитету. Драгосава има кћер Јасну, удату Шестак, која је професор француског језика. Ради као новинар-уредник културне рубрике ТВ Србије. Има сина Игора, студента.

ИВАН (Бегов) је рођен 1894. године на Блатини. Био је један од најмлађих ратника-добровољаца у балканским ратовима, борио се на Брегалници и I свјетском рату од Гласинца до Мојковца.

Пао је у заробљеништво 1916. године и одробијао у злогасном Надмеђеру. Радио је као државни службеник у Колашину до

1941. године. Био је врло цијењен и уважен човјек. Као такав биран је у делегацији из Колашина која је ишла на сахрану краљу Александру Карађорђевићу 1934. године. Добио је више ратних и мирнодопских одликовања за ратне и мирнодопске заслуге у државној служби. Био је најбољи стрелац у срезу колашинскоме. Невин је страдао 1943. године од партизанске команде у Андријевици гдје је изведен из затвора и стријељан, без суђења са свим који су се нашли у затвору.

Иван је имао три сина: Војислава, Вељка и Драгомира и ћерку Милијану.

ВЕЉКО (Иванов) рођен је 1922. године, на Блатини. Учесник је НОР-а од 1943. године. Као млађи официр припадао је јединици Гарде. Одликован је: Медаљом за храброст, Орденом за храброст, Орденом заслуга за народ III реда.

Ожењен је са јелом Шуковић из Липова и са њом има синове: Војислава и Братислава и ћерке: Љијану и Емилију.

ВОЈИСЛАВ (Вељков) рођен је 1953. године на Блатини. Радник. Учесник је рата 1991-1992. године. Има сина Милована рођеног 1976. године на Блатини, завршеног средњошколца и ћер Мајду рођену 1977. године на Блатини. Студент је филозофског факултета, и Светлану рођену 1978. године на Блатини. Матурант гимназије.

БРАТИСЛАВ (Вељков) рођен је 1956. године на Блатини. Радник. Ожењен, има сина Ивана рођеног 1986. године у Подгорици и ћерке: Драгану, рођену 1989. године у Подгорици и Ану, рођену 1989. године. Ученице.

ЉИЉАНА (Вељкова) рођена је 1952. године на Блатини.

ЕМИЛИЈА (Вељкова) рођена је 1955. године на Блатини. Удата је у Трстенику. Има два сина, студента.

ДРАГОМИР (Иванов) рођен је 1925. године на Блатини. Завршио је: учитељску, Вишу педагошку школу и филозофски факултет. Скоро све вријеме у својој радној каријери провео је на руководећим радним мјестима. Био је управник средњошколског дома у Котор Вароши, Дрвару и Требињу. Затим, радио је као директор у двије Осмогодишње школе у Зеници, као начелник за просвјету и културу у општини Зеница. Радио је као главни и одговорни уредник у новинској кући "Наша ријеч" за зенички регион, као и уредник више листова и часописа из Регије Зеница и Сарајево.

Одликован је Орденом рада са сребрним зрацима. Добитник је је Плакете града Зенице, двије Златне медаље за развој културноумјетничког стваралаштва и аматеризма Зенице и

Републике БиХ, те и Плакету народне технике Југославије и низ других признања.

У граду Зеница Драгомир је био међу најугледнијим и најваженијим личностима, изузетно цијењен од колега и грађана и у свим срединама гдје је радио и живио.

Има синове: Дарка и Зорана.

ДАРКО (Драгомиров) рођен је 1955. године у Зеници. Завршио је економски факултет. Радио је као комерцијалиста у спољној трговини РМК у Зеници и у УНИС-у у Сарајеву. Избјегао из Сарајева 1992. године. Сада живи у Канади.

ЗОРАН (Драгомиров) рођен је 1959. године у Зеници. Завршио је грађевински факултет и радио као инжењер у "Енергоинвесту" Сарајево, те у Либији и Алжиру. Избјегао је из Сгшита 1991. године и сада живи и ради у Београду. Ожењен је и има шћер Џуну рођену 1990. године.

ВОЈИСЛАВ (Иванов) рођен је 1930. године на Блатини, а умро 1943 године, као ђак гимназије.

МИЛИЈАНА (Иванова) рођена је 1921. године на Блатини. Удата је за Драгутина Малешевића, наставника из Босанске Градишке. Има ћерку Милену рођену 1953. године завршила је грађевински факултет-архитектуру, а кћер јој Радмила дипломирани је микробиолог.

Бего је имао и кћери: Иконију, рођену 1898. године на Блатини. Удата за Лазара Јанкетића у Липову. Није имала дјеце.

ВИДА (Бегова) рођена је 1900. године на Блатини. Удата је за Неђељка Перовића у Липову. Родила је једанаесторо дјеце, од којих су јој два сина доктори наука-Милош географских, а Милун правних наука и налазе се на високим положајима у Влади СФРЈ и СРЈ у кабинету предсједника Републике.

Вида је умрла 1995. године у деведесетпетој години живота.

БОГДАН Милованов, унук кнеза Боја, рођен је у Прекобрђу и припадао отменијим и храбријим братственицима. Припадао је ратницима који су у чети Вујисића проносили славу у свим бојевима са Турцима на Морачи и око Мораче, на ослобођењу Колашина, у рату од 1875. до 1878. године, ослобођењу Поља и дргих немирних простора долином Таре и Мораче.

Богдан је имао синове:

АНТОНИЈА, који је 1912. године, са групом Прекобрђана отишао у Америку на зараду и тамо је умро. Није познато да ли је оставио потомство.

ВУКУ који је рођен у Прекобрђу. Вука је стасавао уз Миловановиће и потомство кнеза Боја, који су учествовали у бројним

бојевима и ратовима са Турцима, калио се у балканским и I свјетском рату. Био је врло угледан братственик, чазбен и гостоприман. Био је ожењен са Вукосавом Меденицом, рођеном 1886. године, а умрла 1970. године и са њом имао синове:

МИЈАЈЛА рођеног 1911. године у Прекобрђу. Мијајло је био врло угледан братственик. У току II свјетског рата припадао је НОП-у и био учесник 13-то јулског устанка 1941. године. Рат је завршио у чину капетана ЈНА. За ратне заслуге одликован је Орденом за храброст. Након демобилизације радио је као службеник у општини Колашин а након пензионисања посветио се пољопривредном посједу и био један од узорних пољопривредника у Прекобрђу.

Ожењен је са Милевом Меденицом из Равни, рођеном 1930. године и са њом ородио четири сина.

БРАНКО (Мијајлов) рођен је 1949. године у Прекобрђу. Завршио је правни факултет. Ради као новинар-уредник у Телевизији Црне Горе. Новинарством се почео бавити још као средњошколац. Припада одважнијим и угледнијим новинарима из области спорта, па је познат као врстан репортер и коментатор, водитељ и уредник. Пратио је бројне међународне и свјетске манифестације. Јављао се са олимпијских спортских приредби и као врстан коментатор остао запажен југословенском спортском гледалишту. Као угледан спортски радник и новинар обављао је одговорне функције у спортском новинарству. Био је шеф ПУЛ-а Југословенске Радио Телевизије на Медитеранским играма у Барају 1997. године. Као коментатор преносио је највеће спортске догађаје: олимпијске игре, европска и свјетска првенства у фудбалу, кошарци, боксу, формули-1. За свој успјешан рад добио је бројна признања и награде, међу којима:

- Награду за остварене резултате у новинарству за 1988. годину
- Награду "Златно перо" Ауто мото Савеза Југославије,
- Награду новинара Црне Горе за 1989. годину, и низ других.

Био је предсједник Управног одбора РТ Црне Горе. Предсједник Удружења спортских новинара Црне Горе, Предсједник удружења спортских новинара Југославије. Члан извршног комитета Балканске и Европске УНИЈЕ спортских новинара, предсједник одбора за спорт СМСЦГ и АМСЈ, као и члан у многим републичким и савезним спортским одборима и организацијама. Члан је Колегијума уредника спортске тематике "Физичка култура" Академије наука Црне Горе.

Резервни је капетан ЈНА.

Ожењен је са Славицом Томановић, рођеном 1956. године. Завршила медеоински факултет и специјализирала неурологију. Сада начелник Неуролошког одјељења у КБЦ у Подгорици. Имају сина Милоша рођеног 1983. године у Подгорици ученик, и ћерку Катарину, рођену 1991. године у Подгорици.

РАДОВАН (Мијајлов) рођен је 1952. године у Прекобрђу. Завршио је угоститељску школу. Бави се пољопривредом и припада угледнијим пољопривредницима у Прекобрђу. Ожењен је са Бењом Ракочевић, рођеном 1962. године у Прекобрђу и имају сина Предрага, рођеног 1982. год. у Прекобрђу, ученика. Антонија, рођеног 1993. године у Прекобрђу и ћерку Лену рођену 1983. године у Прекобрђу, ученица.

БОРИВОЈЕ (Мијајлов) рођен је 1956. године у Прекобрђу. Завршио је средњу ел. техничку школу. Резервни је поручник ЈНА. Ожењен је са Радом Меденицом рођеном 1964. године. Завршила средњу техничку школу. Имају сина Дејана рођеног 1986. године, ученик, и Далибора рођеног 1988. године у Подгорици, ученик.

ВЛАДИМИР (Мијајлов) рођен је 1963. године у Прекобрђу. Завршио је економски факултет. Живи и ради у Београду.

БОЈО (Вукин) рођен је 1914. године у Прекобрђу. Бавио се пољопривредним пословима. Био је оштроуман и бистар сељак. Највише се дружио са рођацима и интелектуалцима, што је утицало да се као врло млад оријентише за револуционарни покрет. Постао је члан КПЈ 1941. године и био учесник 13-то јулског устанка. Погинуо је као борац партизанске Прекобрдске чете на Марковића Лазу, од Италијана 1941. године. Није оставио потомство.

СТАНИЈА (Вукина) рођена је 1917. године у Прекобрђу. Била удата за Поповића и имала двије ћерке.

ИКОНИЈА (Вукина) рођена је 1919. године у Прекобрђу и умрла као дијете.

СЕНИЈА (Вукина) рођена је 1922. године у Прекобрђу. Била је удата за Ђокића и са њим имала сина и двије кћери. Умрла је 1993. године.

ЗОРКА (Вукина) рођена је 1926. године у Прекобрђу. Била је удата за Поповића у Лијевој Ријеци. Није имала порода.

НИКОЛА (Никић) Томашев, рођен је у Прекобрђу. Био је земљорадник. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату. Погинуо је 1914. године у Горажду. Био је ожењен са Шајком Перовић из Мораче, рођеном 1881. године. Умрла у стотој години 1981. године. Имали су три сина и двије кћери.

ПАВЛЕ (Никићев) рођен је 1901. године у Прекобрђу, а умро 1974. године. Бавио се земљорадњом и био врло угледан домаћин и добар братственик. Био је ожењен са Видосавом Ракочевић из Села, рођеном 1912. године а умрла 1985. године. Имали су синове:

МИЉАНА (Павлова) рођеног 1933. године у Прекобрђу, дипломирани економиста. Био директор "Трепче" у Пожаревцу и директор Предузећа картонаже, папира и књижара у Пожаревцу. Ожењен је са Ружицом Милић из Светозарева рођеном 1937. године. Имају:

БРАНИСЛАВА (Миљанова) рођеног 1960. године у Пожаревцу, завршио средњу школу. Савезни судија у фудбалу. Ожењен са Невенком Стевановић из Пожаревца. Имају сина Павла рођеног 1987. године, ђак.

ЉУБИШУ, рођеног 1953. године, радник. Ожењен са Илинком Марковић из Павина Поља, рођена 1954. године. Имају сина Славољуба рођеног 1979. године у Прекобрђу, ученик. Кћери: Соња рођена 1976. године у Прекобрђу. Удата у Чачку. Има сина Дарка. Светлану, рођену 1977. године у Прекобрђу. Завршила средњу школу. Снежану, рођену 1982. године, ученица.

БОГОМИР (Миљанов) рођен 1954. године у Параћину, завршио средњу школу. Ожењен са Славицом из Параћина. Имају сина Николу, рођеног 1983. године у Параћину, ђак и кћер Милену рођену 1987. године у Параћину, ученица.

ИВАН (Павлов) рођен је 1943. године у Прекобрђу. Умро 1959. године.

НИКОЛА (Павлов) рођен је 1943. године у Прекобрђу, машински техничар. Ожењен са Јеленом Милошевић из Тузи. Рођеном 1948. године, завршила средњу школу. Немају дјеце.

МИЉА (Павлова) рођена 1947. године у Прекобрђу. Удата за Лекса Милошевића из Матешева. Имају два сина и кћер.

АНА (Павлова) рођена је 1938. године у Прекобрђу. Удата за Радисава Милошевића у Тузима (Љеворечким). Има сина и кћер.

МИЛОВАН (Никићев) рођен је 1906. године у Прекобрђу. Био је у војном санитету. Умро је 1942. године. Био је ожењен са Анђелијом Миличковић из Пипера. Имали су сина Пунишу и кћер Миру.

ПУНИША (Милованов) рођен је 1942. године у Прекобрђу. Завршио економски факултет. Радио као комерцијалиста у Бео-

граду. Био је ожењен са Славицом из Пожаревца и са њом има кћер Наду. Она је удата и има кћер. Са другом женом зв. Славицом Ацић из Ширалије, има кћер Милену. Пуниша је погинуо у саобраћајном удесу 1982. код Инђије.

МИРА (Милованова) рођена је 1938. године у Прекобрђу. Удата је за Новицом Божићем у Подгорици. Има сина Срђу, Сретена и кћер Стојану.

МИРКО (Никићев) рођен је у Прекобрђу 1914. а умро 1928. године.

МИЛЕНА (Никићева) рођена је 1906. године у Прекобрђу. Удата је била за Станишом Вујисићем. Имала је два сина и пет кћери.

ЗОРКА (Никићева) рођена је 1909. године у Прекобрђу. Удата за Машковићем у Љутој. Има двије кћери.

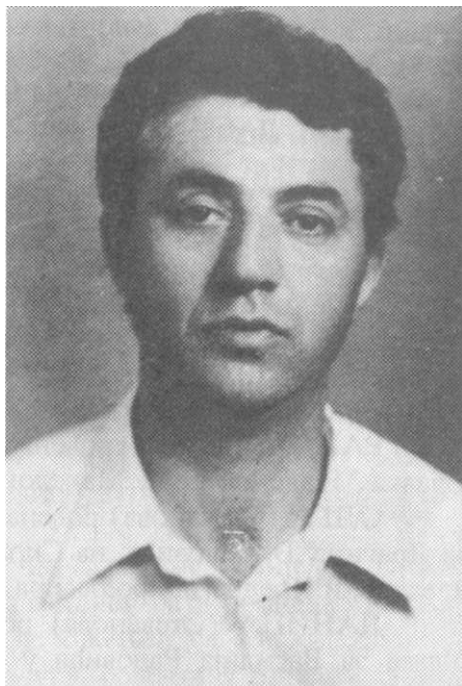
МИЛОВАН Боја Антоњијева имао је синове: Томаша, Бега, Ненада, Ђукана и Богдана. Ненад није оставио порода.

Ђукан је имао синове: Петра и Лакића.

ПЕТАР је рођен у Прекобрђу, засеок Пресјека. Био је ожењен са Мирушом Вујисић, из истог мјеста. Са њом је имао синове: Љубомира и Стевана и кћери: Јелицу и Милеву.

ЉУБОМИР (Петров) рођен је у Прекобрђу (Пресјека) 1893. године. Био је учесник у балкаским, I и II свјетском рату. Био је добар домаћин и узоран пољопривредник. У току II свјетског рата био је опредељен за четнички покрет, па је као такав заробљен 1945. године од стране партизана и убијен у Марибору. Био је ожењен са Јелом Радовић из Мораче. Није оставио насљедника.

СТЕВАН (Петров) рођен је 1897. године у Подима, Прекобрђе. Бавио се пољопривредом. Био је врло чазбен и гостоприман и уважен братственик и племеник. Умро је 1978. године. Био је

*ПУНИША МИЛОВАНОВ,
дипл. економиста,
трајчно завршио свој живот
у саобраћајној несрећи*

ожењен са Ивом Милошевић, рођеном 1904. године у Лијевој Ријеци. У браку су имали седам кћери и сина, и то:

ПЕТРА, рођен 1934. године у Прекобрђу. Пољопривредник. Ожењен са Станом Вујисић из Прекобрђа. Са њом има два сина и кћер, и то: Љубомира рођеног 1964. године, завршио средњу школу.

ЉУБИСАВА, рођеног 1966. године. Бави се пољопривредом. Ожењен је. Љубинка (ћерка) рођена 1970. године. Удата у Подгорици за Булатовића, има сина.

РУЖА (Петрова) рођена 1928. године. Удата за Весковића у Бијелом Пољу, има два сина и двије кћери.

СТАНУША (Стеванова) рођена 1930. године у Прекобрђу. Удата за Владислава Ракочевића у Матешеву. Има сина и кћер.

РАКА (Стеванова) рођена 1932. године у Прекобрђу. Удата за Славка Младеновског у Македонији. Има четири сина.

ОЛГА (Стеванова) рођена 1937. године у Прекобрђу. Удата за Драгишу Вукајловића, на Скрбуши. Има сина Обрада дипл. инг електро, и Предрага, професора књижевности.

ДАНИЦА (Стеванова) рођена 1940. године у Прекобрђу. Удата за Василија Радовића у Морачи. Има синове: Драгана и Дарка.

ДРАГИЊА (Стеванова) рођена у Прекобрђу 1942. године. Удата за Милића Вучинића у Мојковцу. Има синове: Радомира, официра ВЈ и Драгомира, маш. техничара и ћерку Драгану. Завршила средњу школу.

БУРЂА (Стеванова) рођена 1950. године у Прекобрђу. Удата за Цана Бранковића у Црној Трави. Има двије кћери.

ЈЕЛИЦА (Петрова) рођена 1892. године у Прекобрђу. Умрла 1993. године. Била удата за Радула Меденицу. Имала три сина и пет кћери. Живјела стотину година.

МИЛЕВА (Петрова) рођена 1901. године у Прекобрђу. Била удатат за Бошка Ракочевића у Села. Имала је два сина и једну кћер.

ДРАГОЉУБ (Лакићев) рођен је у Прекобрђу 1927. године. Био је врло угледан братственик. Веома цијењен и поштован и у братству и у друштву гдје је радио. Радио је на одговорним пословима у Радио телевизији Црне Горе и послове врло успјешно обављао. Умро је 1989. године.

Био је ожењен са Милком Лабовић из Бара Краљских, рођеном 1929. године, и са њом имао ћерку Гину, рођену 1949. године у Колашину. Удата је за Поповића у Подгорици. Има четири ћерке: Мирјану, Милену, Марију и Милицу.

Драгољуб није оставио потомство по мушкој линији.

ТОМАШ (Милованов) рођен је и умро у Прекобрђу. Припадао је узорнијим домаћинима у Морачи. Као ратник није изостајао за било којим од братственика. Своју храброст показивао је у бројним сукобима са Турцима. Био је ожењен са одивом Ракочевића, из Прекобрђа и са њом имао четири сина и двије кћери.

ГОЛУБ (Томашев) рођен је у Прекобрђу. Био је на раду у Америци. Из Америке је дошао 1912. године и прикључио се црногорској војсци-чети Вујисића на Скадру и припадао храбријим ратницима у братственичкој чети. Умро је. Није оставио порода.

БОГИЋ (Томашев) рођен је у Бијелом Потоку, гдје је и умро. Био је земљорадник. Ожењен са Дивном Милошевић из Тузи Љеворечких. Имао је два сина и кћер.

МИЛИЈА (Богићев) рођен је 1918. године у Бијелом Потоку. Био је земљорадник. Године 1941. заробљен од стране њемачке војске, као војник војске краљевине Југославије у Љубљани и погинуо. Није био жењен.

ЂОКО (Богићев) рођен је 1917. године у Бијелом Потоку. Умро је 1983. године. У току II свјетског рата припадао је НОП. Био је радник у трговини. Био је ожењен са Маром Дедић из Брскута и са њоме имао сина Славка, рођеног у Бијелом Потоку. Славко је занатлија. Живи и ради у иностранству. Ожењен је и има сина и кћер. Са другом женом-Ружицом Анђелић, рођеном у Сјерогошту Ђоко је имао сина Рајка и кћер. Рајко је рођен у Бијелом Потоку. Завршио је гимназију. Ради на пошти у Матешеву. Ожењен је и има дјецу.

ТОМИЦА (Томов) рођен је у Прекобрђу 1865. године, а умро 1936. године. Био је један од најбољих домаћина у Прекобрђу. Био је добар мајстор-кућеградец. Учесник је у ратовима од 1912 до 1916. године. Био је ожењен са Ристаном Ракочевић рођеном 1875. године из Прекобрђа и са њом имао једног сина и шест кћери.

МИЛИСАВ (Томичин) рођен је 1907. године у Прекобрђу. Сада живи на Јабуци, завршио је малу матуру. Радио је као чиновник. Сада је пензионер. За свој рад добио је Орден за храброст, Орден за народ и Медаљу за ловачке заслуге. Бавио се ловом и био један од најуспјешнијих ловаца у морачком крају. Ожењен је са Љепосавом Вујисић из Прекобрђа и са њом има сина и двије кћери.

ВЕСЕЛИН (Милисављев) рођен је 1961. године у Прекобрђу. Завршио вишу грађевинску школу. Ожењен са Бранком Бабић, рођеном 1960. године у Беранама, дрвопрерађивачки техничар. Са њом има Драгана, рођеног 1985. године у Подгорици, ђак и Антонију, рођену 1988. године у Подгорици, ђак.

Анђела рођена 1988. године у Подгорици, ђак и Златија (Милисављева) рођена 1936. године у Прекобрђу. Удата за Влада Бакића у Морачи. Има сина Винка.

Милоратка (Милисављева) рођена 1940. године у Прекобрђу. Удата за Брана Грујића. Имају сина и кћер.

ГОСПАВА (Томичина) рођена 1899. године у Прекобрђу. Удата за Божа Јовановића у Морачи. Умрла 1977. године. Имала је три сина и двије кћери.

СТАНИЦА (Томичина) рођена 1901. године у Прекобрђу. Удата за Бошка Вујисића у Прекобрђу. Има два сина и кћер.

ВАСИЛИЈА (Томичина) рођена 1909. године у Прекобрђу. Удата за Јована Ђетковића. Имала је три сина. Умрла 1988. године. Стакна, Стана и Марија (Томичине) умрле као дјевојчице.

ЖИВАНА (Томашева) рођена је у Прекобрђу. Била удата у Штитарици за Мирка Ракочевића. Имала је четири сина. Тројица: Видо, Милић и Милун, су погинули у партизанима.

МИРОСАВА (Томашева) рођена је у Прекобрђу. Била удата за Миливоја Милошвића у Тузима Љеворечким. Имала је три сина.

ЗАРИЈА БЕГОВ,

поручник црногорске војске,
шеф војног складишта
црногорске војске 1912 године
у Бијелом Пољу

ЗАРИЈА (Бегов) рођен је 1867. године у Прекобрђу. Био је један од угледнијих братственика у огранку Миловановића и врло храбар ратник и војник, па је као такав постао официр Црногорске војске - поручник. Од 1912. до 1915. године био је шеф складишта и наоружања Црногорско-санцачке војске у Бијелом Пољу. Пензионисан је 1920. године. У Обод је доселио 1918. године, на посјед који је добио као заслужан ратник. За ратне заслуге одликован је са више ордења, међу којима и са Медаљом Обилића и Даниловим крстом. Умро је 1941. године.

Зарија је имао сина Милована.

МИЛОВАН (Заријин) рођен је 1903. године у Колашину. Умро је 1942. године. Имао је сина Милана, рођеног 1932. го-

дине у Палима, а Милан је имао синове: Димитрија, рођеног 1972. године, машински техничар, Милисаву, рођеног 1971. године, завршио средњу школу, Мирка рођеног 1974. године, завршио средњу школу и Мијајла рођеног 1979. године. Земљорадник.

БОЈО (Милованов) рођен је 1934. године у Палима. Пензионер. Има сина Вукашина, рођеног 1968. године у Палима. Средњошколац.

МИЛОРАД (Милованов) рођен је 1939. године у Палима. Пензионер. Има сина Вукоту, рођеног 1973. године у Палима. Електричар.

ЗАРИЈА (Бегов) је имао кћер Љубицу рођену 1905. године. Удату за Мирка Љиљанића у Ободу. Имала је два сина и двије кћери.

Милован је имао кћер Милку, рођену 1930. године. Удату за Данила Гавриловића. Нема дјеце.

Милан је имао кћер Миланку, рођену 1970. године, удату за Тихомира Ашанина. Има сина и двије кћери.

Бојо има кћери: Видосаву, рођену 1970. године и Мирјану рођену 1971. године, удату за Радивоја Јакшића.

Милорад има шћери: Мара, удата за Славка Николића, Која је удата за Драгића Целића, Стојку удату за Мила Синђића, Зора, удата за Веска Јекнића и Марица удата за Шћепана Радоњића и Веру удату за Пула Тодоровића.

РАДОЊА (Шуја) Бегов рођен је 1870. године у Прекобрђу, као и брат му Зарија, припадао је најбољим братственицима, као и пушконошама свога доба. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату и био запажен као веома храбар ратник. Био је ожењен са Станијом Радевић, рођеном 1887/1937. из Матешева и са њом имао четири сина и три кћери, и то:

ЈОВА, рођеног 1909. године у Липову, земљорадник.

РАДЕ, рођен 1920. године у Ободу, мајор ЈНА у пензији.

РАДОМИР, рођен 1925. године у Ободу, чиновник.

РАДОЈИЦА, рођен 1930. године у Ободу, пензионер. и кћери:

КИЋУ, рођену 1916. године у Липову, удату за Неђељка Радовића.

РУЖИЦУ, рођену 1928. у Ободу, удату за Новицу Живковића, Јелицу, рођену 1932. године у Ободу.

Заједничка одлика Шујиног порода је што су сви били учесници НОБ-а.

Јово је био врло угледан грађанин и примјеран радник, учесник НОБ-а од 1943. године биран више пута за одборника. Био је ожењен са Маром Морачанин, и са њом имао три сина и четири кћери, и то:

МИЛИЈА, рођен 1934. године у Ободу, радник,
 МИЛОИЦА, рођен 1930. године у Ободу. погинуо у
 Жељезари у Никшићу 1960. године,
 МИЛИЋ, рођен 1945. године у Ободу, машинбравар. Умро у
 Пули 1996. године, и кћери:
 ОЛГУ, удату за Душана Филиповића у Пољима.
 РОСУ, удату за Вука Фуштића.
 МИЛИЈАНА, удата за Рељу Савића и
 АНИЦА, удата за Бранка Илинчића.
 МИЛОЈИЦА (Јовов) имао је сина:
 ЗАРИЈУ, рођеног 1958. године, машинбравар. Погинуо 1992.
 године, код Градишке као војник ЈНА.
 МАТО, рођен 1959. године у Ободу, возач.
 МИЛЕНКО, рођен 1960. године у Ободу, металостругар, и
 МИЛИЈА (Јовов) има сина и ћерку:
 НЕБОЈШУ, рођеног у Ободу, машинбравар.
 ДРАГИЊУ, рођену 1962. наставник.
 МИЛИЋ (Јовов) има сина и ћер и то:
 ДАНИЛО, рођен 1971. у Пули, матурант и
 ДАНИЈЕЛА, рођена 1973. у Пули, наставница.

РАДЕ ШУЈИН, мајор у пензији

РАДЕ (Шујин) био је нај-
 лепши момачки лик не само у
 братству него и у племену. Што
 би народ рекао: "Прави љепотан".
 Одмах по капитулацији
 Југославије, још није био ни
 војску од служио, ухватили су га
 Италијани и интернирали у Ита-
 лију, гдје је провео све до капиту-
 лације Италије 1943. године.
 Тада је, са групом Југословена
 избјегао из Италије и одмах се
 прикључио партизанским једи-
 ницама и на Сремском фронту
 већ командовао артиљеријском
 јединицом. Из рата је изашао у
 чину мајора, а за изузетну храб-
 рост и умјешност у командовању
 добио је Медаљу за храброст,
 Орден за храброст, Орден заслу-
 га за народ, а 1996. године добио
 је од Русије Орден за посебне

заслуге за ослобођење земље од фашизма. Живио је као пензионер у Бијелом Пољу. Умро је маја 1998. године.

Ожењен је са Блажом Реџић. Имају три сина и кћер.

ВУКОЈИЦА (Радев) рођен је 1947. године у Ободу, правник.

ДРАГАН (Радев) рођен 1956. године у Хацићима, трговац.

МИЛАН (Радев) рођен 1961. године у Бијелом Пољу. Службеник.

МИЛОРАТКА (Радева) рођена у Ободу 1949. године. Удата за Милана Јакшића.

ВУКОЈИЦА (Радев) има сина Зорана, рођеног у Подгорици, матурант и Драгана, рођеног у Подгорици, електротехничар.

ДРАГАН (Вукојичин) има кћер Сању.

МИЛАН (Радев) има ћерке: Ану и Сашку.

РАДОМИР (Шујин) свој радни вијек је провео као чиновник у органима Среза и Општине у Бијелом Пољу, на врло одговорним пословима. За своју педантност и марљивост као радник и руководица одређених служби, био је изузетно цијењен, похваљиван и награђиван од друштва и органа у којима је радио. Добио је и бројна признања, похвале и награде. Одликован је од Предсједништва СФРЈ-а Орденом рада и Орденом заслуга за народ II реда и др.

Радомир има вишу школску спрему.

Радомир је био ожењен са Даром Голубовић, учесником НОР-а и одликованом од Предсједништва СФРЈ Орденом заслуга за народ. Имали су двоје дјеце, и то:

РАДОСЛАВ (Радомиров) рођен 1951. године у Бијелом Пољу. Саобраћајни техничар, ожењен са Горданом Павићевић.

РАДМИЛА (Радомирова) рођена 1949. године. Удата за Мирка Станића, пуковника ЈНА. Има два сина и кћер.

РАДОСЛАВ (Радомиров) има синове:

ВЕСЕЛИНА, рођеног 1970. године у Бијелом Пољу, машински техничар,

ДУШАН, рођен у Бијелом Пољу 1974. године. Машински техничар.

ВЕСЕЛИНКА, рођена 1972. године у Б. Пољу, текст. техн.

РАДОЈИЦА (Шујин) рођен је у Ободу. Бави се земљорадњом. Био је ожењен са Крговићком. Има сина и четири кћери, и то:

РАДИСАВ (Радојичин) рођен у Ободу 1961. године. КВ радник. Ожењен са Радмилом Маџгаљ. Има сина и двије кћери.

ЗЛАТИЈА (Радојичина) удата за Недјељка Пејовића,

ГОРИЦА, удата за Гаја Дамјановића,

БИЉАНА, удата за Радишу Јовановића,

ЗОРИЦА, удата за Микана Раденовића.

*"Љуби руку коју не можеш
сломити ".*

ПЕРКОВИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО-ЈАНКО-ИВАН-ЈОВАН

Б О Г И Ћ

(синови му)

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије су)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МИРКО и ПЕРО

(од Вујсе су)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА

(од Паја су)

ШАЛЕТА, ПЕТАР и РАДУЛЕ

(од Шалета су)

РАДОВАН, РАДУЛЕ и ТУРКО

(од Турка су)

СИМО, ВУЛЕТА, ПАВИЋ и ТОМО

ЈОВАН, РАДОШ, ПЕРКО, САВО, ВУЈО, ЂОРЂИЈЕ, ПЕТАР,
 МИЛУТИН, СИНАН, ПШИРО, МИРКО, МИЛОСАВ,
 МИЈАЈЛО, СТАНОЈЕ, ВОЈИН, РАДОШ, ЉУБОМИР,
 ДИМИТРИЈЕ, ВОЈИСЛАВ, БРАНКО, РАДОМИР, МОЈСИЈЕ,
 МИЛИВОЈЕ, АНДРИЈА, НОВО, СПАСОЈЕ, РАТКО,
 ВОЈИСЛАВ, ПАВИЋ, МИХАИЛО, БОГОЉУБ, МИЛУТИН,
 СЛОБОДАН, ДРАГАН, МИЛОСАВ, СИНИША,
 СЛОБОДАН, ДИМИТРШЕ.

или:

ИВАН-СЛОБОДАН-МОЈСИЈЕ-СТАНОЈЕ-СИНАН-ПЕРКО-
 ПАВИЋ-ТУРКО-ШАЛЕТА-ПАЈО-ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ.

Огранак који се назива "Перковићи" припада огранку "Шалетића" и он се, доста споро орођавао. У осам пасова, од Шелете до најмлађих - Ивана и Димитрија, ородило се око педесетак мушких глава (рачунајући по мушкој линији), а око десетак их није оставило потомство.

ПЕРКОВИЋИ

Перковићи су свој мањи огранак определијели по претку Перку Павићевићу, који је био међу угледнијим братственицима и храбријим ратницима, који су запамћени по храбрости у доба Милисава Мишнина, па и прије њега, када су на пушку и нож, па и голим рукама, дочекивали сваки насртај туђинца на Морачу и Прекобрђе и грдне их враћали са своје земље и огњишта.

Перко је имао три сина који су били прави такмаци: ко ће бити бољи човјек, бољи јунак, који, ни по цијену своје главе, нијесу хтјели да изостану иза својих предака-чувених и гласитих јунака.

СИНАН Перков био је официр и храбар ратник. Запамћен је међу најхрабријима из бојева: на Новшићима, Језерима, Вучјем долу, Речинама, у којима је девет пута рањаван.

Од Синана је Михаило, који је рођен 1870. године у Прекобрђу, а умро је 1938. године. Поред ратничког гласа био је и врло угледан племеник, па је више година био главни кмет у Косу, док је Кос имао статус општине и народни представник на двору књаза Николе.

МИХАИЛО (Синанов) имао је три сина и двије кћери.

ДИМИТРИЈЕ (Михаилов) био је један од најугледнијих личности и факултетски образованих људи не само у братству Вујисића него и у племену морачкоме. Рођен је 1901. године у Прекобрђу. Завршио је факултет математике и физике у Београду и био један од угледнијих људи ове катедре у Србији. Умро је 1947. године и није оставио порода.

БРАНКО (Михаилов) рођен је 1916. а умро 1934. године.

ВОЈИСЛАВ (Михаилов) рођен је у Косу 1918. године. Био је угледан радник и пољопривредник. Гостоприман и прави разговорџија. Био је врло активан друштвено-политички радник. За свој рад добио је више друштвених признања, међу којима и Орден заслуга за народ који му је додијелило Предсједништво СФРЈ.

*ДИМИТРИЈЕ МИХАИЛОВ,
професор 1901-1947.*

*ВОЈИСЛАВ МИХАИЛОВ,
пензионер*

Војислав је био ожењен са Росом Ракочевић из Коса. Имао је три сина и двије кћери, и то:

ПАВИЋ (Војислављев), рођен је 1953. године у Косу. Завршио је факултет - југословенску књижевност. Пјесник је и новинар. Ради као главни уредник у једном издавачком и штампарском предузећу. У струци је врло уважен и цијењен. Живи и ради у Подгорици. Ожењен је. Има ћерку Маријану, рођену 1979. године у Подгорици и сина Димитрија, рођеног 1986. године у Подгорици. Обоје су ђаци.

МИХАИЛО-МИШО (Војислављев), рођен је 1956. године у Косу. Радник је.

МИЛУТИН-СОКОС (Војислављев) је рођен 1959. године у Косу. Завршио је велику матуру. Бави се стваралаштвом из области поезије и прозе. Аутор је неколико књига. Члан је Удружења књижевника Црне Горе.

Војислав је имао и двије кћери:

МИЛОРАТКУ, рођену 1949. године у Косу, удату за Булатовића у Подгорици и

СЛОБОДАНКУ, рођену 1950. године у Косу, удату у Љумовића у Подгорици.

МИХАИЛО (Синанов) имао је двије кћери:

МИЉКУ, рођену у Косу 1906. а умрла 1918. године, и

ДАНИЦУ, рођену 1911. године у Косу, а умрла 1916. године.

СТАНОЈЕ (Синанов) рођен је у Косу 1882. године. Као и сви људи његовога доба, био је војник и ратник. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату. Био је храбар и није изостајао за својим. Красиле су га одлике његових предака. Умро је 1953. године.

Станоје (Синанов) био је ожењен са Јелицом Ракочевић из Прекобрђа, рођеном 1882. а умрла 1971. године. Са њом је имао четири сина: Радомира, Миливоја, Мојсија и Ананија, и кћер Јелицу.

РАДОМИР (Станојев) рођен је 1903. године у Прекобрђу. Био је добар радник и домаћин. Радио је у шумарству и дрвној индустрији гдје је и пензију зарадио. Умро је 1988. године. Био је ожењен са Златијом Гарић, рођеном 1911. године у Лијевој Ријечи. Са њом је имао четири кћери, и то: Анку, рођену 1933. у Косу, удату за Радована Булатовића, Виолету, рођену 1937. године у Косу, удату за Љуба Ђукића, Милеву, рођену 1930. а умрла 1955. године, Драгицу, рођену 1947. године у Косу. Удату за Петра Калуђеровића у Котору.

МИЛИВОЈЕ (Станојев) рођен је 1909. године у Косу. Припадао је четничком покрету и убијен од партизана 1945. године у Марибору. Није имао породицу.

МОЈСИЈЕ (Станојев) рођен је 1917. године у Косу, а умро 1944. године. Као радник је пензионисан. Био је ожењен са Сенком Вујисић, из Прекобрђа, рођеном 1929. године, и са њом имао два сина и четири кћери, и то:

НОВА (Мојсијев) рођеног 1948. године. Радник на жељезници. Ожењен са Видосавом Ракочевић из Прекобрђа. Са њом има сина Драгана, рођеног 1973. године, и кћери: Драгану, рођену 1970. године у Косу. Удату у Подгорици за Ђуровића и Дарка рођена 1971. године у Косу и кћер Сену рођену 1975. године у Косу.

СЛОБОДАН (Мојсијев) рођен 1950. године у Косу. Ожењен са Зорицом Младеновић рођеном 1950. године и са њом има кћер Сунчицу, рођену 1977. године и сина Ивана рођеног 1979. године.

РУМИЦА (Мојсијева) рођена 1945. године у Косу. Удата за Вујисића у Подгорици. Ружица, рођена 1946. године у Косу. Удата за Вујисића у Косу, Јелка, рођена 1954. умрла 1991. године, била удата за Бошњака у Зрењанину, Радмила, рођена 1957. године, удата за Николића у Подгорици.

АНАНИЈЕ (Станојев) рођен је 1921. године у Косу. Ожењен је са Јованком, рођеном 1927. године. Са њом има двије кћери и то:

ДУМНКУ, рођену 1940. године у Косу, Удата и има породичу, и Верицу, рођену 1954. године у Косу, удата и има породицу.

ЈЕЛИЦА (Станојева) рођена 1914. у Косу. Удата за Новицом Вујисићем у Прекобрђу и са њим ородила шест синова и три кћери. Умрла 1985. године.

МИЛУТИН Перков имао је синове: Мирка и Милосава. Милосав је погинуо у Равној Ријеци 1912. године. Мирко је имао синове: Радоша, рођеног 1900. године у Косу, који је умро 1961. године. Љуба који је рођен 1906. године у Косу. Љубо је био капетан I класе војске Краљевине Југославије. У току II свјетског рата био је одредијен за четнички покрет и био командир прекобрдске чете. Као четник је одступио и заробљен у Словенији 1945. године од партизанских јединица и стријељан. Мирко је имао и сина Војина рођеног 1902. године у Косу. И Војин је припадао четничком покрету, одступио је са четницима и заробљен од партизанских јединица 1945. године у Словенији и стријељан. Мирко је имао кћери: Мијољку, рођену 1897. године у Косу, умрлу 1985. године и Станиславу, рођену 1904. године у Косу. Удату за Радмановића у Ровцима. Има пород. Умрла је 1995. године.

РАДОШ (Мирков) имао је сина СПАСОЈА, рођеног 1934. године у Косу, пензионер. Спасоје је ожењен са Стевком Шуковић из Баковића, рођеном 1937. године и са њом има синове: МИЛОСАВА-МИЋА рођеног 1957. године у Косу, радник. БОГОЉУБА-БОЛА, рођеног 1962. године у Косу, и ћерке: СЛАВИЦУ, рођену 1967. године. Удату за Милошевића у Колашину. МИЛИСАВ (Спасојев) има сина САШУ, рођеног 1987. године у Косу, МИРКА, рођеног 1989. године у Косу, ћерку НАДУ, рођену 1993. године у Косу и РАДУ, рођену 1996. године у Косу.

ВОЈИН је имао ћерке: ЈЕЛУ, рођену 1941. године у Косу и ВОЈКУ, рођену 1943. године у Косу, удату у Краљеву за Ђорђевића. Имала је пород. Умрла је 1981. године. Војин је био ожењен са Видном Булатовић, рођена 1920. умрла 1995.

ЉУБО је био ожењен са Анком из Б. Луке и имао синове: ВОЈИСЛАВА, рођеног 1937. године и РАТКА, рођеног 1935. године. Војислав је имао сина СЛОБОДАНА, а Ратко сина СИНИШУ.

"Ако си и мајка, иокриј се".

АЧКИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО-ЈАНКО-ИВАН-ЈОВАН

Б О Г И Ћ

(синови)

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МИРКО и ПЕРО

(од Вујсе)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА

(од Паја су)

ШАЛЕТА и ПЕТАР

(од Шалете су)

РАДОВАН, РАДУЛЕ и ТУРКО

(од Радула су)

РИСТО и ЛЕКА

(Ристо је имао Милију)

(од Леке је)

МУЈО

(од Муја су)

НОВАК и РАДИВОЈЕ

(од Радивоја су)

ГИРО, ЈОВАН, РАДЕ, ЛЕКА, ЈЕВРЕМ, РАДУЛЕ, ГРУИЦА,
 НОВИЦА, РАДИВОЈЕ, ДУШАН, ДРАГОЉУБ, РАДЕ,
 ЖЕЉКО, НОВАК, ДЕЈАН, ЗОРАН, ЈОВАН, ЛЕКА,
 АЛЕКСАНДАР, ГОРАН, ГИРО, СТОЈАН, ГРУИЦА, НЕШО...

или:

.ГОРАН-НОВАК-РАДИВОЈЕ-ЈЕВРЕМ-ЈОВАН-РАДИВОЈЕ-
 МУЈО-ЛЕКА-РАДУЛЕ-ШАЛЕТА-ПАЈО-ВУЈСА-
 ДОБРИЈА-БОГИЋ.

Од Радула Шалетина, овај огранак што зову АЧКИЋИ разви-
 јао се доста споро. У седам појасева (кољена) ородило се око 35
 мушких глава (по мушкој линији), док од неких није остало мушко
 потомство. Истина, из овог огранка неки су одселили у Србију и
 тамо промијенили презиме и није нам познато о њиховом потомству.

АЧКИЋИ

Овај огранак Вујисића који се зове АЧКИЋИ води поријекло од РАДУЛА Шалетина. Шалета је имао синове: Радована, Турка и Радула. Радулово потомство су Ачкићи. Радуле је имао синове: РИСТА и ЛЕКУ. Ристо је имао сина Милију који се одселио у Србију. Његови потомци се презивају по Ристу - Ристовићи.

ЛЕКА је имао сина званог МУЈО. Мујо Лекин био је ожењен са Ачком Булатовић из Роваца. Она је била сестра кнеза Брајана Милутинова. Прича се да је била врло мудра и храбра жена. Она је стекла заслугу да се њено потомство прозове по њеном имену јер је, својим храбрим гестом условила, тј. прекорила својега свака, да му, за то, што одступа пред Турцима, треба припасати опрегљачу. То је њега толико укорило, да се повратио, дочекао Турке у Дубоком потоку и убио турског барјактара, који је ишао на челу војске, и да се због те погибије и стрмоглављења барјактара и уривања барјака и барјактара низ прло, Турци се збуне и почну бјежати назад, а Морачани навале свом снагом на леђа непријатеља и извојују велику побједу на Црквини, којом је учињен крај турском господарству над Морачом. Ачкин муж, Мујо учествовао је у овом великом боју који се догодио 1789. године, као и оном на Јеловим брдима 1796. године који се одиграо на сам Божић, опет на штету Турака.

МУЈО Лекин је са Ачком имао два сина: НОВАКА и РАДИВОЈА. Новак Мујов је био врло храбар ратник и стално је био уз раме Милисава Мишнина. Негдје око 1850. године одселио је са породицом у Србију и од њега се формирало бројно потомство које је, по њему узело презиме Новаковић и, а он је имао синове: Грујицу и Неша.

РАДИВОЈЕ Мујов (Ачкић) имао је синове: ГИРА и ЈОВАНА. Радивојева жена се звала Пира. Због изузетно лијепог брака Радивоја и Пире, који је служио за примјер у Морачи, па се говорило: "Не раздвајају се колико Пира и Радивоје".

ГИРО Радивојев је имао сина СТОЈАНА и кћери: РАДОСАВУ и ЈОКУ. Стојан се као млад човјек одселио у Србију, тамо се оженио и разродио. Његово потомство је задржало презиме Вујисић, али се не зна како се ширило и колико их има.

ЈОВАН (Радивојев) се оженио у поодмаклим годинама—око шездесет година, са Миленом Вујисић из Прекобрђа и са њом имао четири сина: Рада, Јеврема, Леку и Радула и кћер Плану, која се удала за Милисаву Ракочевића у Прекобрђу. Милена је умрла 1934. године.

РАДЕ (Јованов) рођен је 1896. године у Прекобрђу. Био је угледан домаћин и братственик. У току II свјетског рата био је одређен за четнички покрет, па је као припадник тог покрета доспио у партизански затвор и њему умро 1945. године. Био је ожењен са Милушом Вујисић и Прекобрђа, рођеном 1905. која је умрла 1992. године, и са њом има осморо дјеце и то синове: Грујицу и Новицу и кћери Даринку[^] Милку, Милицу, Десанку, Славку и Станку.

ГРУЈИЦА (Радев) рођен је 1928. године у Прекобрђу. Био је један од најбољих ученика колашинске гимназије у својој геш рацији. Године 1944. мобилисан је и упућен у бригаду у којој се показао као врло храбар и уман, па је као такав, одмах након ра^и упућен у ваздухопловну војну академију у Русији на школовање кој је и завршио са високом оцјеном и постао елитни ваздухоплова^л пилот. Након доласка са академије постављен је за команданта ваздухопловног гарнизона у Голубовцима, а пензионисан је као ваздухопловно-технички мајор. За своје ратне и стручне способности добио је бројна одликовања. Умро је 1998. године.

Грујица је био ожењен са Анком Петровић и са њом има син Рада. Раде је рођен 1970. године у Београду. Завршио је средњу техничку школу. Грујица има и три шћери. Нарцису, Снежану Љепосаву.

*ГРУЈИЦА РАДЕВ,
ваздухопловни мајор*

ЈЕВРЕМ ЈОВАНОВ,
земљорадник

завршила основну школу. Удата за Неђељковић а. Радмила, рођена 1979. године у Пећи. Удата за Цветковић а. Милица, рођена 1982. године, ђак.

ДАРИНКА (Радева) рођена је 1928. године. Удата за Вујисића у Прекобрђу. Милка, рођена 1933. године у Прекобрђу. Завршила економску школу. Десанка, рођена 1934. а умрла 1985. године. Била удата за Раичевића. Милица, рођена 1936. године у Прекобрђу. Била удата за Кажиха. Умрла 1970. године. Славка, рођена 1939. године у Прекобрђу. Удата за Радоњића. Станка, рођена 1942. године у Прекобрђу.

ЈЕВРЕМ (Јованов) рођен је 1901. а умро 1968. године. Био је врло угледан братственик и домаћин. Бавио се земљорадњом. Био је ожењен са Видном Грујић из Прекобрђа, рођеном 1912. а умрла 1941. године и са њом имао три сина:

ДУПІАН (Јевремов) рођен је 1929. године у Прекобрђу. Завршио право. Радио као руководица општих, правних и кадровских послова у неколико предузећа и као стручњак из ове области био уважен и цијењен. За свој рад добио је признања и похвале. Ожењен је са Зорицом Гардашевић, рођеном 1933. године, пољопривредни техничар. И са њом има синове: Зорана, рођеног 1951. године.

Нарциса је рођена 1959. године у Београду. Завршила је средњу медицинску школу. Удата за Пантелића. Има дјецу. Снежана је рођена 1964. године у Београду. Завршила је средњу пољопривредну школу. Удата, има дјецу. Љепосава је рођена 1967. године у Београду. Завршила је гимназију. Удата Насић. Писац, слободни умјетник - балерина.

НОВИЦА (Радев) рођен је 1935. године у Прекобрђу. Завршио економску школу. Ожењен је са Драгицом Михаиловић, рођеном 1951. године. Са њом има сина Жељка, рођеног 1978. године у Пећи. Завршио машинско-техничку школу. Има ћерке: Слађану, рођену 1975. године у Пећи,

Пољопривредни техничар. Био је ожењен и разведен. Јован (Душанов) рођен је 1963. године у Пећ и. Завршио средњу техничко-технолошку школу.

ДРАГОЉУБ (Јевремов) рођен 1931. године у Прекобрђу, бави се пољопривредом и врло је угледан пољопривредник и братственик. Ожењен је са Росом Вујисић из Прекобрђа, рођеном 1931. године. Имају сина Леку и ћерке Радославу и Милицу.

Лека је рођен 1968. године у Прекобрђу, завршио је филозофски факултет. Ради као новинар у "Полису" - листу општине Подгорица, а бави се и књижевношћу. Већ је направио успјешне почетничке кораке у књижевности.

Ожењен је са Славицом Дамјановић, рођеном 1967. године. Завршила педагошку академију.

ЛЕКА је рођен 1911. године у Прекобрђу. Завршио је вишу војну академију у краљевини Југославији. Као способан и даровит официр брзо је напредовао у служби, тако да је 1941.

године - у двадесетдеветој години био унапријеђен у чин капетана I класе. Послије капитулације краљевине Југославије 1941. године, Лека је избјегао интернацију од окупатора и дошао у родно Прекобрђе. Но, како је у том времену КПЈ радила на припремању устанка против окупатора, Лека, као школован официр, није дијелио њихово мишљење да се треба журити са устанком. Такав његов став одмах је оцијењен као непријатељски, те да га, као официра треба одмах "уклонити". Због тога, приликом формирања четничких јединица Лека је именован за команданта колашинске четничке бригаде. Као официр и командант, Лека је уживао углед међу најцијењенијим официрима

*ЛЕКА ЈОВАНОВ: капетан I класе
војске краљевине Југославије,
командант колашинске
четничке бртаде.*

*УКАЗОМ Њ.В. краља Петра II
Карађорђевића, у току рата
унапређен у чин ПУКОВНИКА
краљевске војске у Отаџбини
и одликован КАРАЂОРЂЕВОМ
ЗВИЈЕЗДОМ.*

*Тешко рањен на Бјеласици августа
1943. године и ликвидиран од
партизана у бераћској болници*

*РАДУЛЕ ЈОВАНОВ,
дипломирани правник,
пошнуо од партизана 1945. године
у Словенији, као четник.*

четничког покрета у Црној Гори. На дужности команданта четничке колашинске бригаде остао је до краја августа 1943. године, када је тешко рањен на Јеловвди од партизанске гериле. Након рањавања пребачен је у болницу у Беранама, гдје је, као рањеник убијен од партизана.

Указом његовог величанства краља Петра II Карађорђевића 1943. године, из Лондона, Лека је унапријеђен у чин пуковника краљевске војске у Отаџбини и одликован Лентом.

Лека је био ожењен са Браниславом Ристић, рођеном 1914. године у Књажевцу. Са њом је имао ћерку МИЛЕНУ, рођену 1940. године у Књажевцу. Милена је завршила пољопривредни факултет. Удата је за Бранислава Тмушића, дипломираног инжи-

њера шумарства и има сина АЛЕКСАНДРА, дипломираног инжињера машинства, рођеног 1967. године и ћерку НАТАШУ, дипломираног доктора медицине, рођене 1966. године у Мојковцу.

РАДОСЛАВА (Драгољубова) рођена је 1960. године у Прекобрђу, завршила средњу економску школу. Удата за Поповића а.

МИЛИЦА (Драгољубова) рођена је 1963. године у Прекобрђу, завршила је средњу туристичку школу. Удата за Радовића а.

РАДИВОЈЕ (Јевремов) рођен је 1941. године у Прекобрђу, завршио је средњу економску школу. Ожењен је са Миомирком Поповић из Пећи, рођеном 1946. године на Цетињу, завршила економску школу. Са њом има синове: Новака, рођеног 1964. године у Пећи, машински техничар и Дејан, рођен 1972. године у Пећи, завршио математичку гимназију. Новак има синове: Александра, рођеног 1990. године и Горана, рођеног 1990. године. Ђаци.

ЗОРАН (Душанов) има ћерку Јовану, рођену 1987. године. Ученицу.

РАДУЛЕ (Јованов) рођен је 1911. године у Прекобрђу (био је близанац са Леком). Завршио је правни факултет. У току II свјетског рата, слиједећи стопам већине братственика, у првом реду

брата Леке, определијелио се за четнички покрет, и као четник убијен је 1945. године од партизанских јединица у Словенији. Није оставио порода.

ГИРО (Радивоје) рођен је у Прекобрђу. Бавио се земљорадњом. Био је ожењен и са породицом одселио у Србију око 1919. године и настанио се у Рачу код Куршумлије.

Имао је синове: Чедомира, Момчила и Хранислава.

ЧЕДОМИР (Стојанов) рођен је у Куршумлији. Бавио се пољопривредом. Био је ожењен и имао сина Велисава, рођеног 1931. године у Куршумлији. Умро је 1992. године. Био је ожењен и имао сина Вучицу, рођеног 1952. године у Куршумлији, Вукојицу и ћерку Даницу, рођену 1956. године у Куршумлији. Умрла је 1991. године.

МОМЧИЛО (Стојанов) рођен је у Прекобрђу 1889. године, а умро 1981. године. Био је пољопривредник. Био је ожењен и имао сина Бранислава, рођеног 1941. године у Куршумлији. Бранислав је имао сина Југослава, рођеног 1965. године у Куршумлији. Завршио је средњу електротехничку школу.

РАДОСЛАВ (Бранислављев) рођен је 1956. године у Куршумлији. Ожењен је и има сина Срђана, рођеног 1987. године и ћерку Сузану, рођену 1984. године. Ученица.

Радивоје је рођен 1946. године у Куршумлији. Ожењен је и има сина Стојана, рођеног 1952. године у Куршумлији. Завршио је средњу грађевинску школу, и ћерку Јелицу, рођену 1956. године. Удата и има породицу.

СТОЈАН (Хранисављев) је ожењен и има сина Васа и ћерку Виолету.

Гирово, тј. Стојаново потомство задржало је презиме Вујисића, са крсном славом Аранђелов дан.

"Нема ћака без из оианака".

ВИШЊИЋИ

М Р Њ А
ГОЖО-ЈАНКО-ИВАН-ЈОВАН

Б О Г И Ћ

(синови)

РАКОЧ, ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МИРКО и ПЕРО

(од Вујсе су)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА

(од Паја су)

ПЕТАР и ШАЛЕТА

(од Петра су)

МИНА и АНТОНИЈЕ

(и даље)

РАДОЊА

РАДОВАН, РАДОЈЕ

НОВЕЉА, НЕЂЕЉКО, КРСТО

РАДОШ, НОВАК, НОВИЦА, РАДОЊА, БОШКО, МИНА

РАДУЛЕ, РАДИСАВ, РАДОВАН, ЈОВИЦА, РАДУН,

БОЖИДАР, ЂОРЂИЈЕ, АЛЕКСАНДАР, РАЖО, РАДОЈИЦА,

ДУШАН, РАДОМАН, ВЛАЈКО, НЕЂЕЉКО, ЉУБО,

БОЖИДАР, РАДОШ, НОВЕЉА, ВАСИЛИЈЕ, МИЛОРАД,

ОТАШ, ВЕСЕЛИН, ЧЕДО, БОРО, ЈЕВРЕМ, РАЖО, ДМИТАР,

МОМЧИЛО, РАДОЈИЦА, БОЖИДАР, ЂОРЂИЈЕ,

АЛЕКСАНДАР, РАЈКО, РАДОЈИЦА, ДУШАН, ВЛАЈКО,

РАДОМАН, НЕЂЕЉКО, ДАНИЛО, РАДОЈЕ, ВЛАДО,

ДУШАН, ДРАГАН, ЗОРАН, НОВАК, ВЛАДИСЛАВ,

СЛАВОЉУБ, МИЛАДИН, МИЛАН, РАДУЛЕ,

АЛЕКСАНДАР, ВЛАДИМИР, МОМЧИЛО, ЉУБОДРАГ,

ЛАЗАР, РАДОВАН, ГОРАН, ОГЊЕН, ПРЕДРАГ

или:

ЛАЗАР-РАДОВАН-БОРИВОЈЕ-РАДОВАН-РАДОШ-НОВЕЉА-

РАДОВАН-РАДОЊА-МИНА-ПЕТАР-ПАЈО-ВУЈСА-ДОБРИЈА-

БОГИЋ МОРАЧАНИН.

У огранку ВИШЊИЋА, у шест пасова, од кнеза Радоње до данас, орођено је око ОСАМДЕСЕТ три мушке главе (по мушкој линији). Радуле Радошев имао је ОСАМ синова, Новица Неђељков ШЕСТ, Радош Мигудов ПЕТ, а сви остали по три и мање. Мали број је оних који нијесу оставили потомство.

ВИШЊИЋИ

Овај огранак братства Вујисића-Вишњић и, определијелио се од претка кнеза РАДОЊЕ. Односно, братственици Вујисића потомка Радоњс Минина, названи су Вишњић и по Радоњи који је важио за једног од угледнијих братственика, а био је и међу првацима друго-племеника. Био је оштар и изузетно храбар. У свему је био неприкосновен. Његова ријеч и у породици и у племену била је потоња и морала је бити одпоштована. Као таквога су га и Турци знали па се често говорило: "Кнез Радоња је као "свевишњи" Бог, како рече, тако бити мора". Од те ријечи изведена је ријеч Вишњић и дата као надимак овом огранку Вујисића. Потомство кнеза Радоње не зна за другу верзију која би говорила и њиховом опредељењу за овај надимак.

Кнез Радоња је био врло угледан братственик и храбар ратник. Није узмицао ни у једном боју. Говорило се да је увијек био међу првима и неустрашив јуришао, раме уз раме са најхрабријима, а таквих је било доста у братству Вујисића, на Турке и харачлије. У једном од таквих, историја каже и најтежих бојева са Турцима за одбрану Манастира и Мораче, погинуо је 1877. године, и био један од најхрабријих јунака у прекобрдској чети Ђуђе Новова Вујисића.

У том жестоком боју са низаом и башибозлуком Мехмед Али-паше на Пресјечи (Долима) 1877. године погинуо је и његов син Радоје.

Од Радоја су остали синови: Неђељко-Нешо и Крсто.

НЕЂЕЉКО-НЕШО (Радојев) имао је синове: Новицу и Новака.

НОВИЦА (Нешов) рођен је у Прекобрђу 1907. године. Био је врло угледан племеник. Чазбен и гостоприман и веома поштован међу братственицима и другоплеменицима. Умро је 1971. године. Са супругом Јелвдом, рођеном Вујисић у Прекобрђу 1914. године, која је умрла 1985. године, ородио је ШЕСТ синова и ТРИ кћери.

РАЈКО (Новичин) рођен је 1936. године у Прекобрђу. Био је саобраћајни инжињер жељезничке струке и радио на врло одговорним руководећим пословима у својој струци. Умро је 1991. године. Био је ожењен са Маром Дамјановић од Дурмитора. У браку нијесу имали порођа.

РАДОЈИЦА (Новичин) рођен је 1940. године у Прекобрђу. По струци је саобраћајни инжињер. Обавља одговорне послове из своје струке у општини Колашин. Као човјек и стручњак врло је цијењен. Саобраћајни је инспектор и судски вјештак.

ДУПІАН (Новичин) је рођен 1941. године у Прекобрђу. По занимању је био радник. Погинуо је несрећним случајем 1980. године. Био је ожењен са Јулијаном Меденицом и са њом има сина Зорана, рођеног 1971. године у Колашину, завршио је средњу школу. Кћер Зорица, рођена 1973. године у Колашину. Удата за Светозара Букилића у Колашину, има једну ћерку.

РАДОМАН (Новичин) рођен је 1944. године у Прекобрђу. По струци је саобраћајни инжињер. Погинуо несрећним случајем 1986. године. Био је ожењен са Саветом Максимовић из Липова. има ћерку Јелену, рођену 1971. године у Колашину. Завршила економску школу.

ВЛАЈКО (Новичин) рођен је 1950. године у Прекобрђу. Занатлија је металске струке. Није формирао породицу.

НЕЂЕЉКО (Новичин) рођен је 1956. године у Прекобрђу. По струци је занатлија металске струке. Ожењен је са Марицом Бараћ из Павина Поља. У браку имају два сина и ћерку:

ДЕЈАНА, рођеног 1983. године у Колашину, ћака средње школе,

ДРАЖЕНА, рођеног 1986. године у Колашину, ученика,

ДАНОЈЛУ, рођену 1981. године у Колашину, ученица средње школе.

ДАРИНКА (Новичина) рођена је 1933. године у Прекобрђу. Удата је за Шћепана Крговића из Поља. Има два сина и двије кћери.

МИЉА (Новичина) рођена је 1938. године у Прекобрђу. Удата за Блажа Милошевића у Матешеву. Има једног сина и четири кћери.

ДРАГИЦА (Новичина) рођена је 1952. године у Прекобрђу. Удата је за Рада Бојића у Колашину. Има два сина и једну кћер.

Кнез Радоња, погинуо је 1877. године у боју са Турцима у одбрани Мораче. Био је неустрашив јунак и угледан братственик. Имао је синове Радована и Радоја. Радоје је имао Неђељка и Крста, а Крсто је имао Радоњу, Бошка и Мину. Радоња је био наредник.

Рођен је у Прекобрђу 1898. године. Био је угледан братственик. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и стријељан. Мина је рођен у Прекобрђу. Био је потпоручник црногорске војске и један од угледнијих млађих официра. Погинуо је у Албанији 1915. године. Није оставио потомство.

БОШКО (Крстов) рођен је 1901. године у Прекобрђу. Био је земљорадник, врло угледан грађанин, чазбен и гостоприман и у братству врло признат. Бавио се ловом. Умро је 1977. године. Био је ожењен са Станицом Вујисић, рођеном у Прекобрђу 1901. године и са њом имао синове: Данила, Радоја и кћер Видосаву.

ДАНИЛО (Бошков) рођен је 1928. године у Прекобрђу. Бавио се земљорадњом и био добар домаћин, у братству цијењен. Бавио се ловом и био један од најбољих ловаца у Морачи. Био је учесник II свјетског рата. Данило је био ожењен са Јелком Вујисић, рођеном у Прекобрђу 1932. године и са њом имао синове: Драгана и Душана и кћер Добрилу.

ДРАГАН (Данилов) рођен је 1952. године у Прекобрђу. Завршио је средњу медицинску школу и ради као здравствени радник у Марибору у Словенији. Ожењен је и има двије ћерке и сина Душана, рођеног 1993. године у Марибору. Ћерке: Вања, рођена 1980. у Марибору и Наташа, рођена 1983. у Марибору.

ДУШАН (Данилов) рођен је 1958. године у Прекобрђу. Занатлија, ради у Подгорици. Није ожењен.

ДОБРАНА (Данилова) је рођена у Прекобрђу 1955. године. Удата је за Милована Божовића и живи у Марибору. Има двоје дјеце.

РАДОЈЕ (Бошков) рођен је 1934. године у Прекобрђу. Завршио је економски факултет и магистар је економије. Ради у Словенији. Шеф је царинарнице на Шентиљу. Врло угледан интелектуалац и веома стручан из своје области и један од биранијих братственика. Као изузетно цијењеном стручњаку повјеровани су му одговорни послови у царинској служби и налазио се на лествици стручнијих цариника не само у Словенији него и у Југославији. За свој рад добио је бројна признања и похвале.

Ожењен је са Ранком и са њом има сина Владимира, рођеног 1971. године у Марибору. Студент је и бави се спортом. Игра кошарку и врло је талентован кошаркаш.

ВИДОСАВА (Бошкова) рођена је 1932. године у Прекобрђу. Удата је за Савића Вујисића у Прскобрђу и са њом има два сина и четири кћери.

РАДОШ (Новелин) рођен је у Прекобрђу је у врло угледној породици Новеље Милованова. Потомак је Радоње Минина, морачкога кнеза, познатог из многих бојева са Турцима, који је показивао изузетну храброст и јунаштво, а нарочито у боју на Морачи са Турцима 1877. године, у којем је и погинуо. Радош је погинуо на Бјеласици-Ваганима Каљића 1912. године. У братству је био познат као Мигуд. Био је ожењен са Милсном Радовић, из Мораче, која је умрла у 115-тој години, и колико се зна имала најдужи вијек, по женској страни у братству Вујисића. Она је Радошу ородила пет синова и кћер.

РАДОВАН (Радошев-Мигудов) рођен је 1892. године у Прекобрђу. Припадао је најугледнијим братственицима. Од свакога био хваљен и изузетно цијењен. Био познат по гостопримству. Као угледни братственик и грађанин у Прекобрђу Радован је два пута биран за предсједника општине. Учествовао је у балканским и I свјетском рату. У току II свјетског рата био је оприједијељен за четнички покрет, па је заробљен и стријељан од партизана 1945. године у Марибору. Био је ожењен са Маром Ракочевић из Мељака, рођеном 1902. године, која је умрла 1988. године. Радован и Мара имали су три сина и двије кћери.

ЈЕВРЕМ (Радованов) рођен је 1933. године у Прекобрђу. Завршио је правни факултет. Радио на врло одговорним пословима из своје струке. Радио је као секретар предузећа. Ожењен је са Мицом Лазаревић из Краљева, рођеном 1938. године и са њом имао двије ћерке, Мара (Јевремова), рођена 1966. године, завршила вишу економску школу. Удата за Цековића, и

ДАНИЈЕЛА, рођена 1973. године. Завршила економску школу. Удата за Ранка Радуловића.

БОРИСЛАВ-БОРО (Радованов) рођен је на Јабуци 1939. године. Завршио је економски факултет. Као економиста радио је на одговорним руководећим радним мјестима у бројним предузећима. Био је шеф продаје у предузећу "Радоје Дакић" у Подгорици, директор "Агро-Македоније" за Црну Гору, директор "Синтелана"-Бачка Паланка и др. Ожењен је са Анђелком Бољевић из Подгорице, рођеном 1943. године у Подгорици. Завршила економску школу и са њом има два сина.

ГОРАН (Боров) рођен је 1966. године у Подгорици, студент економије. Ожењен са Александром Арсовић из Трешњевица, ро-

ђеном 1974. године. Графички техничар. Имају ћерку Анђелу, рођену 1995. године.

РАДОВАН (Боров) рођен је 1969. године у Подгорици. Грађевински техничар (студент грађевине). Ожењен са Бојаном Вукчевић рођеном 1971. године, грађевински техничар. Имају сина Лазара, рођеног 1992. године и ћерку Јелену рођену 1994. године.

Боро са породвом је власник једне фирме у Подгорици. Баве се трговином.

РАНКО (Радованов) рођен је 1942. године на Јабуци. Завршио је средњу школу. Ради и живи у Подгорици. Ожењен је са Видосавом Милошевић из Матешсва, рођеном 1947. године. Са њом има два сина и кћер.

ОГЊЕН (Ранков) рођен је 1971. године у Подгорици. Завршио је техничку школу.

ПРЕДРАГ (Ранков) рођен је 1974. године у Подгорици. Завршио је школу III степена.

БОЖИДАРКА (Ранкова) рођена је 1970. године у Подгорици. Завршила је хемијску техничку школу.

ОЛГА (Радованова) рођена је 1937. године на Јабуци. Има ћерку Лидију рођену 1969. године у Подгорици. Завршила медицинску школу.

РАДОВАН (Радошев) имао је и сина Драга, рођеног 1919. године на Јабуци. Драго је био питамац у војној академији Краљевине Југославије. Као војни питамац припадао је организацији КПЈ. Партијска ћелија којој је припадао "проваљена", они похапшени и у затвору ликвидирани 1939. године у Скопљу.

РАДУЛЕ (Радошев) рођен је 1895. године у Прекобрђу. Умро је 1965. године. Учесник је у балканским и I свјетском рату. У Прекобрђу је био један од имућнијих домаћина, бавио се сточарством. Био је чазбен, гостоприман човјек и уважен грађанин и братственик. Ожењен је са Миленом Ракочевић из Прекобрђа, рођеном 1907. године. Умрла је 1972. године. Милена је родила осам синова и три кћери, и то: Љуба, Божидача, Новељу, Василија, Радоша, Милорада, Веселина и Оташа, и кћери: Дмитру, Росу и Милијану.

То је једна од најугледнијих, најсложнијих и најпримјеренијих породица у Прекобрђу која, по свему служи за примјер. Радуле и Милена су даноноћним радом, под доста тешким условима, успјели да школују свих осам синова и да им створе услове да буду угледни и примјерни грађани на које се угледају остали братственици и другоплемсници.

*СРЕЋНИ РОДИТЕЉИ: РАДУЛЕ И МИЛЕНА,
са најлепшим даром од БОГА - осам синова и три кћери*

Представићемо их оним редом како их је и мајка Милена рађала.

ЉУБО (Радулов) рођен је 1931. године у Прекобрђу, завршио је економску школу. Свој радни вијек провео је на одговорним пословима у Служби друштвеног књиговодства у Јајцу, на пословима главног инспектора и руководиоца инспекцијских послова. Ожењен је са Настасијом Пролић из Вршца, рођеном 1936. године. Са њом има синове Владислава, рођсног 1962. године у Јајцу. Завршио средњу школу. Славољуба, рођеног 1967. године у Јајцу. Завршио средњу школу и кћер Драженку, рођену 1961. године у Јајцу. Умрла 1980. године као матурант гимназије.

БОЖИДАР (Радулов) рођен је 1933. године у Подима. Умро је 1989. године. Био је ожењен са Десанком Булатовић из Тимара, рођеном 1930. године. Са њом је имао синове Милана и Миладина и ћерку Миланку.

МИЛАН (Божидарев) рођен је 1956. године у Подима. По занимању је радник-металац. Ожењен је са Драгом Маринковић, са Кордуна. Има сина Милоша, рођеног у Панчеву 1989. године, ђак и ћерку Јелену, рођену 1985. године у Панчеву, ђак.

МИЛАДИН (Божидарев) рођен је 1962. године. Завршио средњу војну школу. Ожњен је са Снежаном Радовановић. Имају ћерку Мирјану, рођену 1993. године.

МИЛАНКА (Божидарева) рођена је 1964. године. Завршила економску школу. Удата за Јошка Марковића у Прчњу код Котора. Има сина Илију и ћерку Жељку.

НОВЕЉА (Радулов) рођен је 1936. године у Прекобрђу. По струци је машински инжењер. Био је један од угледнијих инжењера из области машинства и дугогодишњи замјеник генералног директора "Утве" у Панчеву.

Ожењен је са Десанком из Госпића и са њом има сина Александра и ћер Соњу.

АЛЕКСАНДАР (Новељин) рођен је 1972. године у Панчеву. Студент је агрономије.

СОЊА (Новељина) рођена је 1973. године у Панчеву, завршила је средњу техничку школу.

ВАСИЛИЈЕ (Радулов) рођен је 1937. године у Прекобрђу. То је човјек којему је радни вијек, условно речено, прошао на књижи. Завршио је факултет организационих наука и машински факултет. Као свестрано образован и изузетно стручан, обављао је бројне одговорне и руководиће послове у Београду. Између осталих, радио је као руководилац службе инспекцијских послова у СО-е Палилула, предсједник ИО СО-е Палилуле, генерални директор Угоститељског предузећа "Карабурма" - Београд, директор у производном предузећу "Минел" - Београд и друга. За свој рад и успјешно руковођење добио је бројна друштвена признања, одликовања и награде.

Ожењен је Добрилом из Босилграда, графички инжењер. Са њом има сина Владимира, рођеног 1966. године, студент.

РАДОШ (Радулов) рођен је 1942. године у Прекобрђу. Завршио је факултет заштите на раду. Руководилац је службе заштите у предузећу "Утва" - Панчево. Ожењен је са Милицом из Панчева. Завршила је средњу школу. Имају сина Радула рођеног 1971. у Панчеву. Завршио је средњу школу.

МИЛОРАД (Радулов) рођен је 1946. године у Прекобрђу. Завршио је факултет за телекомуникације. Радио је у својој струци у неколико радних организација у БиХ, затим у Предузећу "Радоје Дакић" у Подгорици и Министарству унутрашњих послова Црне Горе у Подгорици.

Ожењен је са Радојком Гошић из Босанског Новог, рођеном 1945. године, економиста, и са њом има сина Момчила, рођеног 1973. године у Подгорици. Магистар биохемије. Живи у Америци.

МИЛИЈАНА (Милорадева) рођена 1969. године у Мркоњић Граду, магистар је физике у СДА. Удата за Дејана Шушкавчевића, доктора математике. Имају сина Андрију, рођеног 1994. године.

ОТАШ (Радулов) рођен је 1951. године у Прекобрђу, занатлија је. Ожењен са Јеленом из Лесковца. Немају дјеце, али имају усвојену дјевојчицу - Милијану, рођену 1983. године.

ВЕСЕЛИН (Радулов) рођен је у Прекобрђу 1949. године. Завршио учитељску школу. Ожењен са Агницом Гачић из Смедерева. Наставница. Имају сина ЈБубодрага, рођеног 1977. године у Смедереву, студент агрономије и кћер Александру, рођену 1974. године у Смедереву. Студент филозофије. Удата, има ћерку.

*НОВАК НЕШОВ,
полицјски официр Краљевине
Југославије*

ДМИТРА (Радулова) рођена је 1929. године у Прекобрђу. Удата за Радована Вујисића у Прекобрђу. Има четири сина и три кћери.

РОСА (Радулова) рођена је 1930. године у Прекобрђу. Удата за Драгољуба Вујисића у Прекобрђу. Има сина Леку и двије кћери.

МИЛИЈАНА (Радулова) рођена је у Прекобрђу 1943. године. Удата за Милана Јокића у Београду.

НОВАК (Нешов) рођен је 1906. године у Подима. Завршио је гимназију и радио као финансијски чиновник у начелству среза колашинског. Умро је 1940. године. Био је ожењен са Зорком Кујовић из Баковића, рођеном 1913. године. У браку су имали три сина и ћерку:

АЛЕКСАНДАР (Новаков) рођен 1935. године у Колашину. Завршио трговачку академију. Ожењен са Новком Бошковић из Поља Колашинских. Учитељица. Имају четири ћерке:

СНЕЖАНА, рођена 1957. године, дипломирани правник,

САЊА, рођена 1960. године, дипломирани правник,

АНЂЕЛА, рођена 1962. године, завршила средњу школу,

НАТАША, рођена 1964. године, завршила Вишу педагошку школу.

ЂОРЂИЈЕ (Новаков) рођен 1939. године у Колашину. Геометар. Ожењен са Даницом Дамјановић, домаћицом. Имају троје дјеце:

ВЛАДО (Ђорђијин), рођен 1964. године. Завршио средњу школу,

ВЕРА, рођена 1957. године. Завршила економски факултет,

СОЊА, рођена 1961. године. Завршила два факултета и то: марксизам и социологију. Удата за Павићевића у Подгорици. Има два сина.

БОЖИДАР (Ћика) Новаков, рођен 1941. године у Колашину, завршио средњу школу. Ожењен са Ранком Угреновић. Има средњу спрему. У браку имају два сина и кћер:

НОВАК (Ћикин) рођен 1966. године, средњошколац,

ВУКАШИН (Ћикин) рођен 1988. године у Колашину, ђак,

ЉИЉАНА, (Ћикина) рођена 1968. године, средњошколка.

Удата у Булатовића у Колашину.

ДУШАНКА (Новакова) рођена 1937. године. Удата за Веса Булатовића. Има два сина и двије кћери.

ЈОВИЦА (Радошев) рођен је у Прекобрђу 1901. године, бавио се земљорадњом и био врло угледан домаћин. У току II свјетског рата био је опредељен за четнички покрет и 1945. године заробљен и стријелан у Марибору. Био је ожењен са Видосавом Грујић која је умрла 1993. године. Са њом је имао сина и двије кћери.

ДМИТАР (Јовичин) рођен је 1942. године. Завршио је техничку школу. Живи у Словенији. Нема дјеце.

СТАНА (Јовичина) рођена је 1940. године у Прекобрђу. Удата за Петра Вујисића. Имају три сина.

ДАНИЦА (Јовичина) рођена 1939. године.

РАДУН (Радошев-Мигудов) рођен је 1894. године у Прекобрђу. Од 1925. године живи у Раставцима код Дечана, на имовини коју му је отац добио као заслужни ратник. Ожењен је са Ружицом, родом из Зете. Имају два сина и три кћери.

МОМЧИЛО (Радунов) рођен је 1937. године у Дечанима. Занатлија. Ожењен је, али нема дјеце.

РАДОЈИЦА (Радунов) рођен је 1942. године у Дечанима. Занатлија. Ожењен је са Станицом Стојановић. Има два сина и три кћери:

МИОДРАГ (Радојичин) рођен је 1968. године. Занатлија.

РАДУН (Радојичин) рођен је 1969. године. Занатлија.

РАДИСАВ (Радошев) рођен је 1890. године у Прекобрђу. Био је жандармеријски официр-начелник жандармерије за област Ђаковица. Био је врло угледан братственик и државни чиновник. Био је учесник турског, балканских и I свјетског рата. У току II свјетског рата био је оприједијељен за четнички покрет те заробљен и стријељан од партизана 1945. године у Марибору.

Био је ожењен са Симоном Лекић из Андријевице, рођеном 1905. умрлом 1987. године. Са њом има сина Чедо рођеног 1926. године. Завршио трговачку академију. Био високи банкарски службеник и дугогодишњи директор банке "Косово-банка" у Ђаковци. Чедо је умро 1983. године. Ожењен је са Загорком Лабовић из Андријевице, рођеном 1925. године. Медвдинска сестра. Имају ћерку Дајану, рођену 1959. године. Завршила је факултет дефектолошки. Удата за Драгана Вуксановића у Београду. Има двије кћери.

НАТАЛИЈА (Радисављева) рођена је 1933. године у Ђаковци. Умрла 1995. године. Била удата за Пајовића. Има сина Слободана.

ЗОРА (Радисављева) рођена је 1937. године. Удата за Богића Стојановића у Ђаковци. Имају двије кћери. Обадвије удате.

ЗАГОРКА Чедова је умрла 1994. године.

Радисав је имао и ћерку БОЖАНУ, рођену у Прекобрђу 1919. године. Није удавана.

ЧЕДО РАДИСАВЉЕВ,
економиста

*"У добру се не ионеси,
а у злу се не понизи".*

МИЛИВОЈЕВИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН, ЈОВАН

Б О Г И Ћ

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МАРКО и ПЕРО

(од Вујсе)

ИЛИЈА, РАДЕ, ПАЈО и ЛАКЕТА

(од Лакета)

МАРКО, ЂУРО и МИНА

(од Ђура)

МИЛИВОЈЕ

(од Миливоја)

НОВО и ЗЕКО

(од Нова)

МИЛЕТА, РИСТО, ДРАГИЋ

Од Милете:

ВУКАШИН, ЗАРИЈА, МИЈАИЛЕ, ШЋЕПАН, ЖИВКО, ЗЕКО,
БРАНКО, МИРОЈЕ, ВЕКО, МИЛИВОЈЕ, ДАНИЛО,
БОЖИДАР, СВЕТОЗАР, СВЕТИСЛАВ, ШЋЕПАН, МИЛОШ,
ЖИВКО, МИЛОШ, ЈАНКО, ПЕТАР, МИЛОСАВ, МИЛЕТА,
РАЈКО, МИЛОШ, ВЛАДО, ДРАГАН, МИЛОВАН, МИТАР,
ЈЕВРЕМ, РАДУЛЕ, НОВО, АТАНАСКО, МИЛАН, МИЛОВАН,
АКСО, ВОЈИСЛАВ, МИЛОВАН...

Од Риста су:

СЕКУЛЕ, МОЈСИЈЕ, МИРКО, МИЛИСАВ, ДРАГО, ДРАГИЋ,
ГОЈКО, РИСТО, МИЛИВОЈЕ, АЛЕКСАНДАР, МИЛОШ,
МИРКО, ДАНИЛО, БОЖИДАР, УРОШ...

Од Драгића:

ТАДИША, СИМЕУН, МИЛИВОЈЕ, ЈАКОВ, БЛАЖО,
ТРИПКО, РАДОМИР, ВЕСЕЛИН, СИМЕУН, ЂУРО, ЈОВАН,
ЂОРЂИЈЕ, СИМЕУН, ИВАН, БОРО, МИЛУТИН, ЂОРЂИЈЕ,
МИЛОШ, РИСТО, БОЖО, ДРАГИЋ, ДОБРИВОЈЕ,
МИЛИВОЈЕ, НЕБОЈША, НИКОЛА, ВУКА,
РАДОМИР, БОЖИДАР...

или:

УРОШ-МИЛОШ-БОЖИДАР-МИЛИВОЈЕ-ШЋЕПАН-
ВУКАШИН-МИЛЕТА-НОВО-МИЛИВОЈЕ-ЂУРО-ЛАКЕТА-
ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ

или:

АЛЕКСАНДАР-МИЛИВОЈЕ-МИРКО-СЕКУЛЕ-РИСТО-НОВО-
МИЛИВОЈЕ-ЂУРО-ЛАКЕТА-ВУЈСА-БОГИЋ

Од Миливоја Ђурова до Уроша Милошева, у осам пасова, ородило се преко 110 мушких глава (по мушкој линији), што је завидна бројка у односу на неке друге огранке, док од њих дванаестак није оставило потомство по мушкој линији.

МИЛИВОЈЕВИЋИ

Кнез Миливоје Ђуров (1760-1840)

Дуго година био је кнез и племенски првак у морачком крају Прекобрђу, гдје је имао истакнуту улогу у организовању борбе против Турака, рјешавању међуплеменских сукоба са сусједним Васојевићима и уређивању племенског живота у Морачи.

Посебно се истакао у борбама на Црквини, Јеловим брдима и на Морачи 1820. године. Када су Турци, у прољеће 1786. године, у жестокој борби на Морачи посјекли 30 Морачана и Ровчана и главе им однијели на поклон скадарском паши Бушатлији, кнез Миливоје припремио им је засједну на Зауглини и дочекао их са око 30 бираних Прекобрђана, међу којима су били чувени јунаци Марко Војинчевић, Ђоко Секулин и Новак Ракочевић. У крвавој борби убили су 25 све бираних колашинских заптија и бегова, а само је њих 15 успјело да побјегне на коњима у Колашин.

Кнез Миливоје се истакао у Карађорђевој паради 1809. године, у одреду од 80 бираних Морачана и Брђана, који су се борили у Карађорђевој војсци за ослобођење сјеничког краја. За испољено јунаштво у великој бици на Суводолу Карађорђе му је даровао дугачки мач, који се и данас чува код његових потомака.

Будући самовољан и пркосан, одбио је да плаћа порез који је увео владика Раде на почетку своје владавине, за издржавање Сената, Гвардије и Перјаника. Владика пошаље перјанике да казне кнеза и да порез наплате, али им кнез увече склони оружје, а сјутрадан их протјера за Цетиње, шаљући им оружје тек када су далеко одмакли од његове куће. Затим кнез сам пође на Цетиње и изглади свој спор са владиком.

Кнез Миливоје имао је два сина, Нова и Зека и двије кћери, чија имена нијесу сачувана.

Синови кнеза Миливоја, Ново и Зеко, опасни и сурови млади људи, били су страх и трепет и за колашинске Турке и за околна племена, која су живјела у сталним сукобима око испаша, племен-

ских граница и крвних освета. Убили су их Васојевић и из засједе на Лаништима, због крвне освете.

Зеко није био жењен, а Ново је имао три сина: Милету, Драгића и Гаја. Гаја је убио Мушика Новов Милошевић на Марковића Лазу, из засједе, као 15-годишњег момчића, да освети ране које су му ножевима нанијели Ново и Зеко у једном пређашњем обрачуну.

Милета Новов (1800-1861) Истакао се у бици за ослобођење Колашина 1858. године и у великом боју на Подбишћу 1. новембра 1861. године, у којем је учествовао са три своја сина: Милованом, Вукашином и Милошем. У тој борби, јуришајући на тврди шанац турског капетана Зека Лалевића Милета је погинуо, а Турци су му главу посјекли.

Чињеница да је Милета у ову тешку битку против Турака, поред већ искусног ратника Милована, повео и два своја малолетна сина, Вукашина од 16 и Милоша од 15 година, да се уче ратној вјештини, довољно говори о његовом карактеру и природи, као и спремности да за слобду жртвује себе и све што му је најдраже.

Милован Милетин (око 1830-1861) У бици за ослобођење Колашина 1858. године, Милован је на очиглед двије војске, погубио омиљеног колашинског Турчина Ајдина Аскова, о којем су колашинске буле, због његове љепоте пјевале:

"О, Ајдине, мајчин сине, у харем те буле криле".

Кад је Милован оборио Ајдина на ледину и кренуо да га посијече, Турчин је завапио: "Побогу брате, немој ме убити, нема мајка до мене једнога".

Милован је погинуо у боју на Подбишћу 1. новембра 1861. године, заједно са својим оцем Милетом.

Спадао је у ред најбољих и најхрабријих Морачана свога времена, па је као такав опјеван у јуначким народним пјесмама.

Дмитар Милованов (1862-1904) Родио се као посмрче и једини мушки потомак Милована Милетина. Био је један од највиших и најљепших Морачана, а уз то добар и угледан човјек, због чега је предлаган за племенског капетана.

Дмитар је имао пет синова: Јеврема, Радула, Нова, Милана и Атанаска.

Јеврем Дмитров (око 1890-1970) живио је и читав свој вијек провео у селу Смира, у Прскобрћу, гдје се бавио земљорадњом и сточарством. То је био његов лични избор, пошто је одбио очеву

понуду да се школује. Женио се два пута и није имао породе. Прва жена била му је Милица Ракочевић из Прекобрђа, а друга Драга Јанковић из Роваца.

Радуле Дмитров (око 1892-1948) Родио се у Смири, касније населио у Колашину, гдје је направио кућу, на мјесту садашњег хотела "Планинар". Радио је код Поште, на одржавању телефонских линија на релацији Колашин - Трешњевик - Лијева Ријека. Био је ожењен Маром Радошевом Радовић, унуком чувеног морачког капетана Мрдеље Радовића. Са њом је имао два сина: Милована и Акса.

Милован Радулов (око 1912-1943) Био је дипломирани правник, а други свјетски рат затекао га је на послу адвокатског приправника. Учествовао је у тринаесто-јулском устанку 1941. године, а затим ступио у партизанску војску. Погинуо је 1943. године на Мајевици. Са њим је у рату учествовала и његова мајка Мара, која је била носилац Партизанске споменице 1941. и других ратних и мирнодопских одликовања. Њен основни мотив за одлазак у рат био је да се брине о свом сину, који је боловао од шећерне болести. Милован није био жењен.

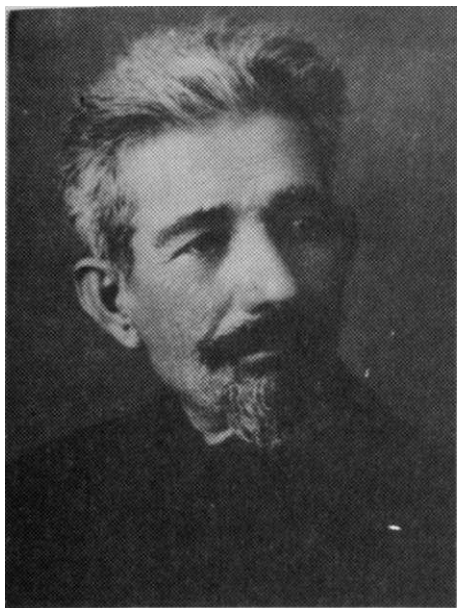
Аксо Радулов (1916-1970)

Послије завршене гимназије у Колашину завршио жељезничарску школу у Београду, гдје се настанио и био запослен као жељезничар. Од њега је остао син Милован, који се оженио из Бијелог Поља, добио два сина, а затим, због учешћа у једном убиству у Београду био осуђен на казну затвора од 11 година. По издржаној казни развео се од жене.

*АКСО РАДУЛОВ,
ратни официр НОВ*

Ново Дмитров (1895-1972) Као стипендиста краља Николe завршио учитељску школу и читав свој вијек провео као учитељ у Никшићу и околним селима. У том крају уживао је велики углед и има преко 100 кумстава. Учествовао у I балканском рату, као писар у команди Доњоморачког батаљона, код команданта батаљона Јова Микова Меденице. Био је ожењен Јованком Лубурић, сестром познатог историчара Андрије Лубурића, а унуком кнеза Мрдака Лубу-

*НОВО ДМИТРОВ, учитељ
као стипендиста краља Николе
завршио учитељску школу
на Цетињу. Имао преко
100 кумстава пред олтаром.*

*МИЛАН ДМИТРОВ, наставник
један од 1300 "КАПЛАРА"
из 1 свјетског рата.*

рића, једног од вођа херцеговачког устанка 1875. године. У браку са њом имао је само сина Војислава.

Војислав Новов (1922-1956) Завршио гимназију у Никшићу, а затим ступио у партизане. Ухапшен 1951. године као официр ЈНА по резолуцији информбироа и осуђен на казну строгог затвора у трајању од 11 година. Казну је издржавао на острву Свети Гргур, код Голог отока, гдје су кажњеници били само официри. Умро је или био убијен, о чему постоје различите верзије, 1956. године као осуђеник на тешком физичком раду (сјечи шуме) на планини Велебиту. Није био жењен, па се његовом смрћу угасило потомство Нова Дмитрова Вујисића.

Милан Дмитров Завршио учитељску школу. Учествовао у I свјетском рату у србијанској војсци, као један од 1.300 каплара. Носилац Албанске споменице. Тридесетих година радио у Министар-

ству просвјете краљевине Југославије, а прије тога службовао као учитељ у Прокупљу, (гдје је имао своју кућу), и у другим мјестима. Био је ожењен Рускињом Наталијом, са којом је имао сина Миша и кћер Душанку. Миодраг (Мишо) Миланов рођен је у Прокупљу. Завршио ДИФ и радио као фудбалски тренер. Погинуо је у саобраћају. Душанка је виша мед. сестра. Удата за Петровића. Имала једног сина - БРАТИСЛАВА и он је погинуо у саобраћајној несрећи.

*А ТАНА СКО ДМИТРОВ,
државни чиновник, поинуо као
четник 1943. Године
од партизана на Бабљаку.*

Атанаско Дмитров (рођен је 1903. године у Прекобрђу. Завршио је малу матуру. Радио је као трговачки путник, а касније као контролор на трамвајском саобраћају у Београду. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету. Погинуо је 1943. године на Бабљаку. Био је ожењен са Добрицом Тодоровић из Липова, рођеном 1915. године и са њом имао сина који је умро као беба и двије кћери - Радмилу, рођену 1938. године у Прекобрђу. Завршила педагошку академију-разредну наставу. Удата за Сарића. Има сина Сашка грађевинског инжињера и кћер Сашку, др медицине и Мирушу рођену 1940. год Удату у Бојовића, има два сина - ЗОРАНА и НОВИЦУ.

Вукашин Милетин (1845-1913) У бици на Подбишћу 1861. године Вукашин је био рањен кроз обје ноге, али је успио да се склони у оближњу међу, надајући се да га Турци неће открити. Ту га уоче два брата богатог и угледног Турчина Суљаге Мекића из Стевановца па учине загон да га посијеку. Он убије оба брата Мекића, а у томе му с леђа приђе и ухвати га живог чувени мојковачки Турчин Дерво Тутић, који већ бјеше посјекао главе Вукашиновог оца Милете и брата Милована, и заточи га у својој кули у Горњем Мојковцу.

Ускоро дође код Дерва Суљага Мекић и понуди му за Вукашина кесу пара и двије сребрне кубуре. Дерво је био спреман

да прода Вукашина, да га Суљага посијече и освети своју браћу, али га стара мајка закле мајчиним млијеком да то не чини, па он задржа Вукашина и доведе турског хећима да га лијечи.

Кад се излијечио, Вукашину се указала прилика да посијече Дервовог малог сина јединца и покуша бјегство, али он то није хтио учинити, па га Дерво у знак захвалности ослободи и са богатим даровима допрати до црногорске границе да одатле слободно иде својој кући.

Овај догађај оставио је снажан печат на личност Вукашина Милетина, који се до краја живота одликовао храброшћу и човјечношћу. С тога прота Секуле Добричанин, у својој студији о Доњој Морачи, каже да је Вукашин, у морачком племену "духом и храброшћу био међу најбољима".

Вукашин је био ожењен Мицом Шћепановић из Роваца, са којом је имао синове: Живка, Мијаила, Шћепана и Зарију и кћер Јану. Умро је 13. априла 1913. године у Смири - Прекобрђе.

Живко Вукашинов (1869-1953) Био је човјек старог горш-
тачког соја, висок, кошчат, храбар и праведан. Од 1904. до 1912.
године био је на раду у Америци, у Бјуту, главном граду америчке

државе Монтане, а онда је до-
шао као добровољац у Црну Го-
ру и учествовао у I и II балкан-
ском рату а потом у I и II свјет-
ском рату. Важи је за једног од
најхрабријих војника Доњомора-
чког батаљона. Послије II свјет-
ског рата, Живко је осуђен као
четник на вишегодишњу казну
строгог затвора, коју је дјели-
мично издржао. Пуштен је када
је због катаракте изгубио вид на
оба ока.

Био је ожењен Јаном,
кћерком чувеног командира
Ровачког батаљона Ибра Јова-
нова Булатовића, са којом је
имао три кћери: Станисаву,
учитељицу, која се удала за
Милована Милачића из Веруше,
са којим је имала сина Василија,
лекара, кћер Милијану, лекарку

ЖИВКО ВУКАШИНОВ,
*један од најбољих морачких јунака
његовог времена 1869-1953.*

МИЈАИЛО ВУКАШИНОВ,
црногорски ратник,
отац МИРОЈА и БРАНКА,
комушта и партизанских
првобораца и ЗЕКА четничког
првоборца.

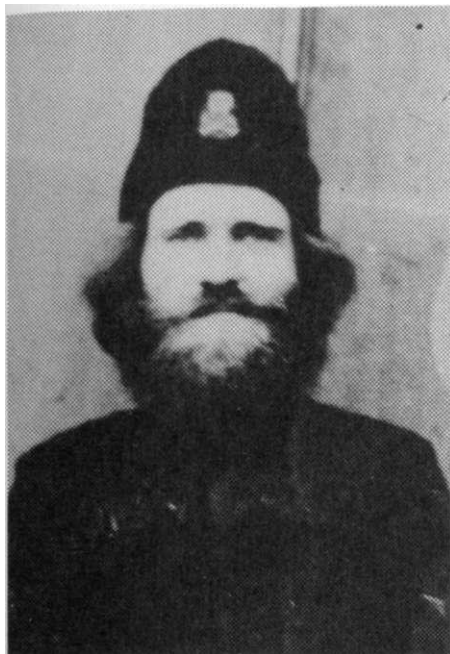
ЈОВАН ЈАКОВОВ,
подофицир црногорске војске,
пошнуо у мојковачкој бици
1916. године.

и сина дипл. инжењера; Милену, удату за Дмитра Перишина Вујисића у Речинама, са којим је имала сина Мића и кћер Милу; Јелицу, удату за Јова Бајића, Србина из Босне, са којим је имала синове: Илију и Слободана и кћер.

Јана је умрла 1933. године, а Живко се одселио из Колашина у Метохију гдје се оженио Горданом Мирковић, поријеклом из околине Цетиња, са којом није имао порода.

Живко је умро 17. марта 1953. године на Јабуци и сахрањен на старом јабучком гробљу.

Мијаило Вукашинов (1875-1960) Био је човјек бистар и отресит, господственог изгледа и држања, благе нарави, пријатан и духовит. У балканским ратовима и у I свјетском рату, у најтежим тренуцима испољавао је смиреност, одлучност и непоколебљивост. Рођен је у Прекобрђу а умро и сахрањен у Београду. Прва жена му је била Стака Гилић, сестра чувеног Николе Гилића из Пећи. Са њом је имао синове: Зека, Века, Мироја и Бранка и кћер Милку.

ЗЕКУ МИЈАИЛОВ

*официр финансијске полиције
Краљевине Југославије.*

*Заробљен и стријељан у Словенији
1945. године*

Послије Станкине смрти оженио се Добрицом Станишић, из Винића код Даниловграда, са којом није имао породе.

Зеко Мијаилов (1905-1945)

У вријеме Краљевине Југославије, све до рата, био је старјешина финансијске полиције у Бару, Тузима код Подгорице и другим мјестима, у II свјетском рату био је четник, од оснивања четничког покрета па до краја рата. Заробљен је и убијен заједно са хиљадама других црногорских четника на Кочевском Рогу у Словенији 1945. године.

Био је ожењен Даринком Милошевић, кћерком Симеуна Миркова Милошевића са Увача, са којом је имао дв сина, који су као дјеца умрли у току II свјетског рата.

Био је један од најбољих гуслара свог времена, а писао је и епске пјесме.

Веко Мијаилов (1908-1988) Рођен је у Прекобрђу, гдје је завршио основну школу, а тридесетих година населио се са оцем и осталом породицом у Љумбарди код Дечана, на имању које је његов отац добио као ратни добровољац. Почетком 1941. године избјегао је из Метохије у Црну Гору и настанио се у селу Јабука код Колашина. Одбио да ступи у Црногорски национални покрет и његову војну формацију тзв. Италијанску милицију. Касније је ступио у четнике, а од децембра 1944. до краја рата био у партизанима, у VI црногорској ударној бригади. Био је ожењен Маријом Јовановић из Лутова, од породице чувеног барјактара Ђока Муратова Јовановића, са којом има сина Данила, грађевинског техничара, рођеног 1936. године у Љумбарди. Двоје мало дјеце, мушко и женско, умрло му је у току II свјетског рата.

Данило је ожењен Љубинком Радловић из Комана, код Подгорице, са којом има сина Бранка, рођен 1983. године и кћер Марију, рођену 1981. године.

Мироје Мијаилов (1917-1942) Завршио трговачку академију у Београду, а затим се запослио у трговачкој фирми једног београдског Јевреја, којем је водио финансијске послове. Комуниста од 1936. године. Ухапшен је у једној њемачкој рацији 1942. године, у кући Бошка Брауновића у Београду и заточен у логору на Бањици, а затим стријељан у Јаинцима. Име му је уписано на спомен плочи, на бившој згради Трговачке академије у Београду, у Скадарској улици бр. 1. Није био жењен.

Бранко Мијаилов (1919-1944) Студент права, комуниста, погинуо као комесар партизанског батаљона децембра 1944. године у Лебанима. Није био жењен.

Шћепан Вукашинов (1884-1960) Рођен је у Прекобрђу, гдје је завршио основну школу. Године 1904. пошао је на рад у Сједињене Америчке Државе. Радио у рудницима угља у близини Бјута, главног града америчке државе Монтане до 1912. године, када се вратио као добровољац I балканског рата. У сва три рата, почев од новембра 1912. године био у чети Вујисића, која се поред осталих, борила и у великим биткама на Брегалници 1913. и на Мојковцу 1916. године.

Послије I свјетског рата изградио кућу и настанио се у Колашину, а затим се населио на добровољачком имању у Љумбарди код Дечана 1933. године. Године 1941. избјегао је из Метохије и настанио у селу Јабука код Колашина.

Био је ожењен Миленом, кћерком црногорског официра Крста Поповића из Липова, са којом је имао сина Миливоја. Умро је 1. јануара 1960. године у Мојковцу, а сахрањен је на Јабуци.

ШЋЕПАН ВУКАШИНОВ,
добровољац из Бјут Монтана САД
у српско-турском рату 1912. год.

МИЛИВОЈЕ ШЋЕПАНОВ

од 1951. године до пензионисања у Комбинату индустрије дрвета у Мојковцу.

Био је ожењен Косом Булатовић (1914) из Речина код Колашина, из угледне породице Јова Радивојева и племенског капетана Вула Радивојева Булатовића, са којом је имао синове: Божицара, Светозара, Светислава, Момчила, (умро као дијете) и кћери Васиљку, Ђурђину и Милицу.

Умро је у Подгорици 5. априла 1997. године, а сахрањен на новом гробљу у Јабуци.

Бождар Миливојев (1936-) Рођен 1936. године у Љумбарди код Дечана. Основну школу завршио на Јабуци, нижу реалну гимназију у Колашину, вишу реалну гимназију у Беранама, а правни факултет у Београду 1962. године. Радио на правним и руководећим пословима у Скупштини општине Мојковац, Руднику "Брсково", Радио-телевизији Црне Горе, и Републичком секретаријату за информације, а од 1991. године је савјетник за политички систем и унутрашњу политику у Влади Републике Црне Горе.

Ожењен је Зорком Дедејић из Мојковца, рођеном 1947. године, са којом има синове Милоша и Живка и кћер Ану.

Миливоје Шћепанов (1916-1997) Завршио шест разреда гимназије и економску школу. Уочи II свјетског рата био запослен у Централном хигијенском заводу Београда, а 1941. године избјегао из Србије у Црну Гору и настанио се у селу Јабука. Одбио да ступи у Црногорски национални покрет и његову војну формацију, тзв. Италијанску милицију. Послије капитулације Италије 1943. године, био одборник у Јабуци, затим једно вријеме у четницима, а од децембра 1944. године у VI црногорској ударној бригади, прво као борац а потом као шифрант Штаба бригаде. Од 1946. године радио је као службеник Пилане „Лабуд Вујисић“ на Јабуци и Пилане "Вукман Крушић" у Барама Краљским, а

Милош Божидаров (1969.) Рођен је на Цетињу, основну школу, средњу економску школу и правни факултет завршио је у Подгорици. Запослен је у Министарству унутрашњих послова Црне Горе.

Ожењен је Виолетом Шишевић, дипл. правником из Бистрица код Подгорице, са којом има сина Уроша, рођеног 1995. године и кћер Александру, рођену 1996. године.

Живко Божидаров (1970.) Рођен је у Бијелом Пољу, основну школу и средњу електротехничку школу завршио у Подгорици. Студент правног факултета у Подгорици. Није ожењен.

Ана Божидарева (1966.) Рођена је у Подгорици, основну и средњу школу завршила у Мојковцу, а правни факултет у Подгорици. Запослена је у Јавном стамбеном предузећу у Подгорици. Није удата.

Светозар Миливојев (1941.) Рођен је на Јабуци, гдје је завршио основну школу. Висококвалификовани возач моторних возила. Пензионер.

Ожењен је Зорицом Вукојевић из Бијелог Поља, рођеном 1949. године, са којом има кћери: Гордану, Татјану и Јелену.

Гордана је рођена у Бијелом Пољу 1968. године. Основну школу завршила у Мојковцу, а гимназију у Лесковцу. Удата је за Бранка Јовановића у Београду и запослена у Савезном министарству за унутрашње послове.

Татјана је рођена у Бијелом Пољу, 1972. године, основну и средњу школу завршила је у Мојковцу, а удата је за Жарка Радловачког, са којим живи у граду Малмеу у Шведској.

Јелена је рођена у Бијелом Пољу, 1979. године. Матурант је гимназије у Мојковцу.

Светислав Миливојев (1949.) Рођен је на Јабуци. Основну школу завршио је у Мојковцу, гимназију у Беранама, а правни факултет у Београду.

Живи у Београду гдје има своју кућу и приватно трговинско предузеће.

Ожењен је Драганом Брадић, из Кушића код Ивањице, рођеном 1954. године, са којом има два сина: Шћепана и Николу.

Шћепан је рођен 1973. године у Београду. Студент.

Никола је рођен 1982. године. Ученик средње школе.

РИСТО је рођен у Прекобрђу. Припадао је оним Вујисићима који се од пушке нијесу одвајали. Који су стално ишли из сукоба у сукоб са Турцима, бранећи своје огњиште и иметак. Био је, причало се, изузетно храбар и неустрашив. Није тражио заклон када је требало нападати или дочекивати Турке, нити је икога пропуштао пред собом.

У браку је имао сина Секулу и пет кћери, и то: Мијојку, Стојану, Вукосаву, Миљку и Милицу.

СЕКУЛЕ (Ристов) рођен је у Смири, у имућној породици. Са пушком се почео дружити од малих ногу, слиједећи стопе својих предака. Учествовао је у ослобођењу Поља 1886. године, те и касније у турском, бугарском и I свјетском рату на Мојковцу 1916. године у којем је и погинуо на Бојној Њиви. За своју храброст добио је бројна признања. Из Смире у Липово се доселио његов отац Ристо када је Колашин ослобођен од Турака 1878. године.

Секуле је био ожењен са Јелом Радовић из Бара Радовића. Са њом је имао три сина, и то: Милисава, Мирка и Мојсија, и кћери: Мијојку, Стојану, Вукосаву, Милицу и Миљку.

МИЛИСАВ (Секулов) рођен је у Бистрици (Липовској) 1887. године а умро 1955. године. Учесник је у турском, балакским и I свјетском рату. За учешће у црногорским ратовима, као и за учешће и допринос у II свјетском рату добио је бројна признања и одликовања, јер је са комплетном породицом припадао НОП. Био је ожењен са Зорком Меденица. Са њом је имао синове: Драгића, Драга и Гојка и кћер Кату.

ДРАГИЋ (Милисављев) рођен је 1923. године у Бистрици. Био је ђак (матурант). Погинуо је 1942. године на Кривачи у борби са четницима. Био је члан СКОЈ-а. Није био жењен.

ДРАГО (Милисављев) рођен је 1921. године у Бистрици. Био је студент. Погинуо је у борби са четницима у Барама Краљским 1942. године као комесар Липовске чете. Био је члан КПЈ. Није био жењен.

ГОЈКО (Милисављев) рођен је 1925. године у Бистрици. Био је ђак гимназије. Стријељан је од Италијана у Смаилагића Пољу 1943. године. Био је члан СКОЈ-а. Није био жењен.

КАТА (Милисављева) рођена је 1929. године у Бистрици. Удата је за Милана Јовановића, официра ЈНА. Има синове: Драгића и Жарка.

МОЈСИЈЕ (Секулов) рођен је 1912. године на Бистрици, у Липову. Био је правник. Радио је као државни чиновник. Од 1940. године био је члан КПЈ. Био је организатор устанка у колашинском

крају 1941. године. Погинуо је као комесар Липовског батаљона у Барама Краљским 1943. године од Њемаца.

Припадао је најугледнијим, не само браственицима већ и Липовцима, и као такав уживао углед и високо поштовање и међу грађанима и борцима батаљона у којем је био комесар. Није био жењен,

МИРКО (Секулов), рођен је 1906. године на Сињавини. Бавио се земљорадњом и сточарством и био један од угледнијих домаћина у Липовској Бистрици. Био је ожењен са Дуњом Булатовић са Диворада (Горње Липово). У браку су имали пет синова, и то: Благоја, Риста, Миливоја, Милоша и Божидара, и пет кћери: Благоицу, Милену, Софију, Милосаву и Зорку. Дуња је умрла 1997. године.

*МИРКО СЕКУЛОВ,
земљорадни*

РИСТО (Мирков) рођен је 1939. године у Бистрици. Био је ђак основне школе, када је, несрећним случајем погинуо враћајући се са школске екскурзије, на Градини.

БЛАГОЈЕ (Мирков) рођен је 1934. године и као беба умро.

МИЛИВОЈЕ је рођен 1943. године у Бистрици. Завршио је право и као правник радио на бројним, врло одговорним пословима на подручју бивше Босне и Херцеговине. За успјешан и плодносан рад у струци добио је бројна признања, похвале и награде, међу којима: Сребрну и Бронзану плакету општине Нови Травник, Медаљу рада од Предсједништва СФРЈ-а. За интелектуални рад добио је Златну плакету од Предсједништва БиХ, као и Златну плакету за развој инвалидског и пензионог осигурања у Републици БиХ коју му је додијелило Предсједништво СФРЈ.

Био је ожењен са Кристом Рајић професором (магистром) психологије и педагогије. У браку имају:

АЛЕКСАНДРА (Миловојева) рођеног 1973. године. Студирао је архитектонски факултет - пројектант. Сада живи и ради у Аустрији. Ожењен је са Кристином Дантер, Аустријанком. Завршио је, паралелно са машинском школу и музичку школу.

АЛЕКСАНДРУ (ћерку) рођену 1979. године. Завршила је гимназију. Наставила школовање у Аустрији. Одличан је ђак.

МИЛОШ (Мирков) рођен је 1945. године у Бистрици. Завршио је медецински факултет. Живи и ради у Соко Бањи. Ожењен је са Зоршом Јевтић, доктором анестезиологије. Имају синове Мирка и Данила и ћерку Милицу.

МИРКО (Милошев) рођен 1980. године. Ђак је гимназије.

ДАНИЛО (Милошев) рођен је 1983. године. Ђак је основне школе.

МИЛИЦА (Милошева) је рођена 1981. године. Ђак је гимназије.

БОЖИДАР (Мирков) рођен је 1959. године у Липову (Бистрици). Завршио је технички факултет. Живи и ради у Аустрији. Није жењен.

БЛАГИЦА (Миркова) рођена је 1934. године у Бистрици. Удата за Милорада Шуковића у Мијоској, има два сина и једну кћер.

СОФИЈА (Миркова) рођена 1936. године у Бистрици. Запослена. Неудата.

МИЛЕНА (Миркова) рођена 1943. године у Бистрици, удата у Трстенику за Трашић Радована, има синове: Горана и Сашу.

МИЛОСВА (Миркова) рођена је 1947. године у Бистрици. Угоститељски радник. Удата за Данила Миловића у Никшићу. Нема дјеце.

ЗОРКА (Миркова) рођена 1950. године у Бистрици, дактилограф. Неудата.

СЕКУЛЕ (Ристов) имао је пет кћери, и то:

МИЈОЈКУ рођену 1894. године у Смиру. Умрла у двадесетој гвдини.

СТОЈАНУ, рођену 1896. године у Смири. Била је удата за Маринка Вујисића. Није имала дјеце.

ВУКОСАВА, рођена у Смири. Умрла као дијете.

МИЛИЦА, рођена 1901. године у Смири. Била је удата за Вукосава Вујисића на Скрбуши. Имала је два сина и оба су јој погинула у НОБ-у и кћер Цвету удату у Дуловинама за Шћепановића.

МИЉКА, рођена у Смири 1905. године. Удата за Манојла Радовића на Бистрици. Има два сина и три кћери и то: Мијата и Миомира и кћери: Десу, Слободанку и Милијану.

ТРИПКО (Миливојев) рођен је 1902. године у Прекобрђу. Умро је 1983. г. Био је добар и гостоприман братственик и врло цијењен

рођ. 1914. године, и са њом имао десеторо дјеце, и то пет синова и пет кћери.

РИСТО (Трипков) рођен је 1934. године у Прекобрђу. Занатлија. Ожењен са Ђурђином Мугоша из Љешкопоља. Са њом је има два сина, и то: Никола, рођен 1969. године у Подгорици. Занатлија, и Небојша, рођен 1970. године у Подгорици. Занатлија. Ожењен. Има сина Вука, рођеног 1997. године.

МИЛОДАРКА (Ристова) рођена 1957. године. Завршила Правни факултет, Оља (Ристова) рођена 1960. а умрла 1995. године. Административни радник, Мирослава, рођена 1962. године у Подгорвди, медицинска сестра, Радмила, рођена 1965. године у Подгорици, хемијски техничар, Станојка, рођена 1966. године. Завршила је техничку школу. Удата за Ђеранића у Бучу. Има сина Данила.

МИЛИВОЈЕ (Трипков) рођен 1936. године у Прекобрђу. Погинуо несрећним случајем 1946. године.

БОЖИДАР (Трипков) рођен 1937. године у Прекобрђу. Завршио је вишу техн. школу. Радио у више предузећа и био изузетно вољен и цијењен и као човек и као стручњак из своје области. Обављао је одговорне руководеће дужности у колективима у којима је радио. Има више друштвених признања.

Ожењен је са Маријом Тот. Немају дјеце.

ДОБРИВОЈЕ (Трипков) рођен је 1944. године у Прекобрђу, радник. Ожењен је са Јелицом Вујисић из Прекобрђа. Има сина Миливоја, рођеног 1968. године, радник. Ожењен, има сина рођеног 1997. године.

ДРАГИЋ (Трипков) рођен је 1952. године у Прекобрђу. Радник на жељезничкој прузи. Веома цијењен као радник и човјек. Ожењен је са Јелицом Вујисић из Прекобрђа, рођена 1957. године. У браку имају два сина и двије кћери, и то:

РАДОМИР (Драгићев) рођен је 1978. године у Косу. Ученик, и Божидар (Бобан), рођен 1988. године у Косу. Ученик. Јаворку (Драгићеву), рођену 1975. године у Косу, угоститељски радник, и Јасмину, рођену 1977. године у Косу. Домаћица.

ВИДРА (Трипкова) рођена 1939. године у Косу. Удата за Павићевића у Подгорици. Има два сина.

ДРАГИЊА (Трипкова) рођена 1949. године у Косу. Удата за Вукадиновића у Ластви Грбаљској. Има троје дјеце.

СТАНКА (Трипкова) рођена 1951. године у Косу. Удата за Шћепановића у Колашину. Има два сина и кћер.

ВАСА (Трипкова) рођена 1958. године. Удата у Колашину.

РАДОМИР Миливоја Драгићева, рођен је 1892. Године у Косу. Учесник је балканских, I и II свјетског рата. Као војник у

РАДОМИР МИЛИВОЈЕВ,
*предсједник Прекобрдске општине.
 Пошнуо као четник 1945. године
 у Словенији од партизана*

овим ратовима показао је изузетну храброст и вјештину, те је, од тих дана скренуо пажњу на себе као добар и угледан и војник и братственик. Био је изузетно цијењен и прибран, па му је мјесто међу братственицима и другоплеменицима увијек било у прочељу. О његовом ауторитету довољно говори податак да је девет година, у доба Краљевине Југославије, тј. од 1932 до 1941. године, биран за предсједника општине у Прекобрђу. Као популаран човјек и први међу првима у Прекобрђу, није био симпатичан КПЈ, па је због таквог гледања на њега приступио четничком покрету и са четницима 1944. године одступио и марта 1945. године умро на Мотајици у Босни.

Био је ожењен са Саветом Меденицом из Прекобрђа, рођеном 1902. године. Са њом је има сина и три кћери. Савета је умрла 1985. године.

ВЕСЕЛИН (Радомиров) рођен је 1934. године у Косу, завршио је техничку школу. Био је ожењен са Невенком Воротовић из Никшића, рођеном 1939. године. Са њом је има три кћери: Весну рођену 1957. године, медицинска сестра. Анђелку, рођену 1964. године у Косу, завршила гимназију, и Светлану рођену 1969. године у Косу, завршила економску школу. Веселин је умро 1993. године.

НАДА (Радомирова) рођена је 1932. године у Косу. Удата за Мијуна Милошевића на Јабуци. Има двије кћери.

МИЛА (Радомирова) рођена 1937. године у Косу. Удата за Јована Килибарду, официра милиције. Има сина и кћер.

ДОБРИЛА (Радомирова) рођена је 1939. године у Косу. Удата за Милисава Шуковића у Баковићима. Има сина и двије кћери.

МИЛИВОЈЕ (Драгићев) имао је синове: Симеуна и Блажа. Симеун и Блажо погинули су на Мојковцу 1916. године. Нијесу били жењени те нијесу оставили потомство. Миливоје је имао и три кћери и то: Мијојку рођену 1900. године у Косу, удату за Бојића. Имала је троје дјеце. Умрла је 1963. године. Дмитра, рођена 1907.

године у Прекобрђу. Удата за Шћепановића. Имала је 12 дјеце. Умрла је 1984. године. Милица рођена 1910. године у Косу. Удата за Павићевића. Имала је једнога сина. Умрла је 1967. године.

ЂУРО Драгићев рођен је 1851. године у Прекобрђу. Био је наредник у црногорској војсци. Пошто је био у поодмаклим годинама, водништво је предао Милинку Маркову. Он је умро 1925. године. Био је ожењен са Милушом Влаховић из Роваца и са њом имао троје дјеце. Сина Тадишу, који је рођен 1875. године у Прекобрђу. Тадиша је врло млад пошао на зараду у Америку гдје је и умро 1905. године. Није оставио порода. Имао је кћери: Анђелију, рођену 1877. године. Удату за Ковијанића у Морачи. Умрла 1940. године и Зорку, рођену 1879. године у Прекобрђу. Удату за Дујовића у Лијевој Ријечи. Умрла 1930. године. Ђуро се по други пут оженио са Павом Ракочевић из Прекобрђа, рођеном 1885. године и са њом имао петоро дјеце. Умрла 1939. године. Са Павом је имао: кћер Јану, рођену 1910. године. Удату за Милуна Вујисића и са њим имала двоје дјеце. Умрла 1980. године. Милуша, рођена 1913. године. Удата за Милоша Чађеновића и са њим имала троје дјеце. Преудала се и у другом браку имала четворо дјеце. Умрла је 1994. године. Милорад је рођен 1915. године, умро 1930. године. Дуња је рођена 1918. године у Прекобрђу. Удата за Велишу Чађеновића и са њим имала троје дјеце. Умрла 1997. године. Видосава је рођена 1924. године у Прекобрђу. Удата за Мира Перовића у Морачи и са њим има троје дјеце.

МИЛОШ Милетин, познат је као барјактар Мишко. Припадао је најхрабријим братственицима. За војничке заслуге он је награђиван највишим одличјима. Други син Милетин био је Вукашин, растом мали а духом и храброшћу међу најбољима. Синови Миливојеви: Ново и Зеко погинули су у крвавим осветама у племенским обрачунима од Васојевића, још као младићи. Праунук Миливојев Милован Милетин био је познат као добар и храбар човјек. Кад је Колашин ослобођен 1858. год. од Турака, Милован је на очиглед војске ухватио чувеног колашинског бега, као што и пјесма каже: „А, Хајдану, Асковоме сину, диже главу Вујисић Миловане“!

Барјактар Милош (Мишко) имао је три сина: Милосава, Јанка и Петра.

ЈАНКО (Милошев) био је врло угледан и храбар ратник. Он је наслиједио барјак од оца Милоша и врло поносно и достојно га носио у многим ратовима и бојевима. Као заслужног ратника краљ Никола га је наградио имањем у Вранешу. Јанко није имао порода, па је посинио синовца Вуку (сина Петрова). Јанко је умро 1946. год.

Ни Милован (Милошев) није оставио порода.

ПЕТАР је био ожењен из Мораче са Анђелијом Перовић, и са њом имао троје дјеце: Милету, Даницу и Вукадина.

МИЛЕТА је рођен у Прекобрђу 1908. године. Даница је рођена 1910. године а Вукадин 1917. године. Милета је погинуо у саобраћају 1975. године. Милета је био ожењен са Госпавом Вујисић из Прекобрђа и са њом имао седморо дјеце и то:

МИЛОШ (Милетин) рођен је 1926. године у Прекобрђу. Учесник је НОР-а од 1943. године. Био је комесар чете Савезне бригаде народне милиције и имао чин поручника. Био је голооточки страдалник и по резолуцији ИБ-а био осуђен 13 година строгог затвора. За ратне заслуге добитник је два ордена за храброст. По доласку из затвора бавио се врло успјешно угоститељском дјелатношћу. Ожењен је са Јованком Шћепановић из Међуријечја рођеном 1928. године и са њом има два сина: Драгомира рођеног 1950. године и Љубомира рођеног 1960. године. Драгомир је ожењен са Душанком Ђуровић из Пећ и и са њом има кћер Татјану рођену 1974. године. Љубомир је ожењен са Кларом Павићевић из Пећ и.

РАЈКО (Милетин) је рођен 1935. године у Прекобрђу. Био је занатлија и дуго година радио у иностранству. Био је ожењен са Милком Пулетић са Бабљака рођеном 1940. године. Умро је 1997. године. Није имао порода.

ВУКОСАВА (Милетина) рођена је 1932. године у Прекобрђу. Била је удата за Благоја Ракочевића и са њим имала једну кћер. Имала је и једну кћер из другог брака.

ДАРИНКА (Милошева) рођена је 1929. године у Прекобрђу. Умрла је 1936. године.

ДЕСАНКА (Милетина) рођена је 1938. године. Удата је у Власеници за Милорада Галића и са њим има једног сина и двије кћери.

ЈУЛКА (Милетина) рођена је 1941. године. Удата је за Војина Струњаша из Рваша и са њим има два сина.

ЈЕЛКА (Милетина) рођена је 1947. године у Прекобрђу. Удата је за Радована Раичевића у Толошима. Има једног сина и двије кћери.

ВУКАДИН (Петров) рођен је у Грабу, Павино Поље. Вукадин је ожењен са Милком Шћепановић и са њом има сина Петра и кћер Анђелију. Анђелија је удата за Чедомира Кртолицу из Бањана и са њим има двије кћери.

ПЕТАР (Вукадинов) рођен је 1961. године у Грабу (Павино Поље). Завршио је вишу поморску школу. Капетан је у трговачкој (прекоокеанској) морнарици. Ожењен је од Кустудића са Његуша. Има сина и кћер.

*"Ко се шућ ем злу радује
нек се своме нада".*

ЦАРЕВИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО-ЈАНКО-ИВАН-ЈОВАН

Б О Г И Ћ

(синови су)

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије су)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МИРКО и ПЕРО

(од Вујсе су:)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА

(од Лакете су)

МАРКО, МИНА и БУРО

(од Марка су)

РАДОСАВ

а његов је БОЖО

(од Божа су:)

МИЛУН, РАДОСАВ, БЛАГО и МИЛИНКО

(од Милуна су)

МИЛИЈА, МИРО, МИЛАДИН, ВУЈАДИН, МИЛОШ,
РАДОСАВ, МИЛИСАВ, МИЉАН, ВУКИЋ, ВУКМАН, НОВО,
ДРАГАН, МИЛОШ, РАЈКО, РАНКО, МИРО, РАДОВАН,
ДРАГО, МИЛИЈА, РАНКО, ЈОВАН, МИЛАДИН, МАРКО,
ЖАРКО, МИЛАН, БОЈАН, ДРАГАН.

(од Блага су:)

МИЈАИЛО, а од МИЈАИЛА НИКОЛА

(од Радосава су:)

МИЛОВАН-Пуле, РАДОВАН и МИЈАТ
САВО, ИВО, МИЛЕ, МИЛИЋ, МИЈАЈЛО, СТАНИПЈА,
ВЕЛИМИР, ВЛАЈКО, ВЛАДИМИР, РАДЕ, ПЕТАР, ГОЖО,
СВЕТОЗАР, МИЛАН, БЛАГОЈЕ, РАДОЈЕ, ДРАГОЈЕ,
СЛАВКО, ДУШКО, ЗОРАН, ДРАГАН, ЗОРАН, ДРАГАН,
МИОДРАГ, БОРИС, БОЈАН, ВЕЛИМИР, ЂОРЂИЈЕ,
АЛЕКСАНДАР, ИВАН, МАТИЈЕ.

(од Милинка су:)

МАРКО, МАРИНКО, СТАНИША и БЕЋИР
БЛАЖО, МИЛОРАД, ВЕЉКО, МИЛАН, САВО, БОЖИДАР,
МАТИЈА, МИЛИВОЈЕ, БОЖО, ЗОРАН, ЗДРАВКО,
ПЕТАР, ДЕЈАН.

или:

ИВАН-СЛАВКО-РАДЕ-МИЛЕ-МИЛОВАН (ПУЛЕ)-РАДОСАВ-
БОЖО-РАДОСАВ-МАРКО-ЛАКЕТА-ВУЈСА-БОГИЋ
МОРАЧАНИН.

У огранку Царевића, од Божа Радосављева, тј. у шест "коље-
на" орођено је СТО ДВИЈЕ мушке главе (по мушкој линији), док за
њих Деветнаест је прекидена лоза, јер нијесу оставили потомство.

ЦАРЕВИЋИ

РАДОСАВ Марков, припадао је морачким ратницима из друге половине осамнаестог вијека. Његова храброст остала је запамћена код његових савременика и таква преношена с кољена на кољено, из доба када су Турци, са сваке стране, војштили на Морачу, гдје су, много пута, те походе скупо платили. У једном од таквих похода и сукоба са турским зулумћарима, када је турски Ђор-паша, са бројном војском покупљеном по Санцаку и Колашину, кренуо на Морачу да би осветио пораз чувеног зулумћара и харачлије бега Ђурђевића који је 1789. године, поход на Морачу скупо платио, не само са војском него и сопственом главом, када су га храбри Морачани до ногу потукли и Радосав се, са својом храброшћу прославио и потомству оставио свијетло дјело да га се потомство са поносом сјећа а.

Наиме, 1790. године, на Црквини, тј. Равањским Долима, када је Ђор-паша хтио да Морачане казни за непослушност, сукобио се са храбрим Морачанима, који су му ставили до знања, да се Морача преко њих живих, не може газити и харати. У тој великој борби, гдје се бој није био само пушком но понајвише сабљом и ножем, гдје је однос снага био, по предању, најмање 15-20:1, а можда и више, у корист Ђор-пашиних снага, Морачани су, и том приликом Турцима нанијели огромне губитке и пораз. Радосав Марков, као и морачки јунаци, кидисао је око себе. Јачица Турака га је, у моменту сјече ножевима, опколила, а он, видећи да му нема избјега, но да ће бити посјечен, варакајући се око храстова, око којих је борба вођена, наиђе на један велики, шупљи храст и нађе заклон у њему, гдје га нападачи нијесу могли ножем посјећи. Из тог (шупљег) храста бранио се и пушком и ножем и у својој одбрани убио или посјекао дванаест Турака, и одбранио се. На крају тог крвавог обрачуна, Турци, напуштајући бојиште видјевши колико је њихових лешева испред шупљег дуба, завикали су: "Гле, како се овај Влах, као цар замијенио"!

Од тада, овај огранак Вујисића - потомства Радосава Маркова, носи надимак Царевић и. Односно, Морачани су његовог сина Божа прозвали: ЦАР, ЦАР, ЦАР-ЦАРЕВИЋ. И од Божа, тј. његово потомство носи тај надимак, а то је од прије преко седам кољена (појасова).

Радосав је живио у Кричању и Смири. Није познато од кога је био ожењен. Није познато ни колико је година живио, али се само зна да је имао два сина: Марка и Божа.

Од Марка није остало потомство, нити се зна о његовој судбини.

Ни о БОЖУ (Царевићу) се не зна много. Зна се само да је имао три сина, и то: Милуна, Радосава и Блага. Имао је, по причању и четири кћери, али се ни о њиховој судбини не зна.

РАДОСАВ (Божов) живио је у Кричању, а имао је посјед и у Косу. Као и многим Морачанима и њему је вијек прошао у борбама са Турцима. Учествовао је у многим сукобима у којима су учествовали Морачани и његови братственици. Био је савременик Милисав Мишнина, и како је пренесено памћење, стално га је пратио у свим сукобима и бојевима са Турцима и у свима је показивао изузетну храброст, што није недостајало ни осталим њиховим савременицима и братственицима.

Био је познат као велики малдар.

Радосав је био ожењен са Стакном Вујисић (Шуњевић). Негдје око 1878. године, након ослобођења Колашина од Турака, напустио је родно Кричање и Кос и преселио се у Липовску Бистрицу. Имао је шест синова и пет кћери. Три сина су му нестала у младости, неожењени и нијесу оставили потомство, а остали су: Милован (Пуле), Радован и Мијат.

МИЛОВАН (Радосављев) био је врло угледан племеник и уважен братственик. Био је и добар пушконоша. Као такав запамћен је из више сукоба и бојева са Турцима које су Морачани водили у његово доба. Нарочито се истакао и ако као голобради младић на шанцу Љаљевића, у Подбишћу 1861. године, те и бројним другим, ђе је Милисав Мишнин са Морачанима и братственицима учествовао. Такође, и када је преселио у Липово, учествовао је при ослобођењу Поља 1886. године. Иако у поодмаклим годинама учествовао је при ослобођењу Карауле на Пржишћима 1912. године. За своју војничку храброст Милован је добио бројна признања и одликовања додијељена од књаза Николе, међу којима и Медаљу за храброст.

У Штитарицу је доселио 1886. године на посјед који је добио од књаза Николе као племеник и заслужни ратник након прогона

Турака преко Таре. У Штитарици је био веома уважен ратник и грађанин и заузимао челно мјесто међу првацима села. Одмах је биран за првака села-за главнога кмета. Био је организатор изградње цркве и школе, те и биран у тим одборима. Умро је у дубокој старости 1917. године.

Био је ожењен са Стаменом Анђелић из Поља. Стамена је рођена 1850, а умрла 1945. године у 95-тој години. Са Стаменом је имао синове: Сава, Ива и Мила и кћери: Видосаву, Љепосаву и Љубицу.

САВО (Милованов) рођен је у Бистрици 1883. године. Око 1905. године пошао је на зараду у Америку. Тамо је остао до 1914. године, када је дошао, као добровољац и прикључио се Колашинској бригади, на Дрини, у борби са аустроугарском војском. Након капитулације Црне Горе, није предао оружје окупатору већ се одметнуо у комите. За вријеме комитовања био је чувен као храбар и неустрашив, па је учествовао у многим сукобима са Швабама. Поред осталих учествовао је и при ликвидацији злогласног фахкмајстора Биленгија у Сјерогошту. Погинуо је 1918. године на Пештеру, када је са групом комита пошао да се прикључи Топличком одреду комита војводе Милинка Булатовића. Није оставио порода.

ИВО (Милованов) рођен је 1889. године у Штитарици, а умро 1944. године. Био је ратник у турском, I и II балканском и I свјетском рату. Вријеме рата провео је у интернацији у Мађарској. За своје ратне заслуге имао је бројна одликовања. Године 1944. ухваћен је од стране пријепољских усташа у Бродареву и приликом одвођења на губилиште побјегао је, да би након тога бјекства од посљедица и умро. Из Штитарице је преселио у Слатину код Бродарева 1924. године. Три пута се женио. Са првом женом која се звала Милосава, родом од Вуковића из Штитарице, имао је кћер Мирјану која је рођена 1916. године. Била је удата за Вуксана Милачића у Бијелом Пољу. Са њим је имала десеторо дјеце: два сина и осам кћери. Друга жена му је била од Влаховића из Колашина, звана Шајка рођена 1895. године, која је умрла 1923. године. Са њом је имао сина Гојка.

ГОЈКО (Ивов) рођен је 1921. године у Штитарици. По занимању је био занатлија (شناјдер). Припадао је НОБ. Резервни је капетан I класе. Дуго је радио у Југословенском речном бродарству и капетан је брода. Ожењен је са Дорицом Антешић из Далмације, рођеном 1927. године. Имају сина Миодрага и кћер Милицу.

МИОДРАГ (Гојков) је рођен 1949. године, машински техничар. Ради у Шведској. Ожењен је са Загорком Тошић из Београда. Имају сина Александра, кћери: Александру и Ану.

МИЛИЦА (Гојкова) је рођена 1952. године. Удата је и има двоје дјеце - сина и ћерку.

Трећа Ивова жена звала се Крстиња, рођена Вуковић из Роваца. Са њом је имао синове.

СВЕТОЗАР (Ивов) рођен је 1932. године у Слатини код Бродарева. По занимању је радник. Био је и врло активан друштвено-политички радник. Био је члан ЦК ССО Србије и члан више општинских друштвено-политичких организација у Бродареву и Пријепољу. Резервни је официр ЈНА. За свој дугогодишњи плодни рад добио је више друштвених признања, међу којима: Орден рада са сребрним вијенцем, Орден Црвеног крста са сребрним вијенцем, и бројна друга. Умро је 1998. године.

Ожењен је са Милком Петрић, из Слатине. Са њом има синове:

ЗОРАНА, рођеног 1958. године, грађевински техничар, и МИОДРАГА, рођеног 1960. године, наставника.

Светозар има и три кћери, и то:

МИЛАНКУ, рођену 1952. а умра 1996. године. Била удата за Драшковића у Љешници. Имала је четворо дјеце.

СЛАВИЦА, рођена 1954. године. Удата за Бојовића у Слатини. Има троје дјеце.

МАРИЈУ, рођена 1956. године. Удата на Цетињу за Ивановића, има двоје дјеце.

МИЛАН (Ивов) рођен је 1935. године у Слатини. Био је радник и угледан грађанин и братственик. Умро је 1995. године. Био је ожењен са Анђелијом Мосоровић из Гацка, рођеном 1932. године. Имали су синове:

МИЛЕНКА, рођеног 1958. године, грађевински техничар, и

НОВИЦУ, радника, рођеног 1962. године. Ожењеним са Ранком Бајчетић.

Ћерку ЗОРИЦУ, рођену 1960. године. Удата за Вељка Зиндовића. Има сина и двије кћери. По струци је трговински радник...

МИЛЕ (Милованов) рођен је 1892. године у Штитарици. Умро је 1940. године, земљорадник. Учесник ратова: у турском, I и II балканском и I свјетском рату. Рањен на Брегалници. Одликован са пет медаља међу којима и Медаљом за храброст, Војничким крстом, Стрелачком медаљом и другима.

Био је ожењен са Милицом Рубежић, рођеном 1901. а умрла 1924. године. Са њом је имао два сина: Велимира и Влајка и кћер Савету.

ВЕЛИМИР (Милев) рођен је 1919. године у Штитарици. Био је учесник II свјетског рата. Погинуо је у V црногорској пролетерској бригади 1945. године, од усташа и Њемаца на Трнову код Сарајева. Био је врло храбар и изузетно цијењен и добар младић. Није био жењен.

ВЛАЈКО (Милев) рођен је 1921. године у Штитарици. Умро је 1993. године у Бијелом Пољу. Из Штитарице се преселио у Бијело Поље 1960. године. Био је грађевински радник. Учесник је II свјетског рата. Пензионер. Ожењен са Станиславом Грба, из Гранчарева, рођеном 1919. године, умрла 1995. Имали су три сина и једну кћер, и то:

БЛАГОЈЕ (Влајков) рођен је 1948. године у Штитарици. Завршио филолошки факултет - професор руског језика (магистар). Директор Основне школе "Душан Кораћ" у Бијелом Пољу. Познат је као пјесник. Био је ожењен са Ранком Ракочевић, фармацевтом из Мојковца. Имали су два сина и кћер, и то:

БОРИСА, рођеног 1975. године у Бијелом Пољу, студент Грађевинског факултета.

БОЈАН, рођен 1978. године у Бијелом Пољу, студент.

ИРЕНА (кћер) рођена 1976. године у Бијелом Пољу, студент учитељског факултета. Удата за Славка Шућура у Никшићу.

Други пут ожењен са Вандом Пољакињом, рођеном у Прагу 1957. године, магистар руског језика. Имају ћерку Ивону, рођену 1985. у Бијелом Пољу. Ђак.

ДРАГОЈЕ (Влајков) рођен 1952. године у Штитарици. Грађевински радник. Умро 1993. године у Бијелом Пољу. Није оставио порода.

РАДОЈЕ (Влајков), рођен 1954. године у Штитарици. Завршио трговинску школу. Ожењен са Драгуном Радовић из Барица. Имају два сина и кћер, и то:

***ВЛАДИМИР МИЛЕВ,**
економиста*

ВЕЛИМИРА, рођеног 1981. године, ђак, и
 ЂОРЂИЈА, рођеног 1983. године, ђак, и ћерку
 ИВАНУ, рођену 1985. године, ђак.

МИЛЕВА (Влајкова) рођена 1950. године у Штитарици. Завршила трговинску школу. Удата за Лаза Мајкића. Живи у Инђији. Има сина и ћеру.

САВЕТА (Милева) рођена 1923. године. Умрла 1962. године. Била удата за Николу Ракочевића у Г. Штитарици. Имали синове: Мијата и Милована и ћери: Даринку, Миленију, Стоју и Даницу.

Миле се други пут оженио са Бојаном Крговић, рођеном 1901. а умрла 1985. године. Имали су два сина и пет ћери, и то:

ВЛАДИМИРА, рођеног 1926. године. Економиста, пензионер. Учесник је II свјетског рата. Ожењен са Маром Ракочевић, рођеном 1940. године. Умро на Дмитров дан 1997. године. Имају два сина и двије шћери, и то:

ЗОРАНА, рођеног 1966. године у Штитарици, хемијски техничар, ожењен са Драганом Максимовић, рођеном 1967. у Подгорици, хемијски техничар. Имају сина Матију рођеног 1996. године.

ДРАГАНА, рођеног 1970. године у Штитарици. Неожењен.

ЗОРИЦУ, рођену 1959. године у Штитарици, матурант. Удату. Има сина и ћеру.

СЛАВИЦУ, рођену 1968. године у Штитарици. Економски техничар.

РАДЕ (Милев) рођен 1929. године. Економиста (новинар и књижевник). Радио као руководилац службе општих и кадровских послова и као руководилац књиговодствених и финансијских послова, контролор СДК, шеф финансијско-комерцијалне службе и сл. Био је новинар и дописник бројних листова и часописа, као и дописник Радио Црне Горе, те и главни и одговорни уредник листа "Подбишће" у Мојковцу. За свој дугогодишњи рад добио је бројна друштвена признања, похвале и награде. Резервни је војни старјешина. Аутор је пет књига из области прозе и поезије. Учесник је II свјетског рата.

Ожењен је са Аницом Вуковић из Штитарице, рођеном 1937. године. Имају два сина и ћеру, и то:

СЛАВКО (Радев) рођен је 1963. године. Студент грађевинског и машинског факултета. Власник приватног предузећа "КЕР-БЕР-КОМЕРЦ". Ожењен са Љубинком Пешић, рођеном 1965. године. Дипломирани правник. Имају сина и двије ћери, и то:

ИВАН (Славков) рођен 1994. године у Подгорици.

КРИСТИНА (Славкова) рођена 1991. године у Подгорици.

МАТПА (Славкова) рођена 1993. године.

ДУШКО (Радев), рођен 1966. године. Студент грађевинског факултета. Власник приватног предузећа "КЕРБЕР-ДУКЉА" у Подгорици. Ожењен са Љиљаном Новаковић, дипломираним правником. Имају ћерку Јелену, рођену 1995. године у Подгорици.

БРАНКА (Радева) рођена 1965. године. Студирала агрономију. Удата за Луку Нинковића, лекара. Имају дјецу:

ТАМАРУ, рођену 1986. године, ученица и

СРБАНА, рођеног 1991. године у Мојковцу, ученик.

САВА (Милева) рођена 1927. године у Штитарици. Удата за Влајка Балтића у Бистрици. Има синове: Милована, Миодрага и кћер Милицу.

СТАНА (Милева) рођена 1932. године. Живи у Штитарици.

МИЛОСАВА (Милева) рођена 1935. године. Удата за Милисаву Драшковића у Бијелом Пољу. Има синове: Гара, Луку, Миодрага и Милића и кћери: Зорицу и Миланку.

ЉЕПОСАВА (Милева) рођена и умрла 1939. године.

МИЛУПА (Милева) рођена 1939. године. Удата за Милоша Вељовића, има синове: Вељка и Владимира и кћери: Мару и Марицу. Живи у Пољима.

МИЛОВАН (Радосављев) звани ПУЛЕ, имао је три кћери, и то:

ВИДОСАВУ, рођену 1886. године у Штитарици, умрлу 1951. године. Удату за Милисаву Вуковића у Штитарици. Имала је сина Миаша и кћер Анђу која је погинула 1942. године од четника у Колашину. Стријељана на Брези.

ЉЕПОСАВУ, рођену 1895. године у Штитарици, умрла 1932. године. Удата за Јеврема Попадића у Добриловини. Имала сина ЉУБА, рођеног 1919. године. Учесник НОР-а, мајор у пензији, и кћери: Јелу и Росу.

ЉУБИЦУ, рођену 1898. године, умрла 1957. године. Удату за Новицом Ровчанином у Вранешу (Грабу). Има синове: Милорада и Милована и четири кћери.

- x -

РАДОСАВ (Божов) имао је и пет кћери и то:

ИЛИНКУ (Шују) удату за Јована Милошевића у Штитарици. Имала два сина и пет кћери.

ВАСИЛИЈУ, била удата за Маја Ракочевића у Морачи. Имала једнога сина и три кћери.

МАРИЦА била удата (за официра Павића) Пулетића у Горњем Липову. Имала је четири сина и три кћери.

ЗАКА, бика удата за Зајка Јовановића у Морачи (Осредке). Није имала дјеце.

СТОЈА била удата за Бега Вујисића, у Липови (Блатину). Имала два сина и двије кћери.

РАДОВАН (Радосављевић) рођен на Бистрици у Липову, 1875. године. Био је један од најљепших војника у строју колашинске бригаде. Као таквога га је књаз Никола Петровић, приликом смотре колашинске бригаде, на Брези, уочио и одабрао л и ч н о, за своју Гарду - за перјаника. Као врло истакнути перјаник добио је и официрски чин. Умро је на Цетињу као перјаник 1904. године, на полигону гдје су перјаници бацали "камена с рамена" доказујући се пред Књазом ко је бољи. Као и раније, Радован је "држао баку" из ове дисциплине, и када је посљедњи пут бацио камен, далеко више од осталих, пао је и више се није дизао. Умро је. Рекли су да је пукао. Добио је више одликовања и медаља, од књаза Николе, као узорни перјаник и официр гарде.

Био је ожењен са Маријом Влаховић из Колашина. Имао је сина СТАНИШУ рођеног 1901. године, који је умро од шпањолице 1917. године и кћер Ружицу, рођену 1897. године. Била удата за Симеуна Вуксановића у Требаљеву. Имала је сина Божицара-Боја и кћер Росанду, удату за Николу Мараша у Зети.

МИЈАТ (Радосављевић) рођен је 1866. године у Кричању. Био је врло угледан племеник и братственик, а надасве храбар војник. Као такав био је командир вода у Липовској чети, а касније, на Дрини био је командир чете у Липовском батаљону. Учетовао је у бројним сукобима са Турцима, као при ослобођењу Поља 1886. године, у турском рату 1912. године, у балканским ратовима, те и у I свјетском рату 1916. године. Познат је својом храброшћу са Челебића и других попришта са Дрине, да би у великој борби на Јавору, као командир чете, био тешко рањен и као рањеник био пренесен на Космет и са још једним бројем црногорских рањеника, када су Швабе заузеле та подручја, био убијен од Арнаута. За своју храброст добио је бројна признања међу којима и Медаљу за храброст.

Био је ожењен и имао је синове:

МИЈАЈЛА рођеног 1895. године. Био је инжењер шумарства. Умро је 1948. године. Био је ожењен са Милевом Дабетић из Бера-на. Нијесу имали дјеце.

МИЛИЋА, рођеног 1898. године у Липовској Бистрици. Завршио је учитељску школу и службовао у многим мјестима по Црној Гори и Метохији. Погинуо је од Арнаута 1941. године у Метохији. Био је ожењен са Кићом Радовић из Липова. Имао је

једног сина и шест кћери. Милић је био рез. капетан војске краљ. Југославије.

ПЕТАР, син Милићев рођен је 1940. године у Метохији. Завршио је Стоматолошки факултет. Ради у Марибору, поред своје стоматолошке струке и као истакнути спортски радник-кошаркаш. Секретар је СИЗ-а физичке културе у Марибору. Ожењен је и има двије кћери.

Милић је имао и шест кћери, и то: Војку, Милку, Јелисавку, Ксенију, Даницу и Стану. Свака је по струци економиста, банкарски службеници. Свака је удата и свака има дјецу.

Мијат је имао пет кћери и то:

САВА рођена 1901. године у Бистрици. Удата за Миладина Меденицу у Равнима. Имала је три сина и двије кћери. Умрла је 1934. године.

БОЈАНА, рођена 1903. године на Бистрици. Удата за Спасоја Тодоровића. Имала је три сина и четири кћери.

МИЛИЦА, рођена 1905. године у Бистрици. Била је удата за Драга Шиљегића у Косовској Митровици. Имала три сина и кћер.

ДМИТРА је рођена 1910. године на Бистрици. Била удата за Митровића у Панчеву. Имала два сина и кћер. Умрла 1990. године.

ЗОРКА рођена 1912. године на Бистрици. Била удата за Меденицом у Равнима. Имала два сина и двије кћери.

МИЛИЈА Милунов рођен је у Кричању. Био је добар пољопривредник. Уз то веома друштвен и гостоприман. Са пушком у руци био је међу најбољим пушконошама братства и племена. Учествовао је у борби са Турцима за ослобођење Поља. Имао је синове: Миладина и Вујадина и кћер Миросаву.

МИЛАДИН је рођен 1896. године у Кричању. Био је ожењен са Аницом Шуковић из Мораче. Имали су два сина и три кћери. Погинуо је 1945. године у Марибору, као четник.

*МИЛИЋ МИЈАТОВ,
учитељ, капетан у резерви*

МИЛУНА (Драга) рођеног 1923. године у Кричању. Био је ожењен са Дивном Ракочевић, из Коса. Нијесу оставили порода. Умро је 1996. године.

РАДОВАН (Миладинов) рођен је 1928. године у Кричању. Био је ожењен са Дмитрим Вујисић, рођеном 1928. године у Прекобрђу. Имали су четири сина, и то:

МИЛИЈА (Радованов) рођен је 1957. године у Кричању, занатлија. Ожењен са Јованком Јовановић, рођеном 1961. године. Имају три сина и кћер, и то:

МИЛАНА (Милијина) рођеног 1984. године у Колашину. Бак.

БОЈАНА (Милиног) рођеног 1986. године, ћак.

ДРАГАНА (Милина) рођеног 1988. године, ћак, и

БОЈАНУ рођену 1991. године, дијете.

ЈОВАН (Радованов) рођен 1959. године, занатлија. Није ожењен.

РАНКО (Радованов) рођен 1962. године. Ожењен са Радмилом Мујовић, рођеном 1962. године. Имају два сина и двије кћери, и то:

МАРКО (Ранков) рођен 1987. године у Колашину, ћак.

ЖАРКО (Ранков) рођен 1991. године, у Колашину, ћак.

АНИЦА (ћерка Ранкова) рођена 1984. године, ћак.

МИЛИЦА (ћерка Ранкова) рођена 1986. године, ћак.

МИЛАДИН (Радованов) рођен 1964. године, занатлија. Није жењен.

РУЖА (Радованова) рођена 1952. године. Удата за Радомира Зековића у Врањештици. Има сина и двије кћери.

МИЛЕНА (Радованова) рођена 1956. године у Кричању. Удата за Ђура Вујисића у Прекобрђу. Има сина и три кћери.

ВУЈАДИН (Милин) рођен је 1901. године у Кричању. Припадао је четничком покрету, па је као четник убијен од партизанских јединица 1945. године у Марибору. Није оставио порода.

МИРОСАВА (кћер Милина) рођена је 1907. године у Кричању. Удата за Батрића Грујића у Подима. Имала је два сина.

МИЈАИЛО (Благов) рођен је 1881. године у Смири (Прекобрђе). Био је један од најугледнијих братственика не само у огранку Царевића него и Вујисића, а припадало му је и челно мјесто међу Морачанима. О његовом гостопримству и односу према свим људима који су се, било због чега обратили или му били гости, и данас се говори са великим уважавањем. Био је веома познат као угоститељ, трговац и индустријалац-извозник резане грађе. Био је учесник у турском, I и II балканском, I и II свјетском рату. Припадао је чети Вујисића у којој је био веома уважен, цијењен и поштован и као

такав заузимао челно мјесто међу саборцима и братственицима. За своју храброст и ратне заслуге био је носилац бројних одликовања и медаља, међу којима и одликовање за храброст. У току II свјетског рата, иако у поодмаклим годинама није хтио да буде понижен, да се са њим поигравају они који су га називали "кулаком у буржујем", па због тога му били и изrekli пресуду да треба да буде ликвидираи. Опредијелио се за четнички покрет, и као четник нестало у вихору рата 1945. године.

Мијаило је био ожењен са Стаменом рођеном Дожић. Имао је једнога сина и кћер.

НИКОЛА (Мијаилов) рођен је 1907. године на Јасену. Завршио је правни факултет и радио као судски приправник у Подгорици. И он је, као и његов отац био на списку интелектуалаца које је требало ликвидирати од КПЈ. Да би избјегао ликвидирање, опредијелио се за бјегство у четнике, тако да је период II свјетског рата провео у четничком покрету. Убијен је од партизана у Словенији (Марибору) 1945. године.

Био је ожењен, али за собом није оставио порода.

МИЛЕВА (Мијаилова) рођена је 1905. године на Јасену. Била је удата, али није оставила порода. Умрла је 1975. године.

МИЛИНКО Благов био је врло угледан братственик, добар домаћин и храбар ратник. Припадало му је челно мјесто у братству. Живио је у Смири. Био је ожењен са Мируном Вујисић и са њом имао четири сина и једну кћер.

МАРКО (Милинков) рођен је 1884. године у Смири. Био је учесник у турском, I и II балканском и свјетском рату, као и у II свјетском рату. Припадао је четничком покрету и убијен од партизана 1945. године у Марибору. Био је ожењен са Милвдом Влаховић. Са њом је имао синове: Блажа, Милорада и Душана и три кћери.

*НИКОЛА МИЈАИЛОВ, судија,
пошнуо од партизана 1945. године
у Словенији, као четник.*

БЛАЖО (Марков) рођен је 1912. године у Смири. Умро је 1995. године у Мојковцу. Био је радник у дрвној индустрији. Био је ожењен са Станисавом Вујисић из Прекобрђа. Са њом је имао два сина и кћер, и то:

МИЛАНА, рођеног 1937. године, ВКВ радник-машин-бравар. Ожењен са Миленом Ракочевић. Немају дјеце.

САВА, рођеног 1939. године, возач. Ради и живи у Београду. Ожењен са Лелом Ињац. Има двије кћери: Косу и Снежану. Обавије средњошколке.

ЈБУБИЦА рођена 1941. године. Удата. Има сина студента медицине.

Блажо је у другом браку био ожењен са Милевом Поповић. Из другог брака немају дјеце.

МИЛОРАД (Марков) рођен је 1920. године. Био је зоран момак и угледан братственик. Припадао је четничком покрету, па је као такав и убијен од партизана у Марибору 1945. године. Није оставио порода.

ДУШАН (Марков) је умро као дијете.

ЗОРКА (Маркова) рођена је 1919. године у Смири. Умрла је 1995. године. Била је удата за Варагића у Стожеру. Имала је пет синова.

ЈЕЛИСАВКА (Маркова) рођена је 1922. године. Пензионерка. Има кћер Раду удату за Милана Ристића у Мојковцу.

ЈОКА (Маркова) рођена је 1926. године у Смири, а умрла је 1993. године. Била удата за Асановића у Слатини код Андријевице. Имала је шесторо дјеце.

МАРИНКО (Милинков) рођен је у Смири 1889. године. Припадао је угледнијим братственицима. Био је запажен у чети Вујисића као врло храбар и добар војник, а у селу важио као човјек чврстог карактера. Био је добар и гостоприман домаћин. Учествовао је у турском, балканским I и II свјетском рату. За ратне заслуге имао је бројна признања као и сви ратници његове генерације који су прератовали четири црногорска рата. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету, па је убијен од партизана 1945. године у Марибору.

Био је ожењен са Микном Ракочевић из Села. Имали су једнога сина.

ВЕЉКО (Маринков) рођен је 1924. године у Смири. Био је матурант гимназије и један од најпедантнијих службеника у општини Колашин. Умро је 1992. године. Био је ожењен са Драгом Поповић и са њом имао сина и четири кћери.

МИОДРАГ (Вељков) рођен је 1949. године. Матурант је. Ожењен је са Ружом Марковић и са њом има двије кћери:

СОЊА (Миодрагова) рођена је 1981. године у Колашину. Ученица је средње школе.

ИВАНА (Миодрагова) рођена је 1985. године у Колашину. Ученица је.

ДАРИНКА (Вељкова) рођена је 1952. године у Колашину. Удата је за Милована Тодоровића. Има троје дјеце.

АНКА (Вељкова) рођена је 1953. године у Колашину. Удата је за Милана Јочића и има двоје дјеце.

ЗОРА (Вељкова) рођена је 1958. године у Колашину. Удата је за Ранка Ракочевића и има двоје дјеце.

СЛАВИЦА (Вељкова) рођена је 1960. године у Колашину. Удата за Велизара Влаховића и има троје дјеце.

БЕЋИР (Милинков) рођен је 1905. године у Прекобрђу. Био је гимназијски матурант, чиновник. Умро је 1942. године у Колашину. Био је ожењен са Јелисавком Милошевић, са Увача. Имали су синове: Божидара и Матију и четири кћери: Косу, Олгу, Ружу и Радмилу.

БОЖИДАР (Пујо) рођен је 1930. године. По занимању је возач. Био је врло угледан и веома цијењен радник и грађанин. Сада је пензионер. Ожењен је Милком Жуљевић. Има два сина и кћер.

ЗОРАН (Пујов) рођен је 1955. године у Подгорици.

ЗДРАВКО (Пујов) рођен 1967. године. Средњошколац. Здравко има сина Петра, рођеног 1993. године. Живи у Подгорици.

ЗОРИЦА (Пујова) рођена је 1959. године. По струци је медицинска сестра. Живи и ради у Подгорици (код родитеља).

МАТИЈА (Мајо) је рођен 1939. године у Колашину. По занимању је возач. Сада пензионер. Ожењен је са Олгом Влаховић из Роваца. Има сина и кћер, и то:

ДЕЈЕН (Мајов) рођен је у Подгорици 1966. године. Ожењен је. Сада се налази у Енглеској.

*БЕЋИР МИЛИНКОВ,
матурант гимназије.*

ТАЊА (Мајова кћер) рођена је 1964. године. Удата за Мараша у Подгорици. Има два сина и кћер.

КОСА (Бећирова) рођена је 1931. године у Колашину. Удата је за Заријом Шћепановићем, мајором унутрашњих послова. Има два сина. Живи у Подгорици.

ОЛГА (Бећирова) рођена је 1934. године. Удата је за Блажа Дабетића у Опасаници. Има сина Слободана и кћери: Сању и Славицу. Живи у Подгорици.

РУЖА (Бећирова) рођена 1936. године. Удата за Бојанића. Има сина Сашу, официра ЈНА и кћери: Сузану и Сању.

РАДМИЛА (Бећирова) рођена 1937. године. Удата за Мима Јанкетића у Колашину. Има синове: Слободана и Ранка и кћери: Вању и Весну. Живи у Подгорици.

СТАНИША (Милинков) рођен је у Прекобрђу 1903. године. Био је врло угледан братственик, добар домаћин и гостоприман. Бавио се земљорадњом. У току II свјетског рата, као и велики број његових братственика и рођака, припадао је четничком покрету, па је 1945. године одступио са четницима. Заробљен је 1945. године од партизанских јединица у Словенији и убијен. Био је ожењен са Миленом Вујисић из Прекобрђа, рођеном 1906. године и са њом имао два сина и пет кћери.

БОЖО (Станишин) рођен је 1936. године у Прекобрђу. Један је од угледнијих братственика. Познат по гостопримству и чврстој ријечи. Био је врло угледан и цијењен радник у предузећу у којем је радио. Био је страстан ловац и један од бољих у Прекобрђу и Морачи. Ожењен је са Ружом Вујисић из Прекобрђа, рођеном 1946. године, немају дјеце.

МИЛИВОЈЕ (Станишин) рођен је 1930. године у Прекобрђу. Био је радник. Као братственик изузетно је био популаран и цијењен, па је као такав уживао велики углед у селу и колективу у којем је радио. Указивана су му бројна повјерења од грађана и радника-колега. Више пута је биран за одборника у Среском одбору у Колашину као и за одборника у скупштини општине у Колашину, те и у органима управљања у колективу у којем је радио. Бавио се ловом и један је од најбољих ловаца из Прекобрђа.

Ожењен је са Јелом Меденицом из Равни, рођеном 1938. године и са њом имао четири сина:

СРЕТЕН (Миливојев) рођен је 1960. године у Прекобрђу. Завршио је средњу техничку школу. Ожењен је са Весном Булатовић, из Роваца, рођеном 1958. године и са њом има ћерке: Андријану, рођену 1982. године и Мају, рођену 1996. године у Подгорици.

МИЛЕ (Миливојев) рођен је 1961. године у Прекобрђу. Завршио је средњу школу. Ожењен је са Љиљом Јукић, рођеном 1963. године у Бијелој, и са њом има ћерку Биљу, рођену 1987. године у Подгорици и ћерке Лелу и Нелу, рођене у Подгорици, и сина Божа, рођеног 1996. године у Подгорици.

ДРАГОЉУБ (Миливојев) рођен је 1964. године у Прекобрђу. Завршио је средњу школу. Ожењен је са Миланком Нововић, рођеном 1969. године и са њом има сина Миливоја, рођеног 1987. године и ћерку Милену, рођену 1989. године у Подгорици.

РАНКО (Миливојев) рођен је 1968. године у Прекобрђу. Завршио је средњу школу.

ВАСА (Станишина) рођена је 1933. године у Прекобрђу. Није удавана.

РОСА (Станишина) рођена је 1935. године у Прекобрђу. Удата је за Мића Милошевића на Увачу и са њим има породицу.

ГОРИЦА (Станишина) рођена је 1936. године у Прекобрђу. Удата у Војводини за Милошевића и има два сина.

МАРА (Станишина) рођена је 1939. године у Прекобрђу. Удата је али нема дјеце.

РУМИЦА (Станишина) рођена је 1943. године у Прекобрђу. Удата је за Рајка Дамјановића у Подгорици и има два сина и кћер.

МИЛИЦА Милинкова рођена је 1890. године у Прекобрђу. Удата је за Новака Вуковића у Штитарици и са њом има четири сина и пет кћери. Умрла је 1970. године.

МИЛУН (Божов) као и браћа му, био је изузетно храбар ратник, истичући се у свим бојевима са Турцима у одбрани Мораче, ослобађању Колашина, и другим, којих није било мало у његово доба. На Долима Равањским, у боју са Турцима био је тешко рањен у оба двије ноге. Остала је прича, да је у том боју, бранећи се као рањеник, убио седам Турака. Милун је имао синове: Мира и Милију.

МИРО је припадао најхрабријим ратницима из чете Вујисића. Истицао се у свим бојевима. Нарочито је запамћен као јунак у бојевима 1876-1878. године. За своју храброст и неустрашивост добио је осам одликовања, међу којима: Обилић медаљу за храброст, Руски челични крст, и многа друга.

Миро је био ожењен од Анђелића из Ријеке Мушовића. Имао је четири сина: Миљана, Милисава, Милоша и Радисава. Миљан, Милисав и Радисав нијесу оставили потомство.

МИЛОШ (Миров) рођен је 1882. године у Прекобрђу, а умро је 1946. године. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату. На Бојној њиви био је рањен. За ратне заслуге имао је седам

одликовања и медаља међу којима и Медаљу за храброст. Милош је био познат не само као храбар војник него и као добар братственик, радник и гостопримник. Био је ожењен од Вујисића. Имао је синове: Милисаву и Миљана, и кћери: Мирјану, Јелику, Милосаву, Стакну и Станку.

МИЛИСАВ је рођен 1920. године у Прекобрђу. Био је ожењен са Косом Брауновић из Прекобрђа и са њом има синове: Вукића и Вукмана и кћер Ратку.

ВУКИЋ је рођен 1949. године у Прекобрђу. По занимању је возач. Ожењен је са Цицом Жугић из Пљеваља и са њом има сина Мира рођеног у Језерцима. Завршио је средњу школу. Ожењен је са Јеленом Кујовић.

ВЕСНА (Вукићева) рођена је у Језерцима. Удата је за Пијевчевића у Пријепољу. Има двоје дјеце, и кћер Горданку рођену у Језерцима. Ученица.

ВУКМАН (Милисављев) рођен је 1952. године у Прекобрђу. По занимању је радник. Живи и ради у Новом Саду. Ожењен је и има ћерку Бојану.

МИЉАН (Милошев) рођен је 1927. године у Прекобрђу. Био је службеник. Ожењен је са Лексом Јанкетић из Липова. Има сина Драгана рођеног 1958. године у Липову. Завршио је гимназију и ради као службеник. Ожењен је са Горданом Томовић из Поља. Имају сина Милоша рођеног 1983. године, и ћерку Марију рођену 1986. године у Бистрици.

ДРАГАНА (Миљанова) рођена је 1960. године у Бистрици. Завршила је факултет социологије и ради у Колашину.

ДАРИЈА (Миљанова) рођена је 1964. године у Бистрици. Завршила је средњу геодетску школу. Удата је за Неђељка Јелића у Херцег Новом. Има сина Новака, рођеног 1986. године и ћерку Николину рођену 1987. године.

ЈЕЛИКА (Милошева) рођена је у Прекобрђу. Удата је за Радула Булатовића у Прекобрђу. Има четири сина: Драгутина, Милутина, Радојицу и Милојицу.

МИЛОСАВА (Милошева) рођена је 1918. у Прекобрђу. Удата је за Пејковића и има сина Аца. Умрла је 1997. године.

СТАКНА (Милошева) рођена је 1922. године у Прекобрђу.

СТАНКА (Милошева) рођена је 1924. године у Прекобрђу. Удата је за Миша Драшковића у Липову. Нема дјеце.

МИРЈАНА (Милошева) рођена је 1914. године у Прекобрђу. Удата је за Михаила Поповића у Прекобрђу и има сина Неђељка и ћерке: Драгиину и Добрилу.

НОВО (Милисављев) рођен је 1934. године у Прекобрђу. Био је ВК радник дрвопрерађивачке струке. Сада је пензионер. Ожењен је са Румицом Шћепановић из Бјелојевића, и са њом има два сина:

РАЈКО (Новов) рођен је 1958. године у Мојковцу. Машинобравар. Бави се спортом (ногOMETOM). Ожењен је са Миланком Вуковић из Штитарице, и са њом има двије ћерке: Милена, рођена 1994. године и Гордана, рођена 1996. у Мојковцу.

РАНКО (Новов) рођен је 1960. године у Мојковцу. Машинбравар.

Румица је умрла 1996. године.

*„Нико човјеку не може оиалииш
задланак као жена“.*

МИЋКОВИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН, ЈОВАН

Б О Г И Ћ

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА,
МИРКО и ПЕРО

(од Вујсе)

ЛАКЕТА, РАДЕ, ПАЈО, ИЛИЈА

(од Лакете)

МАРКО, МИНА и БУРО

(од Мине)

НИКОЛА

(од Николе)

МИЋ.КО

(од Мић ка)

МИЛУТИН, ШУЊО, МИРКО, САВИЋ, ЛАКО

Од Милутина су:

МИРАШ, БОЖИНА, РАДИВОЈЕ, МИЛИЋ, ВЕЉКО, БАТРИЋ,
ДИМИТРИЈЕ, МАТО, РАДИСАВ, МИРКО, МИОМИР,
БУДИМИР, БУДИСАВ, МИОДРАГ, ПРЕДРАГ, СЛОБОДАН,
МИЛОВАН, ВУК, МИЛАН, РАДИВОЈЕ, ПРЕДРАГ.

Од Шуња су:

ЛУДА, ЂОРЂИЈЕ, РАДИСАВ, РАДЕ, МИЛИСАВ, РАДОЈИЦА,
МИЛОВАН, МИЉАН, МИЛИЈА, ИЛИЈА, МИРКО, МИЛОШ,
РАДУН, ЗАРИЈА, РАДОЈЕ, МИЛОШ, ДРАГО, ЗОРАН,
ВЕСЕЛИН, МИЛАН, МИЛОВАН, МИЉАН,

Од Мирка су:

МИЛИНКО, ВУКСАН, ПАУН, ЗОРАН, САВО, МАРКО,
АНАНИЈЕ, ВУКСАН, ДРАГОМИР, БРАНКО, МИЛИСАВ,
ГОРАН, ВУКСАН, НОВИЦА, МИЈАЙЛО, ВЕЛИМИР,
МИЈАЈЛО, ПЕРО, ДРАГИША, МИЛОРАД, ВЕЛИМИР, ИГОР,
СЛОБОДАН, БУРО, СПАСОЈЕ, БРАНКО, АЛЕКСАНДАР,
БРАНИСЛАВ, ВОЈИСЛАВ, ТОМИСЛАВ, МИЈАЙЛО,

МИОДРАГ, ДРАГАН, НИКОЛА, МИЛОШ, МИОМИР, КЕВЕН,
 МИХАИЛО, МИОДРАГ, ЗОРАН, МИОДРАГ, ПРЕДРАГ,
 САВО, МИЛАН, МИРКО, НИКОЛА, ДРАЖЕН,

Од Пауна су:

ПАВЛЕ, ЛАКИЋ, ТРИПКО, РАДОВАН, МИРКО, МИЛОРАД,
 МИЛУТИН, ВЕСЕЛИН, ПАВЛЕ, МИЛОРАД, БОШКО,
 МИЛИКА, МИОМИР, ЛАКИЋ, ВЕЉКО, ПРЕДРАГ,
 МИЛОРАД, СВЕТИСЛАВ, МИЛАН, ДЕЈАН,

Од Савића су:

АРСО, ПЕРКО, ЂОРЂИЈЕ, ВУЧИНА, НИКОЛА, РАДОЊА,
 ЖИВКО, РАДОМИР, РАДОШ, МИРКО, АНДРИЈА, ГОЛУБ,
 БЛАЖО, ВЛАДИМИР, ПЕТАР, ПЕРОВАН, НОВАК, АРСО,
 НИКОЛА, РАДИВОЈЕ, БОГИЋ, МИЛИЋ, САВИЋ,
 СВЕТОЗАР, ДУША, ПЕТАР, БОЖИДАР, РАДЕНКО,
 МИЛОВАН, СЛАВКО, РАНКО, ДУШКО, ЗОРАН, РАЈКО,
 БОЈАН, МИЛОШ, ИВАН, МИРКО, МАТИЈА, СРЂА,

Од Лака су:

ИЛИЈА, ВУКОТА, ЛУКА, ЉУБО, МИЛОШ,
 РАДОВАН, ПАВЛЕ,

или:

ИВАН-ЗОРАН-МИЛИЋ-АНДРИЈА-ЂОРЂИЈЕ-АРСО-
 САВИЋ-МИЋКО-НИКОЛА-МИНА-ЛАКЕТА-В У Ј С А -
 ДОБРИЈА-БОГИЋ

или:

ДРАГАН-МИЛОСАВ-ВУКСАН-САВО-МИЛИНКО-
 МАРКО-МИЋКО-НИКОЛА-МИНА-ЛАКЕТА-В У Ј С А -
 ДОБРИЈА-БОГИЋ

У овом огранку „Мић ковић а“ од Мић ка до Дражена, у седам појасова, орођено је близу 200 мушких глава (по мушкој линији), и они су, последице Нововића најбројније орођени у братству Вујисића. Од њих преко двадесетак, није оставило мушко потомство.

МИЋКОВИЋИ

МИЛИНКО (Марков) рођен је у Смири. Припадао је храбријим ратницима из братства. Као таквом био му је повјерен и вод братственика са којим је командовао у турском, балканским и I свијетском рату. Као храбар ратника, на челу свога вода погинуо је на Божић 1916. године на Развршју у мојковачкој бици.

Био је ожењен са Станом Ацић из Лијеве Ријеке и са њом имао два сина и двије кћери.

САВО (Милинков) рођен је 1892. године у Смири. Учествовао је у балканским и I свијетском рату. Као врстан артиљерац истакао се у Дембашевој батерији на Препрану. Био је један од бољих домаћина и сточара у Прекобрђу, веома гостоприман, врло уважен и чврст на ријечи. Умро је 1972. године.

Био је ожењен са Милицом Ракочевић из Прекобрђа и са њом имао три сина:

АНАНШЕ (Савов) рођен је 1924. године у Смири. Завршио је велику матуру. Радио је као метеоролог. Био је ожењен са Вером, из Краљева и са њом имао сина Горана, рођеног 1953. године на Златибору. Завршио је гимназију. Ожењен је са Олгом из Херцег Новог. Са њом има и кћер Гордану, рођену 1951, године на Златибору. Студирала је. Удата за Мишка Војводића. Има два сина и кћер.

ВУКСАН (Савов) рођен је у Смири 1927. године. Инвалид рада. Ожењен са Аницом Томашевић из Штитарице, рођеном 1932. године. Са њом има два сина и три кћери, и то:

БРАНКО (Вуксанов) рођен 1966. године у Смири. Занатлија. Ожењен је са Тањом, рођеном 1969. године у Подгорици. Имају сина Сава, рођеног 1995. године у Подгорици и ћерку Невену рођену 1992. године у Подгорици.

МИЛОСАВ (Вуксанов) рођен је 1951. године у Смири. Занатлија је. Ожењен је са Мицом Булатовић из Плава, рођеном 1953. године. Имају сина Дражена, рођеног 1982. г, у Подгорици. Ђак.

БРАНКА (ћерка Вуксанова) рођена 1954. године у Смири. Удата за Раин Шота (Словенца). Има кћер Мишелу. Живи у Њемачкој.

ЈУЛКА (Вуксанова) рођена 1957. године у Смири. Угостиољски радник. Удата за Гојка Рацковића. Има два сина.

АНКА (Вуксанова) рођена 1964. године у Смири. Угостиољ.

МАРКО (Савов) рођен је 1930. године у Смири. Земљорадник. Ожењен са Десом Шћепановић из Прекобрђа. Имају два сина двије кћери.

ДРАГОМИР (Марков) рођен је 1963. године у Смири. Радник. Ожењен са Милицом Јекнић из Липова. Имају два сина и двије кћери.

Милоша и Мирка (близанци) рођени 1996. године у Смири.

НИКОЛА (Марков) рођен је 1966. године у Смири. Радник.

СЛАВИЦА (Маркова) рођена је 1957. године у Смири. Удата за Милана Радевића у Лијевој Ријеци. Има сина и четири кћери.

ЉУБИЦА (Маркова) рођена је 1965. године у Смири. Удата за Драгана Радојевића. Има троје дјеце.

ЉУБИЦА (Милинкова) рођена је 1886. године у Смири. Умрла је 1973. године.

БОРИКА (Милинкова) рођена је 1894. године у Смири а умрла 1959. године.

ЈОВАН (Милинков) рођен је 1895. године у Смири. Био је ратник у мојковачкој бици у регрутском батаљону у којем је и рањен, те по доласку кући, умро исте 1916. године. Није оставио потомство.

РАДОЈЕ (Милованов) рођен је у Прекобрђу 1911. године. Из Прекобрђа је преселио у Штитарицу 1954. године. Бавио се земљорадњом. Био је добар ловац. Био је ожењен са Микосавом Вујисић из Прекобрђа и са њом имао два сина и кћер, и то:

РАДОЈИЦА (Радојев) рођен је 1940. године у Прекобрђу. Био је радник у руднику. Био је ожењен (први пут) са Полексијом Вулић и са њом имао сина и двије кћери.

Син ГОРАН је рођен 1967. године. Завршио је поморску школу и ради као поморац. Ожењен је са Снежаном рођеном 1972. године и имају сина Немању, рођеног 1993. и Ђорђије рођен 1995. године.

Друга жена му се зове Перка Ракчевић из Штитарице. Рођена 1938. године. Са њом има четири сина, и то:

ДАРКА, рођеног 1969. године. Завршио средњу школу.

ДРАГАНА, рођеног 1971. године. Завршио средњу школу.

ДЕЈАНА, рођеног 1973. године. Завршио средњу школу.

ДОБРОСЛАВА, рођеног 1975. године. Завршио средњу школу.

ЛИДИЈА (Радојичина) рођена 1965. Завршила пољопривредну школу, и

РОСА (Радојичина) рођена 1965. Завршила пољопривредну школу.

МИЛОЈИЦА (Радојев) рођен је у Прекобрђу 1943. године. Возач. Ожењен са Драгвдом Вуковић из Штитарице, рођеном 1949. године. Имају синове:

СРЕТЕНА, рођеног 1971. године, машински техничар. Ожењен са Драгицом Тодовић, рођеном 1976. године. Имају сина Душана, рођеног 1993. године у Штитарици.

ПРЕДРАГ (Милојичин) рођен 1973. године. Завршио занат.

САША (Милојичин), рођен 1982. године. Ђак.

МИЛКА (Радојева) рођена 1939. године у Прекобрђу. Удата за Гојка Вуковића у Штитарици. Има четири сина и кћер.

МАТИЈА (Луда) рођен је у Косу око 1865. године. Био је изузетно храбар ратник. Због неустрашивости и храбрости његови рођаци и саборци су га назвали „Луда“ што је био комплименат и за њега и за његово потомство. Умро је 1917. године у заробљеништву у Надмеђеру. За своју храброст више пута је одликован, а међу одликовањима имао је и Медаљу за храброст.

Имао је три сина, и то: Милисав, Радосав и Рада и кћер Раку.

МИЛИСАВ (Лудин) рођен је 1890. године у Косу, а умро је 1972. г о д . Био је земљорадник. Учествовао је у турском, балканским и I свијетском рату и припадао Чети Вујисића у Доњоморачком бат- а добио сва одликовања која су додјељивана најхрабријим ратницима из његове ратничке генерације. Био је ожењен са Крстињом Шуковић из Мораче. Имао је два сина и једну кћер и то:

ЗАРИЈА (Милисављев) рођен је 1925. године у Косу. Био је радник. Ожењен је са Даром Вујисић, рођеном 1930. године. Има два сина: Милана и Веселина и кћер Зору.

МИЛАН (Заријин) рођен је 1952. године у Косу. Машински техничар. Ожењен је са Росом Драговић. Има сина и три кћери.

МИЛИСАВ (Миланов) рођен је 1980. године у Колашину. Ученик.

ДУБРАВКА (Миланова) рођена је 1975. године у Колашину. Студент Филозофског факултета.

ДОБРИЛА (Миланова) рођена је 1976. године у Колашину. Студент права.

ДРАГАНА (Миланова) рођена је 1990. године у Колашину. Ученица.

ВЕСЕЛИН (Заријин) је рођен 1960. године у Косу. Возач. Ожењен са Вером Петровић, рођеном 1962. године. Имају два сина.

БОБАНА (Веселиновог) рођеног 1986. године у Колашину.

ДАРКО (Веселинов) рођен 1988. године у Колашину. Бак.

ЗОРИЦА (Заријина) рођена 1956. године у Косу. Удата за Вукића Булатовића у Никшићу. Има синове: Влада и Влатка и кћер Сању.

РАДУН (Милисављев) рођен је 1933. године у Косу. Земљорадник. Ожењен је са Јелом Вујисић рођеном 1933. године у Косу. Имају сина и четири кћери, и то:

ЗОРАН (Радунов) рођен је 1966. године у Косу. Занатлија. Има синове: Дражена, рођеног 1990. и Игора, рођеног 1992. године у Подгорици.

ВЕРИЦА (Радунова) рођена 1957. године у Косу. Удата за Драгића Вујисића. Има два сина и двије кћери.

МИЛОРАТКА (Радунова) рођена 1958. године у Косу. Геометар. Удата за Радојицу Рајковића. Има два сина и кћер.

РАЈКА (Радунова) рођена је 1960. године у Косу. Удата за Мирка Шћекића. Има сина и кћер.

НАДА (Радунова) рођена је 1968. године у Косу. Удата за Дарка Ивановића. Има сина.

МАРКО (Мићков) био је врло храбар човјек, неустрашив и чврст. Као братственик врло прибран и цијењен. Био је стотинаш. Имао је синове: Милинка, Вуксана и Пауна.

Вуксан је рођен 1847. године у Прекобрђу. Био је храбар ратник. Учествовао је у више бојева са Турцима, па је у боју на Острогу погинуо у тридесетој години живота. Био је ожењен са Цмиљаном Булатовић из Роваца и са њом имао синове: Новицу и Мијаила и кћер Милицу, удату за Глигорија Ракочевића у Прекобрђу.

НОВИЦА (Вуксанов) рођен је у Прекобрђу 1870. године. Био је добар ратник. Ишао је на рад у Америку а из Америке дошао као добровољац и учествовао у I свјетском рату. Зајзобљен је од Шваба и интерниран у Надмеђер. Тамо је осуђен од пријеког војног суда на смрт вјешањем, јер је, на радилишту гдје су заробљеници радили, убио лопатом стражара који је малтретирао заробљенике. Пресуда је извршена. Био је ожењен са Петраном Николић из Куча и са њом имао сина Велимира рођеног 1916. године у Прекобрђу. Велимир је погинуо као радник 1946. године на Јабуци. Имао је и кћер Љепосаву удату за Милисаву Вујисића у Прекобрђу, која има сина и двије кћери.

Велимир је био ожењен са Даринком Миличковић из Спужа и са њом имао сина Милорада рођеног 1942. године у Прекобрђу. Милорад је завршио гимназију. Радио је као новинар „Побједе“ а бавио се и књижевношћу. Објавио је више књига поезије које су преведене на више језика. Ожењен је са Олгом Мићковић из Бара и са њом има синове: Велимира и Игора. Оба су студенти. Милорад са породицом живи у Паризу.

МИЈАЈЛО (Мијаилов) рођен је у Прекобрђу 1900. године, а умро је 1976. године у Америци. Мијајло је заробљен као војник Краљевине Југославије 1941. године и Псвјетски рат провео у заробљеништву у Њемачкој. Послије капитулације Њемачке он се није вратио у домовину него је пошао у Америку, оженио се са Чехињом и тамо живио до смрти. Није оставио порода.

ПЕРО (Мијаилов) рођен је у Прекобрђу 1907. године. Био је грађевински радник. Учесник је рата од 1941. до 1945. године и два пута је рањаван. Умро је 1961. године. Био је ожењен са Радојком Пековић из Жупе Никшићке и са њом имао три сина и четири кћери, и то:

СПАСОЈА, рођеног 1951. године у Прекобрђу. Завршио техничку школу. Ожењен са Јеленом Ковачевић из Зете, рођеном 1953. године. Завршила трговачку школу. Немају дјеце.

ЂУРО (Перов) рођен 1949. године у Прекобрђу. Радник. Ожењен са Миленом Вујисић из Прекобрђа рођеном 1954. године и са њом има сина Атанаска рођеног у Прекобрђу 1978. те: Љиљану, рођену у Прекобрђу, удату за Дрљевића и Биљану и Милијану, рођене у Прекобрђу. Ученице.

СЛОБОДАН (Перов) рођен је 1940. године у Прекобрђу. По струци је радио-телеграфиста. Радио је у Радиу Црна Гора у Подгорици. Бавио се и радиоаматерством, и то врло успјешно и на међународним радио-таласима. Ожењен је са Драгицом Перазић, стенодактилографкињом и са њом има сина Александра рођеног 1970. године у Подгорици. Завршио поморску школу - инжењер поморства за телекомуникације. Ради као поморац. Слободан има кћери: Антонију и Александру (близнакиње) рођене 1973. године у Подгорици. Завршиле ПТТ школу. Удате. Антонија и Александра су се бавиле спортским стрелаштвом и неколико година биле првакиње Црне Горе у гађању из пиштоља.

Перо је имао и четири кћери, и то:

МИЛИЈАНУ, рођену у Прекобрђу. Умрла као дијете.

МИЛУШУ, рођену у Прекобрђу, удата за Павличића у Подгорици.

СЛАВКУ, рођену у Прекобрђу. Удату за Ђукића, и

САВКУ, рођену у Прекобрђу, умрла као дјевојка.

ВУЧИНА је рођен у Косу 1875. године. Умро је 1952. године. Учествовао је у више сукоба са Турцима, у првом реду при ослобођењу Поља 1886. године. Учесник је у турском, I и II балканском, као и у I свјетском рату. За ратне заслуге добио је сва признања која су добили тадашњи ратници.

Био је ожењен са Јагликом Марковић. Са њом је имао три сина и пет кћери.

ГОЛУБ (Вучинин) рођен је у Косу 1920. године. Погинуо је на Планинички врх 1942. године, као четник. Није био ожењен.

ВЛАДИМИР (Вучинин) рођен је 1921. године. Стријељали су га партизани 1942. године у Лугу код Колашина. Није био ожењен.

БЛАЖО (Вучинин) рођен је 1905. године у Косу. Погинуо је као четник у Марибору 1945. године. Био је ожењен са Љубицом Влаховић са Трмања. Имали су три сина и кћер.

ДУШАН (Блажов) рођен је 1937. године у Косу. Био је радник. Ожењен је са Иванком Ракочевић. Има два сина.

БОЖИДАР (Душанов) рођен је 1961. године. Завршио је поморску школу. Ради као капетан брода - поморац. Ожењен је са Весном Двожак из Никшића. Има сина Драгана рођеног 1989. године, ученик и кћер Тамару рођену 1991. године, ученицу.

ЖЕЉКО (Душанов) рођен 1968. године. Земљорадник. Живи и ради у Косу. Ожењен са Снежаном Кажић. Има кћери: Јелену рођену 1994. године и Весну рођену 1996. године.

ДУШАН (Блажов) има три кћери и то:

МИРУНА (Душанова) рођена 1959. године. Удата за Љубомира Бошковића у Колашину. Има сина и двије кћери.

СЛАВИЦА (Душанова) рођена 1967. године у Косу. Удата за Милутина Ђорђевића у Панчеву. Има сина Ивана.

ГОРИЦА (Душанова) рођена 1971. године. Није удата.

ПЕТАР (Блажов) рођен је 1936. године у Косу. Настрадао као младић, несрећним случајем. Није био жењен.

СВЕТОЗАР (Блажов) рођен је 1939. године у Косу. Инвалид је рада. Ожењен је са Румицом Вујисић из Прекобрђа. Има сина.

ДУШКО (Светозарев) рођен је 1964. године. Ради као крановођа. Ожењен је са Весном. Има кћер Јелену рођену 1992. године.

ДУШКА (Светозарева) рођена је 1967. година. Удата у Подгорици.

РАЈНА (Светозарева) рођена је 1969. г. у Косу. Није удата.

ВУЧИНА је имао и три кћери и то:

МИЛИЦУ, рођену 1907. године у Косу. Удату за Милутина Булатовића у Ровцима. Има три сина и двије кћери.

СТАНИСАВУ, рођену 1901. године у Косу. Била је удата у Косовом Пољу. Имала је пет кћери.

БОЖАНА, рођена 1909. године у Косу. Била удата за Љуба Ђукића у Лијевој Ријеци. Имала је двије кћери.

ЂОРЂИЈЕ (Арсов) рођен је 1880. године у Косу. Учесник је свих ратова које је водила Црна Гора: турском, I и II балканском и I свјетском рату. Био је познат као одличан стрелац и храбар војник. Истицао се својом храброшћу у чети Вујисића и Доњоморачком батаљону. Добитник је више медаља. Умро је 1965. године. Био је ожењен са Милушом Минић из Роваца. Имао је сина Андрију.

АНДРИЈА (Ђорђијев) рођен је 1909. године у Косу. Припадао је четничком покрету, па је убијен од стране партизана 1945. године у Марибору. Бавио се земљорадњом. Био је ожењен са Милушом Ацић. Имали су три сина: Савића, Милића и Богића.

САВИЋ (Андријин) рођен је 1928. године у Косу. Пензионер је. Био је познат у својој генерацији и мјесту као врстан ловац. Ожењен је са Видосавом Вујисић из Прекобрђа. Имају два сина и четири кћери, и то:

СЛАВКО (Савићев) рођен 1952. године у Косу. Угоститељски радник. Ожењен са Милом Ђукановић из Котора. Има сина рођеног 1986. године.

РАНКО (Савићев) рођен 1958. године. Електричар. Ожењен са Мином Стојковић. И кћери:

ЗОРИЦА, рођена 1954. године. Удата за Војина Зарића. Има једнога сина.

ДАНИЦА, рођена 1956. године у Косу. Удата, има једну кћер.

РАДА, рођена 1960. године у Косу. Удата за Калезића у Бару. Има једнога сина.

РАЈКА, рођена 1961. године у Косу. Медеоинска сестра. Удата за Стојковића. Има двије кћери.

МИЛИЋ (Андријин) рођен је 1931. године. Живи у Колашину. Пензионер. Ожењен са Савком Поповић са Јабукe, рођеном 1937. године. Имају синове: Зорана, Рајка и Мишка.

ЗОРАН (Милићев) рођен 1958. године. Возач. Ожењен је. Има три сина и двије кћери, и то:

БОЈАН (Зоранов) рођен 1990. у Колашину, МИЛОШ, рођен 1991. у Колашину и ИВАНА рођеног 1997. у Колашину.

МИШКО (Милићев) рођен 1962. године, студирао шумарство.

РАЈКО (Милићев) рођен 1972. године у Колашину. Радник. Ожењен. Има три сина, и то: МАРКА, рођеног 1991. године у Колашину, МАТИЈУ, рођеног у Колашину 1993. године и СРЉУ, рођеног 1994. године у Колашину.

БОГИЋ (Андријин) рођен 1936. године у Косу. Био службеник. Пензионер. Ожењен са Љубинком Вујисић из Коса. Имају сина и двије кћери.

МИЛОВАН (Богићев) рођен 1968. године у Бијелом Пољу. Завршио факултет политичких наука.

БРАНКА, рођена 1960. године, неудата, и

ВЕСНА, рођена 1965. године. Удата, има два сина и кћер. Живе и раде у Бијелом Пољу.

Милић има двије кћери, и то:

ЗОРИЦУ, рођену 1956. у Колашину, удату за Томовића у Колашин, и

СНЕЖАНУ, рођену 1968. у Колашину, удату за Машковића у Цриху (Швајцарска).

МИЈАИЛО (Вуксанов) рођен је у Прекобрђу. Био је врло угледан братственик и храбар ратник. Своју храброст испољио је на Развршју 1916. године у мојковачкој бици у којој је и рањен, да би од посљедица рана умро 1918. године.

Био је ожењен са Милушом Вујисић из Прекобрђа и са њом имао три сина и четири кћери, и то: Драгишу, Мијајла и Пера, и кћери: Јелу, Китну, Јелисаву и Зорку.

ДРАГИША (Мијајлов) рођен је 1896. године у Прекобрђу. Бавио се пољопривредом. Био је међу угледнијим братственицима. Учествовао је у балканским и I свјетском рату. У II свјетском рату био је одредијелен за четнички покрет. Заробљен је од партизанских јединица и убијен 1945. године у Марибору. Био је ожењен са Миленом Љумовић из Пипера, рођеном 1903. а умрла 1946. године и са њом имао пет синова, и то: Бранка, Миладина, Бранислава, Војислава и Томислава.

МИЛАДИН (Драгишин) умро је као дијете.

ВОЈИСЛАВ (Драгишин) рођен је 1932. године у Пећи. Завршио је средњу финансијску школу, као и школу резервних официра и има чин капетана. Живи у Аустралији. Ожењен је са Софијом Јововић из Андријевице рођеном 1932. године а умрла 1991. године. Са њом има сина Зорана и кћер Светлану.

Зоран је рођен у Зрењанину 1957. године. Завршио је теолошки и филозофски факултет и доктор је теолошких наука. Живи у Њујорку и ради као професор на Руском теолошком факултету православне цркве и има монашко име АНДРИЈА.

СВЕТЛАНА (Војова) рођена је 1958. године у Зрењанину. Завршила је медицинску школу. Удата је и има двије ћерке - студенткиње економског факултета.

Војислав је други пут ожењен са Ксенијом Каквић из Теслића. Са њом нема дјеце.

ТОМИСЛАВ (Драгишин) рођен је 1935. године у Пећи. Бави се пољопривредом. Дobar је домаћин, чазбен и гостоприман. Ожењен је са Анђелијом Дармановић из Брскута, рођеном 1938. године. Са њом има сина Предрага и три кћери.

ПРЕДРАГ (Томислављев) рођен је 1959. године у Пећи. По занимању је занатлија (молер). Живи у Подгорици. Ожењен је са Марином Митровић из Шавника, рођеном 1962. године и са њом има синове: Дејана, рођеног 1984. године у Подгорици, ђак и Војислава, рођеног 1989. године у Подгорици. Бак.

НАДА (Томислављева) рођена је 1958. године у Пећи. Удата је за Андрију Шошкића. Има сина и двије кћери.

СНЕЖАНА (Томислављева) рођена је 1962. године у Пећи. Удата је за Мијата Вукајловића и са њим има сина и три кћери.

МИЛЕНА (Томислављева) рођена је 1971. године у Пећи.

Мијаило, је имао кћери: Јелу рођену 1905. године. Удату за Марка Дармановића. Има кћер Саву.

КИТНУ, рођену у Прекобрђу 1906. године. Имала је сина Војина.

ЈЕЛИСАВКУ, рођену 1909. године у Прекобрђу. Удата за Радомира Вујисића. Има кћери: Јелку и Даницу.

ЗОРКА је рођена 1916. године у Прекобрђу. Живи у Подгорици.

БРАНИСЛАВ (Драгишин) рођен је 1929. године на Јабуци. По занимању је занатлија. Бранислав је прије скоро три деценије одселио у Америку, у Чикаго гдје и данас живи са породицом. Ожењен је са Радосавом Вукашиновић рођеном 1935. године у Ђаковици. Имају четири сина и двије кћери:

МИОДРАГ (Бранисављев) рођен је 1954. године у Барама Краљским. Занатлија. Нема дјеце.

ДРАГАН (Бранисављев) рођен је 1956. године у Беранама. Грађ. техничар. Ожењен са Славицом и имају сина и двије кћери:

НИКОЛА (Драганов) рођен је 1979. године у Чикагу. Студент.

КРИСТИНА (Драганова) рођена је 1982. године у Хјустону. Бак.

ДАНИЈЕЛА (Драганова) рођена 1985. године у Хјустону. Бак.

МИЛАН (Бранисављев) рођен 1958. године у Беранама. Ожењен и има ћерку Ђенефер рођену 1980. године у Чикагу. Ученица.

МИОМИР (Бранисављевић) рођен је 1960. године у Ђаковици. Грађевински техничар. Ожењен са Моником и са њом има три сина: КЕВЕН (Миомиров) рођен 1989. године у Чикагу. Ђак. МИХАЈЛО (Миомиров) рођен 1994. године у Чикагу. МИОДРАГ (Миомиров) рођен 1995. године у Чикагу. ЉИЉАНА (Бранисављевић) рођена 1953. године у Пећи. Удата за Делевића и са њим има ћерку Зденку, доктора медицинских наука и сина Драгана студента техничког факултета. Из другог брака има сина Зорана. Живе у Чикагу.

ЉИЉАНА (Бранисављевић) рођена 1962. године у Беранама. Удата и има сина Милана и ћерку Сузану. Живе у Чикагу.

БРАНКО (Драгишин) рођен је у Прекобрђу 1924. године. Био је ожењен са Спасом Вујисић из Прекобрђа, рођеном 1926. године. Имали су три сина и кћер:

МИХАИЛО (Бранков) рођен је 1948. године. Био је ожењен са Радмилом Дармановић, рођеном 1949. године. Имају шесторо дјеце.

ДРАГИША (Михаилов) рођен је 1972. године на Космету.

ГОРДАНА (Михаилова) рођена је 1971. године на Космету.

ВЕСЕЛИН (Михаилов) рођен је 1973. године на Космету.

ВЕСНА (Михаилова) рођена је 1976. године на Космету.

НОВИЦА (Михаилов) рођен је 1979. године на Космету.

ДРАГАНА (Михаилова) рођена је 1981. године на Космету.

ВАСИЛИЈЕ (Бранков) рођен је 1950. године на Космету. Ожењен је са Драгицом Николић рођена 1951. године. Имају сина и двије кћери.

БРАНКО (Василијевић) рођен 1978. године на Космету, Горица (Василијевић) рођена 1975. године на Космету и Драгица рођена 1953. године, удата за Раденовића и имају два сина.

МОМЧИЛО (Бранков) рођен је 1955. године на Космету. Ожењен је са Јулком Влаховић. У браку имају шесторо дјеце, и то:

НЕНАДА, НАТАШУ, АЛЕКСАНДРА, АЛЕКСАНДРУ, ПРЕДРАГА И ОЛИВЕРУ. Свако дијете Момчилово је рођено на Космету.

БОЖИНА Мулитинов, унук Мићков, рођен је у Прекобрђу. Као и сви Морачани и братственици његовог доба, главно занимање им је било ратовање. Храброст им није недостајала. Но иако се гинуло и храброст плаћала главама ратници из братства Вујисића су се такмичили ко ће бити храбрији и бољи јунак. Ни један није дозвољавао да буде међу посљедњима. Тако је и Божина Милутинов, јуришајући на турске шанчеве и бајонете храбро погинуо 1876. године у боју са Турцима код Манастира Острога.

Био је ожењен и након себе оставио синове: Милића и Радивоја и кћер Цмиљану.

РАДИВОЈЕ (Божинин) рођен је у Злом Мјесту 1870. године. Идућ и стопама својих предака, животни пут га је водио из боја у бој. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату. Погинуо је на Романији 1914. године. Био је ожењен са Ајкуном Влаховић из Роваца и са њом имао два сина и три кћери.

Породица Радивојева преселила се из Злога Мјеста на Космет 1919. године.

БАТРИЋ (Радивојев) рођен је 1906. године у Злом Мјесту. Учио је гимназију. Био је највише радник-минер. Учесник је у II свјетском рату и носилац Споменице 1941. године. У току рата био је на бројним одговорним дужностима и организатор устанка у Метохији. Био је организациони секретар Окружног комитета КПЈ за Пећ, Ђаковицу, Исток, Штаван, Тутин, Рожаје и Ибарски Колашин, задужен за војна питања. У току рата прво је био комесар Витомиричког одреда, затим, начелник штаба 16. српске бригаде, и са својом бригадом први је умарширао у ослобођени Загреб и примио кључеве од града Загреба. Из рата је изашао са чином мајора ЈНА а пензионисан је у чину потпуковника. У току рата више пута је рањаван па је и ратни војни инвалид. Послије рата обављао је врло одговорне војне дужности, међу којима: био је начелник војног округа у Краљеву, у Новом Пазару, Вировитци, начелник техничке службе ХТЗ Армије у Скопљу. Радио је у Обласном војном суду у Куманову, Војном суду у Нишу, да би 1951. године био пензионисан са дужности начелника интендантске службе дивизије у Загребу. Завршио је ПОШ и Војно-интендантску академију у Загребу.

За ратне заслуге добио је бројна признања и одликовања међу којима, поред Споменице - 1941. године, његове груди красиле су и: Медаља за храброст, Орден за храброст, Орден заслуга за народ II реда, Орден заслуга за народ III реда, Црвена звијезда са мачевима за успјешно командовање и бројна друга, међу којима и неколико одликовања страних држава.

Батрић је умро 1975. године и сахрањен уз високе војне части у Београду.

Био је ожењен са Зорком Ивановић, рођеном на Медуну у Кучима и са њом имао два сина и четири кћери.

МИОМИР (Батрићев) рођен је 1929. године у Витомирици. Био је учесник НОБ и борац у Витомиричком одреду, затим у I македонско-косовској бригади, да би рат завршио као официр у бригади Народне одбране. Завршио је пјешадијску официрску

школу. 1950. године демобилисан је у чину капетана. За ратне заслуге одликован је Медаљом за храброст, Орденом за храброст, Орденом заслуга за народ III реда, да би за рад у грађанству добио Орден рада са златним вијенцем којим га је одликовало Председништво СФРЈ.

Миомир је ожењен са Милосавом Крговић из Барица (Бијело Поље) и са њом има синове: Драгана и Предрага.

ДРАГАН (Миомиров) рођен је 1967. године у Новом Пазару. Студент је рударско-геолошког факултета.

ПРЕДРАГ (Миомиров) рођен је 1974. године у Новом Пазару. Студент је рударско-геолошког факултета у Београду.

БУДИМИР (Батрићев) рођен је 1931. године у Витомирици. Завршио је гимназију. Радио је у Архиву Србије у Београду. Ожењен је са Надом Премовић из Никшића и са њом има три кћери: Оливеру, Гордану и Ивану. Оливера је удата у Београду за Гвозденовића и има сина Александра.

ВЕЛИМИР-ВЕЉКО (Радивојев) рођен је 1909. године у Злом Мјесту у Прекобрђу. Био је подофицир у војсци Краљевине Југославије. У току II свјетског рата припадао је НОП. Био је прво командир чете у Витомиричком одреду. 1943. године заробљен је од окупатора и интерниран у логор у Италију. По доласку из заробљеништва, након капитулације Италије, постављен је за команданта Косовске бригаде и са њом учествовао у завршним операцијама за ослобођење земље. По изласку из Армије био је руководиоца Војно-грађевинског предузећа. Умро је 1981. године.

Вељко се два пута женио. Са првом женом - Маром имао је кћер Љубицу а са другом - Златом ћерку Вукицу.

Вељко је био врло талентован као музичар. Свирао је на свим иструментима. Нарочито је био познат као гуслар. Био је познавалац страних језика. Читао је и писао: француски, њемачки, италијански, албански. Био је велики бастадур. Што би народ рекао: „Што би очима видио, рукама би створио". Умро је са раном на души што је деградиран чина мајора (командант бригаде) и што није добио Споменицу - 1941. године, што му је подметнуто да је био мрзоалбанац, па је због тога и одробијао двије године, док је доказао невиност. А, све ово доживио је као Црногорац у албанској политици.

МИЛИЋ (Божинин) рођен је у Прекобрђу. Био је учесник у српско-турском рату, балканским и I свјетском рату. Дошао је као добровољац, са групом Вујисића, из Америке гдје се налазио на заради и прикључио се чети Вујисића под Скадром 1912. године, на сам Аранђелов дан - крсну славу Вујисића, и у рату се показао међу храбријим ратницима у борби за отаџбину.

Као добровољац и заслужан грађанин и борац у ратовима, добио је земљу на Косову и 1922. године напустио родно Прекобрђе и преселио се у Пропаштицу на Косово. Умро је 1940. године. Био је ожењен са сестром прота Секула Добричанина са Јабукe званом Марта и са њом имао четири сина и двије ћерке.

МИРАШ (Милићев) рођен је у Прекобрђу. Био је рудар у Америци. Умро је 1921. године. Није био жењен.

МАТО (Милићев) рођен је у Прекобрђу. Завршио је факултет и радио као професор у Загребу. Умро је 1932. године. Није оставио потомство.

*МАТО МИЛИЋЕВ,
професор*

БОСИЉКА (Милићева) рођена је у Прекобрђу и умрла 1982. године.

ДАНИЦА (Милићева) рођена је у Прекобрђу, и као дјевојка од жалости за братом Мирашом извршила самоубиство 1921. године.

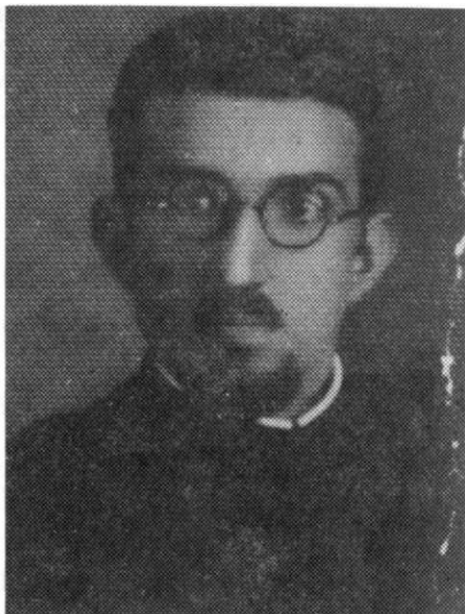
РАДОСАВ (Милићев) рођен је у Прекобрђу. Био је учесник турског, балканских и I свјетског рата. Запамћен је као врло храбар ратник. Свједок његове храбрости је и то што своје оружје након капитулације Црне Горе и Србије, није предао окупаторској војсци већ се одметнуо у комите и припадао групи комита Ивана Јаковова и других комита-братственика. Након I свјетског рата Радисав је са оружјем са којим је комитовао постао официр у војсци Краљевине Југославије. Други свјетски рат га је затекао у чину капетана. Контузован је у Урошевцу и умро 1946. године.

Био је ожењен са Милушом Огњеновић и са њом имао пет синова и четири кћери.

ВУК (Радосављев) рођен је на Косову. Бавио се земљорадњом и припадао узорнијим пољопривредницима. Слиједио је све особине својих предака и уважаван у мјесту живљења као чврст карактер. Ожењен је и има сина Предрага и ћерку Вукицу. Предраг је ожењен и има сина Вука. Вукица је удата и има породицу.

*МИЛОВАН РАДИСАВЉЕВ,
капетан I класе ЈНА*

*МИТАР МИЛИЋЕВ,
свештеник*

МИЛАН (Радисављевић) рођен је на Косову. Завршио је војну школу и био активно војно лице у ЈНА. Ожењен је и има сина Радисава и ћерке Весну и Даницу.

МИЛОВАН (Радисављевић) рођен је на Косову. Завршио је војну академију и био поручник ЈНА. Умро је несрећним случајем 1970. године. Био је ожењен и имао сина Митра и ћерке Светлану и Гордану. Митар је ожењен и има сина Мијата.

РАДИВОЈЕ (Радисављевић) рођен је на Косову. Завршио је средњу школу и био службеник. Ожењен је и има сина Милорада и ћерку Марију.

СЛОБОДАН (Радисављевић) рођен је на Косову. Завршио је средњу школу и био службеник. Ожењен је и има сина Милована и ћерку Мају.

Радисав је имао и ћерке: Милеву, Милицу, Драгицу и Даницу која је умрла као двогодишња беба.

МИТАР-ДИМИТРИЈЕ (Милићев) рођен је у Прекобрђу. Завршио је богословију и био свештеник у више парохија на Косову. Био је врло угледан свештеник и за свој рад добио Орден Светога Саве. Умро је 1945. године. Био је ожењен од угледне породице Радовића и у браку имао три сина и три ћерке.

БУДИСАВ (Митров) рођен је 1927. године на Косову. Завршио је педагошку академију и радну карију започео као нас-

РАДОСАВ МИЛИЋЕВ, капетан I класе у војсци Краљевине Југославије

тавник српског језика. Био је управитељ школе и директор школског центра у Приштини. Дуго година био је замјеник и директор Новинско-издавачког предузећа „Јединство“ у Приштини. Биран је на врло одговорним друштвено-политичким функцијама у Приштини, у ЦК СКЈ и Синдикалном вијећу у АП Косова. За свој друштвено-политички рад добио је бројна друштвена признања, одликовања и награде. Учесник је и НОР-а.

Ожењен је и има сина Предрага и ћерку Љиљану. Предраг је ожењен и има ћерке: Јелену, Наташу и Марту.

ДОСИТЕЈ (Митров) рођен је на Косову. По струци је ВК механичар. Ожењен је и има два сина: Милована и Небојшу. Милован има ћерку Николину.

МИТАР (Милићев) имао је три ћерке: Наду, Олгу и Даницу која је умрла као беба.

Божина је има сина Радивоја који није оставио потомство.

ПАУН (Марков) рођен је у Прекобрђу. Био је добар ратник и учесник бројних бојева са Турцима. Као братственик је врло цијењен. Ожењен је и имао синове: Павла, Лакића и Трипка. Павле Паунов био је ратник и припадао чети Вујисића - извиђачкој јединици и био један од храбријих извиђача. Погинуо је 1918. године у Косу од Шваба. Није оставио потомство.

ЛАКИЋ (Паунов) рођен је у Прекобрђу. Бавио се земљорадњом. Био је ожењен и имао синове: Радована, Мирка, Мила и Милику и кћери: Иконију и Даринку.

МИЛЕ (Лакићев) умро је као дијете.

МИЛИКА (Лакићев) рођен је 1914. године у Прекобрђу. Умро је као момак 1939. године у 25-тој години. Није био жењен.

РАДУЛЕ (Лакићев) рођен је 1924. године у Прекобрђу. Умро је 1941. године. Није био жењен.

РАДОВАН (Лакићев) рођен је 1918. године у Прекобрђу. Живи у Косу. Ожењен је али нема дјеце.

ИКОНИЈА (Лакићева) рођена је 1907. године у Прекобрђу. Умрла је 1982. године. Није се удавала.

ДАРИНКА (Лакићева) рођена је 1916. године у Прекобрђу. Удата је за Васа Милошевића и родила је десеторо дјеце.

МИРКО (Лакићев) рођен је 1910. године у Прекобрђу. Бавио се земљорадњом. Умро је 1977. године. Био је ожењен са Драгом Ракочевић рођеном 1918. године у Прекобрђу и са њом имао четири сина и пет кћери, и то:

РАДОМИР (Мирков) рођен је 1941. године у Прекобрђу. Умро је као дијете, 1955. године.

ПАВЛЕ (Мирков) рођен је 1956. године у Прекобрђу. Занатлија. Ожењен је са Станицом Поповић, рођеном 1948. године и са њом има четири сина и кћер.

МИЛОСАВ (Павлов) рођен је 1962. године у Прекобрђу. Радник је. Ожењен је са Дејаном и са њом има сина Милику, рођеног 1985. године у Подгорици и ћерке: Николину рођену 1986. и Биљану рођену 1987. у Колашину. Ученице.

ЛАКИЋ (Павлов) рођен је 1969. године у Прекобрђу. Ожењен је са Соњом Булатовић. Немају дјеце.

МИЛИНКО (Павлов) рођен је 1971. године у Прекобрђу. Није жењен.

ВЕЉКО (Павлов) рођен је 1979. године у Прекобрђу. Ожењен је од Ракочевића и са њом има ћерку Николину, рођену 1997. године.

МИЛАНКА (Павлова) рођена је у Прекобрђу 1967. Удата је има троје дјеце.

МИЛОСАВ (Мирков) рођен је 1961. године у Прекобрђу. Завршио је грађевинску техничку школу. Ожењен је са Олгом Рабреновић из Гранчарева. Имају двије кћери: Миланку, рођену 1986. године у Подгорици и Љиљану рођену 1987. године у Подгорици. Ученице.

ДАНИЦА (Миркова) рођена је 1937. године у Прекобрђу. Умрла као дијете.

МИЛИЦА (Миркова) рођена је 1939. године у Прекобрђу. Удата је и има једно дијете.

ЈЕЛИЦА (Миркова) рођена је 1944. године у Прекобрђу. Удата је у Вујисића и има једног сина.

ЈЕЛКА (Миркова) рођена је 1951. године у Прекобрђу. Удата је за Перошевића и има троје дјеце.

МИЛКА (Миркова) рођена је 1956. године у Прекобрђу. Удата је за Радојичића и има троје дјеце.

ВЕСЕЛИН (Мирков) рођен је 1958. године у Прекобрђу. Завршио је вишу саобраћајну школу (саобраћајни инжењер). Бави се приватним послодавством. Држи ауто школу „Форд“ у Подгорици. Ожењен је са Ра-

*ВЕСЕЛИН МИРКОВ,
народни гуслар*

диком Кузмановић из Рашка, рођеном 1960. године. Угоститељски радник. Имају сина Бошка, рођеног 1997. године у Подгорици и ћерке: Снежану, рођену 1980. године у Колашину и Ивану, рођену 1982. у Колашину. Ученице, и Светлану рођену 1991. у Колашину. (ученица).

Веслин је народни гуслар.

ТРИПКО (Паунов) рођен је у Косу 1880. године. Био је земљорадник. Дobar братственик. Чазбен и гостоприман. Учесник је у турском, балканским и I свјетском рату. Умро је 1967. године. Био је ожењен са Новком Минић из Роваца и имао бројну породицу: два сина и пет кћери.

МИЛОРАД (Трипков) рођен је 1929. године у Косу. Био је добар радник и врло цијењен у колективу у којему је радио. Био је ожењен са Даринком Станишић, рођеном 1927. године, али није оставио потомство.

МИЛУТИН (Трипков) рођен је 1933. године у Косу. Био је радник. Ожењен са Милијаном Вујисић, рођеном 1938. године и има пет синова и три кћери.

ПРЕДРАГ (Милутинов) рођен је 1962. године у Косу. Радник. Ожењен је са Јованком Ракочевић, рођеном 1964. године и има сина Марка, рођеног 1997. године у Подгорици.

МИЛОРАД (Милутинов) рођен је 1965. године у Косу. Радник је. Живи и ради у Аустралији.

СВETИСЛАВ (Милутинов) рођен је 1967. године у Косу, радник. Ожењен је са Данком Мештер, рођеном 1974. године у Г. Морачи и има сина Предрага, рођеног 1995. године у Косу, и ћерку Анђелу, рођену 1992. године у Косу.

МИЛАН (Милутинов) рођен је 1972. године у Косу. Радник.

ДЕЈАН (Милутинов) рођен је 1975. године у Косу. Радник.

НАТАЛИЈА (Милутинова) рођена је 1959. године у Косу. Удата је за Никића у Подгорици. Има породицу.

НЕВЕНКА (Милутинова) рођена је 1960. године у Косу. Удата је за Аврамовића у Колашину и има породицу.

ДЕЈАНА (Милутинова) рођена је 1976. године у Косу. Удата је за Балтића у Пољима. Има дјецу.

ВУКОСАВА (Трипкова) рођена је 1923. године у Косу. Удата је за Шћепановића у Лијешњу. Има породицу.

ЈЕЛИКА (Трипкова) рођена је 1925. године у Косу. Удата је за Вешовића на Увачу и има породицу.

МИЛЕНА (Трипкова) рођена је 1926. године у Косу. Удата је у Пећ и за Лекића. Има породицу.

ВИДОСАВА (Трипкова) рођена је 1927. године у Косу. Удата је за Вујовића у Пећ и има породицу.

СТОЈАНКА (Трипкова) рођена је 1928. године у Косу. Удата је за Бошковића у Спужу и има породицу.

АРСО (Савићев) рођен је 1825. године у Злом Мјесту. Био је добар ратник и учесник у многим бојевима са Турцима: у ослобођењу Колашина, одбрани Мораче, на Шанцу Лалевића, ослобођењу Поља и многим другим гдје су учествовали Морачани и братственици његовог доба и нигдје није заостајао за најхрабријима.

Био је ожењен и имао четири сина: Перка, Вучину, Ђорђија и Николу.

ПЕРКО (Арсов) рођен је 1845. године у Злом Мјесту и живио 105 година. Умро је 1950. године. Био је земљорадник и добар домаћин. Учествовао је у многим бојевима са Турцима: у одбрани Мораче као и у рату 1875-1878. године, на ослобођењу Поља. Припадао је чети Вујисића на Скадру, Брегалници, Мојковцу. За ратне заслуге носилац је више ратних одликовања међу којима и Златног крста књаза Данила. Зло Мјесто је напустио 1921. године и преселио се у Прапашницу код Подујева, а 1941. године напустио је Прапашницу и преселио се у Медвеђу код Јабланице.*)

Био је ожењен и имао богат пород: пет синова и шест кћери.

РАДОШ (Перков) рођен је 1886. године у Злом Мјесту. Бавио се земљорадњом. Учесник је у балканским ратовима. Био је борац чете Вујисића, извиђач и запамћен као врло храбар и вјешт извиђач у мојковачкој бици. Вријеме окупације под аустроуграском окупацијом провео је у заробљеништву у Надмеђеру. Ратовао је и као партизан. Живио је у јабланичком крају и имао дуг вијек - 99 година. Умро је 1985. године.

Био је ожењен и имао три сина и двије ћерке.

ЈЕЛА (Радошева) рођена је у Прапашници код Подујева. Удата је за Паповића код Бање и има породицу.

МИЛЕВА (Радошева) рођена је у Прапашници. Удата је за Поповића у Сремчици код Београда. Има породицу.

РАДОЈЕ (Радошев) рођен је 1937. године у Подујеву. Завршио је војну школу и био активно војно лице. Завршио је и економски факултет а бавио се и спортом: рукометом, рвањем и стрелаштвом. За свој рад и активности, један је од најодликованијих братственика (што је својеврсни куриозитет): са највише медаља и одликовања: добитник је двије медаље за војничке врлине, три ме-

*) Перко Арсов, са три сина живјели су укупно 404. годинс.

даље за војне заслуге, Медаљу рада, Орден рада са сребреним вијенцем, Орден Народне армије са сребреним вијевдем, двије стрељачке медаље, Медаљу за годишњицу побједе над фашизмом, Сребрену медаљу са свеармијског првенства у рукомету 1986. године, Бронзану медаљу са државног првенства у рвању 1964. године. (Уз сва ова одликовања и признања посједује увјерења и писмене доказе).

Ожењен је и има сина Вељка и ћерку Сању.

РАДИВОЈЕ (Радошев) рођен је у Подујеву. Завршио је средњу војну школу. Био је на служби у ЈНА - заставник I класе. Бавио се стрељаштвом и био главни инструктор стрељаштва у Југославији.

Ожењен је и има сина Милана и ћер Биљану.

РАДОВАН (Радошев) рођен је код Подујева, занатлија. Ради и живи у Бечу.

РАДОМИР (Перков) рођен је у Злом Мјесту 1887. године. Бавио се земљорадњом. Учесник је у мојковачкој бици, а касније био комита. Зло Мјесто је напустио 1921. године и преселио се у Раткоцер код Медвеђе. Умро је 1967. године. Био је ожењен и имао шесторо дјеце - три сина и три ћери.

БОЖИДАР (Радомиров) рођен је у Раткоцеру. Живи у Београду, радник. Ожењен је и има сина Драгана и ћерку Драгану.

ДРАГО (Радомиров) рођен је у Раткоцеру, шофер. Живи у Земуну. Нема дјеце.

ДРАГОМИР (Радомиров) рођен је Раткоцеру, трговац. Живи у Београду. Ожењен је, има синове: Радомира и Ивана.

РОСА (Радомирова) рођена је у Раткоцеру. Удата је за Лазовића у Раткоцеру. Има породицу.

МАРИЈА (Радомирова) рођена је у Раткоцеру. Удата је за Давидовића у Сурчину код Београда. Има дјецу.

РАДМИЛА (Радомирова) рођена је у Раткоцеру. Удата је у Туларе код Јабланице за Радовића и има породицу.

РАДОЊА (Перков) рођен је у Злом Мјесту. Земљорадник. Учесник је I свјетског рата и ратни војни инвалид са Мојковца. Умро је у 101. години живота. Из Злог Мјеста се одселио 1921. године и настанио у јабланичком крају - Раткоцер. Био је ожењен и имао четворо дјеце.

МИЛОВАН (Радоњин) рођен је у Раткоцеру 1935. године. Грађевински радник. Живи и ради у Ваљеву. Ожењен је и има синове: Влада и Милутина.

ДУЊА (Радоњина) рођена је у Раткоцеру. Удата је за Јокића у Приштини и има породицу.

МИЛИЈАНА (Радоњина) рођена је у Раткоцеру. Удата је за Вулићевића у Краљеву и има породицу.

МИЛИЦА (Радоњина) рођена је у Раткоцеру. Удата је у Приштину и има породицу.

МИРКО (Перков) рођен је у Злом Мјесту. Од 1921. године живио је у Пропашници, Медвеђа. Бавио се земљорадњом. Умро је 1940. године. Није имао породице.

ЖИВКО (Перков) рођен је 1889. године у Злом Мјесту. Живио је 99 година. Био је учесник у I свјетском рату, а учествовао је и у II свјетском рату - у НОП. Из Злог Мјеста доселио се у Раткоцер 1921. године, а 1952. године преселио се у Косово Поље. Умро је 1988. године.

Био је ожењен од Војиновића из Тулара и имао четири сина и кћер.

ПЕТАР (Живков) рођен је у Раткоцеру 1941. године. Занатлија је. Живи и ради у Земуну. Ожењен је од Новковића из Београда. Има сина Милана, студента и кћерку Милицу, професора.

ЈАНКО (Живков) рођен је у Раткоцеру 1944. године. Возач. Живи и ради у Косовом Пољу. Ожењен је од Влаховића из Тулара и има синове: Жарка, Сашу и Бобана.

ПАВЛЕ (Живков) рођен је у Раткоцеру 1952. године. Возач. Живи и ради у Приштини. Ожењен је и има сина Александра и кћер Љиљану.

СЛОБОДАН (Живков) рођен је у Раткоцеру 1951. године. Занатлија. Живи и ради у Баточини код Крагујевца. Ожењен је и има синове: Мирка и Милоша.

СЛАВИЦА (Живкова) рођена је у Раткоцеру. Завршила је средњу техничку школу. Удата је за Милуновића у Приштини. Има Дјецу.

ПЕРКО (Арсов) има је и шест кћери:

ПИЈУРА (Перкова) рођена је у Злом Мјесту. Удата је за Ђукића у Матешеву. Има дјецу.

МИЛЕНА (Перкова) рођена је у Злом Мјесту. Удата је за Милошевића на Јабуци и има породицу.

РАДОСАВА (Перкова) рођена је у Злом Мјесту. Удата је за Трајковића у Гњиланима и има породицу.

МИЈОЈКА (Перкова) рођена је у Злом Мјесту и удата за Рада Вујисића у Прекобрђу и има породицу.

ТОДОРИЦА (Перкова) рођена је у Злом Мјесту. Удата је у Косу и има породицу.

СТАНОЈКА (Перкова) рођена је у Злом Мјесту. Удата је за Станојевића у Раткоцеру и има породицу.

*"Ко има иуну главу, лако му
је напунити и кош, и тор и такулин"...*

ШУЊОВИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН, ЈОВАН

Б О Г И Ћ

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МАРКО и ПЕРО

(од Вујсе)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА

(од Рада)

МАРКО

(од Марка)

ЈОВАН

(од Јована)

МАШО и МИЛУТИН - Шуњо

(Од Милутина)

РАДЕ, ВУКСАН, ВУКОСАВ и ЂУРО

(од Рада)

МИКО, ШЋЕПО, БЛАЖО и МИРКО

(од Вуксана)

ЈАГОШ, ВУКАШИН, МИХАИЛО, ДАНИЛО, ВЕСЕЛИН

(од Вукосава)

МИКО, БОРБИЈЕ, ВАСИЛИЈЕ, ДРАГАН, СЛОБОДАН,
МАРКО, АЛЕКСАНДАР, НИКОЛА, ПЕРО, БОЖО, ПЕРО,
ВЕЉКО, ДУШАН, МИЛАН, ЈОВАН, ПРЕДРАГ, БРАНКО,
МАРКО, МИРКО, МИЛОШ, ЖЕЉКО,

(од Ђура)

МИХАИЛО, РИСТО, МАРКО, ЉУБОМИР, МИЛОРАД, ИВАН,
НОВАК, МИЛАН, ВЛАДИМИР, ЖЕЉКО, ВУК, ИГОР,
ВУКОСАВ, ТУГОМИР, АЛЕКСАНАДАР, МИЛУТИН, ЂУРО,

МОМЧИЛО, РАДОСАВ, МАРКО, МОМЧИЛО, ЉУБОМИР,
РАЈКО, ДУПІАН, ДАНИЛО, МИЛОВАН, ДРАГУТИН,
ВЛАДИМИР, ЗОРАН, МИРКО, ДРАГАН, МИЛОШ, МИЛАН,
АЛЕКСАНДАР, ИГОР,

или:

МИЛОШ-ПРЕДРАГ-БОЖО-ПЕРО-ВУКОСАВ-МИЛУТИН-
ЈОВАН-МАРКО-РАДЕ-ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ...

или:

МАРКО-РАДОСАВ-ЂУРО-НОВАК-РИСТО-ЂУРО-МИЛУТИН-
ЈОВАН-МАРКО-РАДЕ-ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ...

Овај огранак Шуњовића у последњих седам појасова ородио је око седамдесетак мушких глава, што није баш завидна бројка у односу на друге огранке. Међу њима има и близу десетак који није-су оставили потомство након себе по мушкој линији. Забиљежена су само два случаја да је неко из овог огранка ородио четири сина. Сви остали мање.

ШУЊОВИЋИ

Овај огранак назвао се по Милутину Јовановом који се по мајци звао још и Јелин, а у братству и племену познат по надимку ШУЊО те "ШУЊОВИЋИ". О Шуњу се прича да је био најкрупнији човјек не само у братству Вујисића већ у Морачи. Био је познат као веома храбар ратник и неустрашив јунак. У свим окршајима са Турцима Шујо се истицао и првачио. Нарочито је запамћен из јуриша на Смаил-агу Ченгића на Мљетичку 1840. године, гдје је био у првим редовима у јуришу и уграбио највећи и дио Смаил-агиног личног прибора, оружја, сребрни сат и ћемер. Био је велики домаћин и у то вријеме један од најбогатијих Вујисића и Морачана.

Шуњо је имао четири сина: Рада (који је био прото), Вуксана, Вукосава и Ђура.

ВУКСАН (Шуњов) био је изузетно лијеп човјек и веома храбар ратник. Учествовао је у многим сукобима са Турцима, и свуда, као и његови братственици, показивао велику храброст. Био је учесник боја у ослобођењу Поља 1886. године. Припадао је чети Вујисића и са њом у ратовима 1912. до 1916. године. Био је ожењен са Шајком Томовић и са њом имао синове: Вукадина, Јагоша и ћерку Стану.

ВУКАДИН (Вуксанов) рођен је у Језерцима. Умро је 19-тој години. Није био жењен.

СТАНА (Вуксанова) рођена је у Језерцима. Била је удата за Крста Матовића и са њим имала два сина: Мирка и Радомира, и ћерке: Милосаву и Росанду.

ЈАГОШ (Вуксанов) рођен је у Језерцима 1892. године. Био је један од најугледнијих братственика и најпопуларнијих просвјетних радника његовог доба. Учесник је у српско-турском рату, балканским ратовима и I свјетском рату. Припадао је чети Вујисића - одјељењу Црвеног крста. За ратне заслуге добио је више признања и одликовања. Припадао је првој генерацији студената који су се,

ЈАГОШ ВУКАНОВ
школски надзорник
среза колашинског

послије I свјетског рата определили за позив просвјетног радника. Као врло стручан, није много радио у учионици, него је, од Министарства просвјете постављен за НАДЗОРНИКА ШКОЛА у срезу колашинскоме, на ком послу је уживао велики углед и био међу најугледнијим братстве-ницима. На том послу остао је све до другог свјетског рата. Послије рата, па до пензионисања, радио је као професор српског језика у Колашинској гимназији. За свој веома успјешан и креативан рад добио је бројна признања, похвале и награде. У току II свјетског рата био је ухапшен од италијанских власти и све до капитулације Италије 1943. године провео у њиховим затворима и логору.

Био је ожењен са Анђом, рође-ном 1910. године, ћерком уваженог попа Мирка Вукића из цетињског села Добрска и са њом имао: два сина (Михаила и Данила) и четири кћери: (Милица, Љубица, Драгица и Зорица).

МИХАИЛО (Јагошев) рођен је 1933. године у Језерцима. Завршио је економску школу и радио у Народној банци, Комуналној банци, "Зета-транс", у Бару и Бијелом Пољу и био један од најужорнијих банкарских службеника. Пензионисан је 1991. године. Ожењен је са Вукосавом Кнежевић из Павина Поља. Са њом је имао сина Веска и ћерку Весну.

ВЕСКО (Михаилов) је рођен 1959. године, у Бијелом Пољу. Студирао је металургију. Ради у Општинском суду за прекршаје у Бијелом Пољу. Није ожењен.

ВЕСНА (Михаилова) рођена је 1962. године, завршила је економски факултет. Ради у Републичком заводу за запошљавање. Није удата.

ДАНИЛО (Јагошев) рођен је у Језерцима 1936. године. Завршио економски факултет. Живи и ради у Загребу. Ожењен је са Штефицом Козлек (Хрватицом). Немају дјеце.

МИЛИЦА (Јагошева) рођена је 1931. године, завршила економску школу. Удата, има сина Милована и ћерку Милијану. Умрла 1994. године.

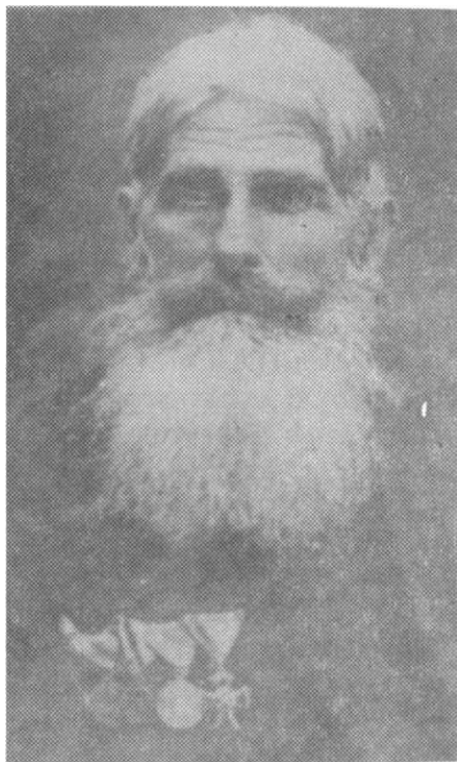
ЉУБИЦА (Јагошева) рођена је 1938. године у Језерцима. Завршила средњу техничку школу. Удата за инг. Обрада Лекића. Има сина Зорана, студента грађ. факултета. Умрла је 1993. године.

ДРАГИЦА (Јагошева) рођена је 1946. године у Језерцима. Завршила малу матуру. Удата за Николу Бановића у Бару. Нема дјеце.

ЗОРИЦА (Јагошева) рођена је 1948. године у Језерцима, завршила економску школу. Живи у Колашину.

РАДЕ (Шуњов) рођен је у Бијелом Потоку 1854. године (податак доста непоуздан), а умро 1921. године. Завршио је богословију и био први свештеник (поп) у братству Вујисића. По угледу на оца и претке, Раде је уз крст прихватио и пушку, те је као свештеник-ратник учествовао у бројним бојевима са Турцима и рату 1875 - 1878. године, за ослобођење Колашина, ослобођење Поља 1886. године, пред Пољским батаљоном носио је крст и пушку у српско-турском рату, балканским и I свјетском рату и био једино свештено лице у Колашинској бригади у овим ратовима. За ратне заслуге и своју храброст добио је бројна признања и одликовања, међу којима: Данилов крст, Ореден Светога Саве, Златну Обилића медаљу за храброст и бројна друга.

Поп Раде није био само ратник и свештено лице. Он се залагао и за просвјештавање и образовање људи у свом крају и родном Прекобрђу. Његовом заслугом отворена је прва основна школа у Прекобрђу 1885. године када је било врло мало школа у Црној Гори.

*ПРОТО РАДЕ ШУЊОВ,
свештеник Пољског батаљона,
носилац Даниловог крста,
Ордена за храброст,
Ордена Светога Саве,
Обилића медаље и других
бројних високих одликовања*

За Рада Шуњова, проту колашинскога, говорило се не само као врло храбром ратнику већ и као надпросјечној интелигенцији и врло образованом и просвијећеном човјеку и једном од најугледнијих братственика и Морачана.

Раде Шуњов био је ожењен са Марицом Драговић из Језераца, гдје се, након женидбе и доселио да живи, и са њом имао четири сина и ћерку. Сви Радеви синови били су врло угледни људи и братственици, храбри ратници, свештена лица и просветни радници.

МИРКО (Радев) рођен је на Језерцима 1883. године. Био је врло образован човјек и високи државни чиновник. Радио је у дипломатији Краљевине Југославије и био шеф државног протокола на двору Карађорђевића, за протоколарне пријеме.

Умро је 1940. године. Није имао порода.

МИЛО (Радев) рођен је на Језерцима 1885. године. Завршио је Духовну академију у Русији. Био је ректор Богословије на Цетињу. Угледан братственик и свештено лице. Умро је 1950. године. Био је ожењен са Финкињом из аристократске породице и са њом имао синове:

КИРИЛО (Миров) рођен је 1916. године у Језерцима. Завршио је агрономски факултет. Као стручно лице из ове области обављао је врло стручне и одговорне послове. Поред осталих био је директор Завода за хортикултуру у Загребу. Два пута се женио и има ћерку Весну.

АРСЕНИЈЕ (Миров) рођен је 1918. године у Језерцима. Завршио је пољопривредну школу. Радио је као врстан пољопривредни стручњак на Пољопривредном добру у Тополици, Бару и у Морачи. Умро је 1983. године. Био је ожењен и имао двије ћерке. Мирјана (Арсенијева) рођена је и удата у Бару. Мируна (Арсенијева) рођена је у Бару. Удата је за Поповића у Колашину. Има породицу.

МИЛОСАВ-ШЋЕПО (Радев) рођен је 1891. године у Језерцима. Завршио је учитељску школу и службовао у многим мјестима у Македонији и Црној Гори. Припадао је најугледнијим братственицима његовог доба. Био је учесник у српско-турском рату, балканским ратовима и I свјетском рату. Учествовао је и у II свјетском рату и биран у среске органе власти. Био је врло духовит човјек, па бројне анегдоте потичу од њега и за њега. Био је пркосан према неправди, отворене нарави и истински борац за права човјека. За ратне заслуге имао је бројна признања и одликовања. Говори се да има сина из илегалног брака. Умро је 1963. године.

БЛАЖО (Радев) рођен је 1892. године на Језерцима, у угледној свештеничкој породици. Припадао је чети Вујисића и са њом

учествовао у српско-турском рату, балканским ратовима и I свјетском рату, у ђачкој чети. Као ратник и човјек био је врло цијењен. За ратне заслуге добитник је бројних одликовања и признања. Завршио је учитељску школу и као учитељ службовао у: Скрбуши, Штитарици, Подбишћу, Пољима, Прошћењу и другим мјестима у Црној Гори и Војводини. Као учитељ припадао је најугледнијим просвјетним радницима и оцјена његовог рада била је само "одличан". Блажо је, и на својем имању, за које се може рећи да је било "огледно" у Језерцима, служио примјером узорног пољопривредника, и давао примјер како треба обрађивати земљу, гајити воће, одржавати посјед.

Умро је 1968. године.

Био је ожењен са Златом Новаковић из Београда, рођеном 1907. године, учитељицом, и са њом имао сина Душана и ћерку Душку. Умрла је 1942.

ДУШАН (Блазов) је рођен 1941. године у Бечеју. Завршио је средњу техничку школу. Ожењен је са Радом Рапајић из Београда и са њом има сина Жељка, рођеног 1968. године у Београду. Жељко је машински техничар. Ожењен је са Сањом Ножинић из Београда и имају ћерку Милицу, рођену 1997. године.

ДУШКА (Блазова) рођена је у Новом Саду 1940. године. Завршила је педагошку академију и факултет организационих наука. Живи као пензионер у Београду. Удата је била за Пашића и има ћерку Марију, рођену 1982. године у Београду. Ученица је средње школе.

Поп Раде је имао и ћерку Савету.

Поп Раде је имао и ћерку Милену, рођену у Бијелом Поточу. Удату за Николом Булатовићем. Имала је пет синова врло угледних братственика, од којих бројну унучад, међу којима има велики број факултетски образованих и то: професора, књижевника, новинара, генерала.

БЛАЖО РАДЕВ,
учитељ.

ВУКОСАВ (Милутинов-Шуњов) рођен је у Прекобрђу 1848. године, умро 1940. године. Био је врло mudar, храбар и добар домаћин. Истицао се као ратник заједно са браћом и братственицима и показивао изузетну храброст. Учествовао је у многим бојевима са Турцима у одбрани Мораче. Нарочито је запажен у бојевима од 1875. до 1878. године. Био је ожењен и имао синове: Николу, Мика, Пера, Милића, Јована и Крста.

НИКОЛА (Шуњов) рођен је у Тари 1888, а умро 1956. године. Био је међу биранијим братственицима и као такав уживао углед и међу другоплеменицима. Био је дугогодишњи кмет у Колашинско-речинској општини. Био је наредник Црногорске војске и као војник запажен, па је за своју храброст добио и бројна одликовања међу којима и Медаљу за храброст и друга. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату. У току I свјетског рата био је интерниран од аустроугарске војске у логор Булагосун.

Био је ожењен са Анђом Кујовић из Баковића, рођеном 1900. године, која је умрла 1984. године и са њом имао кћер Даринку-Дацу. Даринка је рођена 1922. године у Тари, удата је за Миодрага Влаховића са Бабљака и има четири сина и три кћери: Николу, професор књижевности, Стевана, електро-техничар, Обрена, дипл. електроинжињера и Божа, шумарског техничара и кћери: Милу, наставницу, Ангелину, електротехничара и Јелу, правницу.

ЈОВАН (Шуњов) рођен је у Тари. Био је изузетно храбар ратник. Погинуо је 1912. године на Равној Ријеци у боју са Турцима. Није оставио потомство. Милић и Милутин Вукосављеви пошли су у Америку на зараду и отуда се нијесу враћали, нити су оставили потомство.

ПЕРО (Вукосављев) рођен је у Бијелом Потоку (Тари) 1886. а умро 1973. године. Учесник је у турском, балканским и I свјетском рату. Са својом храброшћу нарочито се истакао на Гласиниу. За заслуге добио је бројна признања и одликовања. Био је добар домаћин познат по гостопримству. Био је ожењен са Марицом Булатовић из Роваца и са њом имао четири сина и четири кћери.

МИЛАН (Перов) рођен је у Тари 1920, а умро 1940. године. Није оставио порода.

ДУШАН (Перов) рођен је 1917, а умро 1919. године.

ВЕЉКО (Перов) рођен је 1922, а умро 1937. године.

БОЖО (Перов) рођен је у Бијелом Потоку (Тари) 1925. године. Учесник је НОР од 1943. године. Из II свјетског рата изашао је као

официр ЈНА. По чину је капетан I класе. За ратне заслуге добио је: Орден народне армије III реда, Орден заслуга за народ III реда, Орден за храброст III реда, Медаљу за храброст и др. Као човјек и братственик био је изузетно цијењен и прибран. Као официр уживао је популарност у јединицама у којима је радио. Умро је 1992. године. Био је ожењен са Маром Гачев, рођеном 1927. године у Кавадарцима и са њом имао три сина, и то:

ПЕРО (Божов) рођен је 1952. године у Колашину, завршио је електротехничку школу. Један је од врло успјешних сликара у Црној Гори. Имао је бројне самосталне и колективне изложбе у земљи и иностранству. Члан је УЛУЦГ. Ожењен је са Надом Ајковић из Зете, рођеном 1954. године, хемијски техничар. Има сина Жељка, рођеног 1977. године у Подгорици.

*БОЖО ПЕТРОВ,
капетан I класе ЈНА*

БРАНКО (Божов) рођен је 1954. године у Колашину. Завршио је електротехничку школу. Ожењен је са Десанком Симоновић, рођеном 1957. године у Подгорици. Хемијски техничар. Имају сина: Мирка, рођеног 1983. године и ћерку Светлану, рођену 1987. године у Подгорици.

ПРЕДРАГ (Божов) рођен је 1956. године у Колашину. Дипломирани инжињер архитектуре. Ради у Савезном министарству одбране. Ожењен је са Мирјаном Вујадиновић, рођеном 1961. године, економски техничар. Имају синове: Мирка, рођеног 1988. године у Подгорици и Милоша, рођеног 1990. године у Подгорици.

КОСА (Перова) рођена је 1927. године у Бијелом Поток (Тари). Била удата за Милоњом Чобељићем, официром ЈНА. Има сина Милоја, професора-доктора мед. наука-пуковника ВЈ. Коса је умрла 1991. године.

ЈУЛКА (Перова) рођена је 1930. године у Бијелом Поток. Била је удата за Шћепа Грујића из Речина, дипломираног правника. Са њим је имала сина и три кћери. Умрла је 1993. године.

ЈОКА (Перова) рођена је 1931. године у Бијелом Поточу. Удата је за Светозара Шуковића из Мијоске. Има сина и двије кћери. Умрла је 1990. године.

РАДМИЛА (Перова) рођена је 1933. године у Бијелом Поточу. Удата за Веља Минића у Колашину. Има три сина и једну кћер.

РИСТО Ђуров (унук Шуњов) рођен је 1859. године у Прекобрђу. Доселио је на Матешево, Јабуку 1880. године. Са Јабуке преселио се у Бијели Поток, а из Бијелог Потока одселио у Метохију-Ђаковицу 1924. године у село Нец и тамо живио до 1941. године, када је прогнан од Арнаута. Ристо је умро 1942. године на Матешеву. Он се три пута женио. Са првом женом, Јасном Симић имао три сина и то: Ивана, Владимира и Новака. Са Милицом Перовић из Куча имао је сина Мила (Милана), а са Магдом Булатовић из Роваца није имао дјеце.

НОВАК (Ристов) рођен је 1897. године на Јабуци. Био је занатлија (столар). Умро је 1942. године у италијанском логору у Скадру. Он је био ожењен са Горком Жарић из Спужа. Са њом је имао три сина и двије кћери.

АЛЕКСАНДАР (Новаков) рођен је 1929. године у Ђаковици. Завршио је техничку хемијску школу. Ожењен је са Љубвдом Пешић, са Фрутка, рођеном 1933. године. Имају сина и кћер, Момчила и Тању.

МОМЧИЛО (Александров) рођен је 1956. године, завршио је економски факултет. Директор је предузећа у Скопљу. Ожењен је са Македонком и са њом има сина Нинослава.

ТАЊА (Александрова) рођена је 1958. године. Бави се умјетношћу (балерина). Удата је за Љупча Тодоровског и има кћер.

МИЛУТИН (Новаков) рођен 1937. године у Ђаковици. Завршио је ваздухопловну академију-пилот. Има чин капетана I класе. Ожењен је са Нерином (Италијанком). Немају дјеце. Милутин је добио више признања и одликовања, као официр-пилот (авио механичар).

ЂУРО (Новаков) рођен је 1934. године у Ђаковици. Возач. Ожењен је са Љубицом Митровић из Марковине, рођеном 1934. године. Имају сина Радосава, рођеног 1959. године у Ђаковици. Возач. Ожењен са Рајком Раичевић, рођеном 1962. године у Загарацу. Завршила економску школу. Имају сина Марка, рођеног 1987. године, ђак, и кћер Ивану, рођену 1990. године.

СЛАВИЦА (Ђурова) рођена је 1960. године у Ђаковици, завршила Вишу медицинску школу. Удата за Донка Ракочевића из Прекобрђа.

ВАЛЕНТИНА (Ђурова) рођена је 1968. године у Подгорици. Завршила геодетску школу. Удата за Игора Пејовића у Подгорици.

ОЛГА (Новакова) рођена је 1925. године у Ђаковици. Удата је и има сина и кћер.

БОСИЉКА (Новакова) рођена је 1932. године у Ђаковици. Удата за Миладина Фолића у Ђаковици. Има два сина и кћер.

ИВАН (Ристов) рођен је 1887. године на Јабуци. Био је учитељ. Умро је 1938. године. Био је ожењен са Милицом Брацановић из Краља. Имали су два сина.

ВОЈИСЛАВ (Иванов) рођен је 1924. године у Ђаковици. Завршио је Академију примијењене умјетности, а 1981. године постао њен редовни професор. Припадао је групама: "Београдска група", "Савремена црногорска умјетност". Излагао је са УЛУС-ом на "Октобарском салону". Учествовао у ликовним колонијама "Ечка", на "Октобарском салону". Аутор је више фонтана: хотел "Југославија", у Беранама, споменици: Мајданпек, Андријевица, Тител. Његова дјела су и у: Бриселу, Риму, Паризу, у Збирци Урха Кеконена-Финска, Бангладешу, Женеви, Мексику, Београду, Пожаревцу, Музеј на Цетињу. Звање почасног грађанина Београда добио је поводом 40-годишњице ослобођења града. У његовом дјелу увијек је присутна вертикала, а концепт је аутохтон у поетском реализму или апстрактној форми.*

Војислав је умро 1994. године.

Био је ожењен са Биљаном Злоковић, рођеном 1931. године у Београду. Завршила Академију примијењене умјетности. Имају ћерку Ивану, рођену 1974. године у Београду. Студент је.

ТУГОМИР (Иванов) рођен је 1929. године у Ђаковици. Завршила геолошки факултет и доктор је геолошких наука и један од најугледнијих стручњака ове струке у Југославији. Тугомир је био и врстан спортиста-БОКСЕР "НАЈБОЉИ АС ПРВЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ ДОМАЋЕ АРЕНЕ"-каже се у листу "СПОРТ"-1972. године. Лист још каже: "Да је то најврснији борац свих времена и супер обдарени момак-песничар. Он је истинска легенда нашег ринга и најталентованији борац послијератне генерације-песничар-рушилац из "Радничког". Доктор и бивши песничар-Тугомир, обављао је бројне одговорне дужности у матичном клубу "Раднички", био члан Боксерског савеза Србије, Савеза боксера Југославије и био је најмлађи савезни судија у земљи. Спортску боксерску каријеру завршио

*) Билтен Акадсмијс прим. умјетности, II/1994. - Београд

је, каже Лист, само са једним спортским поразом, у Листу "Спорт" под насловом: "ДОКТОРАТ БИВПСШГ ПЕСНИЧАРА".)

ТУГОМИР (Иванов) ожењен је са Љубицом Бојкић, рођеном 1934. године у Туприји, завршила рударско-геолошки факултет. Радилa је у својој струци. Немају дјеце.

Лидија Иванова умрла је у 7-мој години.

ВЛАДИМИР (Ристов) рођен је 1901. године у Бијелом Поточку. Завршио је гимназију и радио као државни чиновник у Бару и Пећ и. Умро је 1940. године. Био је ожењен са Пољком Вуковић из Пећ и са њом имао четири сина.

ДАНИЛО (Владимиров) рођен је у Ђаковици. Завршио је економски факултет. Радни вијек провео је у финансијској служби и био дуго година финансијски директор у Текстилној индустрији у Скопљу и Македонији. Ожењен је са Катом Рибарсковском, професором и са њом има сине:

МИРКО (Данилов) рођен је у Скопљу. Вајар. Професор је на Ликовној академији у Скопљу. Ожењен је са Македонком и са њом има сине: Стефана, рођеног 1992. године у Скопљу и Марка, рођеног 1994. године у Скопљу.

ДРАГАН (Данилов) рођен је 1956. године у Скопљу. Завршио је стоматолошки факултет и радио у ЈНА у Скопљу. Ожењен је Македонком и са њом има сина Ђорђа, рођеног 1990. године у Скопљу. Ђак. Драган је умро 1997. године.

ДУШАН (Владимиров) рођен је 1931. године у Пећ и. По занимању је био шофер. Био је ожењен од Пајовића из Даниловграда, и има ћерке:

НАДА (Душанова) рођена је у Пећ и 1954. године. Завршила је хемијску техничку школу. Удата је за Андрију Милића у Београду.

ЈЕЛЕНА (Душанова) рођена је у Пећ и 1956. године, завршила је факултет. Ради као новинар у листу "Заштита на раду" у Београду. Удата је за доктора Микулу Бјеговића, пуковника ЈА.

МИЛОВАН (Владимиров) рођен је 1935. године у Пећ и. По занимању је био угоститељ. Бавио се спортом-боксом и био један од популарних боксера на рингу у Метохији, са завидним боксерским резултатима и освојеним бројним боксерским признањима и трофејима. Ожењен је са Милом Арсић из Пећ и и са њом имао два сина и ћер.

ЗОРАН (Мированов) рођен је у Пећ и. Ожењен је од Митровића из Пећ и и има сина Александра и ћерку Јованку.

ВЛАДИМИР (Милованов) рођен је у Пећи. Ожењен је са Биљаном Ерић из Пећи и са њом има сина Лазара и кћери: Милицу и Ивану.

НЕВЕНКА (Миланова) рођена је у Пећи. Удата је у Звечки код Обреновца за Радомира Ерића.

ДРАГУТИН (Владимир) рођен је 1933. године у Пећи. Завршио је академију примијењене умјетности. Вајар је и ради као професор у средњој школи ликовне умјетности у Нишу. Био је ожењен и имао ћерке: Драгану и Луцију. Драгутин је умро 1980. године. Породица му живи у Београду.

МИЛАН (Ристов) рођен је у Бијелом Потоку гдје је и живио до 1921. године када је преселио у Метохију. Био је поштански чиновник и радио у разним мјестима у Црној Гори и Метохији. Умро је у Београду. Био је ожењен са Вукосавом Вековић из Плава и са њом имао три сина.

ЉУБОМИР (Миланов) рођен је 1934. године на Косову. Завршио је економски факултет и дуго година радио на одговорним пословима и био директор финансијске службе у бројним фирмама у Београду. Ожењен је са Љиљаном Тешовић, професорицом гимназије у Београду и са њом има сина Милоша, рођеног у Београду и ћерку Јелену, рођену у Београду. Обадвоје су студенти.

МОМЧИЛО (Миланов) рођен је 1937. године у Београду. По занимању је возач. Дуго година живио је и радио у Француској. Ожењен је са Радмилом Пауновић и са њом има три сина и ћерку: Милана, Александра, Игора и ћерку Татјану.

РАДОЈИЦА (Миланов) рођен је 1939. године у Београду. Приватни је предузетник. Живи и ради у Београду. Ожењен је и има сина Вукосава и ћерку Наташу, удату за Александра Матијасевића у Београду.

МИХАИЛО (Ђуров) рођен је у Бијелом Потоку. Завршио је средњу школу. Од 1921. године живи у Боки. Био је судски чиновник. 1943. године погинуо је од Њемаца. Био је ожењен и имао два сина и три ћерке.

МИЛОРАД (Михаилов) живи у Београду. Занатлија. Два пута се женио. Из првог брака има ћерке: Душанку и Ану. Живе са мајком у Љубљани. Син Душан живи са оцем у Београду.

ЉУБОМИР (Михаилов) рођен је у Београду. Завршио је факултет и ради као новинар у Београду. Два пута се женио. Има три сина и кћер. Игор (Љубомиров) је рођен у Београду. Завршио је вишу техничку школу.

ЖЕЉКО (Љубомиров) рођен је у Београду. Завршио је геодетски факултет.

ВУК (Љубомиров) рођен је у Београду. Студент је.

ИРЕНА (Љубомирова) рођена је у Београду. Ученица.

ЗОРКА (Михаилова) рођена је Боки. Завршила је учитељску школу. Живјела је и радила у Осијеку. Сада живи у Београду.

ДАРА (Михаилова) рођена је у Боки. Била је удата за Милана Ковачевића у Рашкој. Сада живи у Београду.

ДАНИЦА (Михаилова) рођена је у Боки. Удата је за Далматинца Башића на Корчули.

МАРКО (Ђуров) рођен је у Бијелом Потоку. Није оставио потомство.

*"Најдебљи се окови кују за човјека,
а најлакше се кидају"...*

МИШНИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН, ЈОВАН

Б О Г И Ћ

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МАРКО и ПЕРО

(од Вујсе)

ЛАКЕТА, РАДЕ, ПАЈО и ИЛИЈА

(од Рада)

МАРКО

(од Марка)

ЈОВАН

(од Јована)

МАШО, МИЛУТИН-Шуњо и САВИЋ

(од Савића)

СТЕВАН, МИЛИСАВ и ПЕТАР

(од Милицава)

МИЛИНКО, ПАВЛЕ, МИЛИЈА, ЈУПО, ЛАКИЋ, МАТИЈА,
АНДРИЈА, МИЛИСАВ, ДРАГУТИН, БРАНИСЛАВ, ПАВЛЕ,
ДУШАН, МИЛИЈА...

(од Петра су)

БОШКО, МИЛОВАН, МИЛОШ, РАДОШ, МИЛИКА, БОЖО,
ИЛИЈА, РАДОВАН, МИРКО, МИЉАН...

(од Стевана су)

НЕНАД, СТЕВАН, ЛАЗАР, ГИРО, ВУКОСАВ, НОВАК, ТОДОР,
МИЛИВОЈЕ, ДМИТАР, БРАНКО, МИЛОШ, СТЕВАН,
БРАНКО, РАДОВАН, СТЕВАН, ТОДОР, РАДОМИР,
ДОБРОСАВ, ДАРКО, ДЕЈАН, ВЛАДАН, ВЛАТКО, ДМИТАР,
БЛАЖО, ДМИТАР, МИЛЕТА, РАДОВАН, БЛАЖО, ТОДОР.

или:

ТОДОР-СТЕВАН-ДМИТАР-ТОДОР-СТЕВАН-САВИЋ-ЈОВАН-
МАРКО-РАДЕ-ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ...

Од Савића, тј. од МИШНЕ, у шест пасова, ородило се око шездесетак мушких глава (по мушкој линији), што је испод просјека у односу на друге огранке у овом братству. Док, њих дванаестак није оставило након себе, потомство по мушкој линији.

МИШНИЋИ

Вујисићи, из огранка Мишњићи, прозвали су се по мајци МИШНИ, жени Савића Јованова, која је рано остала удовица и преузела бригу и старање о дјечи. Као што се то врло често дешава, да, дјецу која остану без оца, називају се по мајци. То је случај и за дјецу Савић Јованова. Од Савићевих синова, нарочито се, по свим особинама, истицао син Милисав, којег су, братственици и друго-племеници, па и Турци, звали по мајци Мишни која је потицала из врло угледне породице Влаховића из Роваца.

МИЛИСАВ Мишнин, рођен је у Прекобрђу, по неким непознатим процјенама око 1810. године. Умро је у дубокој старости, опет по процјени везаној за неки догађај чији се датум зна, негдје око 1885. или 86. године и сахрањен уз највише војне почасте на гробљу у Речинама, мјесту које је Милисав, јунаштом са својим гардистима ослободио од Турака и ту им много јада задао.

О Милисаву Мишнину је врло тешко писати и његов животни и ратни пут описати. Јер, сваки његов корак, сваки дан живота, чини историјски моменат, са којим би се, мало који Црногорац могао похвалити. Милисав је, по свему првак у братству Вујисића. Познат је по својој храбрости из многих бојева са Турцима. Уживао је велики углед и као јунак и као мудрац и велики стратег. Он је, као истакнута личност високо уважаван и од својих противника-Турака. Посебно су га цијенили и поштовали црногорски књажеви-Његош, Данило и Никола. Милисав је био командир гарде код сва три црногорска челника и главни заповједник над Ровцима, обије Мораче, Ускоцима и Васојевићима. Био је командант Доњоморачког батаљона. Он је са својим гардистима ослободио Колашин од Турака 1858. године. Тада је заплашио Турке, да су се, ријетко када усуђивали супротстављати Црногорцима гдје су знали да је и Милисав Мишнин са гардистима. Код Турака је био представљен као страх и трепет на "Дорату Аџа барјактара". Његов подвиг Турци су платили и у боју на Шанцу Лалевића 1861. године. Мили-

сав се прославио као јунак и на Метеризима 1862. године и задобио славу најбољег црногорског јунака и добио највећи орден за храброст. Милисав је добио и високи глас у бојевима на Морачи, као и у бојевима на Полимљу 1854. године, на Ђуђевим Ступовима 1862. године. За своје ратне заслуге и огромно јунаштво показано у свим бојевима књаз Никола Петровић га је одликовао свим највишим одликовањима са којима је располагао у својој ризници. Даровао му је и С А Б Љ У чувеног сердара ЂУРА КУСОВЦА, уз ријечи: "Ову сабљу си само ти достојан да носиш"!

Милисав је имао и шест синова, шест сивих соколова. Сви су они били копија свога оца, по свим врлинама и јунаштву. Били су неустрашиви борци и велики јунаци. Сви сабљоноше, славоноше и официри. Сви су у пјесмама опјевани.

Најстарији Милисављев син - Јупо, прославио се као јунак и официр на Петном брду 1877. године у боју са Сулејман-пашом у којем је и погинуо на челу морачких јунака.

МАТИЈА, други син Милисављев, такође је био официр и храбар ратник. Погинуо је у боју са Турцима на Изласцима 1872. године. Ни он као ни брат му Јупо, није оставио потомство.

Трећи син Милисављев - СТЕВАН, као и његова старија браћа, био је прекаљени пушконоша и јунак. Био је надмашио све

Морачанс са јунаштвом. Његови јуначки подвизи опјевани су у пјесми: "ОСВЕТА ПЕРА ДРЉЕВИЋА".

ПАВЛЕ МИЛИСАЉЕВ,

бригадир, командант дивизије и то путем подвале, да се није

МИЛИНКО Милисављев који је наслиједио све особине оца и браће, брзо се прославио са својом храброшћу и војничким врлинама, па је постао један од угледнијих официра Црногорске војске. Био је у Црногорском одреду на Крфу у својству мировног одреда. Као достојан јунак и црногорски официр, чувајући углед и свој и војске коју представља, погубио је једног арапског официра који га је позвао на двобој. Због тога геста био је отпуштен из тог Мировног црногорског одреда,

МИЛИЈА МИЛИСАВЉЕВ, судија окружног суда у Колашину.

понашао у складу са нормама и правилима понашања страних војних мисија и одреда.

Од ова четири Милисављева сина није остало потомство.

МИЛИЈА (Милисављев) рођен је 1888. године у Колашину. Завршио је правни факултет и дуго година радио као судија Окружног суда у Колашину. Умро је 1943. године. Био је врло угледна личност и припадао елити најуваженијих личности у братству и гшмену морачкоме. Као и његови преци припадао је храбријим ратницима. Био је у чети Вујисића и са њом ратовао у српско-турском, балканским и I свјетском рату и учествовао у крвавим борбама са Турцима на Скадру и другим поприштима све до 1916. године када је црногорска војска капитулирала пред швапском силом. За ратне заслуге добио је бројна признања и одликовања. Покривао је врло одговорне функције у црногорском судству.

Милија је био ожењен са Љубицом Нешовић из Бијелог Поља и са њом имао: сина Драгутина - Драга, и ћерке: Даринку, Даницу и Босиљку.

ДАРИНКА (Милијина) рођена је у Колашину. Завршила је учитељску школу. Била је удата за Радула Радовића, пуковника војске Краљевине Југославије и са њим има два сина.

ДАНИЦА (Милијина) рођена је у Колашину. Завршила је правни факултет и радила као секретар Вијећа република у Скупштини Македоније. Удата је за Тодора Станаскова, судију врховног суда Македоније у Скопљу.

БОСИЉКА (Милијина) рођена је у Колашину. Завршила је гимназију. Умрла је млада и није оставила потомство.

*др ДРАГУТИН МИЛИЈИН,
доцент ВМА, пуковик*

апра 1954. године премјештен је на Хируршку клинику ВМА као лекар на специјализацији. Специјалистички испит положио је априла 1958. године. По завршеној специјализацији ради на одјељењу грудне хирургије, клинике за хируршке болести ВМА. Највише се бавио проблематиком кардиоваскуларне хирургије. Био је члан тима који је уводио кардиоваскуларну хирургију, обављајући пионирски рад у Југославији на том подручју. У рјешавању кардиоваскуларне патологије, сем рада у екипи као оператор или асистент, бавио се и инвазивном дијагностиком урођених и стечених мана.

Током дугогодишњег рада на хируршкој клиници ВМА, истицао се одличним познавањем дијагностике и оперативне технике, како торакалних, тако и абдоминалних обољења и рјеша-

ДРАГУТИН (Драго)

Милијин, рођен је 1917. године у Колашину. Завршио је медицински факултет 1941. у Београду. У јесен 1941. године ухапсиле су га Италијанске окупационе власти и пребациле у концентрациони логор ПЗЕЗА и ПУКА у Албанији. У логору је остао до прољећа 1943, када прелази у Колашин гдје ради као лекар. Године 1944. ступа у НОВ као лекар V црногорске бригаде гдје је збрињавао и лијечио рањенике. У јесен 1945. године постављен је за начелника санитета III црногорске дивизије, а затим је био на дужности начелника санитета I тенковске дивизије, односно Корпуса, и помоћник начелника Санитета V армије. Фебру-

вањем најсложенијих проблема ургентне хирургије и трауматологије. Дао је велики допринос развоју хирургије у ВМА.

Од марта 1968. до марта 1972. године, био је на дужности шефа хируршког одјељења Војне болнице Етиопске армије у Addis Abebi. За вријеме боравка у Етипији стекао је велико искуство у хируршком збрињавању повреда нанијетих ватреним оружјем, када је 60% болесника лијечено од тих повреда.

По повратку из Етиопије био је начелник Хируршког одјељења војне болнице I армије, а затим је, до пензионисања, 1977. године, радио на одјељењу грудне хирургије Института за плућне болести и туберкулозу ВМА.

За доцента је изабран 1977. године. Био је укључен у наставу из предмета ратна хирургија, одржавши безброј предавања специјалистима и љекарима СОШ-а

Објавио је око педесет стручних радова.

Друштвена дјелатност пуковника доцента др Драгутина Вујићића ограничавала се на стручне организације. Био је предсједник Српског љекарског друштва-подружнице у Титовој Митровици и секретар хируршке секције Српског љекарског друштва. Био је члан Југословенског удружења кардиолога и Европског удружења кардиоваскуларних хирурга.

Одликован је са бројним одликовањима, а посебно је био поносан на Орден заслуга за народ и Златну медаљу Етиопске Армије. Био је и одликован са бројним високим одликовањима добијеним као Високи официр и заслужни љекар у ЈНА.

Драгутин је умро 1990. године.

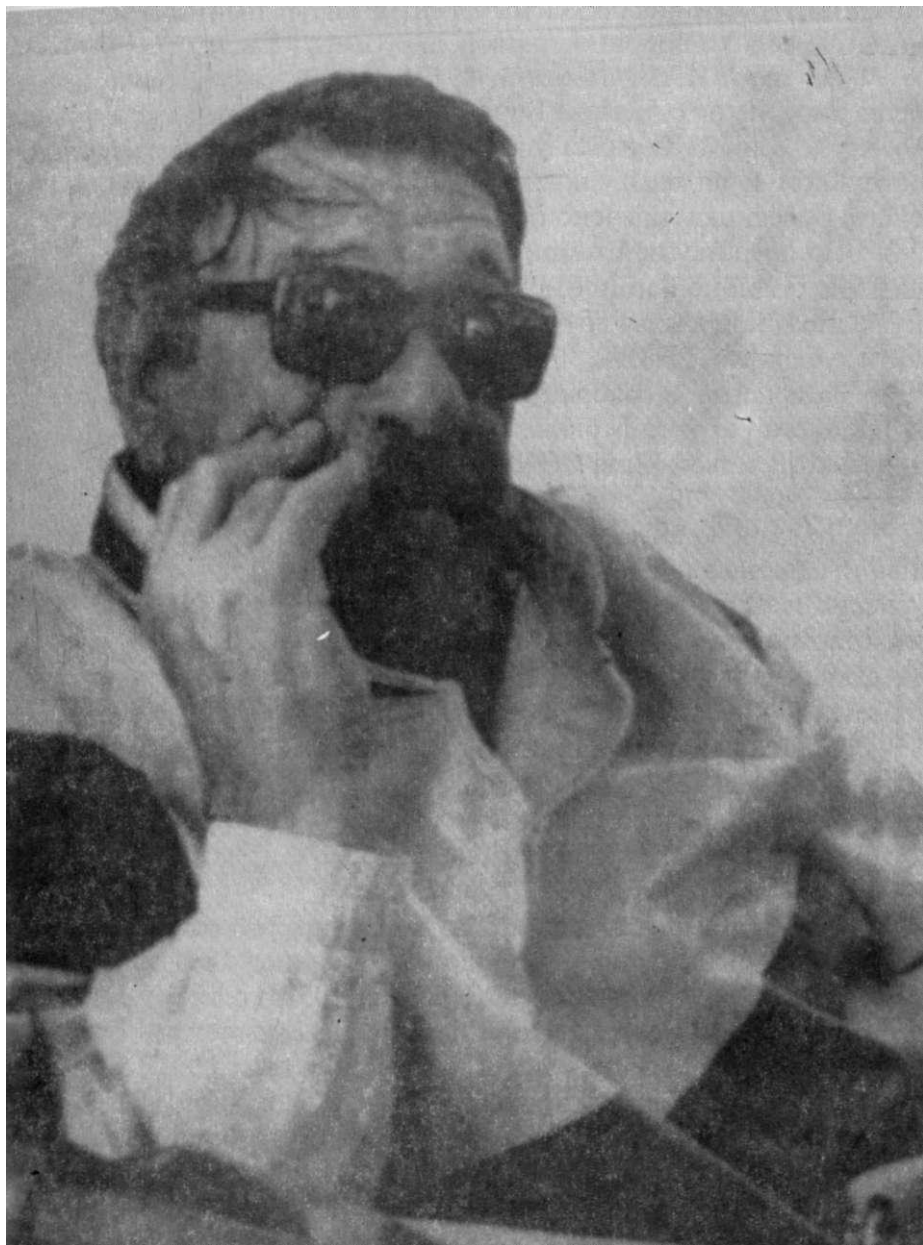
Био је ожењен са Радмилом из Колашина, рођеном 1925. год. и са њом имао сина Милију, рођеног 1949. године у Београду и ћерке:

БОСИЉКА (Драгутинова) рођена 1951. године у Београду. По струци је професор-доктор. Удата је за Бранислава Тешића и има сина Сашу.

ЗОРАНА (Драгутинова) рођена је у Београду 1952. године. Завршила је правни факултет и ради у Народној банци Југославије као виши савјетник. Има сина Владимира, рођеног 1996. године у Београду.

МИЛИСАВ (Павлов) рођен је у Речинама. Био је високообразован и као државни службеник, по распореду државне управе Краљевине Југославије распоређиван у више мјеста по Југославији на врло одговорне дужности. Као виши државни чиновник уживао је велики углед не само у братству и племену него у свим мјестима гдје је биваковао као државни чиновник.

Био је ожењен са Радмилом и имао два сина и ћерку.

ПАВЛЕ МИЛИСАВЉЕВ, глумац

ПАВЛЕ (Милисављевић) (име је добио по дједу Павлу, бригадиру) рођен је 1926. године у Београду. Основну и средњу школу учио је у више мјеста у Македонији и Црној Гори, због очиног службовања. Био је ученик НОБ-е и борио се на Сремском

Опсчека

Paula Vučića rođena od majke Raimile i oca Misa, koji dana prvoga novembra 1982 ga godista, pri cistoj rijesti i zdravoga uma sastavljam) ovi opseku:

Mirjani - zeni mi, ne sto imam - za slucaj da odapnem (umrem) - ostavljam . . .

i tijem:

da razumno razpoda ili otudi imovinu moju odnomo voju, a ako to ne bude u stanju da imovinom razpolaze da to samo ljud može uraditi (to).

Mirjana (ako posle mene ostane) ima me sahraniti sa vjertim adetima i certima Crkve Pravoslavne, sa sest porova, da se pred mojijem tijelom vide i tuju.

Sahrniti me ima u grobnicu nasu. Govor pomrtni ili slično, da se čulo nije. Ovijeh šest porova koje za inat hoću da se ono sto se oko groba radi, rade i sude (sude). Neke u sebi njevažu.

Posto mnijem mrti - a sto bih ionako ovo ne pisao, jos da vas zamolim da mi nikakav [REDACTED] ni govora, ali niti jedne rijesti ne progovori jerbo u grobu cu se preovnuti, i ne samo preovnuti već i ustati iz groba da ga noću morim i da mi, i ne samo njemu nego i njima njima koliko ih je na vjertu jelem mater.

Paula Vučić

pred mrt

kad - kad

Zalomo aliti tužno saopstavam: ako ja ove, iliti ma koje druge noći odapnem, neka ne moje nasledi moja krpuga Mirjana; a da mojemu pogrebu ne prisustvuje niko do nje (Mirjane) i da ne bude ničega od njanja kao sto su govori, pite. . . Molim samo Ona i Ja.

Paula Vučić

22.02.1987.

Molim, mrt objaviti: najmanje tri dana posle pogreba (tkvarnog)

P.J. Pisano 22.02.1987, a vazi za nja vremena P.J.

фронту и све до Трста. Матуру је завршио послије рата. Затим, завршио је свјетску књижевност и правне науке (два факултета).

Иако је завршио два факултета, никада није, ни једнога дана радио у струци правника или књижевника, осим што се бавио Поезијом, што би се рекло: за своју душу.

Од 1947. до 1986. године, Павле се бавио глумом и припадао најеминентнијим глумцима, не само Југославије и Европе већ био на челу свјетских глумаца. Од свог првог до посљедњег филма креирао је преко стопедесет улога, проживио на филмском платну много живота и филмску славну каријеру завршио октобра 1988. године у Београду. За свој стваралачку рад на филму Павле је добио највиша признања која се могу додијелити једном филмском ствараоцу и постао легенда филмске умјетности и стваралаштва.

Поред филма Павле је посебно волио бродарење по Сави и све своје слободно вријеме проводио је са пријатељима на својем броду.

Павле је био ожењен са Мирјаном са којом није оставио порода.

ДУШАН (Милисављев) рођен је у Београду. По занимању био је шофер, али се, уз брата Павла бавио глумом са пуно талента, и одиграо бројне улоге у многим филмовима.

Милисав је имао и ћерку Добрилу. Била је удата и умрла.

СТЕВАН (Савићев) Мишнин, рођен је у Прекобрђу. Био је храбар ратник, и раме уз раме, пратио је брата Милисаву у свим бојевима са Турцима. Учествовао је у свим бојевима, којих није било мало, у којима је учествовао и брат му Милисав. Из Прекобрђа се доселио у Речине 1859. године.

Стеван је имао синове: Тодора, Миливоја и Вукосава.

МИЛИВОЈЕ (Стеванов) рођен је у Речинама 1862. године. Стално је, као и отац му и стричеви, ишао из боја у бој и показивао велику храброст. Био је изузетно лијеп човјек, тако да је припадао најљепшим братственицима. Бавио се земљорадњом, када је ситуација односа са Турцима дозвољавала. Јер, то је било доба када је мало времена могло проћи без сукоба и бојева.

Био је ожењен са Петраном Влаховић из Роваца, изузетно лијепом женом и из угледне породице. Са њом је имао синове:

РАДОВАН (Миливојев) рођен је у Речинама 1908. године. Завршио је државну ПТТ школу и био управник поште, телеграфа и телефона у Колашину. Завршио је и школу резервних официра у Краљевини Југославији и II свјетски рат га је затекао у чину капетана II класе. Био је један од најугледнијих и најљепших људи у Колашину и уживао велики ауторитет као државни чиновник. Као угледан човјек, високи државни чиновник, уз то и официр војске Краљевине Југославије, није се свиђао политици КПЈ, одлука Партије је била да га треба "уклонити". Он се прикључио четницима. У току II свјетског рата успио је да се обрете у Чикагу. У Чикагу је живио све до смрти 1981. године. Био је ожењен са Зорком, поштанским чиновником са којом није имао порода.

РАДОМИР (Миливојев) рођен је у Речинама 1910. године. Завршио је учитељску школу и припадао најугледнијим просвјетним радницима. Службовао је у многим мјестима Црне Горе и Србије. Капитулација Краљевине Југославије затекла га је у Колашину. И на њега су комунисти сумњичаво гледали, па је и он био оприједијељен за четнички покрет. Заробљен је 1945. године у Словенији и тамо убијен. Био је ожењен са Надом Маркуш са Цетиња, али није су имали дјеце. Миливоје (Стеванов) имао је и ћер Милицу, рођену у Речинама. Била је удата за Милована Влаховића у Колашину. Имала је сина и ћер.

ВУКОСАВ (Стеванов) рођен је у Речинама 1865. године. Учествовао је у турском, балканским и I свјетском рату. Бавио се земљорадњом и био врло угледан домаћин. Био је ожењен са Станушом Вуксановић из Требаљева. Имали су сина и кћер.

НОВАК (Вукосављев - Гиров) рођен је у Речинама 1886. године. Био је изузетно добар војник и официр. Погинуо је као капетан црногорске војске у I свјетском рату 1915. године у Албанији. Није оставио потомство.

ТОДОР (Стеванов) рођен је у Речинама 1869. године. Учесник је свих бојева и ратова који су се дешавали у његово доба. У првом свјетском рату био је на Мојковцу гдје је и рањен и тим ранама подлегао 1916. године. За показану храброст и јунаштво добио је бројна признања и одликовања.

Био је ожењен са Медуном Живковић из Речина, и са њом имао два сина и пет кћери.

БЛАЖО (Тодоров) рођен је 1892. године у Речинама. Био је врло лијеп и угледан момак. Умро је у 24-тој години живота 1916. године. Није био жењен.

ДМИТАР (Тодоров) рођен је 1914. године у Речинама. Бавио се земљорадњом. Био је ожењен са Росом Илић из Јасенове. Имали су петоро дјеце.

МИЛЕТА (Дмитров) рођен је 1942. године у Речинама. Завршио је ПТТ школу. Ожењен је са Војиславком Перовић из Бјелопавлића, рођеном 1939. године. Имају два сина:

РАДОВАН (Милетин) рођен је 1967. године, електро техничар.

БЛАЖО (Милетин) рођен је 1968. године, машински техничар.

ПАВЛЕ (Милисављев) био је и војна и цивилна личност какву не даје свако сто година. Поред физичког изгледа и љепоте каква се ријетко могла срести, њега су красиле и друге особине какве су се ријетко могле видјети код човјека. Рођен је у Речинама међу шест брата, међу којима се није знало који је од којег љепши, бољи и виђенији. Сви велики јунаци и официри. Павле је био, као и отац му Милисав прави горостас и по расту и по статусу, за којег је књаз Никола говорио да је то најљепши његов офвдир.

Од малих ногу наслуђивао је да у њему расте и људска и војничка личност. Чим се опасао свијетлим оружјем почео се истицати својом храброшћу и неустрашивошћу. Такво његово израстање у неустрашиву личност и мудрост, брзо га је избацило на површину и помијешало међу угледнијим и паметнијим црногорцима.

Као такав постављен је за првог обласног управитеља Колашина. Био је командант пољског батаљона. Изабран је у прву Уставну скупштину Црне Горе из Колашина. Као врстан стратег и

неустрашив јунак унапријеђен је у чин бригадира 1913. године. Године 1914. краљ Никола га је поставио за команданта Ловћенске бригаде. Са положаја команданта Ловћенске бригаде 1915. године, Павле је постављен за команданта II дивизије у Источном одреду црногорске војске у I свјетском рату, да би, 1916. године, када је сердар Јанко Вукотић напустио командно мјесто у Источном одреду, због одласка на нову дужност, бригадир Павле постављен за његовог замјеника на сектору Дрине.

У многим биткама бригадир Павле је више пута рањаван.

Бригадир Павле и његово јунаштво и слава опјевана је у многим народним пјесмама, а јуначке прси су му биле искићене бројним одликовањима, које су добијали само јунаци и витезови Павловог кова.

Павле је умро 1920. године и сахрањен уз највише почести као бригадир црногорске војске и пуковник војске краљевине Југославије.

Павле се два пута женио. Прва жена му је била од Томовића са Цетиња (тетка Буда Томовића). Са њом се оженио по савјету књаза Николе Петровића, и са њом је имао једно дијете.

Друга жена Павлова звала се Јелена ћерка војводе Мирка Мартиновића, ујака краља Николе. Са њом је имао сина Александра који живи у Паризу и врло често посјети Црну Гору и рођаке у Језерцима.

ДЕСАНКА (Павлова) рођена је у Колашину. Завршила је правни факултет. Живјела је у Паризу и била удата за Добра Николића, правника из Београда и са њим има сина Душка који живи у Београду. Није ожењен.

СТЕВАН - МОМО (Дмитров) рођен је 1946. године у Речинама. Завршио је вишу управну школу. Ожењен је са Споменком Магазин из Коњица, рођеном 1963. године. Завршила средњу ек. школу. Са њом има троје дјеце. Тодор (Стеванов-Момов) рођен је 1995. године у Подгорици.

НИКОЛИНА (Стеванова) рођена је 1991. године у Подгорици.

НЕВЕНКА (Стеванова) рођена је 1993. године у Подгорици.

ДОБРИВОЈЕ (Дмитров) рођен је 1948. године у Речинама, завршио индустријску школу. Два пута се женио. Са Бебом Сошић, из Раките, рођеном 1949. године има: синове

ДАРКА, рођеног 1972. године у Подгорици,

ДЕЈАНА, рођеног 1974. године у Подгорици,

ДМИТРА, рођеног 1978. године у Подгорици,

ДИЈАНА (ћерка), рођена 1977. године у Подгорици.

Са другом женом - Славицом Ћетковић из Пипера, рођеном 1953. године, има

ВЛАДАНА, рођеног 1986. године у Подгорици,

ДАНКУ, рођену 1984. године у Подгорици,

НЕЛУ, рођену 1986. године у Подгорици.

МИЛОСАВА (Дмитрова) рођена је 1952. године у Речинама.

Удата је за Вукмана Машковића из Мораче. Има сина и кћер.

ТОДОР (Стеванов) је имао и пет кћери, и то:

ЗОРКУ, рођену 1910. године у Речинама. Није удавана.

ЉУБИЦА, рођена 1912. године у Речинама,

СТАНОЈКА, рођена 1916. године у Речинама. Умрла 1936. год.

МАЊА, рођена 1908. године у Речинама. Удата за Андрију

Кљајића у Рашку. Има сина и три кћери.

ИКОНИЈА, рођена 1906. године у Речинама. Удата за Илију Ашанина у Томашеву. Има четири сина и три кћери.

НЕНАД је рођен у Прекобрђу (Селишта). Био је учесник ослобођења Поља 1886. године, као и у турском, балканским и I свјетском рату. Говорило се да је био изузетно храбар и неустрашив ратник. За ратне заслуге добио је више одликовања међу којима и Медаљу за храброст. Уз то, био је добар домаћин и веома гостоприман. Био је ожењен са Цмиљаном Вујисић из Прекобрђа. Са њом је имао синове:

СТЕВАНА (Ненадова), рођеног 1895. године. Стеван је 1919. године одселио у Америку, на зараду. Био је ожењен Американком и са њом имао једнога сина и о њему се ништа не зна. Стеван је погинуо као КАУБОЈ 1937. године. У Америци је и сахрањен.

ЛАЗО (Ненадов) рођен је 1900. године у Прекобрђу. Погинуо је од Шваба, 1918. године на кућном прагу. Није био ожењен.

НЕНАД је имао и пет кћери, и то:

ИЛИНКУ, удату за Новицу Меденцу у Речинама. Имала је два сина, и то Вељка и Данила.

СТАНА, удата за Вукосава Бошковића у Морачи. Имала је два сина и кћер.

ВЕРУША, удата за Вуксана Перовића у Морачи. Имала сина Лакића.

ИВА, није удавата, није оставила порода.

МАРА, није удавата, није оставила порода.

"Бје је врело и каиаћ е"...

ЈЕЛИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН, ЈОВАН

БОГИЋ

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МАРКО и ПЕРО

(од Вујсе)

РАДОСАВ, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА

(од Рада)

РАДОЈИЦА

(од Радојице)

МАРКО

(од Марка)

ЈОВАН

(од Јована)

САВИЋ, ШУЊО и МАШО

Од Маша су:

МИХАИЛО, БОКО, МАРКО, ПЕРИША, ТАЛЕ, ДИМИТРИЈЕ,
ДМИТАР, БАШО, МИХАИЛО, РАДОСАВ, ДРАГИЋ...

или:

ДРАГИЋ-МИХАИЛО-ДИМИТРИЈЕ-ДМИТАР-ПЕРИША-
МАШО-ЈОВАН-МАРКО-РАДОЈИЦА-РАДЕ-ВУЈСА-
ДОБРИЈА-БОГИЋ...

По коме се овај огранак назвао Јелић и није најпоузданије говори се да је по Јели, мајци Машовој. Зна се да су са Мишњићима и Шуњовићима исти. Посебно се нијесу ни истицали, но увијек и у свему са Мишњићима, па их братственици посебно нијесу ни запажали.

Као што се види, овај огранак најспорије се и орођавао гако, да у седам "кољена" има око петнаестак глава. Само се лоза одржава.

ЈЕЛИЋИ

ПЕРИША (Мијаилов) рођен је 1840. године у Речинама. Био је велики јунак и стално пратио Милисава Мишнина у многим сукобима са Турцима. За своју храброст добио је многа одликовања од књаза Николе. Имао је сина Мирка рођеног 1881. године. Мирко је млад пошао на зараду у Америку. Из Америке је дошао, као добровољац, са двадесетак братственика (Вујисића) и учествовао у борби при заузимању Скадра. Учествовао је и у I свјетском рату, те и у Мојковачкој битци. Испољавао је изузетну храброст као и преци му. Након капитулације Црне Горе 1916. године, покушао је да се врати у Америку, али је умро негдје у путу. Није оставио потомство.

ДИМИТРИЈЕ (Перишин) је рођен 1900. године у Речинама. Погинуо је 1942. године, као партизан, у Барама Краљским од четника. Био је ожењен са Мирославом Булатовић. Имао је три сина: Миладина и Радосава који су умрли као дјеца и Баша, рођеног 1921. године у Речинама. Био је матурант. Умро је 1939. године.

ДМИТАР (Перишин) рођен је 1871. године у Речинама. Умро је у дубокој старости, у 98-мој години, 1969. године. Пратила га је судбина његових предака и рођака. Стално из боја у бој, из рата у рат, тако да је одбројао све сукобе са Турцима до 1912. године на Пржиштима, освајање Скадра, мојковачке битке. У свим биткама показивао је изузетну храброст и јунаштво, и увијек био међу првим братственицима. За своје ратне заслуге добио је бројна признања и одликовања, која му је додијелио књаз и краљ Никола Петровић, а међу њима и Медаљу за храброст. Био је ожењен са Миленом Вујисић и имао једнога сина:

МИХАИЛО (Дмитров) рођен је у Речинама 1925. године. Пензионер је. Био је ожењен са Јелком Лашић из Мојковца и са њом имао двије кћери, и то:

РОСАНДА, рођена 1961. године. Угоститељски радник. Удата за Радомира Бошковића, дипл. економисту. Имају два сина, и

СЛАВИЦА, рођена 1958. године. Удата за Радована Томића, има једног сина и двије кћери.

ДРАГИЋ (Михаилов) рођен 1965. године. Машински техничар, неожењен.

*"Овце не јаве за ушчем
но за чактаром".*

ДРАГОВИЋИ

МРЊА

ГОЈКО-ЈАНКО-ИВАН-ЈОВАН

БОГИЋ

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МИРКО и ПЕРО

(од Вујце)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА

(од Илије)

МИЈАТ и ПЕКАН

(од Мијата)

ВЕЉО

(од Веља)

ДРАГО

(а од Драга)

ВУЧЕТА, РАДОШ, РАДОЊА, СПАСОЈЕ и ВЕЛИША,
 МИЛОШ, БОЖО, РАДЕ, МИЈАТ, ТОМАШ, ЋИРО, ИЛИЈА,
 ВАСО, МИЋУН, МИЛАДИН, РАДОЊА, МИЈАИЛО, МИЛЕ,
 МИЛИНКО, МИЛИЋ, МИКО, ИЛИЈА, МИЛИЋ, МИОДРАГ,
 ДУШАН, САША, ВЕЉО, МИРАШ, МИЛОВАН, ТРИПКО,
 ДРАГИША, БОРИША, ВОЈИН, РАДОШ, ТОМО, СЛОБОДАН,
 ВЕСЕЛИН, ВОЈИН, ЖЕЉКО, МИЛОМИР,
 СВЕТОМИР, РАТКО, ГОРАН, МИОДРАГ, МИЛАН,
 ВАСИЛИЈЕ, ЗОРАН, ЗОРАН, РАДОМИР, РАДЕ, МИЛОШ,
 ВЛАДО, МАРКО, ВОЈИСЛАВ, МИЛАН, МИРКО,
 ДРАГУТИН, ЛАБУД...

или:

ЗОРАН-ВАСИЛИЈЕ-МИЛАН-ДРАГИША-МИЈАТ-РАДОШ-
 ДРАГО-ВЕЉО-МИЈАТ-ИЛИЈА-ВУКСАН-ВУЈСА-
 ДОБРИЈА-БОГИЋ

Од Драга по коме се овај огранак и назива Драговић и у седам пасова, ородило се око 75 мушких глава (по мушкој линији), док десетак њих није оставило потомство.

ДРАГОВИЋИ

Као што је познато Вујиса је имао пет синова. Временом су од његових синова формирани огранци-потрбушчићи и у братству Вујисића. Од Илије Вујисића су ДРАГОВИЋИ и МУШИКИЋИ. Илија је имао четири сина: Мијата, Веља, Марка и Пекана. Мијат је имао сина Драга који је био врло угледан братственик, по коме су се његови потомци назвали Драговићи.

Друга два сина Илијина - Вељо и Марко, умрли су млади и нијесу оставили потомство.

Драго је имао пет синова: Вучету, Радоша, Радоњу, Спасоја и Велишу. Сви Драгови синови су се ородили и оставили потомство. Од Радоша је Мијат.

ВОЈИН МИЈАТОВ,
капетан ЈНА

МИЈАТ је рођен 1877. године у Прекобрђу. Учесник је у турском, балканским и I свјетском рату. Рањен је на Мојковцу 1916. године. Умро је 1962. године. Био је ожењен са Стаком Ракочевић из Прекобрђа и са њом имао три сина и три кћери.

ВОЈИН (Мијатов) рођен је 1914. године у Прекобрђу. Бавио се земљорадњом. Учесник је НОБ-а и био борац V црногорске пролетерске бригаде. Рат је завршио као капетан. За ратне заслуге одликован је Медаљом за храброст, Орденом за храброст и Оредном за народ III реда. Умро је 1996. године. Био је ожењен са Иконијом Мило-

шевић из Лијеве Ријеке, рођеном 1917. године и са њом имао четири сина и кћер.

РАДОШ (Војинов) рођен је 1943. године у Прекобрђу. Земљорадник. Пошао на зараду у Аустралију 1971. године. Ожењен са Олгом Вукчевић из Цетиња, рођеном 1949. године. Немају дјеце.

ТОМАШ (Војинов) рођен је 1947. године у Прекобрђу. Завршио техничку хемијску школу. Није ожењен.

СЛОБОДАН (Војинов) рођен је 1949. године у Прекобрђу. Радник жељезнице. Ожењен са Милевом Станишић из Бијелог Поља. Рођена 1952. године. Имају сина Жељка, рођеног 1987. године у Подгорици, ћак и ћерку Марину, рођену 1985. године у Подгорици, ћак.

ВЕСЕЛИН (Војинов) рођен је 1956. године у Прекобрђу. Завршио је грађевинску техничку школу. Власник је приватног предузећа "ПИЛОТИ" у Подгорици.

Има сина Војина, рођеног 1982. године у Подгорици. Ученик.

ДАНИЦА (Војинова) рођена је 1953. године у Прекобрђу. Удата за Јаноша Томаничког у Војводини. Има три сина.

БОРИША (Мијатов) рођен је 1912. године у Прекобрђу, земљорадник и самоуки занатлија-зидар. Био је ожењен са Савицом Павићевић из Бјелопавлића, рођеном 1914. године а умрла 1989. године. Са њом је имао два сина и пет кћери.

МИОМИР (Боришин) рођен је 1941. године у Прекобрђу. Завршио средњу ПТТ школу. Радио у Дирекцији пошта Црне Горе и у Дирекцији поште у Зеници. Ожењен је са Славком Брајовић из Бјелопавлића, рођеном 1949. године. Имају троје дјеце:

РАТКО(Миомиров) рођен 1968. године у Подгорици. Завршио хемијско-техничку школу.

ГОРАН (Миомиров) рођен је 1971. године у Подгорици, радник Поште. Ожењен са Марином Бошковић из Бијелог Поља, рођеном 1975. године. Имају кћер Александру, рођену 1996. године у Подгорици.

СВЕТОМИР (Боришин) рођен је 1947. године у Прекобрђу. Завршио вишу економску школу. Био финансијски директор у Трговинском предузећу "Високо" у Високом. Ожењен са Томиславом Вукићевић из Високог, рођеном 1947. године. Завршила правни факултет. Имају ћерку Дијану, рођену 1988. године у Сарајеву. Светомир је погинуо 1992. године у посљедњем рату. Завршио је ШРО и имао чин капетана ЈНА.

ЈЕЛА (Боришина) рођена је 1937. године у Прекобрђу. Удата за Радуну Вујисића у Прекобрђу. Има сина и три кћери.

МИЛИЈАНА (Боришина) рођена је 1939. године у Прекобрђу. Удата за Милутину Вујисића у Прекобрђу. Имају седморо дјеце.

МАРИЈА (Боришина) рођена 1949. године у Прекобрђу. Удата за Миленка Радосављевића из Куча. Имају сина и три кћери.

КСЕНИЈА (Боришина) рођена је 1951. године у Прекобрђу. Удата за Заријом Зајовић из Никшића. Имају два сина и једну кћер.

МАРТА (Боришина) рођена је 1953. године у Прекобрђу. Удата за Доброслава Ђурића из Сарајева. Имају сина и кћер.

ДРАГИПА (Мијатов) рођен је 1907. године у Косу. Био је земљорадник. Ожењен је са Милосавом Бабић из Бјелопавлића, рођеним 1913. године. Имали су два сина и седам кћери. Драгиша је умро 1972. године а Милосава 1969. године.

МИЛАН (Драгишин) рођен 1945. године у Прекобрђу. Завршио је правни факултет. Власник је занатске услужне радње која се бави грађевинском дјелатношћу на адаптацији и ревитализацији манастирских и црквених објеката. Милан је добар вјерник православне цркве. Био је предсједник Црквене општине Подгорица, члан Епархијског савјета Црногорско-приморске епископије и Екуменског Сабора европских цркава са сједиштем у Регензбургу, једини из Црне Горе.

Ожењен је са Равијојлом Павићевић из Бјелопавлића, рођеном 1942. године. Имају синове:

ВАСИЛИЈА, рођеног 1967. године у Подгорици, радник. Ожењен је са Лидијом Булатовић из Подгорице, рођеном 1970. године. Имају сина Зорана, рођеног 1997. године у Подгорици и кћер Драгану рођену 1995. године у Подгорици.

ЗОРАН (Миланов) рођен је 1968. године у Подгорици. Ожењен са Невеном Нововић из Подгорице, рођеном 1974. године. Имају кћери: Милену, рођену 1994. године и Маријану, рођену 1995. године у Подгорици.

БОЈАНА (Драгишина) рођена је 1935. године у Прекобрђу. Удата за Петра Џацевића из Подгорице. Имају сина и кћер.

ДРАГИЦА (Драгишина) рођена је 1939. године у Прекобрђу. Удата за Тућ и Зефа из Подгорице. Имају три сина и четири кћери.

РУЖА (Драгишина) рођена је 1937. године у Прекобрђу. Удата за Ратка Јовановића у Подгорици. Има три сина и двије кћери.

СТОЈАНКА (Драгишина) рођена 1949. године у Прекобрђу. Удата за Милојицу Булатовића у Косу. Имају два сина и једну кћер.

РАДМИЛА (Драгишина) рођена 1941. године у Косу. Удата за Момчила Савића из Ораховца. Има два сина и једну кћер.

СТАНКА (Драгишина) рођена је 1951. године у Улици. Удата за Владимира Кркељића из Лутова. Имају сина и двије кћери.

МИЛКА (Драгишина) рођена је 1954. године у Улици. Удата за Драгомана Шишовића из Горње Мораче. Имају два сина и двије кћери.

НАДА (Миланова) рођена је 1964. године у Подгорици. Удата за Зорана Стојадиновића у Србији. Има три сина.

НЕВЕНКА (Миланова) рођена је 1965. године у Подгорици. Удата за Дока Цацевића. Има два сина и једну кћер.

МИЛОСАВА (Миланова) рођена је 1980. године у Подгорици. Удата и има једног сина.

МИЈАТ (Радошев) имао је двије кћери: Василију, рођ. 1911. године у Косу. Удату за Миликом Ракочевићем из Прекобрђа. Има пет синова и једну кћер.

БОЈАНА (Мијатова) рођена је 1910. године у Косу. Погинула тј. сагорела у кући и коју су Швабе запалиле 1916. године у Косу, због комита.

ВУЧЕТА Драгов био је добар братственик и уважени Прекобрђанин. Истицао се међу братственицима као храбар ратник. Учествовао је у свим бојевима са Турцима: при ослобођењу Колашина, на Полимљу, у неколико бојева на Морачи, у ратовима од 1875. до 1878. године. Био је са четом Вујисића све до турског и балканских ратова и свугдје био узор млађима.

Имао је синове: Милоша, Божа и Рада који су били врло угледни братственици, храбри ратници и добри домаћини.

РАДЕ (Вучетин) рођен је 1863. године у Прекобрђу. Учествовао је при ослобођењу Поља 1886. године, као и у турском, балканским и I свјетском рату и мојковачкој бици. Био је четни трубач на Мојковцу. Раде је био ожењен са Мијојком Вујисић из Прекобрђа и са њом имао деветоро дјеце-два сина и седам кћери.

ВУКОТА (Радев) рођен је 1921. године у Прекобрђу. Умро је 1927. године.

ВУЧЕТА (Радев) рођен је 1926. године у Прекобрђу. Учесник је НОБ-е од 1943. године и био борац V црногорске пролетерске бригаде. Рањен је у Равној Ријеци 1944. године. Послије рата био је врло активан друштвено-политички радник у општини Доња Морача и колашинској. Био је делегат и одборник у више сазива као и у ОКСК и ССРН и Савеза бораца НОР-а. За ратне и поратне заслуге добитник је Ордена за храброст, Медаље за храброст, Орде на за народ III реда, Медаље рада и др. Ратни је војни инвалид.

ВУЧЕТА (Радев) ожењен је са Маром Поповић из Прекобрђа рођеном 1926. године. Мара је умрла 1997. године. Са њом има сина и кћер.

РАДОМИР (Вучетин) рођен је 1950. године у Прекобрђу. Завршио је хемијску техничку школу и школу резервних официра и има чин капетана ВЈ. Учесник је рата 1991-92. године, у Херцеговини и рањен код Сланог. Као официр је припадао способнијем командном кадру. Запажен је као врло храбар и умјешан официр. Добио је Орден за војничке врлине.

Ожењен је са Соњом Дабетић из Опасаонвде, рођеном 1954. године и са њом има троје дјеце:

РАДЕ (Радомиров) рођен је 1980. године у Подгорици. Ученик је четвртог разреда гимназије.

МИЛОШ (Радомиров) рођен је 1984. године у Подгорици. Ученик је основне школе.

МАРИЈА (Радомирова) рођена је 1977. године у Подгорици. Студент је економије.

ДРАГИЦА (Вучетина) рођена је 1949. године у Прекобрђу. Удата је за Брана Јовановића у Лутову и има два сина.

БОЖО (Вучетин) био је угледан братственик и посједовао све врлине својих предака. Био је добар домаћин, гостоприман и међу угледнијим братственицима и ратницима своје генерације. Учесник је у турском, балканским и I свјетском рату. Божо је рођен 1872. године у Прекобрђу, а умро 1942. године. Био је ожењен са Бориком Рашовић и са њом имао сина Мирка.

МИРКО је рођен 1905. године у Прекобрђу. Умро је 1958. године. Био је ожењен са Милосавом Шћепановић из Прекобрђа, рођеном 1901. године а умрла 1984. године. Са њом је имао четворо дјеце и то: Драга, Драгутина, Зорку и Даницу.

ДРАГО се утопио у Сјеверници као дијете, од десет година.

ДАНИЦА је, такође умрла као дјевојчица од 14 година.

ДРАГУТИН (Мирков) је рођен 1926. године у Прекобрђу. Био је један од најљепших и најумнијих младића из братства Вујисића, његове генерације. Био је узоран и ђак и студент, а касније као високо образован човјек, професор и педагог, један од најљубазнијих братственика и најпопуларнијих личности не само из братства Вујисића већ из племена морачкога. Драгутин је завршио два факултета (правни и филозофски). Био је професор на Вишој социјалној школи и Економском факултету у Сарајеву. Биран је за помоћника министра Здравља и социјалне политике у Републици Босни и Херцеговини. Обављао је и низ других високих функција у Босни и Херцеговини, као и на вишим школама и факултетима у Сарајеву. Драгутин је умро 1994. године у Подгорици.

Био је ожењен са Зорицом Перовић из Речина. Завршила медицински факултет. Једна од угледнијих љекара-специјалиста у Сарајеву. Имали су сина Лабуда и кћер Даницу.

ЛАБУД (Драгутинов) рођен је 1962. године у Сарајеву, завршио је економски факултет, магистар је економије.

ДАНИЦА (Драгутинова) рођена је 1960. године у Сарајеву. Завршила је медицински факултет. Удата је и има ћерку.

МИЛИЋ је рођен у Прекобрђу. Имао је два сина и то: Мика и Илију. Мико се није женио и није оставио порода.

ИЛИЈА је рођен у Прекобрђу. Имао је сина и три кћери.

МИРУНА је удата за Марковића. Има дјecu.

СМИЉАНА је удата за Свечана Брауновића. Има дјecu.

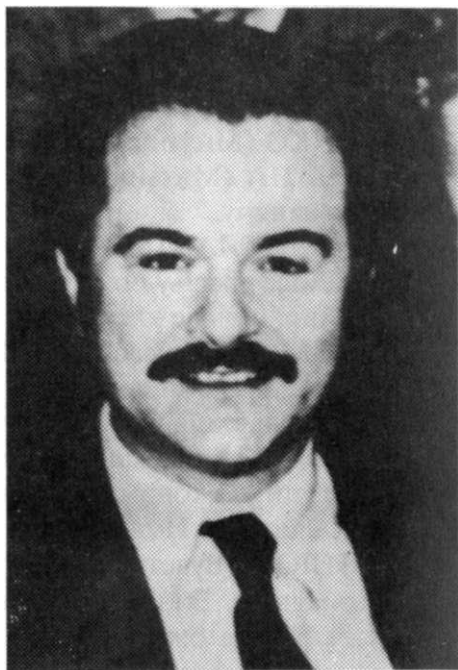
ЦВЕТА се није удавала.

МИХАИЛО (Илин) рођен је 1910. године. Био је врло племенит и уважен братственик. Радио је у дрвопрерђивачкој индустрији и био врло добар радник. За свој рад добио је и Орден заслуга за народ са којим га је одликовало Предсједништво СФРЈ. Био је ожењен и имао четири сина и три кћери.

МИЛИЋ (Михаилов) рођен је 1940. године у Пјешчаници. По струци је геометар. Живи у Бачкој Тополи. Ожењен је са Наташом из Задра. Имају синове: Драгана, рођеног 1979. године, студент.

АЛЕКСАНДАР, рођен 1967. године. Завршио медицински факултет. Живи и ради у Бачкој Тополи. Ожењен је и има ћерку Луну.

МИОДРАГ (Зеко) Михаилов, је по занимању возач. Био је врло цијењен у радној организацији у којој је радио, истицан је за примјер међу колегама, похваљиван и награђиван. Сада је пензионер. Рођен је 1942. године у Пјешчаници. Ожењен је са Зорком Ацић рођеном 1939. године. Имају сина и кћер.

ДРАГУТИН МИРКОВ
професор факултета

ДУШКО (Миодрагов) рођен је 1966. године у Пјешчаници. Завршио је машинско-техничку школу. Ради у Колашину. Ожењен је са Јовановић. Имају сина Марка, рођеног 1996. године и ћерку Сању, рођену 1992. године.

РАНКО (Михаилов) рођен је 1947. године. Умро као дијете.

ДИЈАНА (Михаилова) рођена 1970. године. Удата за Анђе-лића у Колашину.

ВЛАДИСЛАВ (Михаилов) рођен је 1949. године у Пјешчаници. Завршио је средњу школу. Живи и ради у Новом Саду. Ожењен је и има сина и двије кћери.

РАНКО (Владисављев) рођен је 1976. године у Новом Саду. По струци је дипломирани инжењер.

Владислав има двије ћерке: Драгицу и Лелу. Оне су ћаци.

РАДМИЛА (Михаилова) рођена је 1947. године у Пјешчаници. По струци је економиста. Удата је за Бата Томовића, стоматолога из Колашина. Има троје дјеце.

МИЛОШ (Вучетин) рођен је у Прекобрђу 1886. године. Бавио се земљорадњом. Био је учесник у турском, балканским и I свјетском рату. Био је ожењен са Станом Буцован из Грбља и са њом имао синове: Влада, Војислава и Марка, и кћери Ружу и Славку.

Владо и Војислав нијесу оставили потомство. Милош је умро 1952. године.

МАРКО (Милошев) рођен је 1932. године у Прекобрђу. Радио је код ЈНА у Кумбору, гдје је и пензионисан. Био је ожењен са Нинфом Павловић рођеном 1934. године у Бијелој и са њом имао сина Милоша, рођеног 1965. године у Херцег Новом. Завршио трговинску школу. Ожењен је са Наташом Булајић и са њом има сина Марка рођеног 1990. године у Херцег Новом.

СТАНКА (Маркова) рођена је 1956. године у Херцег Новом. Завршила је медицинску школу. Удата је за Миша Влаховића у Игалу. Живи и ради у Швајцарској.

АНИЦА (Маркова) рођена је 1960. године у Херцег Новом. Удата је за Миша Матијашевића у Игалу.

МИЛОШ (Вучетин) имао је кћери: Ружу удату у Београд за Кавајом и Славку. Живи у Баошић има. Није удавата.

*"Прешоцу бог иомаже,
али ако ради"...*

МУШИКИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО-ЈАНКО-ИВАН-ЈОВАН

Б О Г И Ћ

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МИРКО и ПЕРО

(од Вујсе)

ИЛИЈА, ПАЈО, РАДЕ и ЛАКЕТА

(од Илије)

МИЈАТ и ПЕКАН

(од Пекана)

СПАО-БЕШО

(од Спаа)

МУШИКА

(од Мушике)

ПЕТАР, НИКОЛА и ДМИТАР

(од Николе)

ЛОКСИМ, РАДОЈИЦА и ВУЧИЋ

ВЛАДИМИР, ЛУКА, МУШИКА, СПАСОЈЕ, РАДЕ, ДРАГАН,
 ВАСИЛИЈЕ, НИКОЛА, ВОЈИН, ВЕЛИМИР, МОМЧИЛО,
 МИЛОШ, ВОЈИН, МИОДРАГ, ПЕТАР, МИЛОСАВ,
 МИЛИСАВ, БРАНКО, ВЛАДИМИР, НЕБОЈША, ЂОРЂИЈЕ,
 МАРКО, МИЛОРАД, ПЕТАР, ИВАН, ВАСИЛИЈЕ....

или:

ЂОРЂИЈЕ-ВЛАДИМИР-БРАНКО-МИЛОСАВ-ЛОКСИМ-
 НИКОЛА-МУШИКА-СПАО-ПЕКАН-ИЛИЈА-ВУКСАН-
 ВУЈСА-ДОБРИЈА-БОГИЋ

Од Мушике, по коме овај огранак и носи назив Мушикићи у СЕДАМ пасова ородило је око 45 мушких глава (по мушкој линији), док њих неколицина нијесу оставили потомство.

МУШИКИЋИ

Најмлађи син Вујисе Добријина звао се Вуксан. Његово потомство није бројно као потомство његове браће Марка, Паја и Лакете. Он је имао само Илију, а Илија је имао Мијата и Пекана. Дакле, Вуксаново потомство развијало се у двије сродствене гране које су најпознатије под именом Мушикићи и Драговићи.

ПЕКАН Илин био је велики јунак и добар домаћин, па је као такав и уз гусле опјеван. Пекан и његова кула се помињу у пјесми "бијелу Пеканову кулу" на Подима. У тој опјеваној кули погинуло је дванаест колашинских ага који су били дошли да купе харач од Прекобрђана. Умјесто харача бегови су били погубљени. И колико се зна, по предању, то им је био и посљедњи покушај да купе харач у Прекобрђу. Није познато када се овај догађај одиграо, али се претпоставља да је то било негдје око 1780. године.

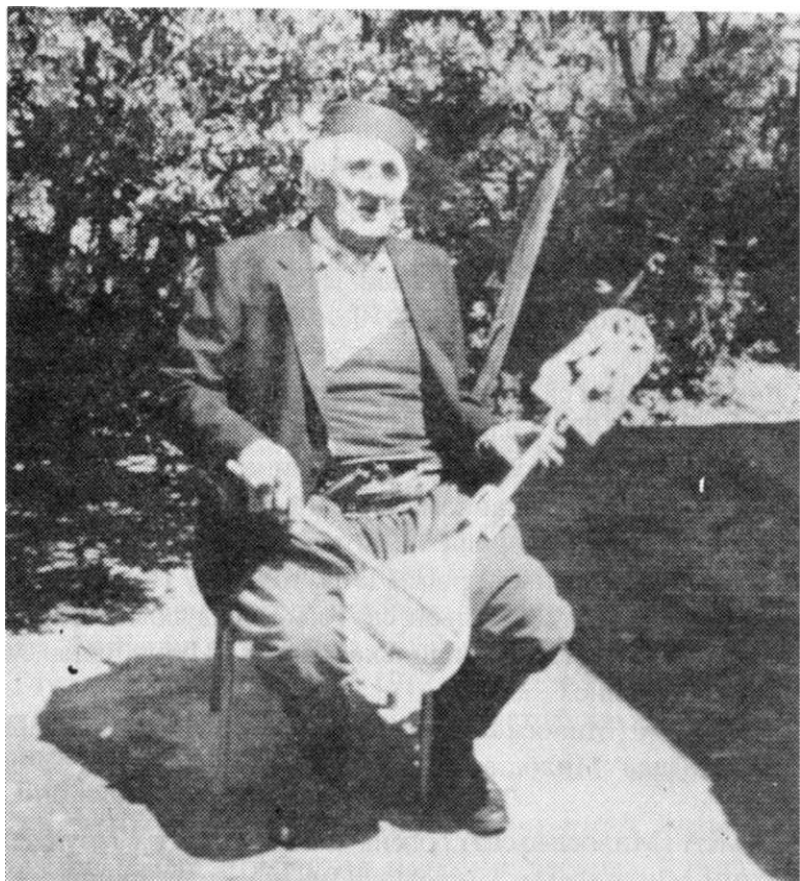
Но, Илијино потомство није сеу Огранку назвало ни по њему, ни по сину му Пекану, већ по Пекановом угуку Мушики од њега Мушикићи који је био врло угледан братственик и храбар ратник. Мушика је имао синове: Петра, Николу и Дмитра. Никола је имао: Јоксима, Радојицу и Вучића.

ЈОКСИМ је рођен у Прекобрђу - Подима 1855. године, а умро 1918. године. Био је водни официр. Учествовао је у рату 1875-1878. године, као и у више бојева на Морачи. Учесник је у турском, балканским и I свјетском рату. Јоксим је дуго година био на раду у Америци, заједно са синовима Милисавом и Митром и са њима заједно дошао, као добровољац у балканском рату. Имао је више одликовања. Био је ожењен са Дуњом Меденицом из Таре и са њом имао три сина: Митра, Милисаву и Петра.

МИТАР је рођен 1886. године у Прекобрђу. Био је у Америци из које је дошао као добровољац. Био је водник митраљеске чете и на Викри је рањен и ранама подлегао 1915. године. Није био жењен.

ПЕТАР (Јоксимов) рођен је 1891. г, у Прекобрђу. Учествовао је у I свјетском рату. Погинуо је у Албанији 1944. године. Био је ожењен са Љубицом Милошевић из Таре. Имао је кћер Миљу која је била удата за Милана Дрљевића у Томашеву. Миља је имала кћери: Љиљу и Ранку. Она је погинула од четника 1943. године у Томашеву.

МИЛОСАВ је рођен 1888. године у Прекобрђу. Умро је у 102. години. Два пута је ишао на зараду у Америку и оба пута се враћао, као добровољац ради учешћа у ратовима које је водила црногорска војска и то 1912. и 1915. године, тако да је био учесник у турском, балканским и I свјетском рату. За ратне заслуге имао је бројна одликовања. Био је ожењен са Микном Вујисић из Прекобрђа рођеном 1903. године и са њом имао два сина и четири кћери.

МИЛОСАВ ЈОКСИМОВ,

два пута долазио као добровољац из Америке, да се бори са Црногорцима против Турака и Швабе. Умро у 102-иој години.

МИЛИСАВ (Милосављев) рођен је 1922. године на Јабуци. Завршио је саобраћајну школу, али је радио као возач-професионалац и као управник предузећа "Тара" - погон на Цетињу и у Подгорици. Учесник је НОР-а од 1943. године. Ожењен је са Росом Даниловић из Ђуђевине, рођ. 1936. године. Имају три сина: Милорада, рођеног 1954. године у Колашину. Економски техничар. **Петар** (Милосављев) рођен 1968. године на Цетињу, занатлија. Ожењен са Сањом Сошић из Раките. Имају синове: Николу, рођеног 1992. године у Подгорици и Милоша, рођеног 1994. год. у Подгорици. Иван, рођен 1969. год. у Подгорици, занатлија. Василија, рођен 1973. године у Подгоровци.

БРАНКО (Милосављев) рођен је 1929. године на Јабуци. Завршио је два факултета: шумарски и економски. Био је управник пилање на Матешеву, затим технички, па генерални директор Комбината индустрије дрвета "Вукман Крушић" у Мојковцу. Затим, био је руководиоц пословног удружења шумарства и дрвне индустрије у Привредној комори Црне Горе, шеф секретара за дрвну индустрију Црне Горе, руководиоц Фонда федерације за привреду Црне Горе, самостални савјетник у Привредној комори Црне Горе. Одликован је Орденом рада са златним вијенцем од Предсједништва СФРЈ и Златном плакетом фонда Федерације, и др.

Био је ожењен са Маријом Тошковић са Пелева Бријега, матурантом, рођеном 1939. године, умрла 1986. године. Имају:

ВЛАДИМИРА, рођеног 1961. године у Мојковцу, средњошколац. Ожењен са Душанком Војводић из Острога. Имају сина Ђорђија, рођеног у Подгорици 1991. године.

НЕБОЈША (Бранков) рођен 1969. године у Подгорици. Завршио економску школу. Ожењен са Тањом Радуловић из Комана, рођеном 1969. године. Медицинска сестра. Имају сина Марка, рођеног 1997. године.

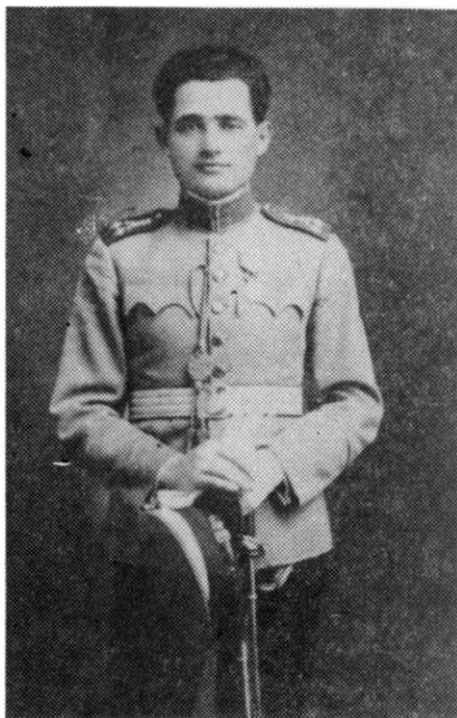
ДАНИЦА (Милосављева) рођена је 1924. године на Јабуци. Удата за Видака Милошевића на Увачу. Имају сина и четири кћери.

РУЖА (Милосављева) рођена 1926. године на Јабуци. Удата за Николом Мишњићем у Мојковцу. Има три сина и кћер.

СЛАВКА (Милосављева) рођена 1928. године на Јабуци. Удата за Дарка Гудовића, пуковника ЈНА. Има једног сина.

СЕНКА (Милосављева) рођена 1933. године на Јабуци. Удата за Крста Вујошевића у Подгорици. Имају сина и кћер.

МУШИКА (Вучића Николиног) рођен је 1905. године у Прекобрђу. Завршио је вишу војну академију у војсци Краљевине Југославије. II свјетски рат га је затекао у чину капетана I класе. Заробљен је од њемачке војске 1941. године и II свјетски рат провео у заробљеништву. По повратку из заробљеништва, поново је ступио у војне формације. Био је начелник војне академије у Љубљани. Пензионисан је у чину пуковника ЈНА. Умро је и није оставио потомство.

*МУШИКА ВУЧИЋЕВ,
завршио високу војну академију
у Краљевини Југославији и војсци
Краљевине Југославије имао чин
капетана I класе. У војсци ЈНА
био је у чину пуковника.*

РАДОЈИЦА (Николин) рођен је у Прекобрђу у врло угледној породици. Био је врло угледан братственик и храбар ратник. Као храбар и примјеран ратник и човјек био је командир вода у чети Вујисића (замјеник командира чете) и припадао чети Вујисића у српско-турском рату и погинуо 1912. године у Равној Ријеци у боју са Турцима. О његовој храбрости и неустрашивости говорило се као примјеру у чети којој је припадао.

Био је ожењен и имао сина Василија.

ВАСИЛИЈЕ је рођен у Прекобрђу око 1903. године. Био је врло бистар дјечак и један од најбољих ученика у његовој генерацији и у основној школи и у гимназији. Завршио је филозофски факултет у Београду. Као професор радио је у више школа на подручју Зетске бановине. Као врло успјешан радник у школству постављен је од Министарства просвјете Зетске бановине за Дирек-

*ВАСИЛИЈЕ РАДОЈИЧИН,
професор, погинуо од партизана
1945. године, као четнику
Словенији.*

тора грађанске школе у Жабљаку, на којој дужности га је и II свјетски рат затекао. У току II свјетског рата није се слагао са политиком КПЈ ни као високи интелектуалац ни као резервни официр војске Краљевине Југославије, па је био предвиђен за четнички покрет. Као четник је одступио и заробљен од партизанских јединица у Словенији 1945. године и стријељан.

Са Милком Кавелић из Жабљака имао је ћерку Ангелину, рођену 1939. године на Жабљаку. Ангелина је завршила Економски факултет, и сада, као пензионер живи у Пљевљима.

Милка је умрла 1944. године.

Од Василија није остало потомство по мушкој линији.

*"Свака пишица своје јашу,
а брат тежи своје брату"...*

ГВОЗДЕНОВИЋИ

М Р Њ А

ГОЈКО, ЈАНКО, ИВАН и ЈОВАН

Б О Г И Ћ

РАКОЧ и ДОБРИЈА

(од Добрије)

РАДОСАВ, ВУЧИЦА, ВУЈСА, МАРКО и ПЕРО

(од Вујсе)

ЛАКЕТА, ПАЈО, РАДЕ и ИЛИЈА

Од синова ВУЈИСИНИХ од којих се гранају његови потомци (огранци) на мања братства нијесмо могли сазнати од којег сина Вујисина потиче овај огранак који смо ми назвали ГВОЗДЕНОВИЋ. По свој прилици, најближи су огранку МИЋКОВИЋА, јер у насељу гдје данас живи један број Мићковића има и мјесто које се зове Гвозденев бријег, па можемо претпоставити, да се зове баш по овом Гвоздену који је предак наших братственика - ВУЈИСИЋА.

ГВОЗДЕН (Гвозденовић и)

ЈАНКО, ВУКОТА

НИКОЛА, ГАВРИЛО, МАРИЈАН

ТРИВУН, МИЛУН, СПИРО, МИЛАН

ГАВРИЛО, ГЛИГОРИЈЕ, МАТО, СИМОН, ЛУКА

МИЛОШ, ДУШАН, ЛУКА, СТОЈАН,

ИГЊАТ, ЈЕВТО, ДОБРОСАВ,

МИЛАН, ВУКОМИР, СТАНИМИР, БОГДАН, МОМИР,

КРСТИВОЈЕ, БРАНКО, НЕБОЈША, МОМЧИЛО,

БРАНИСЛАВ, СЛАВОМИР, ГОРАН, ДЕЈАН, ДАРКО,

АЛЕКСА, ЗОРАН, ДРАГАН, СРЂА, ИЛИЈА,

ВЛАДИМИР, ВЕЛИМИР

Овдје нијесмо сигурни да смо располагали са поузданим подацима, прво не о времену када су рођаци одселили у новопазарско подручје, као ни о гранању (орођавању) досељеника. Но, за сада надајмо се да је довољно и оволико, а да ће ово бити подстрек млађима да се позабаве истраживањима око свога поријекла и наталитета.

ГВОЗДЕНОВИЋИ

Познато је да су бројне породице из Црне Горе, а то ће рећи и из Мораче и Прекобрђа, међу којима и из нашег братства, крајем XVIII, током читавог XIX и почетком XX вијека, напуштале рођено огњиште и селиле се према истоку, тражећи "обећану" земљу на којој би, уз уложен труд могло да се обезбиједи пристојно парче хљеба. Та миграција, уз краће прекиде, у таласима, текла је преко Санџака, Пештерске висоравни, Златара и Златибора према Јужној Србији, Куршумлији, Тимочној Крајини. Многе породице су биле приморане, не због тражења "бољег љеба од погаче", већ из којекких разлога комшијских конфликта и сукоба и убистава, да напуштају рођено огњиште и да се селе бестрага, да се што више удаље и склоне, да затуре траг. У овом дугом времену сељења и миграције "прско је свијет по свијету", па је сада тешко похватати конце и повезати нити одсељених са завичајем и коријеном.

Тих, не знамо тачно којих година, од нашег "јата" одвојили су се и наши драги рођаци, који су се винули према "срећнијој" земљи и дошли на просторе сјеничке и новопазарске висоравни, пропиливши огањ и окућаривши се и просувши своје сјеме и по тим просторима. Радује нас што су наши драги "рођаци" задржали презиме, славу и обичаје. Што и послјије изгубљеног контакта са завичајем нијесу били обесхрабрани, но у мислима и жељама били окренути родној Морачи (Прекобрђу).

Ових дана, уз напор и жељу да "свака птица буде уз своје јато", успјели смо да освјежимо тај поодавни зарасли траг, да се 'дозовемо", да будемо оно што јесмо-браћа и рођаци, да знамо да "крв није вода".

Да се не би дешавали заборави и у будуће, да не бисмо кидали нити које нас повезују. Надам се да ћемо то постићи и овом књигом-родословом нашег братства. Истина, наши рођаци - Новопазарци се презивају ВУЈСИЋИ а не ВУЈИСИЋИ што ни мало не

мијења ствар нити доводи у питање да ли су они "наше горе лист", јер то "И" у свакодневној употреби и комуникацији испушта се и празнослови ради лакшег изговора. Разлика је само у томе што наши рођаци Вуј(и)сић и не познају остале Вујисиће и наше подјеле на огранке. Њих смо назвали Гвозденовић и по ГВОЗДЕНУ као најстаријем Вујисићу за којег се зна да је, прије два вијека одселио из Прекобрђа.

Потомство ГВОЗДЕНОВО не зна много о њиховом сељењу, односно одвајању из завичајног Прекобрђа, па ћемо се послужити подацима који су нам понуђени од потомства. По њима, пошто се помиње и Цетиње, наводи на оцјену да је Гвозден (или неко други) био један од оних који је тражио одобрење од цетињских власти за сељење. Јер, у верзији се помиње и његов брат који је преселио у Куршумлију, од када му се губи сваки траг. (Податке о Гвозде-новим потомцима добили смо од њих из Рашке области и преносимо онако како су забиљежили).

За Гвоздена се каже да је имао четири сина. Најстарији му син Јаков рођен је око 1810. године у Тањкову код Новог Пазара, и да је живио 120 година. Није био жењен, а умро је 1931. године. О каквој се личности радило најбоље свједочи податак да је Јаков Гвозденов био један од најбогатијих Срба на новопазарском атару код турског аге, који му је даривао посјед од преко 50 хектара зиратног земљишта, тако да су Вуј(с)ић и, захваљујући Јаковљевој популарности били најбогатија породица на новопазарском подручју.

ВУКОТА (Гвозденов) имао је синове: Николу и Гаврила. Никола је умро у 45-тој години и није оставио порода. Трећи син Гвозденов - Маријан имао је три сина: Тривуна, Милуна и Спира. Милун се није женио, а Спиро је умро од туберкулозе у 15-тој години. Тривун је имао двије кћери: Станојку која је била удата у селу Губерово у породици Сарић. У браку је имала сина зв. Глигорија и три кћери. Кћер јој Гора била је удата за Божовића и имала синове Љубишу и Славомира који су врло истакнуте личности, високо образовани људи и веома уважени у Новом Пазару. Обојица су дипломирали на економском факултету. Успјешни су привредници. Тривун је имао и двије ћерке.

СТАНОЈКА (Тривунова) има три сина - Милуна, Комљена и Душана. Душан живи у Губереvu. Има једног сина и двије кћери. Станојла има кћер Росу, Дару, Пају и Перу.

МИЛАН Гвозденов био је ожењен са Јерином Пендић и погинуо као кирација (трговац) на Бабињачи код Сјенице 1887. године, јер је припадао најбогатијим трговцима са подручја ново-

пазарског и сјеничког подручја. Имао је свој караван (коња) од 15 грла (товарија).

ГАВРИЛО (Вукотин) оженио се са Иконијом Ђокић из Радовше код Н. Пазара. Умро је 1950. године, а Иконија је умрла 1955. године. Имао је синове Глигорија и Мата.

ГЛИГОРИЈЕ (Гаврилов) био је ожењен са Јованом Заграђанин из Црнчева код Сјенице и са њом имао четворо дјеце. Син му Симион умро је 1947. године као војник. Ђерка му Ђирка умрла као дјевојка. Ђерка му Милка удата је у Пурпе у породици Радић. Има два сина и кћер.

МИЛОМИРКА (Глигоријева) удата је у Топаловић има код Н. Пазара. Има три кћери и једнога сина.

МАТО (Гаврилов) ожењен је и има три сина, и једну кћер. Синови су му: Милош, Лука и Душан и кћер Ружа.

МИЛОШ (Матов) рођен је 1934. године. Ожењен је са Софијом Ђерковић из Ковачева, рођеном 1955. године. Имају двије кћери. Нада рођена 1956. године. Удата у Београду. Има двије кћери. Љубица (Милошева) рођена 1959. године, удата, има једног сина. Живи у Београду.

ЛУКА (Матов) рођен је 1938. године. Ожењен са Цаном. Имају сина и ћерку. Живе у Београду.

ДУПІАН (Матов) рођен је 1940. године. Ожењен је са Славомирком Бишевац из Тењкова. Имају троје дјеце.

СТОЈАН (Душанов) ожењен је, има сина.

МИЛАНКА (Душанова) удата је у породици Јевтовић у селу Дежеву и има двије кћери. Живи и ради у Н. Пазару.

ВЕРИЦА (Душанова) удата је у породици Радовић. Има сина и ћерку. Ружа (Матова) удата је у породици Максимовић у селу Тењково. Имају три кћери и сина.

Снежана је удата, Јованка је удата, Светлана је удата, а син Зоран неожењен.

МИЛАН (Гаврилов) је ожењен са Јеленом Лендић из Кузмичева и има сина Игњата. Игњат се оженио са Станиславом Тиосављевић из села Косурића код Н. Пазара. Игњат и Станисава имали су сина Јевта и кћер Павлију.

Павлија се удала у породици Павић у селу Папе код Н. Пазара и родила три сина и три кћери, и то: Станимира, Славомира и Милоша. Милош има сина и кћер. Милодарка (Павлијина) удата је у Ђоровића. Има три сина.

РАДА (Павлијина) живи у селу Дожавине. Има једног сина.

Владимирка има сина и кћер. Удата је у породицу Илић у Новом Пазару.

ЈЕВТО (Игњатов) рођен је 1912. године у селу Тењково. Био је један од најљепших војника-гардиста када је он служио Краљеву гарду. Његовој љепоти дивио се и краљ Александар, када је вршио смотру приликом свог рођендана. Када је наишао испред постројене јединице Гарде на чијем челу се налазио гардиста Јевто, Краљ је застао испред њега и упитао га: "Војниче, гдје си рођен и тако

ЈЕВТО ИГЊАТОВ, један од најљепших Вујисића који живе на подручју Новопазарског окруш. Краљ Александар га је похвалио као најљепшег гардисту у његово вријеме.

лијепо растао?" Када му је Јевто одговорио, он га је похвалио уз ријечи: "Да си ми жив и здрав кад си тако лијеп!"

Јевто се бавио земљорадњом. Био је веома цијењен и припадао најугледнијим грађанима Новог Пазара и тог подручја.

Јевто (Игњатов) ожењен је са Росандом Бишевац из Тењкова рођеном 1913. године и са њом имао три сина и једну кћер. Росанда је умрла 1941. године.

ДОБРОСЛАВ (Јевтов) рођен је 1934. године. Милан (Јевтов) рођен је 1940. године и Добринка рођена је 1936. године. Друга Јевтова жена звала се Пауна Дрманић из села Љуљца, и са Јевтом изродила два сина, Вукомира и Станимира. Пауна је умрла 1993. године.

БОГДАН (Јевтов) је ожењен са Гаврилом Божовић из Гашева 1949. године и са њом има четири сина.

КРСТИВОЈЕ (Богданов) рођен је 1953. године.

МОМИР (Богданов) рођен 1959. године. Видосава (Рада) рође-на 1950. године. Момирка рођена 1956. године. Гаврило је умро 1985. године а Богдан 1990. године.

КРСТИВОЈЕ (Богданов) оженио се са Бранком Вукићевић из Присоја код Новог Пазара и са њом имао два сина.

БРАНКО (Крстивојев) рођен је 1981. године и

НЕБОЈША (Крстивојев) рођен 1986. године.

Крстивоје је погинуо у саобраћају 1987. године.

МОМИР (Богданов) рођен је 1959. године. Живи у Крагујевцу.

ВИДОСАВА - РАДА (Богданова) рођена је 1950. године. Завршила је правни факултет. Удата у породици Шекуларац у селу Чедово код Сјенице. Има два сина: Андреја рођеног 1971. године у Зеници и Александра рођеног 1976. године у Рашкој. Андреј је дипломирани инжињер а Александар студент историје.

МОМИРКА (Богданова) рођена 1956. године. Удата у породици Плавшић у Црном Врху. Има четири сина и двије кћери.

Александра, рођеног 1976. године. Студент медицине. Наташу, рођену 1978. године. Студент права. Николу, рођеног 1987. године у Новом Пазару. Бави се приватним предузетништвом. Посјеђује мини фабрику текстила.

ДОБРОСАВ (Јевтов) ожењен је са Радом Кујунџић из села Ковачева код Новог Пазара, рођеног 1937. године. Имају три сина и једну кћер: Момчила, рођеног 1958. године, Бранислав, рођен 1960. године, Славомир, рођен 1963. године и Славомирка, рођена 1963. године.

Момчило је ожењен са Верицом и имају кћерку Невену. Живе и раде у Крагујевцу. Бранислав живи и ради у Крагујевцу.

СЛАВОМИР (Добросављевић) је ожењен са Милицом Радомановић.

Славомирка је удата у породици Макојевић и има двоје дјеце.

МИЛАН (Јевтов) ожењен је са Десанком из села Гунцати код Крагујевца и имају сина Горана и кћер Светлану.

ВУКОМИР (Јевтов) рођен је 1944. године. Ожењен је са Цицом из Мионице код Ваљева и са њом има два сина,

ДЕЈАНА рођеног 1970. године и ДАРКА рођеног 1973. године.

Дејан се оженио са Драганом Десницом и имају сина Алексу рођеног 1997. године. Живе у Београду.

Дарко живи и ради у Београду.

СТАНИМИР (Јевтов) рођен је 1946. године. Ожењен је са Љубинком Чоловић из села Врањевине, Нови Пазар. Имају два сина: Зорана, рођеног 1968. године и Срђу, рођеног 1975. године.

ЗОРАН (Станимиров) је био фудбалер Радничког из Крагујевца, добио је потрес мозга на тренингу и од тих повреда умро 1985. године.

Срђа је студент економије.

ДОБРИЛА (Јевтова) удата је у породици Микојевић у селу Тањково код Новог Пазара. Има сина и кћер.

Љубомир је ожењен и има сина Илију.

Љиљана је удата у породици Вељовић у Рашкој. Имају два сина - Николу и Владимира. Живе у Рашкој.

СИМИЈОН (Глигоријевић) оставио је у браку са Андријаном Мајдок из Губеревића троје дјеце и то: Владимира, Велимира и Веселинку.

ВЛАДИМИР (Симијонов) се оженио са Ратомирком Пендић из села Кузмичева. Имали су четворо дјеце - сина и три кћери.

Драгицу, Мирку и Весну и сина Драгана који је умро у дванаестој години.

ДРАГИЦА се удала у породици Љулац и има двије кћери.

МИРКА је удата у породици Глођовић и у селу Кузманчево. Имају два сина. Живе у Краљеву.

ВЕСНА (Владимирова) удата је у породици Дрианић. Имају сина и живе у Краљеву.

ВЕСЕЛИНКА (Симијонова) удата је у породици Плавшић из Црног Врха. Имају сина Дејана и кћер Ратку. Живе и раде у Краљеву.

*"Свака ишица своје јашу,
а брат тежи своје брату".*

ЈОВАНОВИЋИ (ПЕРКОВИЋИ)

ЈОВАНОВИЋИ (ПЕРКОВИЋИ)

Од недавно сазнасмо и за огранак који је поникао из нашег стабла-Вујисића и да се одселио "трбухом за крухом" - тада далеку Србију.

Но, крв није вода, ни стари завичај богозабачина, па су се наши братственици трудили да запамте, задрже и пренесу на млађе, све оне особине и обичаје које су наслиједили од предака донесене из чувене Мораче и свога гњијезда - Прекобрђа.

То нас веома радује.

И ако су прошли, не деценије него вјекови "Свака птица лети своје јату".

Трагајући и за нашим поријеклом и путањама којима су се све кретали наши преци-братственици, били смо те среће да дођемо до сазнања гдје све има наших рођака, па и оних који су промијенили презиме, али и не заборавили на старо рођено - Вујисићи.

Народна пословица каже: "Најљепша је колијевка у којој је човјек први пут повијен и задојен". То је носталгија, жеља за грудом земље гдје је човјек први пут пао главом на земљу, угледао свијет. Има много мјеста за око лијепих, равних, богатих, али не и милијих од родне груде, макар она била стрма и каменита, посна и безводна, али је то родна грудa и не може имати мана.

Радује нас кад видимо да наши драги рођаци, наше горе лист, нијесу заборавили за свој родослов. Нијесу заборавили за своје крсно име-Аранђелов дан. Поносни смо и на све рођаке, који су, као и њихови преци дивили својим јунаштвом и за своје витештво добијали највиша ратна признања, те њихове јуначке прси краси ордење и Карађорђево звјезде са мачевима. Врлина је код рођака што прате кретање својих рођака и знају један другоме за адресу и мјесто живљења, јер смо једном пупчаном врпцом везани.

Вујисићи који се од одсељења из Прекобрђа (Селишта) зову Јовановићи, одселили су се око 1880. године и настанили у Клекову Главицу, Секирачу, Спонца и Засеоке, Реткоцер у Горњој Јаблани-

ци, на граници тада аустроугарске, турске и српске границе. Предак овог огранка је Јован Симов који води поријекло од Паја Вујисића. Они припадају огранку Перковића (Турко-Симо-Јован-Саво и Вујо), а то је седмо кољено од Вујисе.

У општину Раткоцер и Горњу Јабланицу, у Топлички округ, наши рођаци су се, као што смо рекли, доселили око 1880. године. Доселили су се потомци Сима Туркова и ту се омећанили, пропир-или ново огњиште синови Јована Симова са сестром Матијом. По доласку у нову средину узели су и ново презиме по оцу Јовану - Јовановић и.

Запамтили су да им се старо огњиште звало Селишта, али нијесу запамтили да се њихови рођаци од којих су се одвојили зову Перковић и. Знају наши драги рођаци о свом поријеклу коли-ко и Вујисић и-старосједиоци. Знају свој родослов у облику породичног стабла. У томе им је највише, кажу помогао Рајко Раосав-љевић са својом књигом "Морача, Ровца, Колашин-Београд, 1990. године.

Као што смо већ рекли, Јован Симов (који је до краја живота задржао родно презиме-Вујисић) је имао четири сина и ћерку: Сава, Пауна, Вуја, Павла (Гира) и Марију.

Паун (Јованов) имао је четири сина: Перишу, Милоша, Миладина и Мијата.

*ПЕРИША ПАУНОВ, Витез
Карађорђево звезде са мачевима*

ПЕРИША (Паунов) рођен је 1878. године у Прекобрђу, а умро је 1949. године у Раткоцеру. О његовој храбрости и војничком достојанству говори одликовање које му краси јуначке груди-и звање ВИТЕЗА златног војничког ордена Карађорђево звезде са мачевима која му је, за храброст на бојном пољу додијељен Указом Министарства војске и морнарице јуна 1915. године. Периша (Паунов) Увјерењем Канцеларије Краљевских ордена од јануара 1938. године, одликован је Златном Карађорђевоом звијездом са мачевима. Уважени ратник добитник је и Споменице за ратове

1912-1918. године и бројних других одликовања и признања које носе само најхрабрији.

Периша (Паунов) био је ожењен са Милосавом Влаховић и имали су осморо дјеце: Божидара, Милосава, Велимира, Вукосаву, Цвијету, Станицу, Станку и Раду. Периша је имао и ћерку Милеву из првог брака, која је била удата за Радисава Јокића и са њом има четири сина и ћерку.

Прва Перишина супруга погинула је од Арнаута.

МИЛЕВА (Перишина) удата је и има четворо дјеце.

БОЖИДАР (Перишин) ожењен је са Јеленом Перишић и са њом има два сина и ћерку.

МИЛОСАВ (Перишин) ожењен је са Загом Сталетовић и са њом има сина и ћерку.

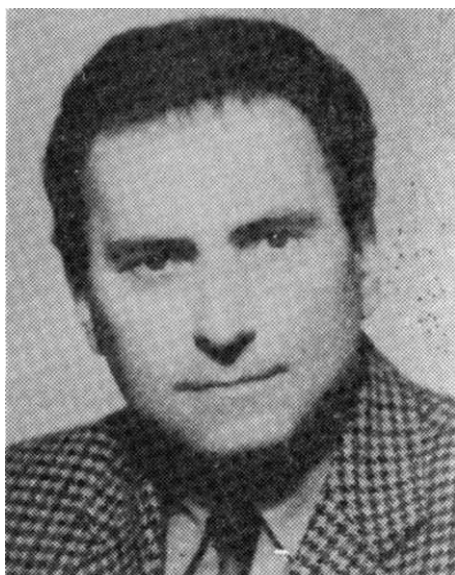
ВЕЛИМИР (Перишин) ожењен је са Надом Перишић и са њом има двије ћерке.

МИОДРАГ (Божидарев) има сина Божидара и Александра, а Божидар има сина Милоша.

ТОМИСЛАВ (Божидарев) има Предрага, Татјану и Александра. Татјана има Немању, а Александра Јовану.

ДРАГАН (Милисављев) има: Јована, Мају и Мину, а Мирјана има Николу и Миљана.

ВУКОСАВА (Перишина) има Мару, Мара Славицу, а Славица Срђана.

ВЕЛИМИР ПЕРИШИН,
дипл. правник

СТАНИЈА ВУКОСАВИНА није удата. Радомир Вукосавин има: Драгана, Слободана, Верицу и Мирјану. Верица Радомирова има сина Жарка и Бориса, а Славка је неудата. Марица Вукосавина Николу, Наташу и Биљану, а Наташа Михаила. Милева има Александра и Владимира, а Ратко Вукосавин има Николу. Цвијета Перишина има Милоша, Мирјану и Гордану. Гордана има Александра, а Мирјана има Јелену а она Данила.

МИЛОШ ЦВИЈЕТИН, био је професор филозофије и погинуо на војној вјесби.

СТАНКА Перишина, учитељица, учесник НОБ и била удата за Уроша Булатовића, народног хероја.

Станица Перишина има Милицу, Јелисавку и Радмилу, а Миља има Павла и Снежану, а Павле Видака. Јелисавка има Срђана и Горана. Срђан има Ивана, Игора и Ирену, а Горан има Ивану и Милана.

РАДМИЛА СТАНИЧИНА има Дејана и Весну, а Весна Далибора и Сању.

РАДА ПЕРИШИНА има Вукомира а он Владимира и Миљану, а Владимир има Марију.

ВУКАНА РАДИНА има Милоша и Предрага, а Живорад Радин има Стевана, Милоша и Милицу.

*МИЛОШ ПАУНОВ, витез
Карађорђевице звезде са мачевима.*

МИЛОШ ПАУНОВ рођен је у Реткоцеру 1884. године, а умро 1962. године. О Милошу Пауновом може се говорити као о најбољем пушконоши и јунаку његовог времена. Он је био неустрашив и прави следбеник његових предака из Прекобрђа - Вујисића. Он је исказао своје јунаштво у чувеној Горничевској бици 1916. године. За своју изузетну храброст Указом ФАО одликован је сребрновojничким орденом Карађорђевице звезде са мачевима. Милош се почео китити ордењем још 1912. године када је као искусни граничар уништио Караулу на Лисици у којој је уништена читава посада и то је био почетак за ослобо-

ђење Старе Србије. У том српско-турском рату Милош је одликован Сребрном медаљом за храброст, која је додјелјивана само те године, а већ 1913. године Милош добија и Златну Обилића медаљу и ЧЕТИРИ споменице 1912-1918. године, као и Орден Освећено Косово 1912. године, Крст Петра I за заслуге из 1913. године, Албанску споменицу за вјерност Отаџбини 1915. године и Споменицу ослобођења и уједињења 1914-1918. Осам пута је рањаван и био је један од најбољих пушконоша у Моравској дивизији. Као човјек био је изузетно миран и тих, гостоприман и добар

домаћин и братственик. Није се много истицао са ратним одликовањима. Носио је само Карађорђеву звијезду са мачевима.

Био је ожењен од Селића, а жену су му убили Бугари у I свјетском рату и са њом је имао ћерку Даринку. У другом браку са Стојаном Пауновић, имао је четири сина, и то: Пауна (Павла), Војислава (Воја), Боривоја (Бора), Милунку и Раду.

ДАРИНКА Милошева била је удата за Воја Лакићевића у Добром долу и са њим имала тринаесторо дјеце: Миодрага, Мирослава, Милунку, Мирославу, Анђелију, Милана, Мдлку, Милицу, Зорку, Сава, Дамјана, Радисава и Ружицу и од њих има двадесет седам потомака.

ПАВЛЕ (Милошев) ожењен је са Зорком Гашевић и са њом има троје дјеце: Мила, Драгишу и Јелисавку. Миле (Павлов) има сина Пауна и ћерку Јелицу, а Драгиша има Бојану и Јелену, а Јелисавка има сина Владимира. Милош Војов није жењен, а Војо Милошев има Милоша и Наду. Нада Војова има ћерку Јелену, а Боро Милошев има Сава и Славишу. Саво Боров има Балшу и Уроша. Милунка Милошева има: Косу, Милована, Витомира и Данила. Коса има Ану и Мијата, а Милован Михаила, Николу и Марјана. Витомир има Миљана и Зорицу, а Данило Јасмину.

МИЛАДИН (Паунов) био је ратник и носилац Албанске споменице и других одличја. Био је врло угледан човјек и службеник и важио за једног од бољих братственика. Био је врло гостоприман и учињен. Био је ожењен са Аницом Шћепановић и имају троје дјеце: Радисава, Миљу и Драгињу. Радисав (Миладинов) био је ђак више реалне гимназије и у току рата је нестао. Миља и Драгиња су удате и имају пород.

ПАВЛЕ Јована Симовог је једини потомак Јована Симова који није оставио потомство.

ВУЈО (Јованов) био је врло угледан братственик у Јовановића. Умро је 1900. године. Био је ожењен са Добрицом Вујисић, сестром Милића' Вујисића. Вујо и Добрица имали су петоро дјеце: Миљивоја, Милицу, Станку, Стану и Ружицу.

МИЛИЦА Вујова била је удата за Јагоша Лачковића, официра српске војске и имали ћерку Славку која је студирала медицину и право. Није се удавала. Умрла је.

СТАНКА (Вујова) била је удата за Панта Булатовића и с њим имала Даницу, Љуба и Веру. Станка је умрла 1925. године у Штипу.

СТАНА (Вујова) била је удата за Спасоја Ђорђевића. Имали су троје дјеце. Ђорђије и Ица су погинули у партизанима. Миле је био боксер.

*ОРДЕЊЕ САВА ЈОВАНОВА,
из рата за ослобођење Црне Горе
1875-1878. године.*

РУЖИЦА (Вујова) рођена је 1900. године као посмрче. Била је удата за Станка Влаховића и имали су осморо дјеце. Станко је био Витез Карађорђевог звијезде са мачевима.

САВО ЈОВАНОВ дошао је из Црне Торе као времешан човјек и донио Споменниу рата 1875-1878. године. Преминуо је након добијених батина од бугарских војника након топличког устанка 1917. године. Био је ожењен са Јагликом са којом је имао синове: Глигорија, Божа, Неђељка, Петка и Марка.

ГЛИГОРИЈЕ (Савов) умро је млад, без потомства.

Божо је најстарији Савов син. Када је дошао из Црне Горе имао је 14 година. Био је граничар и командир Карауле на Секирачи. Био је ожењен са Станицом Ђуровић и са њом имао: Милана, Илију, Светозара, Милушу, Божану, Росу и Јелисавку.

Божо је рођен 1867. године, а умро 1941. године.

МИЛАН (Божов) погинуо је несрећним случајем 1922. године за вријеме служења војног рока.

ИЛИЈА (Божов) био је ожењен са Стојком Новаковић и са њом имао синове: Сава, Ђорђија, Радослава и ћерку: Радмилу. Саво (Илин) има Милана и Ђорђија. Радослав има Милоја, Верицу и Мирјану. Радмила има сина и ћерку, а Милан има Александра и Јована. Верица има Мирјану и Милену, а Милоје је неожењен, док Ђорђије живи у иностранству па се о њему не зна Да ли има потомство.

СВЕТОЗАР Божов, је носилац партизанске споменице 1941. Био је командант бригаде у рату. Носилац је више ратних и мир-

нодобских одликовања и признања. Дуго времена био је Управник КП дома у Нишу.

Био је ожењен са Анком Бадњаревић из Гајтана и са њом има сина Зорана и ћерку Зорану.

ЗОРАН Светозарев је завршио факултет и један је од најпознатијих архитеката у Београду. Ожењен је. Зорана је ангажована на филму и Телевизији у Београду. Милуша Божова је удата и има сина и ћерку. Милорад има Милеву, Веру, Милована и Радована, а Жика има Драгицу и Милијану. Божана Божова је удата за Спасојевића у Добром Долу и има синове: Драга, Радована, Светислава, Бранислава и Жику и ћерке: Раду и Миру. Роса Божова има сина Зорића и ћерку Зорицу. Зорић има Радована, Весну и Јасмину. Зорица је удата и живи у Бару, а Јелисавка Божова удата је и има синове: Малишу и Рада.

НЕДЈЕЉКО Савов ожењен је са Љепосавом Радовановић и има ћерке: Миру и Даринку и синове Вукосава и Станоја. Неђељко је умро од премрзавања чувајући стоку. Мира Неђељкова била је удата за Радосава Милачића. Имали су: Мирка, Риста, Радоја, Радивоја, Момчила и Раду и Радунку. Мирко је умро млад. Ристо има Предрага, Риста и Едварда. Живи у Холандији. Радивоје је ожењен. Живи у Загребу, нема дјеце. Момчило има Владимира и Бранимира, а Радоје Радмилу и Ниносаву. Раде је умро млад. Радунка је удата и има дјecu. Бранимир Момчилов има Видака, Матију и Николу. Даринка Неђељкова удата је за Вељка Жугића и са њим има Милоша, Миљана, Мијата, Милосаву, Милеву, Миленку, Милушу и Стану. Милош има Драгана, а Драган Димитрија. Мијат нема потомства. Живи у Београду. Стана има Зорана. Миљан је био радник. Погинуо је на хидроцентрали Мратиње. Био је ожењен, али није оставио потомства. Милунка има Жарка, Гојка и Гордану. Милуша има Новицу, Веселинку и Станију, а Стана има Зорана. Милева је умрла као дјевојка, а Милосава се није удавала.

ВУКОСАВ Неђељков рођен је 1900. године а умро 1975. године. Био је врло угледан браственик и добар домаћин и примјеран родитељ. Био је добровољац у Топличком устанку. Био је ожењен Милицом Албијанић и са њом имао осам синова и три ћерке: Милорада, Вукомана, Николу, Радула, Петра, Неђељка, Ђока и Радована, и ћерке: Марту, Стојку и Ђурђу.

ВУКОМАН (Вукосављев) имао је пет ћерки: Драгицу, Милену, Златију, Невенку и Споенку. Драгица је имала Марију, Данијелу и Данијела. Марија има Александра, а Милену није уда-

вана. Златија има Наташу, Ненада и Николу, а Споменка није удана. Невенка има ћерку Марију, а Никола је преминуо у раној младости. Радуле има Радивоја, Радосава и Радмилу, а Радивоје је погинуо у саобраћајној несрећи у двадесет петој години. Радосав има Милоша и Јелену, а Радмила Игора, Мирјану и Зорану. Петар има ћерку Јованку а Јованка има сина Милоша. Недјељко се није женио, страдао је у Швајцарској. Ђоко се није женио, а Ђурђа је умрла као дијете. Радован има Дејана и Тању, а Милорад је умро као дијете. Марта Вукосавова удата за Шолевића, нема дјеце. Стојка Вукосавова није била „батли“ у животу. Није се удавала.

МАРКО САВОВ

*носилац златне и сребрне медаље
за храброст ОБИЛИЋА*

У царској бици у којој је и тешко рањен. За учешће у наведеним ратовима Марко је добио све четири споменице:

"Ослобођено Косово 1912".

"Споменицу Петра Првог за рат 1913."

"Албанску споменицу - за вјерност отаџбини 1915."

"Споменицу ослобођења и уједињења 1914-1918."

СТАНОЈЕ Неђељков је рано нестао. Био је ожењен са Драгињом Тошковић и са њом имао ћерке: Наду и Мару. Нада је удата за Милорада Дедовића и са њим има сина Милорада и пет ћерки.

Радован има сина Николу и Јована.

ПЕТКО САВА Јовановог, био је изузетно лијеп и развијен момак па је као такав био примљен у Граничну трупу. Преминуо је у раној младости и није оставио порода.

МАРКО САВА Јовановог, рођен је 1881. године, а умро 1977. године у дубокој старости. Припадао је у ред најистакнутијих јунака у ратовима за ослобођење и уједињење 1912. до 1918. године. Учествовао је у балканским ратовима и борио у Моравској дивизији и учествовао

За јунаштво и пожртвовање на бојном пољу Марко је добио Златну и Сребрну Обилића медаљу.

Марко Савов нема потомства. Био је ожењен са Милицом Ђоковић са којом је имао једну ћерку која је преминула као дијете, тако је Маркова лоза усахнула, а његово бројно високо олликовање налази се на чување код синовца Ђока Вукосављева. Овог угледног братственика потомство ће се радо сјећати и чувати од заборава.

МАРИЈА Јованова била је јединица и рођена је у Црној Гори јер се та тврдња заснива на сазнању да се Марија удала прије 1900 године. О њеној удаји постоји анегдота која се препричава код потомства Марије Јованове.

Једнога дана дошао Јаков Радовић из Тулара код Вуја Јованова и после краћег разговора, обратио се Вују:

"Ја Вујо дођох да ову твоју сестру просим за једног доброг човјека".

"За којег, упита Вујо?"

"За мене, одговори Јаков!"

Марија је са Јаковом имала петоро дјеце: Радојицу, Мијаила, Марицу, Петрушу и Милицу.

Радојица је погинуо у церској бици 1914. године. Није био ожењен, а други син је погинуо у топличком устанку 1917. год. Тако су Марија и Јаков остали без мушког потомства.

Истина, ћерке су им биле све поудате и имале лијеп пород, тако да од њих имају четрдесет девет потомака.

СЕДМО ПОГЛАВЉЕ

ТАКО УМИРУ САМО ЈУНАЦИ

ТАКО УМИРУ САМО ЈУНАЦИ

Ријеч је о једној тужној, али и херојској истини, за коју се дозвољало послуже пуне четири и по деценије након дешавања, из уста генерал-пуковника Сава Дрљевића, народног хероја и очевица ове херојске одлуке брата и сестре - Олге и Милике.

Милика Вујисић, апсолвент медицине, један од најугледнијих младих комуниста у Колашину и наших братственика, који је зиму 1942/1943. годину, преживио у партизанској герили, кријући се по обронцима Бјеласице и Сињавине и кањонима Таре и Мораче, као секретар СКОЈ-а и члан Мјесног комитета КПЈ Колашин, у прољеће 1943. године, у једном крвавом сукобу са четницима на подручју Мораче, бива тешко рањен и као тешки рањеник доспијева на Сутјеску.

У тешком тренутку у току V-те непријатељске офанзиве, за све рањенике који су се нашли у окружењу у кањону Сутјеске, када им је пријетило коначно уништење не само од пушке Хитлерове хорде него још стравичније од њихових паса-трагача, од којих се, ни један борац није могао одбранити, нити спасити да не буде растрган, група партизана у којој је био и Милика са сестром Олгом, била је изложена таквој опасности, од које су се могли спасити само они који су били покретни.

Зато је било издато безусловно наређење да се рањеници **МОРАЈУ** оставити, да се спашава ко се спасити може.*'

Олга, сестра Миликина, за ту наредбу није хтјела ни да чује. На поновљено наређење да мора извршити наредбу врховног команданта, јер је она комуниста, она је одговорила: "Ја јесам комуниста, али сам овдје и сестра што ме више обавезује да не оставим брата"! На поновно, још оштрије наређење да се наредба мора

*) По казивању Драгиш Рашовића, професора историје, а њему је овај догађај пренио очвидац Саво Дрљевић, генерал-пуковник ЈНА који је био задужен од Врховне команде за организацију спашавања што се спасити може од рањеника на Сутјесци.

извршити, услиједио је Олгин други одговор: "Пренесите ви, врховном команданту, да сам ја, брата Илију оставила на Купресу, али брата Милику нећу на Сутјесци, но ћу са њим да погинем". Брат јој Милика, свјестан тешке и безизлазне ситуације, молио је да иде, да се бар она покуша спасити. Кад га није хтјела послушати, молио је да узме револвер да га убије и да иде. На тај његов наговор, њен одговор је био: "Е, брате мој, гдје си чуо да то сестра ради од брата рањенога, но то ти уради, убиј нас обадвоје, твоје је срце јаче". Братски договор је извршен. Олга је репетирала револвер, додала га брату Милики. Он је само повукао ороз. Чула су се два пуцња. Један за другим. Пала је и сестра поред брата. Пала да га не остави сама. Остаде им поглед упућен негдје у даљину. Да ли низ вратоломни кањон Сутјеске, тамо према плаховитој Дрини, или, горе према шумовитој Зеленгори. Ко зна. Можда и према Црној Гори, њиховој Тари и родном Бијелом Потоку. Према скрханом оцу и уплаканој мајци, можда, да им се похвале да браћа осташе загрљена, тамо. Тамо гдје је смрт била неизбјежна. Тамо гдје сестра не хтједе оставити брата рањенога.

Иако се судбина о њиховој смрти дуго крила. Ипак се није могла сакрити. Морало се сазнати да хероји овако умиру.

ПОГИНУЛИ У РАТОВИМА СА ТУРЦИМА ОД 1875. ДО 1912. И РАНИЈЕ

ВУЈИСИЋ МИЛУТИНА БОЖИНА, код Острога 1876. год.
ВУЈИСИЋ МИЛИСАВА МАТИЈЕ, офицер, на Изласцима
1872. год.

ВУЈИСИЋ МИЛИСАВА ЈУПО, офицер, на Петном брду
1877. год.

ВУЈИСИЋ МИЛЕТЕ МИЛОШ, офицер, на Подбишћу 1862.
године.

ВУЈИСИЋ НОВА ЂУЋА, офицер, погинуо 1886. године

ВУЈИСИЋ БОГИЋ, погинуо 1877. године

ВУЈИСИЋ МАРКА ВУКСАН, погинуо 1896. године

ВУЈИСИЋ ПАУНА ЛАКИЋ, погинуо 1862. године

ВУЈИСИЋ ДРАГА МИЛЕТА, погинуо 1875. године

ВУЈИСИЋ Б. ПАНТО, погинуо 1877. године

ВУЈИСИЋ РАДОЊЕ РАДОЈЕ, погинуо 1876. године

ВУЈИСИЋ МИЛОША СИМЕУН, погинуо 1878. године.

В У Ј И С И Ћ И
ПОГИНУЛИ У РАТОВИМА
ОД 1912. ДО 1918. ГОДИНЕ*)

1. ВУЈИСИЋ Вукосава ЈОВАН, Равна Ријека 1912.
2. ВУЈИСИЋ Милутина МИЛОСАВ, Равна Ријека 1912.
3. ВУЈИСИЋ Арса НИКОЛА, Равна Ријека 1912.
4. ВУЈИСИЋ Перка ШПИРО, Равна Ријека 1912.
5. ВУЈИСИЋ Крста РАДОЈИЦА, Беране 1912.
6. ВУЈИСИЋ Новеље РАДОШ, Бјеласица 1912.
7. ВУЈИСИЋ Николе РАДОЈИЦА, Равна Ријека 1912.
8. ВУЈИСИЋ Илије ВУКОТА, Брегалница 1913.
9. ВУЈИСИЋ Пунише ЛУКА, капетан Вихра 1914.
10. ВУЈИСИЋ Мићуна МИЛАДИН, Дрина 1914.
11. ВУЈИСИЋ Миљана МИЛЕ, Албанија 1914.
12. ВУЈИСИЋ Томаша НИКОЛА, Горажде 1914.
13. ВУЈИСИЋ Николе ПЕТАР, Гласинац 1914.
14. ВУЈИСИЋ Божине РАДИВОЈЕ, Романија 1914.
15. ВУЈИСИЋ Радосава МИЈАТ, официр, Јавор 1915.
16. ВУЈИСИЋ Крста МИНА, Албанија 1915.
17. ВУЈИСИЋ Миливоја СИМЕУН, Мојковац 1915.
18. ВУШСИЋ Гира НОВАК, капетан, Албанија 1915.
19. ВУЈИСИЋ Ђуђе МАКСИМ, барјактар, Мојковац 1916.
20. ВУЈИСИЋ Бошка РАДОШ, барјактар, Мојковац, 1916.
21. ВУЈИСИЋ Јоксима МИТАР, Колашин, 1916.
22. ВУЈИСИЋ Јакова ЈОВАН, Мојковац, 1916.
23. ВУЈИСИЋ Мићуна МИЛО, Мојковац, 1916
24. ВУЈИСИЋ Марка МИЛИНКО, Мојковац, 1916.
25. ВУЈИСИЋ Шуња МАТИЈА-ЛУДА, Надмеђер, 1917.
26. ВУЈИСИЋ Мијајла ДМИТАР, Надмеђер, 1917.
27. ВУЈИСИЋ Перише МИРКО, Надмеђер, 1917.
28. ВУЈИСИЋ Милића РАДИСАВ, Надмеђер, 1917.

*) Имена погинулих у овом рату уписана су на спомени плочи у Манастиру Морача.

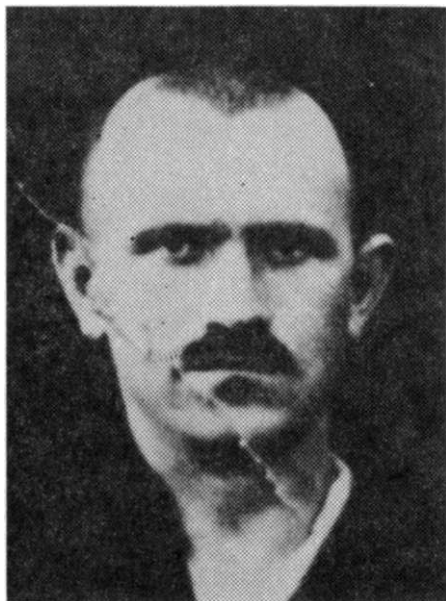
29. ВУЈИСИЋ Шпира ЗАРИЈА, Надмеђер 1917.
30. ВУЈИСИЋ Алексе ВУКИЋ, од комита 1917.
31. ВУЈИСИЋ Рада МИЛЕ, Братислава 1918.
32. ВУЈИСИЋ Маријана ВУКО, Надмеђер 1918.
33. ВУЈИСИЋ Ђока МИЛОВАН, Кос 1918.
34. ВУЈИСИЋ Видака МИЛИКА, Јастребац 1918.
35. ВУЈИСИЋ Томаша МИРАШ, од комита 1918.
36. ВУЈИСИЋ Крста МИРКО, Надмеђер 1918.
37. ВУЈИСИЋ Пауна ПАВЛЕ, Кос 1918.
38. ВУЈИСИЋ Милована (Пула) САВО, Јастребац 1918.
(од комита)
39. ВУЈИСИЋ Милисава ЛАКИЋ, Надмеђер 1918.
40. ВУЈИСИЋ Мурата ДМИТАР, Надмеђер 1918.
41. ВУЈИСИЋ Вуксана НОВИЦА, Надмеђер, 1918.
42. ВУЈИСИЋ Ненада ЛАЗО, 1918. (од комита)
43. ВУЈИСИЋ Гаврила САВА, 1918. (од комита)
44. ВУЈИСИЋ Вукоте ВИДАК, у Ругову од Арнаута 1916.
45. ВУЈИСИЋ Милутина МИРКО, Равна Ријека 1912.
46. ВУЈИСИЋ Милинка ЈОВАН, рањеник, умро 1916.
47. ВУЈИСИЋ Риста НОВАК, умро у логору Скадар 1942.
48. ВУЈИСИЋ Мијата БОЈАНА, сагорела 1916. (од Швабе)
49. ВУЈИСИЋ Ђока МИЛОВАН, 1918. (од Швабе)

ПОГИНУЛИ КАО ПРИПАДНИЦИ ВОЈСКЕ КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

У току II свјетског рата, као припадници Војске Краљевине Југославије, у борби са њемачким и италијанским трупaма и њиховим помагачима - Арнаутима, живот су изгубили:

МИЛОШ БОШКОВ, рођен је у Бијелом Потоку 1880. године. Завршио је Ђенералштабну војну академију. Био је пуковник у војсци Краљевине Југославије и командант дивизије. Као ратник из турског, бугарских и I свјетског рата, те и официр Црногорске војске, носилац је бројних и највиших одликовања као високи официр војске Краљевине Југославије. Погинуо је априла 1941. године код Солуна.

МИЛИЋ МИЈАТОВ, рођен је 1898. године, у Липовској Бистрици. Завршио је Учитељску школу, као и Школу резервних официра у војсци Краљевине Југославије. Као официр, капетан, 1941. године, позван је у труп. Приликом капитулације Краљевине Југославије, при повратку са фронта, у униформи, Арнаути су га убили из засједе априла 1941. године у Метохији.

МИЛИЈА БОГИЋЕВИЋ, рођен је 1918. године, у Бијелом Потоку. Био је земљорадник. Налазио се на одслужењу војног рока у Словенији, гдје га је и рат затекао. Погинуо је као војник Краљевине Југославије код Љубљане, од Њемачке војске 1941. године.

ПОГИНУЛИ У АПРИЛСКОМ РАТУ 1941.*)

ВУЈИСИЋ Бошка МИЛОШ, рођен 1880. године у Бијелом Потоку, Речине. Био је пуковник војске Краљевине Југославије. Погинуо 1941. године у борби са Њемцима код Солуна.

ВУЈИСИЋ Мијата МИЛИЋ, рођен 1898. године у Липовској Бистрици. Био је учитељ и резервни капетан војске Краљевине Југославије. Погинуо од Арнаута 1941. године на Косову.

ВУЈИСИЋ Богића МИЛИЈА, рођен 1918. године у Бијелом Потоку. По занимању је био земљорадник. Погинуо као војник Краљевине Југославије у априлском рату 1941. године, код Љубљане.

ВУЈИСИЋ Перише ДИМИТРИЈЕ, рођен 1900. године у Речинама. Земљорадник. Погинуо у борби са четницима у Краљским Барама 1942. године, као борац Липовско-колашинског батаљона.

ВУЈИСИЋ Шпира ТОДОР, официр црногорске војске, рођен 1881. године у Прекобрђу. Учесник НОБ-а у герилском бјелопољском одреду. Заробљен од Италијана 1941. године, интерниран у логор у Италију у којем је и умро 1943. године.

ВУЈИСИЋ Ђура МИХАИЛО, матурант, рођен је у Бијелом Потоку. Био је судски чиновник. Припадао је НОП-у. Заробљен од Њемаца 1943. године и стријељан.

*) Батрић Јовановић: Колашински крај у социјалистичкој револуцији, Београд, 1983. године.

ПОГИНУЛИ У II СВЈЕТСКОМ РАТУ У ПАРТИЗАНИМА

**ЛАБУД
ЈАГОШЕВ**

рођен је 1917. год.
у Улици. Студент
права. Пошнуо од
Италијана 1941. год.
на Марковића Лазу.
Био полит. комесар
Прекобрдске чете и
секретар партијске
ћелије Прекобрћа.
Члан КПЈ од 1939. год.

**МОЈСИЈЕ
СЕКУЛОВ**

рођен 1912. године
у Прекобрћу.
Правник. Погинуо
од Њемаца
1943. Године
у Барама Краљским.
Био полит. комесар
Липовског батаљона.
Члан КПЈ од 1940.
Године.

**МИЛОВАН
РАДУЛОВ,**

рођен 1912. године
у Колашину.
Правник-судијски
приправник
Пошнуо 1943. године
на Романији
као борац
IV пролет. црнои
бртаде. Члан КПЈ од
1942. године.

Б Р А Ћ А

ДРАГО
МИЛИСАВЉЕВ,
рођен је 1921. године
на Бистрици.
Студент. Погинуо
од четника 1942.
Године у Барама
Краљским. Био полит.
комесар чете. Члан
КПЈ од 1940. године.

ДРАГИЋ
МИЛИСАВЉЕВ,
рођен је 1923. год.
у Бистрици.
Матурант. Пошнуо
од четника 1942. год.
у Кривачи. Био борац
Липовског батаљона.
Члан СКОЈ од 1941.
године.

ГОЈКО
МИЛИСАВЉЕВ,
рођен 1925. године
у Бистрици. Био је
ћак. Стријељан
од Италијана
1943. године у
Смаилашћа Пољу.
Био члан СКОЈ
од 1940. године.

МИЛУН РАДОВАНОВ,
рођен је 1901. године у Улици.
Матурант. Пошнуо од усташа
1945. године код Фоче
као борац
VI црногорске бртаде.

БОЈО ВУКИН,
рођен је 1914. год. у Улици. Сељак.
Пошнуо од Италијана 1941. год.
ш Марковића Лазу као борац
Прекобрдске чете. Члан КПЈ од
1941. год.

Б Р А Ћ А

**МИЛИКА
МИЛОВАНОВ,**

рођен је 1918. године
у Бијелом Потоку. Био
је студент медицине.
Пошнуо од Њемаца
1943. год. на Сутјесци.
Био секретар СКОЈ-а у
Колашину и члан НК
КПЈ у Колашину. Члан
КПЈ био је од 1941.
године.

**ОЛГА
МИЛОВАНОВА,**

рођена је 1921. године
у Бијелом Потоку.
Пошнула од Њемаца
1943. године на
Сутјесци као борац
IV црногорске бртаде.
Члан КПЈ од 1942.
године. Била четна
болничарка.

**ИЛИЈА
МИЛОВАНОВ,**

рођен је 1917. године
у Бијелом Потоку.
Био је
студент права.
Пошнуо 1942. године
на Купресу од
ушташа као борац IV
пролетерске бртаде.
Члан КПЈ од 1940.
године.

ВЕЛИМИР МИЛЕВ,

рођен је 1919. године у Штитари-
ци. Сељак. Пошнуо од Њемаца и
ушташа 1945. године код Трнова.
Био борац V пролетерске
црногорске бригаде. Био члан КПЈ.

ДРАГУТИН БЛАГОЈЕВ,

рођен 1921. године у Колашину.
Студент. Пошнуо од Њемаца
1943. године код Колашина као
борац IV црногорске пролетерске
бртаде. Члан КПЈ од 1942. године.

ДИМИТРИЈЕ ПЕРИШИН

рођен је 1900. године
у Речинама. Сељак.

Погинуо од четника

1942. Године

у Барама Краљским,

као борац Липовско-колашинског
батаљона.

НИКОЛА ТОДОРОВ, рођен је
1917. године у Бијелом Пољу. Био
је студент права. Оршанизатор
устанка у Б. Пољу. Комесар чете
у III санџачкој бригади. Погинуо на
Горњем Вакуфу 1943. године у
борби са Њемцима и усташама.
Члан КПЈ од 1941. године.

ВУКОСАВ

НЕЂЕЉКОВ,

рођен 1885. године
у Скрбуши.

Сељак. Умро 1943.
године од посљедица
непријатељског
злостављања.

Био борац
Котског ударног
батаљона

ВУЧЕТА

ВУКОСАВЉЕВ,

рођен 1924. године на
Скрбуши. Био је ћак.

Погинуо је
од четника на
Сињавини 1942.
године као борац
Комског ударног
батаљона. Члан
СКОЈ од 1941. године

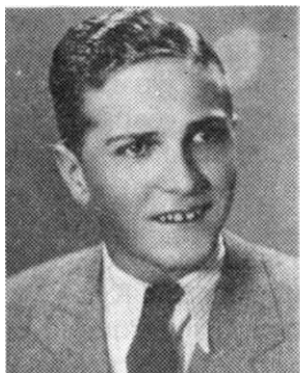

БОРБИЈЕ

ВУКОСАВЉЕВ,

рођен је 1919. године
у Колашину, Скрбуши.
Био је ћак. Погинуо
од усташа 1942. год.

на Купресу, као
борац IV пролетерске
црногорске бртације.
Био члан КПЈ од
1940. године

**МИРОЈЕ
МИЈАИЛОВ,**

рођен је 1917. године.
Завршио је трговинску
академију у Београду.

Члан КПЈ од 1936.
године. Ухапшену
Њемачкој рацији
1942. годинеу
Београду и заточен на
Бањици, а затим и
стријељан т
Јајинцима. Није био
жењен. Име му је
исписано на Спомен
плочи на згради трго-
вачке академије у
Београду.

**БРАНКО
МИЈАИЛОВ,**

студент,
рођен 1919. године,
предратни члан КПЈ.

Пошнуо као
комесар батаљона,
децембра 1944. године
у Лебанама.
Није био жењен.

**РАДОВАН
МИЛЕТИН,**

рођен је 1927. године
у Косовској
Митровици.

Био је ћак. Припадао
је напредном
омладинском покрету
Био је СКОЈЕВАЦ.
Био је прошипијан.
Њемци су га ухватили
и стријељали 1943.
године у Кос.
Митровици. Породица
му је добила
"СПОМЕНИЦУ
1941".

Наше братство дало је велики допринос у бојевима са Турцима, у турском, балканским и I свјетском рату, у којем су, на десетине и десетине наших најхрабријих братственика и јунака дали свој живот, међу којима је било истакнутих ратника, барјактара, перјаника, официра, о чијем јунаштву је било ријечи. Исто тако у II свјетском рату, бројни наши братственици пролили су своју крв и положили живот широм бивше Југославије, и то: у Љубљани, Скадру, Колашину, Беранама, Марковића Лазу, Трнову, Сарајеву, фочи, Сутјесци, Црквинама, Сињавини, Марибору, Купресу, Горњем Вакуфу, Неретви, Барама Краљским, Метохији, Романији, Солуну..., и многим другим мјестима, међу којима је било високих официра Краљевине Југославије, официра-пилота, професора, правника, учитеља, судија, чиновника, свршених матураната, студентата, сељака, дивне младости из нашег братства, међу којима: браћа: Драгић, Драго, Гојко из Липова, браћа: Вучета и Ђоко из Скрбуше, браћа: Олга, Милика и Илија из Бијелог Потока, браћа: Вељко, Бранко и Крсто са Скрбуше, затим јединци у оца и мајке: Лабуд, студент из Прекобрђа, Никола, студент из Бијелог Поља, Мојсије, правник из Липова, Илија, студент из Прекобрђа, Никола, правник са Јасена, Драго, матурант из Колашина, Милован, правник из Колашина, Милун, матурант из Прекобрђа, Велимир, сељак из Штитарице, Лека, капетан из Прекобрђа, Павић, капетан-пилот из Прекобрђа, храбри бомбаши и пушкомитраљесци од командира вода, комесара чете и батаљона, команданата бригаде...

Све наше братственике погинуле у II свјетском рату с дужним поштовањем, представимо по имену и презимену, уз фотографије и краће биографске податке, као што слиједи:

Братственици погинули у четницима од 1941 до 1945. године.

Братственици погинули у војсци Краљевине Југославије 1941.

Братственици погинули у партизанима од 1941 до 1945. године.

ПОГИНУЛИ У II СВЈЕТСКОМ РАТУ У ЧЕТНИЦИМА

1. ВУЈИСИЋ Блага МИЈАИЛО, рођен 1881. године у Прекобрђу, трговац. Припадао је четничком покрету. Одступио са четницима. Умро 1945. године, од тифуса у Босни, код Рудог.

2. ВУЈИСИЋ Милинка МАРКО, рођен 1897. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету. Заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

3. ВУЈИСИЋ Марка МИЛОРАД, рођен 1920. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету. Заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

4. ВУЈИСИЋ Милинка МАРИНКО, рођен 1901. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету. Заробљен 1945. године у Словенији од партизана и убијен.

5. ВУЈИСИЋ Милинка СТАНИША, рођен 1903. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету. Заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

6. ВУЈИСИЋ Боја МИЛЕ, рођен 1907. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету. Заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

7. ВУЈИСИЋ Мијаила ДРАГИША, рођен 1895. године у Прекобрђу. Земљорадник. Припадао четничком покрету. Заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

8. ВУЈИСИЋ Милије МИЛАДИН, рођен 1900. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету. Заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

9. ВУЈИСИЋ Милије ВУЈАДИН, рођен 1909. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету. Заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

10. ВУЈИСИЋ Ђорђија АНДРИЈА, рођен 1909. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

11. ВУЈИСИЋ Мирка ВОЈИН, рођен 1902. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана у Словенији и убијен.

12. ВУЈИСИЋ Мијушка МАРКИША, рођен 1903. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

13. ВУЈИСИЋ Мигуда РАДОМИР, рођен 1911. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

14. ВУЈИСИЋ Вучине БЛАЖО, рођен 1908. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

15. ВУЈИСИЋ Радојице ВОЈИН, рођен 1902. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

16. ВУЈИСИЋ Крста РАДОЊА, рођен 1898. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана у Словенији 1945. године и убијен.

17. ВУЈИСИЋ Лакић а МИЛЕ, рођен 1926. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

18. ВУЈИСИЋ Радојиде ЈОВИЦА, рођен 1909. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

19. ВУЈИСИЋ Јована ЛЕКА, пуковник војске Краљевине Југославије. Рођен 1911. године у Прекобрђу. Био командант Колашинске четничке бригаде. Рањен на Бјеласици, заробљен као рањеник те у Беранама од партизана стријељан 1943. године.

20. ВУЈИСИЋ Јована РАДУЛЕ, правник. Рођен 1911. године у Прекобрђу, припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

21. ВУЈИСИЋ Јована РАДЕ, рођен 1896. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана у Словенији 1945. године и убијен.

22. ВУЈИСИЋ Петра ЉУБОМИР, капетан I класе војске Краљевине Југославије. Припадао четничком покрету (командир Прекобрдске чете) и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

23. ВУЈИСИЋ Радоша РАДИСАВ, рођен 1896. године у Прекобрђу. Жанд. официр. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

24. ВУЈИСИЋ Радојице НИКОЛА, рођен 1900. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

25. ВУЈИСИЋ Радојице ВАСИЛИЈЕ, рођен 1904. године у Прекобрђу. Професор-директор Грађанске школе на Жабљаку. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

26. ВУЈИСИЋ Боја РАДОМИР, рођен 1909. године, земљорадник. Припадао четничком покрету и погинуо 1942. године у борби са партизанима.

27. ВУЈИСИЋ Алексе ПАВИЋ, капетан I класе војске Краљевине Југославије - пилот, рођен 1900. године у Прекобрђу. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

28. ВУЈИСИЋ Дмитра АТАНАСКО, рођен 1903. године у Прекобрђу, чиновник. Припадао четничком покрету и погинуо као четник 1943. године на Бабљаку код Колашина.

29. ВУЈИСИЋ Вучине ГОЛУБ, рођен 1910. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и као четник погинуо 1942. године у Прекобрђу.

30. ВУЈИСИЋ Вучине ВЛАДИМИР, рођен 1912. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и као четник 1943. године стријељан од партизана.

31. ВУЈИСИЋ Миљана МИРКО, рођен 1907. године, земљорадник. Припадао четничком покрету и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

32. ВУЈИСИЋ Мирка ЉУБОМИР, капетан војске Краљевине Југославије. Био командир Прекобрдске четничке чете. Заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

33. ВУЈИСИЋ Станоја МИЛИВОЈЕ, рођен 1904. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

34. ВУЈИСИЋ Радоса РАДОВАН, рођен 1908. године у Прекобрђу, земљорадник. Припадао четничком покрету и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

35. ВУЈИСИЋ Јола МИЛОРАД, рођен 1918. године на Јабуци, земљорадник. Припадао четничком покрету и као четник погинуо у Кучима у борби против партизана.

36. ВУЈИСИЋ Јола МИЛИКА, рођен 1904. године на Јабуци, био земљорадник. Припадао четничком покрету, заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

37. ВУЈИСИЋ Јола МИРКО, рођен 1915. године на Јабуци, земљорадник. Припадао четничком покрету и као четник погинуо од бомбардовања 1943. године у Подгорици.

38. ВУЈИСИЋ Мијаила НИКОЛА, рођен 1910. године на Јабуци, судија. Припадао четничком покрету и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

39. ВУЈИСИЋ Вучића ВЛАДИМИР, рођен 1920. године на Јабуци, земљорадник. Припадао четничком покрету и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

40. ВУЈИСИЋ Вучића ЛУКА, рођен 1910. године на Јабуци, земљорадник. Припадао четничком покрету и као четник заробљен 1945. године од партизана у Словенији и убијен.

41. ВУЈИСИЋ Мијаила ЗЕКО, рођен 1905. године у Прекобрђу. Финансијски официр. Припадао четничком покрету и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

42. ВУЈИСИЋ Бега ИВАН, рођен 1894. године у Липову, судски чиновник. Припадао четничком покрету. Заробљен и стријељан од партизана у Андријевици 1944. године.

43. ВУЈИСИЋ Миливоја РАДОМИР, рођен 1892. године у Прекобрђу. Био предсједник Прекобрдске општине. Припадао четничком покрету и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

44. ВУЈИСИЋ Јакова Иван, мајор војске Краљевине Југославије. У току рата припадао четничком покрету устаника у Јужној Србији и водио борбу против окупаторских снага, и као мудар и храбар војсковођа проглашен за ВОЈВОДУ тога покрета. Заробљен од Њемаца и интерниран у Њемачку и убијен у логору ДАХАУЗЕН 1943. године.

45. ВУШСИЋ Маријана ВОЈИН, рођен 1914. године у Колашину, завршио војну академију и био активно војно лице. У току II свјетског рата припадао четничком покрету. Погинуо код Калиновика 1943. године у борби против партизана.

46. ВУЈИСИЋ Маријана БРАНКО, рођен 1922. године у Колашину. Био је ђак. Припадао четничком покрету и као четник заробљен од партизана 1945. године у Словенији и убијен.

47. ВУШСИЋ Мата САВО, рођен 1895. године на Скрбуши, био је земљорадник. У току II свјетског рата био одредијен за четнички покрет, па је као четник заробљен од партизанских јединица и стријељан 1944. године у Колашину.

48. ВУЈИСИЋ Сава МИЛОРАД-Мило, рођен 1923. године на Скрбуши, био је студент. У току II свјетског рата био одредије-

љен за четнички покрет, па је, као четник био у одметништву све до 1947. године, када је погинуо на Бјеласици (Јеловици).

49. ВУЈИСИЋ Неђељка ПАВЛЕ, рођен 1889. године на Скрбуши. Завршио правни факултет и био високи државни чиновник у Бановини, начелник среза подгоричког и срески поглавар. Припадао је четничком покрету и са четничким јединицама одступио 1944. године. У путу се разболио од тифуса и 1945. године умро у Старој Градишци.

50. ВУЈИСИЋ Павла КРСТО, рођен је 1920. године на Скрбуши. Био је студент агрономије. У току II свјетског рата, као отац му и рођаци, определијелио се за четнички покрет. Као четник заробљен је од партизанских јединица 1945. године на Зиданом Мосту и стријељан.

51. ВУЈИСИЋ Павла ВЕЉКО, рођен је 1921. године на Скрбуши. Био је студент медицинског факултета. У току II свјетског рата припадао је четничком покрету и као четник заробљен од партизанских јединица 1945. године у Словенији гдје је и убијен.

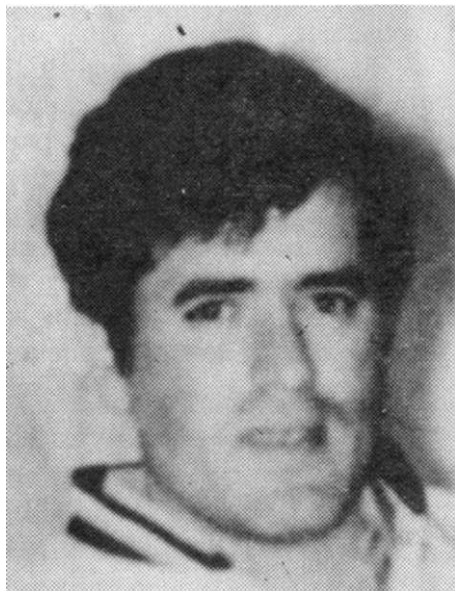
52. ВУЈИСИЋ Павла БРАНКО, рођен је 1923. године на Скрбуши. Био је студент медицинског факултета. У току II свјетског рата, по узору на оца, браћу и бројне рођаке определијелио се за четнички покрет и као четник заробљен од партизанских јединица 1945. године у Словенији гдје је и убијен.

ПОГИНУЛИ У РАТУ 1991-1992. године У БОСНИ СА УСТАШАМА

ВУЈИСИЋ
Милије ЗАРИЈА,

рођен у Ободу код Бијелог Поља 1958. године. Погинуо као војник ЈНА 1992. године, код Градишке у Хрватској у борби са усташама Фрање Туђмана. Био је занатлија машинске струке.

ВУЈИСИЋ
Борише СВЕТОМИР,

рођен је 1947. године у Прекобрђу. Завршио Вишу економску школу. Био финансијски директор Трг. предузећа "Високо" у Високом. Заробљен од усташа 1992. године у Босни и стријељан. Био је ожењен и имао ћерку. Завршио је школу РО и имао чин поручника ЈНА.

ТУЖНА БРОЈКА НАШИХ БРАТСТВЕНИКА

Тужна је бројка која казује, да је из нашег братства у току II свјетског рата животе изгубило преко ОСАМДЕСЕТ братственика. Још тужније је сазнање да су многи домови угашени. Да је из појединих породица нестало и по четири мушке главе, отац са по три сина, по три брата, отац са по два сина, по два брата, велики број јединаца и велики број младих људи који нијесу успјели такоређи ни да порасту, а не да заснују своју породицу, да добију пород.

Навешћемо неколико примјера гдје је била права породична трагедија.

У том рату погинуо је ПАВЛЕ Неђељков са ТРИ сина: Крстом, Вељком и Бранком; браћа: Илија, Милика и Олга; браћа: Драгић, Драго и Гојко; браћа: Раде, Лека и Радуле; браћа: Марко, Маринко и Станиша; Вукосав са два сина - Ђоком и Вучетом; браћа: Милорад, Милика и Мирко; Мијаило са сином Николом; браћа: Војин и Бранко; браћа: Миладин и Вујадин; браћа: Голуб и Владимир и други. Међу погинулима има 11 јединаца.

У тој бројци о којој говоримо понајвише је: ђака, студената, правника, официра, земљорадника.

Чини се, да је мало које братство у Црној Гори, платило данак II свјетском рату као наше-братство Вујисића.

*"Јунаци су брашке перјанице,
поноси и узданице"...*

ОСМО ПОГЛАВЉЕ

НАШИ КНЕЗОВИ И ВОЈВОДЕ

НАШИ КНЕЗОВИ

МИЛИВОЈЕ ЂУРОВ, БОЈО АНТОНИЈЕВ

И РАДОЊА МИНИН

Братство Вујисића, у својој историји, изродило је бројне јунаке и знамените личности из даље и ближе прошлости.

Међу личностима чија имена освјетљавају странице братственичке историје налазе се и имена тројице кнежева, који су то звање и признање стекли сабљом и мачем, храбрим срцем и јунаштвом и у сваком боју били први међу првима, чије је име славом овјенчано и остало да се потомство с њима поноси и трајно чува од заборава.

КНЕЗ Миливоје Ђуров, рођен у Прекобрђу 1760. године. Дуго година је био кнез и племенски првак у Прекобрђу и имао истакнуту улогу у бројном племену и на смиривању у сукобима са сусједима-Васојевићима и другим око неријешених племенских спорова и међаша. Као јунак истицао се у боју са Турцима на Црквини, Јеловим брдима, на Морачи 1820. године. Посебан подвиг направио је 1786. године, када су Турци посјекли 30 Морачана и главе им однијели на поклон скадарском паши Бушатлији. Кнез Миливоје им је направио засједу на Зауглини (Горња Тара), дочекао их са око тридесет бираних братственика, међу којима: Мирко Војинчевић, Ђоко Секилин, Новак Ракочевић и др. и у тој крвавој борби убили и посјекли све турске заптије и бегове, који су се весело враћали од паше Бушатлије и тако витешки осветили своје Морачане.

Кнез Миливоје је познат и из Карађорђевог параде из 1809. године, када је са бираним Морачанима, Ровчанима и ускоцима, у боју на Суводолу са Турцима показао велико јунаштво и храброст у којем су турску војску потукли до ногу. Након тог боја Карађорђе је Миловоја Ђурова даровао дугим мачем, за испољено јунаштво, који се и данас чува у његовом потомству.

Миливоје је по природи био пркосан и самовољан па ни наредбе владике Рада није поштовао. Знао је разоружати гвардије и перјанике који су долазили, да по Владичиној наредби наплате

дажбине од Миливоја и без оружја их врати на Цетиње. У ратовима је правио безбројне подвиге и био познат као неустрашив. И без сумње, био је један од најхрабријих братственика свих времена. По тим врлинама и потомство га слиједи.

КНЕЗ БОЈО АНТОНИЈЕВ, познат и по мајци Циграни.

Стекао је славу и углед у боју са турским бегом Ибром Делибашом, који је 1820. године напао на Морачу са 12000 Турака. У том боју, Морачани су, под командом кнеза Боја крдисали Турке, задобили велики плијен и оружје и заробили ЗЛАТНИ Алај-барјак што је било и најдрагоцјенији трофеј који је поклоњен Владици Петру I на Цетињу. Бојо је опјеван у пјесми, и пјесма каже: "Те да не би купинаша Нова и јунака Цигранина Боја, сву Морачу попалише Турци".

Бојо Цигранин, помиње се међу утицајнијим морачким кнежевима који су расправљали о односима између Турака и Морачана. У грани Цигранића највише се истицао кнез Бојо. Запамћен је у бојевима: на Црквини, Јеловим брдима, Градишту, Лопатама. Био је у Карађорђевој паради у којој су бирани само најбољи и најхрабрији 1809. године, а у боју против Делибаше Ибра предводио је Прекобрђане и поразио турску силу на Скавцу.

КНЕЗ РАДОЊА МИНИН, познат је из многих бојева Морачана са Турцима. У сваком боју показивао је велику храброст и неустрашивост. Нарочито се истакао у боју на Морачи 1877. године у којем је и погинуо. Син му Радош, познат као Мигуд погинуо је на Ваганима Каљића 1912. године. Кнез Радоња био је оштар, строгог држања и чврстог карактера. Његова ријеч морала је бити неприкосновена. Као таквога су га и Турци знали, цијенили и говорили: "Кнез Радоња је као свевишњи (Бог), како каже тако бити мора". Од таквог његовог ауторитета, карактера и чврстине његов огранак је и добио име "Вишњић и".

О кнезу Радоњи говори се да припада најхрабријим братственицима и племеницима и да стоји у ред челних јунака Прекобрђана - Вујисића и Морачана у Вујисића чети. У боју са низаом и башибозлукум Мехмед-Али паше на Пресјечи (Долима) 1877. године погинуо је и његов син Радоје.

ВОЈВОДА ИВАН ЈАКОВОВ

ИВАН ЈАКОВОВ, био је мајор војске Краљевине Југославије. У I свјетском рату био је комита и за Швабу велика опомена да се нијесу смјели комотно кретати по терену на којем се он налазио.

Године 1941. Иван, као активно војно лице и виши официр краљеве војске, заклет краљу и отаџбини, није своје оружје предавао окупатору већ се ставио на чело српског народа у јужној Србији и организовао га на отпор Њемцима, Бугарима, Албанцима и другима који су нападали, малтретирали и угњетавали и убијали недужни српски народ. Као врло храбар и умјешан официр у одбрани српског народа убрзо се прочуо у том дијелу Србије и народ се определијелио за њим као храбрим и умним човјekom и официром. Његов ауторитет толико се уздигао да га је народ подручја на којем је дјеловао као вођа, прогласио ВОЈВОДОМ. Он је врло успјешно одолијевао насртајима окупатора и њиховим помагачима, да је то засметало не само

ИВАН ЈАКОВОВ, комита и мајор војске Краљевине Југославије и ВОЈВОДА устаника у јужној Србији 1941. године у борби против Њемаца, Аршута и Бугара. На превару издат од Косте Пећанца Њемцима и они га интернирали у злогласни логор у Њемачку "ДАХАУ" и стријељан 1943. године.

окупатору и његовим помагачима него и извјесним Србима као што је био Коста Пећанац и његовци сарадници. Засметао им је што је народ стао уз њега, што је слабио њихову позицију у том крају Србије. Зато су радили, на сваки начин да га се отарасе, да га уклоне са тог подручја и из тог народа. Да му умање ауторитет. Када им то није пошло за руком, прибјегли су лукавству. Позвали су га на разговор и понудили му сарадњу да се, заједнички боре против окупатора. Тај трик преваре, који им је успио, направио је Коста Пећанац, тамошњи командант четничког покрета. Иван се одазвао његовом позиву, вјерујући у добре намјере Пећанца као свога колеге-официра и познаника, а Пећанац је о овом састанку обавијестио Њемачку команду која је организовала хватање Војводе Ивана. Пошло им је за руком, ухватили су га и одмах интернирали у Њемачку, у логор ДАХАУ у којем је и стријељан, премда има верзија да је у гасној комори живот окончао.

Након завршетка II свјетског рата, народ краја у којем је њихов Војвода Иван, мајор Краљевине Југославије, у знак захвалности и признања, што им се био ставио на чело покрета и мудро их предводио, подигао споменик СВОМЕ ВОЈВОДИ на мјесту гдје га је и прогласио Војводом и Иван се помиње са великим пијететом као човјек и официр Краљевине Југославије, велики јунак и ВОЈВОДА.

ДЕВЕТО ПОГЛАВЉЕ
ОФИЦИРИ, ПЕРЈАНИЦИ,
БАРЈАКТАРИ
ЦРНОГОРСКЕ ВОЈСКЕ

КОМИТИ
НОСИОЦИ ПАРТИЗАНСКЕ
СПОМЕНИЦЕ 1941.

ОФИЦИРИ
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ОФИЦИРИ
СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ ФЕДЕРАТИВНЕ
ЈУГОСЛАВИЈЕ

В У Ј И С И Ћ И ОФИЦИРИ ЦРНОГОРСКЕ ВОЈСКЕ

ВУЈИСИЋ МИШНИН (Савићев) МИЛИСАВ,
КОМАНДИР КЊАЖЕВЕ ГАРДЕ
и командир Доњоморачког батаљона
ВУЈИСИЋ МИЛИСАВА ЈУПО, официр
ВУЈИСИЋ МИЛИСАВА МАТИЈА, официр
ВУЈИСИЋ МИЛИСАВА ПАВЛЕ, бригадир-командант
дивизије
ВУЈИСИЋ МИЛИСАВА МИЛИНКО, официр
ВУЈИСИЋ МИЛИСАВА МИЛИЈА, официр-војни судија
ВУЈИСИЋ ПЕРКА СИНАН, официр
ВУЈИСИЋ РАДОВАНА НОВО, официр
ВУЈИСИЋ НОВА ЛАКИЋ, официр
ВУЈИСИЋ ПУНИШЕ ЛУКА, капетан-командант I батаљона
ВУЈИСИЋ ПЕРКА ШПИРО, капетан
ВУЈИСИЋ НОВОВ ЋУЋА, официр
ВУЈИСИЋ БОШКА МИЛОШ, пуковник, командант дивизије
ВУЈИСИЋ ПАЈА НОВАК, капетан, командант батаљона
ВУЈИСИЋ НОВА КЕРО, официр
ВУЈИСИЋ КЕРА ЈАГОШ, официр артиљерије
ВУЈИСИЋ МИЛОША МАТО, командант регрут. батаљона
и колашинске артиљерије
ВУЈИСИЋ ВУКАДИНА МИЈУШКО, официр
ВУЈИСИЋ ЋУЋЕ МАРИЈАН, официр
ВУЈИСИЋ ЋУЋЕ РАДЕ, официр
ВУЈИСИЋ МИЈУШКА РАДЕ, официр
ВУЈИСИЋ БЕГОВ ЗАРИЈА, поручник
ВУЈИСИЋ РАДОСАВА РАДОВАН, официр-перјаник
ВУЈИСИЋ ШПИРА ТОДОР, официр
ВУЈИСИЋ МИЛОША ШПИРО, капетан
ВУЈИСИЋ РАДОСАВА МИЈАТ, официр
ВУЈИСИЋ КРСТА МИНА, официр

ВУЈИСИЋ НОВА ВОЈИСЛАВ, капетан
 ВУЈИСИЋ МИЛАНА МАРКО, поручник
 ВУЈИСИЋ МАТА НОВО, капетан арт.

БРАТСТВЕНИЦИ ЦРНОГОРСКИ БАРЈАКТАРИ

Први познати званични барјаци и барјактари у Морачи и Ровцима појавили су се 1809. године, када је војвода Мина Радовић, са седамдесет Морачана и Ровчана пошао у сусрет (параду) Карађорђу на Суводолу. Том приликом Карађорђе је подијелио ДЕВЕТ барјака морачким, ровачким и ускочким јунацима. Ови барјаци су, а наследно преношени с кољена на кољено у братствима све до 1916. године, тј. до завршетка I свјетског рата.

У ратовима од 1876. године, до 1878. у црногорској војсци погинуло је шездесет и један барјактар, а на Мојковцу, у мојковачкој бици седам барјактара: међу којима: Максим и Радош Вујисић, барјактари из Липовског батаљона.

Барјактари из нашег братства били су:

ВУЈИСИЋ МИЛЕТЕ МИЛОШ,
 ВУЈИСИЋ ПЕТРА БОШКО,
 ВУЈИСИЋ МИЛОША МИЛОСАВ,
 ВУЈИСИЋ МИЛОША ЈАНКО,
 ВУЈИСИЋ НОВА РАДИСАВ,
 ВУЖСИЋ ЂУЂЕ МАКСИМ,
 ВУЈИСИЋ БОШКА РАДОШ,
 ВУЈИСИЋ МИЛОВАНА МИТАР.

ПЕРЈАНИЦИ

За књажеве перјанике бирани су најугледнији људи, из чувенијих и бољих братстава, који су, поред осталих врлина које су их красиле, били и виђенији по љепоти.

Перјанике су лично одабирали књажеви: Данило и Никола.

Из нашег братства, у то вријеме најпопуларнији уз Књаза на двору били су:

ВУЈИСИЋ НОВА МИЛОШ, перјаник Књаза Данила,
 ВУЈИСИЋ РАДОСАВА РАДОВАН, перјаник (официр)
 књаза Николе,

ВУЈИСИЋ ПЕРКА МИЛУТИН, перјаник књаза Николе,
 ВУЈИСИЋ ЂУЂЕ МАКСИМ, барјактар-перјаник књаза
 Николе.

Одабирање перјаника обично је вршено када би Књаз вршио смотру неке бригаде. Тако је књаз Никола, када је вршио смотру колашинске бригаде на Брези код Колашина, одабрао Радована Радосављева, који је стајао у строју на челу бригаде. Гледајући га питао је команданта бригаде Драгишу Перкова: "Ко ти је овај, Драле". По добијеном одговору, рекао је: "До данас је био твој, а од данас је мој". Радован је био један од најбољих перјаника у Књажевој гарди. Био је познат по многим особинама које су красиле човјека и војника. Био је најјачи у бригади у рвању, у скакању у даљ, у бацању камена с рамена, те у свим дисциплинама које су, у то вријеме биле борилачке вјештине и красиле свакога ко је био обдарен за њих. Уз то, био је и одличан стрелац.

Не много по доласку у Гарду, испољавајући своје војничке способности, убрзо је добио и чин официра.

КОМИТИ

Међу нашим братственицима било је њих који нијесу хтјели, ни по коју цијену предати своје оружје окупаторској војсци, већ су се са својим оружјем одметнули у комите (хајдуке).

Међу одметницима (комитима) били су, у првом реду они који су, добровољно дошли из далеке Америке да се, са својом браћом боре у одбрани своје домовине. Они су били и најогорченији непријатељи окупаторској војсци.

Иако су били свакодневно прогањани од аустроугарских потјера, успијевали су да се скривају, а уз то и да им оштро одговоре на сваки њихов непријатељски гест. Да даду "шамар за шамар". Поред осветничког понашања према швапској војсци, комити су били и ригорозни и према "својим" људима који су их проказивали Шваби, или им правили било какву незгоду. Као такве комити су убили и неколико својих братственика, сумњајући у њих да су швапски доушници.

У КОМИТИМА СУ БИЛИ:

ВУЈИСИЋ Милована (Пула) САВО,
 ВУЈИСИЋ Алексе ВУКИЋ,
 ВУЈИСИЋ Јакова ЂОРЂИЈЕ,
 ВУЈИСИЋ Јакова ИВАН,
 ВУЈИСИЋ Томаша МИРАШ,
 ВУЈИСИЋ ТРИПКО,
 ВУЈИСИЋ МИЛОВАН,

БОРЉИЈЕ ЈАКОВОВ и РАДИСАВ МИЛИЋЕВ КОМИТИ 1918. год.

ВУЈИСИЋ Томаша ВЕЉО,
 ВУЈИСИЋ Томаша РАДМИЛА,
 ВУЈИСИЋ Вукашина ЖИВКО,
 ВУЈИСИЋ Љуба БРАНКО,
 ВУЈИСИЋ Милић а РАДИСАВ,
 ВУЈИСИЋ Перка РАДОМИР.

О Ф И Ц И Р И ИЗ НАШЕГ БРАТСТВА У ВОЈСЦИ КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ВУЈИСИЋ Милисава ПАВЛЕ, бригадир, командант дивизије
ВУЈИСИЋ Бошка МИЛОШ, пуковник, командант дивизије,
ВУЈИСИЋ Вучића МУШИКА, пуковник, начелник војне академије,

ВУЈИСИЋ Јована ЛЕКА, пуковник војске у отаџбини,
ВУЈИСИЋ Алексе ПАВИЋ, капетан I класе, пилот,
ВУЈИСИЋ Петра ЉУБО, капетан I класе,
ВУЈИСИЋ Јакова ИВАН, мајор,
ВУЈИСИЋ Радоса РАДИСАВ, жандармеријски капетан,
ВУЈИСИЋ Милића РАДОСАВ, капетан I класе,
ВУЈИСИЋ Мата НОВО, капетан,
ВУЈИСИЋ Мијата МИЛИЋ, рез. капетан,
ВУЈИСИЋ Миливоја РАДОВАН, капетан,
ВУЈИСИЋ Маријана БЛАЖО, официр.

ОФИЦИРИ - НОСИОЦИ ПАРТИЗАНСКЕ СПОМЕНИЦЕ 1941.

Од двадесет и три братственика, који су учествовали у II свјетском рату, од тринаесто-јулског устанка 1941. године, само су њих тројица преживјели рат и добили заслужене ПАРТИЗАНСКЕ СПОМЕНИЦЕ-1941. године.

ВУЈИСИЋ Радивоја БАТРИЋ, потпуковник ЈНА
ВУЈИСИЋ Благоја МОМЧИЛО, пуковник ЈНА
ВУЈИСИЋ Радула МАРА, ратни активиста.

ОФИЦИРИ У ВОЈСЦИ СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ ФЕДЕРАТИВНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ВУЈИСИЋ Милије др ДРАГУТИН, пуковник
ВУЈИСИЋ Благоја МОМЧИЛО, пуковник
ВУЈИСИЋ Вучића МУШИКА, пуковник
ВУЈИСИЋ Радивоја БАТРИЋ, потпуковник
ВУЈИСИЋ Рада ГРУЈИЦА, мајор (авијатике)

ВУЈИСИЋ Драга МИЛОСАВ, потпуковник
ВУЈИСИЋ Радивоја ВЕЛИМИР, мајор
ВУЈИСИЋ Мика БРАНКО, мајор
ВУЈИСИЋ Данила ВОЈО, мајор (пилот)
ВУЈИСИЋ Шуја РАДЕ, мајор
ВУЈИСИЋ Максима БАТРИЋ, капетан I класе
ВУЈИСИЋ Пера БОЖО, капетан I класе
ВУЈИСИЋ Ива ГОЈКО, капетан I класе
ВУЈИСИЋ Вуке МИЈАЈЛО, капетан
ВУЈИСИЋ Томаша РАЈКО, капетан I класе
ВУЈИСИЋ Томаша САВО, капетан I класе
ВУЈИСИЋ Томаша МИЛЕ, капетан I класе
ВУЈИСИЋ Милете МИЛОШ, поручник милиције
ВУЈИСИЋ Маркише МИЛОВАН, капетан
ВУЈИСИЋ Благоја СВЕТОЗАР, капетан I класе
ВУЈИСИЋ Батрић а МИЛОМИР, капетан
ВУЈИСИЋ Мијата ВОЈИН, капетан
ВУЈИСИЋ Вучете РАДОМИР, капетан
ВУЈИСИЋ Мијајла БРАНКО, капетан
ВУЈИСИЋ Мијајла БОРИВОЈЕ, капетан
ВУЈИСИЋ Нова ВОЈИСЛАВ, капетан
ВУЈИСИЋ Мијаила БРАНКО, капетан
ВУЈИСИЋ Мијајила МИЛАН, мајор
ВУЈИСИЋ Радисава МИЛОВАН, капетан
ВУЈИСИЋ Божине СВЕТОМИР, поручник

НОСИОЦИ ПАРТИЗАНСКЕ СПОМЕНИЦЕ 1941.

Од великог броја братственика који су учествовали у три-наестојулском устанку 1941. године, њих седамнаест се, касније укључило у јединице НОП-а. Рат је преживјело само њих троје и добили заслужене СПОМЕНИЦЕ-1941.

БАТРИЋ РАДИВОЈЕВ, рођен је 1906. године у Прекобрђу. Прије рата био је радник. Учесник је рата од првих устаничких дана. Постао је члан КПЈ у предратном периоду и врло активно радио на организовању устанка у Метохији. Био је организациони секретар КПЈ за Округ Пећ, Ђаковицу, Исток, Ибарски Колашин, Тутин, Рожаје, и један од организатора устанка у Метохији.

У току рата обављао је бројне војно-политичке дужности. Рат је завршио као начелник штаба XVI Српске бригаде. Пос-

лије рата обављао је бројне војне дужности, међу којима: начелник војног округа Краљево, Нови Пазар, Вировитица, радио у Војном суду у Нишу, Куманову, а пензионисан је са дужности начелника Техничке службе VI армије из Скопља у чину потпуковника. Поред споменице, носилац је бројних војних и мирнодопских одликовања, међу којима и неколико високих одликовања страних држава. Умро је 1975. године.

МАРА РАДУЛОВА, рођена је 1880. године у Колашину. Други свјетски рат је провела у пролетерским јединицама уз сина Милована, не изостајући иза њега и јединица у којима је ратовао Милован, све док јај је погинуо на Романији 1943. године. По ослобођењу земље укључила се у друштвено-политички живот у Колашину. Била је члан КПЈ од 1944. године. Умрла је 1966. године.

МОМЧИЛО БЛАГОЈЕВ, рођен је 1923. године у Колашину, био је ђак гимназије. У рат је ступио од првог дана устанка. У току рата обављао је бројне војне и политичке дужности. Рат је завршио као командант батаљона Војне академије. Пензионисан је у чину пуковника ЈНА. Носилац је бројних ратника и мирнодопских одликовања, као и бројне награде за друшт. политичку активност. Бави се сликарством и члан је САЛУ Србије. Члан је КПЈ од 1942. године.

ГОЛОТОЧКИ СТРАДАЛНИЦИ

МИЛОШ МИЛЕТИН

ПОРУЧНИК НАРОДНЕ МИЛИЦИЈЕ. Као командир станице, монтираним суђењем, осуђен 1950. године на 13. година строгог затвора, по линији ИНФОРМБИРОА од којих је одлежао ПЕТ.

ВОЈИСЛАВ НОВОВ

Капетан ЈНА^ ухапшен наводно као ИНФОРМБИРОВАЦ 1951. године и осуђен на робију од 15. година и на ГОЛОМ ОТОКУ, након физичке тортуре и мучења умро 1956. године. Није био жењен.

ДЕСЕТО ПОГЛАВЉЕ

ШКОЛСТВО

ПРВА ОСНОВНА ШКОЛА У ПРЕКОБРЂУ

Иако се у Прекобрђу и међу Вујисићима понајвише говорило и мислило о јунаштву и одбрани од Турака и других туђ инаца, чим се стабилизovala и престала свакодневна бојазан од сукоба и ратовања, Прекобрђани су врло озбиљно размишљали о образовању и описмењавању дјече и потомства, о раду на просвјетном пољу. Тако, у повољном моменту када је ово подручје ослобођено од турског харања, међу првим селима у колашинском подручју, отворена је основна школа у Прекобрђу.

ОСНОВНА ШКОЛА У ПРЕКОБРЂУ ИЗГРАЂЕНА 1894. ГОДИНЕ.

Наиме, 1870. године, отворено је тридесет основних школа у Црној Гори, међу којима и школа у Манастиру Морача. Први учитељ те школе био је јеромонах Митрофан Бан, доцније митрополит цетињски.

Манастирска школа није могла обухватити сва села морачка, чарочито не Прекобрђе због удаљености, иако најбројније, те се јавила потреба да се у Прекобрђу отвори државна школа. За отварање ове школе заслуга је Рада Вујисића, свештеника, па је на његово заузимање Министарство просвјете Црне Горе послало Гавра Вујовића-Лабовића из Васојевића у Прекобрђе за учитеља. Он је почео радити у новембру 1885. године у кући Милије Ракочевића. Та школа је у Мељацима радила само двије године. Касније, 1894. године, Прекобрђани су саградили нову школу у Улици и у њој први учитељ је био Милинко Булатовић из Роваца. Послије Булатовића за учитеља је дошао Митар Брауновић, као привремени учитељ, којег је село финансирало. Године 1896. Министарство просвјете Црне Горе је ову школу преузело као званичну и за учитеља поставило Зарију Ђулибрка из Васојевића. Послије Зарије учитељи у овој школи били су: Секуле Добричанин из Прекобрђа, Милош Радовић из Колашина, Пуниша Милошевић из Плана код Колашина, Лука Булатовић из Роваца и други.

Школа у Прекобрђу је врло успјешно радила и спадала у ред најуспјешнијих у округу колашинскоме, описменила велики број дјеце и кадрова међу којима има и велики број високообразованих личности. Из Прекобрђа потиче и прво лице које је завршило Духовну академију у Русији крајем деветнаестог вијека.

Недавно је школа у Прекобрђу прославила стогодишњицу свога рада и постојања.

Зато ћемо у овом поглављу приказати по имену и презимену, све братственике који су стекли средње, више и високо образовање, као и магистре и докторе наука.

На наше задовољство, таквих у нашем братству има импозантан број са којим се можемо похвалити.

Надамо се да нијесмо никога изоставили до чијег имена смо могли доћи. Но, ако се то, у неком случају и десило, није наша грешка него наших рођака који нам се нијесу јавили или одазвали за сарадњу.

Када је ријеч о школству, онда, свакако прво ћемо представити учитеље из братства Вујисића.

НАШИ УЧИТЕЉИ

У првим годинама развоја школства у Црној Гори и Морачи, наше братство изњедрило је знатан број учитеља чија ће имена остати запамћена не само у нашем братству већ и записана у аналима развоја школства у Црној Гори, и уписана међу именима оних популарних "уча", који су, својим знањем и радом допринијели описмењавању и просвјешћивању села и сељака, отворили народу очи "да не буду слијепи код очију".

Међу првим школованим учитељима, тј. братственицима ове струке, били су:

ВУЈИСИЋ Дмитра НОВО,
 ВУЈИСИЋ Вуксана ЈАГОШ,
 ВУЈИСИЋ Рада МИЛОСАВ-ШЋЕПО,
 ВУЈИСИЋ Рада БЛАЖО,
 ВУШСИЋ Гаврила БЛАГОЈЕ,
 ВУЈИСИЋ Мијата МИЛИЋ,
 ВУЈИСИЋ Дмитра МИЛАН,
 ВУЈИСИЋ Вукосава МИЛО,
 ВУЈИСИЋ Радула ВАСИЛШЕ,
 ВУЈИСИЋ Миливоја РАДОМИР,
 ВУЈИСИЋ Риста ИВАН,
 ВУЈИСИЋ Михаила ЗОРКА,
 ВУЈИСИЋ Љуба СЛОБОДАН.

Јагош Вуксанов био је први школски надзорник у срезу колашинском за вријеме Краљевине Југославије.

Једно вријеме, у недостатку школованих учитеља, као учитељ радио је и Раде Милутинов, свештеник.

КЊИЖЕВНИЦИ

У нашем братству има врло талентованих пјесника и прозних писаца, који су за стваралаштво добили бројна признања, похвале и награде. Један од најуспјешнијих међу њима, свакако је ЈАНКО МАШАНОВ, чије пјесме су превођене на више страних језика, нашле мјесто у бројним антологијама, смјештене у књигама за лектуру за основне школе, као и у зборницима за средње, више и високе школе.

ТУ СУ ЈОШ И:

ВУЈИСИЋ Милисава ПАВЛЕ, глумац
 ВУЈИСИЋ Мијаила НИКОЛА, правник,
 ВУЈИСИЋ Влајка БЛАГОЈЕ, професор,

ВУЈИСИЋ Велимира МИЛОРАД, матурант,
 ВУЈИСИЋ Мила РАДЕ, економиста,
 ВУЈИСИЋ Војислава ПАВИЋ, професор,
 ВУЈИСИЋ Војислава МИЛУТИН, матурант,
 ВУЈИСИЋ Јована ОЛГА, лекар-кардиолог,
 ВУЈИСИЋ Драгољуба ЛЕКА, професор,
 ВУЈИСИЋ Војина ВЕСЕЛИН, техничар.

Н О В И Н А Р И

Код нас је и новинарство врло заступљено. Имена наших новинара могла су се, редовно чути на таласима радија, телевизије и прочитати у бројним листовима широм земље. Међу њима има врло угледних репортера, водитеља и уредника емисија и листова, као:

ВУЈИСИЋ Михаила ЉУБОМИР, новинар-уредник Радио Београда

ВУЈИСИЋ Павића АЛЕКСАНДАР, уредник ТВ Сарајево

ВУЈИСИЋ Мила РАДЕ, новинар-уредник, дописник РТВ Црне Горе

ВУЈИСИЋ Светозара САЊА, новинар-уредник ТВ Београд

ВУЈИСИЋ Данила СНЕЖАНА, новинар-уредник ТВ Сплит

ВУЈИСИЋ Павића ЈЕЛЕНА, новинар Сарајево

ВУЈИСИЋ Велимира МИЛОРАД, новинар "Побједе"

ВУЈИСИЋ Мијаила БРАНКО, спорт. уредник ТВ Црне Горе

ВУЈИСИЋ Славка ВЕСНА, новинар Београд

ВУЈИСИЋ Аца САША, новинар Сарајево

ВУЈИСИЋ Аца АЛЕКСАНДРА, новинар Сарајево

ВУЈИСИЋ Драгослава ЈАСНА, удата Шестак, новинар-уредник ТВ Београд

ВУЈИСИЋ Милисав МИЛАН, новинар "Експрес-политике"

ВУЈИСИЋ Душана ЈЕЛЕНА, новинар "Заштите на раду"

- Београд

ВУЈИСИЋ Ивана ДРАГОМИР, главни и одговорни уредник више листова и часописа у Зеници и Сарајево.

ИЗ ПЕРА НАШИХ ПЈЕСНИКА

ПАВЛЕ ВУЈИСИЋ, глумац

*Морам да одем
Из дворане
јер не свирају
моју химну,
покрићу се заставом
и умрећу*

*Умро сам
и више не треба
да ми се свира
химна*

*Нити ми пада
наум
да одем онамо
где сам желео
да скончам под
заставом*

МИЛОРАД ВЕЛИМИРОВ

КО УГАРАК УБРАЂЕНА

*Насред села кривињара
Залутала и нејака
Снијег еије
Брвна шркипе,*

*Око огња дјечурлија
Једну страну лица грију,
Друга мрзне,
И пестаје да се смије.*

*Из котла се пуши зеље
Посно
Славно,
Топло само,
Ца угрије веље јаде.
Гле, кроз прозор мјесечина,
Разлива се по оцаку,
Ко с прољећа
На карлице вареника,
Дјеца у Глас зову мајку
И веле јој
Гледај лико
Гледај мила
Колико ли брашњеника.*

*Мајка стоји у прочеље
Ко ушрак убрађена
Инариче
Жали мртве
Више*

ЈАНКО МАШАНОВ

ШКОЛА КАЛЕМ А РОЂЕЊЕ ТЕМЕЉ

*Школа калем а рођење темељ
Пред нама се вријеме котрља
Поглед стапам са гвожђем врелијем
Укисну ми мисли бесмртности
Врагошем их за трен лагумима
И сее ризе претворим у дроњке
Спас пронаћи на сам себе Гађи
Да ти живом по гробу танцују
Најпослије да те стић не могу*

*Има једно уже пут небеса
Врелијв је од сваке мазије
А оштрије но бритва бријаћ а
Сваки камен стоји на поклеку
Свијест мрчи у земљу кад гледаш
Само смијеш у огањ да скочиш
За пут други свијет се смијати
А нико те ни на шта не гони*

*Колико је брка осмућ ено
Полућ оса остаде свјешина
Због једине жишке на небеса
Да је почем та жишка на земљи
Ту би било вазда врљалиште
Или јама с хиљаду бездана
Најдоњи би био најсрећ нији
Кости би му та жишка Цијала
Сунцу би се јацко и светио
Што је таква вјешала ставио*

*Црна Горо јамо безданице
Сузо моја Госка кукавице
Ти да топиш срца од камена
Ти да браниш нејака рамена
Сама си се низ Ловћ ен стакала
Праћ ед ми те такву оставио*

*Каменица Светог Василија
Људскијем је Гробом заузета
Светац није хтио на судове
Цок он живи она је dryloia
Кад он умре нећ е бит ничија*

БЛАГОЈЕ ВЛАЈКОВ

ТЕК УПОКОЈЕНОЈ МАЈЦИ

*Спаси се пажње и непажње свих
Просу неповратно сее техобе и лакоћ е
И сее остави на нули лашној
најлакшој појави послије свих кретњи*

*Испуштено вретено распресе конце по кућ и
остављена потпала свих природних врста
на свим скровитим и најсувљим мјестима
чека за топлину у земљи одсадашњу*

*Оспособи се за тужбалице и лелеке
Осташе ти само врлине
умјесто особине сваке
И твоје још већ е топлине*

*Исправљена у стас дјевојачки
бљедилом новорођеним лицем озари
опрости свакоме из његове поре сваке
утапајућ и душу топлу у вјечност тиху*

*Звуци твоји из пора зидова се изливају
звучи кућ е оваплоћују се у звуке твоје
а неоваплоћени питомији постају
и случајни у складној хармонији твојој*

*Одлазиш без остатка на видео пластици
јер сви записи тебе у визији ми осташе
и на твој тек примијећеном станишту
на зиду бијелом правоугаоне заувјек.*

МИЛУТИН ВОЈИСЛАВЉЕВ - СОКОС

РОДОСЛОВ

Оцу Војиславу

*Између вампира вила вукодлака
Између престола избјега грбова
Сијали су наду ејеру и трагове
Сијали су кости у земљи грбова*

*Уз горку прђију јатаган и камен
Чували су своју амајлију свету
Дах слободе бистре био им је знамен
Колијевку чисту клесали дјетету*

*Скривајућ и тулу под судбе окове
Носили је гордо усправни ко борје
Сањајућ и дјецу невјесте домове
Уклетим Балканом садили мраморје*

*Када крв замрзне да не би патили
У њима добро познате врлети
Моћан Родослов су оставили
Гдје би се дом сапradio - свети*

*Усамовању без оца и сина
А дух стијесне колијевка и сандук
Тамјан да буде чврста истина
Сјећ ања и наде непогрешив наук
Родоначелника убише цареве слуге
Јанко није први сиротан остао
Јелу зазидаше у скадарске алуге
Војводу Бошћ а живот прогнао*

*Турици Бушри Швабе Арнаути...
Бројали нам дане умјесто календара
Те завољесмо камен љути
Жалом безбратнице - с толико жара*

*Вапор се носили надама неким
Своју снагу и Горштакчу вољу
Топили у рудницима далеким
Враћали се телеграми или - доносили Грудобољу*

*Више угашених домова цело рођака
Оставили су ми мученици - преци
Али до Судњег часа и Нестанка
трајаће они - били су свеци*

ПРОЗИВНИК НАШИХ ИНТЕЛЕКТУАЛЦА

Наши братственици одвајали су и посљедњи залогај од уста, да би створили услове својој дјечи, да стекну што више знања, да заврше жељену школу и факултет, да буду неко и нешто. Чуо би се глас често и врло сиромашних родитеља, нарочито оних чија дјеца су талентовани ученици, када кажу: "Гураћу га што се најдаље могне". Многима се жеља испунила. То "гурање" се исплатило. Многа дјеца су завршила школе и факултете, нека чак и по два факултета, завршили магистратуре, постали доктори наука, угледни стручни и научни људи, предавачи на факултетима, постали позната имена из струке и науке за коју су се определијели и са којом се баве.

Зато ћемо их, са поносом "прозвати" и упознати се са именима наших школованих рођака:

ДОКТОРИ НАУКА

ВУЈИСИЋ Јеврема САЊА, доктор наука биологије
ВУЈИСИЋ Радомира БРАНИСЛАВ, доктор физичке хемије
ВУЈИСИЋ Радомира ПРЕДРАГ, доктор геолошких наука
ВУЈИСИЋ Ивана ТУГОМИР, доктор геолошких наука
ВУЈИСИЋ Бранислава ЉУБОМИР, доктор машинских наука
ВУЈИСИЋ Бранислава ЉУБИЦА, доктор физике
ВУЈИСИЋ Милије ДРАГУТИН, доцент др медицине

МАГИСТРИ

ВУЈИСИЋ Влајка БЛАГОЈЕ, магистар филолошких наука
ВУЈИСИЋ Милорада МОМЧИЛО, магистар биохемије
ВУЈИСИЋ Милорада МИЛИЈАНА, магистар физике
ВУЈИСИЋ Бошка РАДОЈЕ, магистар економских наука

ВУЈИСИЋ Аца СНЕЖАНА, магистар прав. наука
ВУЈИСИЋ Аца САЊА, магистар прав. наука, судија
ВУЈИСИЋ Аца НАТАПТА, магистар, педагог на учитељ.
факултету
ВУЈИСИЋ Драгутина ЛАБУД, магистар економије

ЗАВРШИЛИ ПО ДВА ФАКУЛТЕТА

ВУЈИСИЋ Милисава ПАВЛЕ, факултет југословенске
књижевности, правни факултет
ВУЈИСИЋ Мирка ДРАГУТИН, филозофски и правни
факултет
ВУЈИСИЋ Ђорђија СОЊА, факултет социологије,
факултет марксизма
ВУЈИСИЋ Милосава БРАНКО, шумарски факултет,
економски факултет
ВУЈИСИЋ Воја ЗОРАН, теолошки факултет, факултет југ. и
свјетске књижевности
ВУЈИСИЋ Радула ВАСИЛИЈЕ, машински факултет,
факултет организ. наука
ВУШСИЋ Тодора БОЖИДАР, филозофски факултет,
новинарско-диплом. школу.

ПРОФЕСОРИ И ПРЕДАВАЧИ НА ФАКУЛТЕТИМА

ВУЈИСИЋ Милије ДРАГУТИН, доцент на војно мед.
академији
ВУЈИСИЋ Ивана ВОЈИСЛАВ, професор на АПУ
у Београду
ВУЈИСИЋ Мирка ДРАГУТИН, професор на правном
факултету и Вишој социјалној школи у Сарајеву
ВУЈИСИЋ. Воја ЗОРАН, професор на Руској духовној
академији у Чикагу
ВУЈИСИЋ Владимира ДРАГУТИН, професор на АПУ
у Нишу
ВУЈИСИЋ Данила МИРКО, професор на Ликовној
академији у Скопљу
ВУЈИСИЋ Аца НАТАША, професор на учит. факултету

ДИПЛОМИРАНИ ИНЖЕЊЕРИ

ВУЈИСИЋ Марка БОРИВОЈЕ, грађевински факултет
 ВУЈИСИЋ Бора ТАМАРА, агрономски факултет
 ВУЈИСИЋ Мијата МИЈАИЛО, шумарски факултет
 ВУЈИСИЋ Миливоја АЛЕКСАНДАР, архитектонски факултет

ВУЈИСИЋ Мирка БОЖИДАР, технички факултет
 ВУЈИСИЋ Милосава БРАНКО, шумарски факултет
 ВУЈИСИЋ Владислава РАНКО, технички факултет
 ВУЈИСИЋ Ранка БРАНИСЛАВ, машински факултет
 ВУЈИСИЋ Радомира ПРЕДРАГ, геолошки факултет
 ВУЈИСИЋ Батрић а БЛАГОТА, факултет архитектуре
 ВУЈИСИЋ Радуна НОВЕЉА, машински факултет
 ВУЈИСИЋ Радуна ВАСИЛИЈЕ, машински факултет
 ВУЈИСИЋ Божа ПРЕДРАГ, архитектуру
 ВУЈИСИЋ Милована ДУШАН, хемијски факултет
 ВУЈИСИЋ Душана ЈАСНА, електро факултет
 ВУШСИЋ Божидара НИКОЛА, архитектуру
 ВУЈИСИЋ Љубомира ЖЕЉКО, геодезију
 ВУЈИСИЋ Ивана ТУГОМИР, геолошки факултет
 ВУЈИСИЋ Драгомира ЗОРАН, грађевински факултет

ДИПЛОМИРАНИ ПРАВНИЦИ

ВУЈИСИЋ Милисава ПАВЛЕ
 ВУЈИСИЋ Неђељка ПАВЛЕ
 ВУЈИСИЋ Мијаила НИКОЛА
 ВУЈИСИЋ Тодора БОЖО
 ВУЈИСИЋ Рада ВУКОИЦА
 ВУЈИСИЋ Секула МОЈСИЈЕ
 ВУЈИСИЋ Мирка МИЛИВОЈЕ
 ВУЈИСИЋ Радула МИЛОВАН
 ВУЈИСИЋ Риста МИЛОДАРКА
 ВУЈИСИЋ Аца СНЕЖАНА
 ВУЈИСИЋ Аца САЊА
 ВУЈИСИЋ Радована ЈЕВРЕМ
 ВУЈИСИЋ Миливоја БОЖИДАР
 ВУЈИСИЋ Миливоја СВЕТИСЛАВ
 ВУЈИСИЋ Љуба ДРАГОЉУБ
 ВУЈИСИЋ Мијаила БРАНКО

ВУЈИСИЋ Божидара АНА
ВУЈИСИЋ Мика БРАНКО
ВУЈИСИЋ Бранислава ГОРИЦА
ВУЈИСИЋ Драгише МИЛАН
ВУЈИСИЋ Божидара МИЛОШ
ВУЈИСИЋ Милете ДУШАН
ВУЈИСИЋ Драгутина ЗОРАНА

ДИПЛОМИРАНИ ЕКОНОМИСТИ

ВУЈИСИЋ Сава МИЛОШ
ВУЈИСИЋ Милоша ВУКОСАВА
ВУЈИСИЋ Милоша ЈЕЛЕНА
ВУЈИСИЋ Петра ЈЕВРЕМ
ВУЈИСИЋ Јеврема ИЛИНКА
ВУЈИСИЋ ПЕТРА ДАНИЛО
ВУЈИСИЋ Милана ВУКАДИН
ВУЈИСИЋ Вукадина ВЕСНА
ВУЈИСИЋ Јагоша ДАНИЛО
ВУЈИСИЋ Ђока ВЕРА
ВУЈИСИЋ Драгана ВЕЛИМИР
ВУЈИСИЋ Радована БОРИВОЈЕ
ВУЈИСИЋ Милована ПУНИША
ВУЈИСИЋ Михаила ВЕСНА
ВУЈИСИЋ Бега ЈОВАЦ.
ВУЈИСИЋ Драгомира ДАРКО
ВУЈИСИЋ Драгутина ЛАБУД
ВУЈИСИЋ Мијајла ВЛАДИМИР
ВУЈИСИЋ Милете ВУКАДИН
ВУЈИСИЋ Вукадина МИОДРАГ
ВУЈИСИЋ Вукадина ВЕСНА
ВУЈИСИЋ Душана ЉУБИША
ВУЈИСИЋ Владимира ДАНИЛО
ВУЈИСИЋ Милоша ЉУБОМИР
ВУЈИСИЋ Драгутина ЗОРАНА

ОСТАЛИ ФАКУЛТЕТИ

ВУЈИСИЋ Милоша ДРАГУТИН, медицински факултет
ВУЈИСИЋ Мирка МИЛОШ, медицински факултет
ВУЈИСИЋ Милоша ЗОРИЦА, медицински факултет
ВУЈИСИЋ Милић а ПЕТАР, стоматолошки факултет

ВУЈИСИЋ Данила СНЕЖАНА, факултет полит. наука
 ВУЈИСИЋ Павић а АЛЕКСАНДАР, фак. југословенске
 књижевности

ВУЈИСИЋ Павић а ЈЕЛЕНА, фак. југословен. књижевности
 ВУЈИСИЋ Аца САША, фак. југословенске књижевности
 ВУЈИСИЋ Аца АЛЕКСАНДРА, фак. југос. књижевности
 ВУЈИСИЋ Влајка БЛАГОЈЕ, филолошки факултет-руски
 језик

ВУЈИСИЋ Миљана ДРАГАНА, социологију
 ВУЈИСИЋ Богић а МИЛОВАН, факултет полит. наука
 ВУЈИСИЋ Благоја СЛАВКО, филолошки факултет
 ВУЈИСИЋ Славка ВЕСНА, књижевност-журналистику
 ВУЈИСИЋ Војислава ПАВИЋ, југословенску књижевност
 ВУЈИСИЋ Ђока САЊА, социологију
 ВУЈИСИЋ Радојвде ВАСИЛИЈЕ, југ. и свјетску књижевност
 ВУЈИСИЋ Леке МИЛЕНА пољопривредни факултет
 ВУЈИСИЋ Михаила ДИМИТРИЈЕ, природно математички
 факултет

ВУЈИСИЋ Радомира МИОДРАГ, филолошки факултет
 ВУЈИСИЋ Велимира ДРАГАН, филолошки факултет
 ВУШСИЋ Вељка РАЈКА, филолошки факултет
 ВУЈИСИЋ Вучић а МУШИКА, виша војна академија
 ВУЈИСИЋ Данила ВОЈО, виша војна академија
 ВУЈИСИЋ Алексе ПАВИЋ, виша војна академија
 ВУЈИСИЋ Јована ЛЕКА, виша војна академија
 ВУШСИЋ Драга МИЛИСАВ, виша војна академија
 ВУЈИСИЋ Батрић а МИЛОМИР, виша војна академија
 ВУЈИСИЋ Радивоја МИЛОВАН, виша војна академија
 ВУЈИСИЋ Милић а АЛЕКСАНДАР, медицински факултет
 ВУЈИСИЋ Светозара САЊА, књижевност и језик
 ВУЈИСИЋ Радула РАДОШ, факултет заштите на раду
 ВУЈИСИЋ Радула ВАСИЛИЈЕ, факултет организационих
 наука

ВУЈИСИЋ Чеда ДАЈАНА, дефектолошки факултет
 ВУЈИСИЋ Бранислава СЛАВИЦА, југословенску
 књижевност

ВУЈИСИЋ Јована ОЛГА, медицински факултет
 ВУЈИСИЋ Јована ДРАГОСЛАВА, француски језик
 ВУЈИСИЋ Ивана ДРАГОМИР, филозофски факултет
 ВУЈИСИЋ Драгутина ДАНИЦА, медицински факултет
 ВУЈИСИЋ Милисав МИЛАН, филозофски факултет
 ВУЈИСИЋ Радомира МИОДРАГ, филозофски факултет

ВУЈИСИЋ Милић а МАТО, филозофски факултет
 ВУЈИСИЋ Душана ЈЕЛЕНА, филозофски факултет
 ВУЈИСИЋ Михаила ЛУБОМИР, филозофски факултет
 ВУЈИСИЋ Данила ДРАГАН, стоматолошки факултет
 ВУЈИСИЋ Милић а МИТАР, богословски факултет
 ВУЈИСИЋ Блажа ДУШКА, факултет орган. наука

СА ВИШОМ ШКОЛСКОМ СПРЕМОМ

ВУЈИСИЋ Рајка АЛЕКСАНДАР
 ВУЈИСИЋ Миливоја ЉИЉАНА
 ВУЈИСИЋ Светозара МИОДРАГ
 ВУЈИСИЋ Аца НАТАША
 ВУЈИСИЋ Радула МИЛОДАРКА
 ВУЈИСИЋ Момчила ДРАГУТИН
 ВУЈИСИЋ Милије ДРАГИЊА
 ВУЈИСИЋ Трипка БОЖИДАР
 ВУЈИСИЋ Михаила МИЛИЋ
 ВУЈИСИЋ Новице РАЈКО
 ВУЈИСИЋ Новице РАДОЈИЦА
 ВУЈИСИЋ Новице РАДОМАН
 ВУЈИСИЋ Новице ДУШАН
 ВУЈИСИЋ Душана БОЖИДАР
 ВУЈИСИЋ Јеврема МАРА
 ВУЈИСИЋ Глџуба СЛОБОДАН
 ВУЈИСИЋ Машана ЈАНКО
 ВУЈИСИЋ Слободана АЛЕКСАНДАР
 ВУЈИСИЋ Милић а ДАНИЈЕЛА
 ВУЈИСИЋ Борише СВЕТОЗАР
 ВУЈИСИЋ Ђура СЛАВИЦА
 ВУЈИСИЋ Вукашина ПЕТАР
 ВУЈИСИЋ Атанаска РАДМИЛА
 ВУЈИСИЋ Метра БУДИСЛАВ
 ВУЈИСИЋ Љубомира ИГОР

МАТУРАНТИ

СА ЗАВРШЕНОМ СРЕДЊОМ ШКОЛОМ У ЧЕТВОРОГОДИШЊЕМ ТРАЈАЊУ

ВУЈИСИЋ Радована МИЛУН
 ВУЈИСИЋ Милинка БЕЋИР

ВУЈИСИЋ Маркише МИЛОВАН
ВУЈИСИЋ Маринка ВЕЉКО
ВУЈИСИЋ Момчила СОЊА
ВУЈИСИЋ Милете МИЛАДИН
ВУЈИСИЋ Милић а ДАНИЛО
ВУЈИСИЋ Рада МИЛАН
ВУЈИСИЋ Вукојице ЗОРАН
ВУЈИСИЋ Милисав а ДРАГИЋ
ВУЈИСИЋ Милисав а ДРАГО
ВУЈИСИЋ Миливоја АЛЕКСАНДРА
ВУЈИСИЋ Михаила ВЛАДИСЛАВ
ВУЈИСИЋ Војислава МИЛУТИН
ВУЈИСИЋ Ђока ВЛАДО
ВУЈИСИЋ Новака БОЖИДАР
ВУЈИСИЋ Божицара НОВАК
ВУЈИСИЋ Божицара ЉИЉАНА
ВУЈИСИЋ Љуба ДРАЖЕНКА
ВУЈИСИЋ Веселина АНЂЕЛКА
ВУЈИСИЋ Јанка НЕВЕНА
ВУЈИСИЋ Велимира МИЛОРАД
ВУЈИСИЋ Милована МИЛОРАД
ВУЈИСИЋ Славка ЈЕЛЕНА
ВУЈИСИЋ Вукојице ДРАГАН
ВУЈИСИЋ Бож а ПЕРО
ВУЈИСИЋ Бож а БРАНКО
ВУЈИСИЋ Мишура ВЕЉКО
ВУЈИСИЋ Милоша ДРАГАН
ВУЈИСИЋ Сава МИЛОРАД
ВУЈИСИЋ Тодора НИКОЛА
ВУЈИСИЋ Благоја БОЈАН
ВУЈИСИЋ Владимира ЗОРИЦА
ВУЈИСИЋ Миљана ДРАГАН
ВУЈИСИЋ Сава ДРАГИША
ВУЈИСИЋ Драгише БРАНКО
ВУЈИСИЋ Светозара ЗОРАН
ВУЈИСИЋ Владимира ДРАГАН
ВУЈИСИЋ Милете ЈУЛКА
ВУЈИСИЋ Батрић а БРАНКО
ВУЈИСИЋ Бранислава ДРАГАН
ВУЈИСИЋ Драгише БРАНКА
ВУЈИСИЋ Владимира ЗОРАН
ВУЈИСИЋ Ранка ДАНКА

ВУЈИСИЋ Ранка НАДА
ВУЈИСИЋ Ранка БОЖИДАРКА
ВУЈИСИЋ Риста РАДМИЛА
ВУЈИСИЋ Миливоја ВАЛЕНТИНА
ВУЈИСИЋ Божидара ЗОРИЦА
ВУЈИСИЋ Савић а РАЈКА
ВУЈИСИЋ Риста МИРОСЛАВА
ВУЈИСИЋ Војислава СВЕТЛАНА
ВУЈИСИЋ Веселина ВЕСНА
ВУЈИСИЋ Милана РУЖА
ВУЈИСИЋ Новице АЛЕКСАНДАР
ВУЈИСИЋ Милуна НОВО
ВУЈИСИЋ Мила ВЛАДИМИР
ВУЈИСИЋ Владимира СЛАВИЦА
ВУЈИСИЋ Милић а ВОЈКА
ВУЈИСИЋ Милић а ЈЕЛИСАВКА
ВУЈИСИЋ Милић а МИЛКА
ВУЈИСИЋ Милић а КСЕНИЈА
ВУЈИСИЋ Милић а ДАНИЦА
ВУЈИСИЋ Милић а СТАНА
ВУЈИСИЋ Вељка МИОДРАГ
ВУЈИСИЋ Божидара ЗОРАН
ВУЈИСИЋ Миљана ДАРИЈА
ВУЈИСИЋ Милојице СРЕТЕН
ВУЈИСИЋ Зарије МИЛАН
ВУЈИСИЋ Гојка МИОДРАГ
ВУЈИСИЋ Милана МИЛЕНКО
ВУЈИСИЋ Радомира РАДОСЛАВ
ВУЈИСИЋ Радослава ВЕСЕЛИНКА
ВУЈИСИЋ Новака БОКО
ВУЈИСИЋ Михаила ДРАГИЋ
ВУЈИСИЋ Зека ДУШКО
ВУЈИСИЋ Радослава ВЕСЕЛИН
ВУЈИСИЋ Радослава ДУШАН
ВУЈИСИЋ Михаила РАДМИЛА
ВУЈИСИЋ Јагоша МИХАИЛО
ВУЈИСИЋ Јагоша МИЛИЦА
ВУЈИСИЋ Јагоша ЗОРИЦА
ВУЈИСИЋ Милана МИЛАНКА
ВУЈИСИЋ Радула ЉУБО
ВУЈИСИЋ Љуба ВОЈИСЛАВ
ВУЈИСИЋ Љуба СЛАВОЉУБ

ВУЈИСИЋ Божидара МИЛАНКА
ВУЈИСИЋ Новеље САЊА
ВУЈИСИЋ Веселина СВЕТЛАНА
ВУЈИСИЋ Милана МИЛАДИН
ВУЈИСИЋ Божидара МИЛАДИН
ВУЈИСИЋ Драгише ВОЈИСЛАВ
ВУЈИСИЋ Радомира ВЕСЕЛИН
ВУЈИСИЋ Слободана АЛЕКСАНДРА
ВУЈИСИЋ Слободана АНТОНИЈА
ВУЈИСИЋ Мира РАТКО
ВУЈИСИЋ Риста СТАНОЈКА
ВУЈИСИЋ Јеврема ДАНИЈЕЛА
ВУЈИСИЋ Радоша РАДУЛЕ
ВУЈИСИЋ Љубише СВЕТЛАНА
ВУЈИСИЋ Павла БРАНИСЛАВ
ВУЈИСИЋ Павла НИКОЛА
ВУЈИСИЋ Пера СПАСОЈЕ
ВУЈИСИЋ Јанка ЈЕЛЕНА
ВУЈИСИЋ Јанка ХАЈДНА
ВУЈИСИЋ Риста СТАНОЈКА
ВУЈИСИЋ Јагоша ЉУБИЦА
ВУЈИСИЋ Јанка ОГЊЕН
ВУЈИСИЋ Радисава ЧЕДО
ВУЈИСИЋ Блажа ДУШАН
ВУЈИСИЋ Бошка ПРЕДРАГ
ВУЈИСИЋ Војислава ВЕСЕЛИН
ВУЈИСИЋ Војислава ТОМАШ
ВУЈИСИЋ Борише МИОМИР
ВУЈИСИЋ Вучете РАДОМИР
ВУЈИСИЋ Радисава ВЕСЕЛИН
ВУЈИСИЋ Веселина СЛОБОДАН
ВУЈИСИЋ Веселина МИОДРАГ
ВУЈИСИЋ Божидара ЖИВКО
ВУЈИСИЋ Мијајла ВУКО
ВУЈИСИЋ Мијајла МИЛИСАВ
ВУЈИСИЋ Блажа ПРЕДРАГ
ВУЈИСИЋ Блажа МИОДРАГ
ВУЈИСИЋ Блажа ЉИЉА
ВУЈИСИЋ Блажа ДРАГАНА
ВУЈИСИЋ Павла ДЕСАНКА
ВУЈИСИЋ Радомира РАДМИЛА
ВУЈИСИЋ Миливоја СРЕТЕН

ВУЈИСИЋ Миливоја МИЛЕ
ВУЈИСИЋ Миливоја ДРАГОЉУБ
ВУЈИСИЋ Миливоја РАТКО
ВУЈИСИЋ Риста ВЛАДИМИР
ВУЈИСИЋ Душана НАДА
ВУЈИСИЋ Ђура МИХАИЛО
ВУЈИСИЋ Михаила ЗОРКА
ВУЈИСИЋ Радивоја МИЛАН
ВУЈИСИЋ Радисава РАДИВОЈЕ
ВУЈИСИЋ Радисава СЛОБОДАН

СТУДЕНТИ У ВРИЈЕМЕ ПИСАЊА КЊИГЕ НАЛАЗИЛИ СЕ НА СТУДИЈАМА

ВУЈИСИЋ Бора НИКОЛА, студент економије
ВУЈИСИЋ Душана АНА, студент економије
ВУЈИСИЋ Нова МИКИЦА, студент економије
ВУЈИСИЋ Боровоја ГОРАН, студент економије
ВУЈИСИЋ Мркоје НАТАША, студент економије
ВУЈИСИЋ Вукадина МАРИЈАНА, студент хемије
ВУЈИСИЋ Вукадина САБИНА, студент ДИФ-а
ВУЈИСИЋ Благоја БОРИС, студент грађевине
ВУЈИСИЋ Благоја ИРЕНА, студент учит. факултета
ВУЈИСИЋ Рада СЛАВКО, студент грађевине
ВУЈИСИЋ Рада ДУШКО, студент грађевине
ВУЈИСИЋ Рада БРАНА, студент пољопр. факултета
ВУЈИСИЋ Милана ДУБРАВКА, студент учит. факултета
ВУЈИСИЋ Милана ДОБРИЛА, студент правног факултета
ВУЈИСИЋ Драгутина ХЕЛЕНА, студент педагогије
ВУЈИСИЋ Милић а ДРАГАН, студент
ВУЈИСИЋ Михаила ВЕСКО, студент металургије
ВУЈИСИЋ Боровоја РАДОВАН, студент грађевине
ВУЈИСИЋ Новеље АЛЕКСАНДАР, студент агрономије
ВУЈИСИЋ Веселина ЉУБОДРАГ, студент агрономије
ВУЈИСИЋ Веселина АЛЕКСАНДРА, студент филозофије
ВУЈИСИЋ Милована МИЉАН, студент ветерине
ВУЈИСИЋ Миомира ДРАГАН, студент руд. геол. факултета
ВУЈИСИЋ Миомира ПРЕДРАГ студ. руд. геол. факултета
ВУЈИСИЋ Василија ВЛАДИМИР, студент
ВУЈИСИЋ Милорада ВЕЛИМИР, студент

ВУЈИСИЋ Милорада ИГОР, студент
ВУЈИСИЋ Мика ВЛАДИМИР, студент
ВУЈИСИЋ Миладина БРАНКО, студент економије
ВУЈИСИЋ Миладина ЛИДИЈА, студ. историје и географије
ВУЈИСИЋ Војислава МАЈДА, студент наст. факултета
ВУЈИСИЋ Божицара ЖИВКО, студент права
ВУЈИСИЋ Драгољуба МАРИЈА, студент историје умјетности
ВУЈИСИЋ Љубомира ТОМИСЛАВ, студент спољне
трговине
ВУЈИСИЋ Војислава ИВАНА, студент спољне трговине
ВУЈИСИЋ Љубомира МИЛОШ, студент спољне трговине
ВУЈИСИЋ Љубомира ЈЕЛЕНА, студент спољне трговине
ВУЈИСИЋ Љубомира ВУК, студент спољне трговине
ВУЈИСИЋ Аца АНЂЕЛА, студент

РЕКЛИ БИ МОРАЧАНИ

Ако сви комшије раскривају своје куће, раскривај и ти твоју,
Куд ће брука но на људе,
И ован у тору и образ на мјесту-не може,
Ко је властан тај је и паметан,
Не лаје куца ради села но ради себе,
Дјевојка је туђа нафака,
Не може и глава у берберници и гузица у кухињи,
Змија бјежи у трн, а одива у род,
Кога он пољуби тај се мора ошогати,
У туђној кући кнез а у својој јеж,
Добро блеји а слабо задаја,
Жена је као вода-добар слуга а зли господар,
Најгоре је кад ништа не зна а учити се не да,
Ни људима мањка, ни поганима оста,
Нико цвијет из баљеге,
Чврст ослонац ко житка баљега,
Из буњака бор нић и не може,
Ко не умије главом, плаћа гузицом,
Јутарњи просци враћају се без младе,
Код њега је скривено ко кози под реп,
И од смрти има нешто горе,
Што уста не речу ни уши не чују,
Бога се не боји, а људи се не стиди,
Пса храни не бој се, човјека храни-чувај се,
Биј се бруко докле имаш с киме,

Помози ми кад кукам, пјевати могу и сам,
Тешко стрицу од рана синовца,
Боље је поранити на посао но на молитву,
Ко не зна присмакати, зна суво јести,
Ко у сувом сједи у сувом и дроби,
Ко нема среће залуд му је благослов,
Нити гуди нит гудало вади,
Послије смрти кајања нема,
Виђи мајку па проси ђевојку,
Добре се не зна цијенити док се не изгуби,
Од зле жене и ђаво сиједи,
Рђавом прасцу и длака смета,
Ко се туђем злу радује нек' се своме нада,
Плети kotaц ђе ти је и отац,
Боже шћери да те паша узме но цигани око куће звижде,
Свако зло има своју прђију,
Ко се вареником опече тај и у млијеко дува,
Ко држи за перчин може ударати куда хоће,
У тијесном сокаку и крмку реци мехраба,
Кад моћник умре и ниједи проговоре,
Језик је брус који сабљу оштри,
Ко се жени на брзину тај се каје на тенане,
Ко прави бачву оставља чеп ђе он хоће,
Гладнога је лако угостити,
Стари коњи се не уче ковати
Ако те срећа не чека не можеш је стићи,
Нејаку братству нејака и правда,
У кога кеса у тога и бесједа,
Другачије коза брсти када је вук гледа,
Ђем се коњу не ставља ради украса но да буде послушан
Да није носа и очи би се свађале,
Моли се Богу али се ни ђаволу не замјери,
Послушну главу сабља не сијече,
Човјек умре тек кад на њега пријатељи забораве,

Зло рађење - готово суђење,
Дај ономе што проси па круну да носи,
С манитијем се бродови кушају,
Нема очевине без крчевине,
Ни свраб на свакога неће,
Стегни га пишти, пушти га-звижди,
Пиша уз вјетар,
Ће пољуби ту се рана отвара,
Кобила се ждријеби ће се пасе,
Најгори је за другога,
Неће што је за небо објешено,
Ко се туђем злу радује нек се своме нада,
Боље је бити један дан бик но сто дана крава,
Дај дјевојку ономе ако има и ред у воденици,
Босога ципеле не жуљају,
Тешко даје али радо узима,
Док се једноме не смркне другоме се не сване,
Лако му се сакрити од мене но није од самога себе,
Пијевцу, ако је умро газда није буњак,
Не прави питу онај што има, но онај што је научио,
Дукат је мали али вриједан,
Држи сироту за своју срамоту.

ЈЕДНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

ПОДАЦИ КОЈИ НЕ СМИЈУ
БИТИ ЗАБОРАВЉЕНИ

ПОДАЦИ КОЈИ НЕ СМИЈУ БИТИ ЗАБОРАВЉЕНИ

МИЛИСАВ МИШНИН (Савићев) био је ЦРНОГОРСКИ ГЛАВАР. Он је био командир ГАРДЕ у доба Петра II Петровића-Његоша, књаза Данила Петровића и књаза Николе Петровића.

МИЛИСАВ МИШНИН био је носилац САБЉЕ СЕРДАРА ЂУРА КУСОВЦА, коју му је даровао књаз Никола Петровић, рекавши му: "Држи ову сабљу великога јунака и витеза црногорскога, јер само си ти достојан да је носиш".

НАЈГЛАСИТИЈИ јунак у братству Вујисића, прије Милисава Мишнина, био је МИЛИВОЈЕ ЂУРОВ, кнез Морачки, којег је Карађорђе 1809. године даровао дугим мачем.

ПАВЛЕ МИЛИСАВЉЕВ ВУЈИСИЋ, изабран је за ПОСЛАНИКА у Првој уставној скупштини Црне Горе 1906. године (из Колашина).

ПАВЛЕ МИЛИСАВЉЕВ ВУЈИСИЋ, биран је за првог предсједника Обласног суда у Колашину.

ПАВЛЕ МИЛИСАВЉЕВ ВУЈИСИЋ, унапређен је у чин БРИГАДИРА Црногорске војске 1913. године.

ВУЈИСИЋ РАДА МИЛО, био је први братственик који је завршио високу школу. Он је крајем XIX вијека завршио ДУХОВНУ академију у Русији.

МИЛО РАДЕВ био је Ректор Богословије на Цетињу.

ВУЈИСИЋ МИЛУТИНА РАДЕ први је свештеник у братству а био је и свештеник у Пољском батаљону и са крстом у руци ишао пред батаљоном када су Поља ослобођена од Турака 1886.

године. Свештеници из нашег братства били су још: Мирко Радев и Димитрије Мићов.

ЈОВАН БЕГОВ, био је ГЛАВНИ финансијски инспектор у Министарству финансија Краљевине Југославије.

МИРКО ВУЈИСИЋ, био је посланик у Великој народној скупштини Црне Горе (из Колашина) изабрао га Одбор за уједињење Србије и Црне Горе.

ВУЈИСИЋ ТОДОРА БОЖО, радио је у дипломатији СФРЈ. Био је у амбасади СФРЈ у Москви (Русија) и Риму (Италија).

ВУЈИСИЋ МИЛИСАВА ПАВЛЕ, био је један од најбољих југословенских глумаца. За своје глумачко достигнуће добио је највећа југословенска признања и награде.

ВУЈИСИЋ МИЛОША ШПИРО, изабран је на Скупштини народних главара 1879. године, на предлог књаза Николе Петровића, за управитеља вароши Колашина.

На истој Скупштини Мато Милошев постављен је за управитеља војног складишта Црногорске војске у Колашину.

МИЛОСАВ РАДЕВ ВУЈИСИЋ, изабран је за члана Пленума НОО среза колашинског, првог сазива 1943. године.

ВУЈИСИЋИ - ПРЕДСЈЕДНИЦИ ОПШТИНА

ВУЈИСИЋ Миливоја РАДОМИР, био је предсједник општине у Прекобрђу девет година, тј. од 1932. до 1941. године, вољом народа.

ВУЈИСИЋ Радоша РАДОВАН, биран је за предсједника општине у Прекобрђу у два мандата, по једну годину, вољом народа.

ВУЈИСИЋ Максима ВЕЛИМИР, биран је за предсједника МНО у Липовској Бистрици у периоду 1944-1946. године.

ВУЈИСИЋ Велимира ДРАГАН, биран је за предсједника Скупштине општине Колашин у два мандата, тј. од 1974. до 1982. године.

ВУЈИСИЋ Велимира ДРАГАН, биран је за народног посланика у Скупштини Црне Горе - Вијећу општина у периоду од 1978. до 1982. године.

ВУЈИСИЋ Велимира ДРАГАН, биран је за народног посланика у Савезном вијећу СФРЈ у периоду 1982. до 1986. године.

ВУЈИСИЋ Велимира ДРАГАН, биран је за посланика у Вијећу удруженог рада Скупштине Црне Горе за период 1986. до 1990. године. У том истом мандату биран је за предсједника Одбора за образовање, културу и науку Скупштине Црне Горе, као и за члана Просвјетног савјета Црне Горе.

ВУЈИСИЋ др ДРАГУТИН, пуковник ЈНА, љекар-кардиолог, био је дугогодишњи начелник главне војне болнице у ЕТИОПИЈИ и лични љекар цара ХАИЛА СЕЛАСИЈА:

ВУЈИСИЋ Јакова ИВАН, мајор војске Краљевине Југославије, након капитулације Југославије, као официр, није предавао оружје окупатору, већ је формирао свој одред у Јужној Србији, и са њим штитио тамошњи народ од непријатеља. Био је познат као врло храбар и умјешан официр, па је у том одреду проглашен за ВОЈВОДУ. Као човјек од високог ауторитета засметао је тамошњим првацима - Кости Пећанцу, и др. па да би се њега ослободили, приклонили су се пријавари, позвали га, наводно на преговор ради сарадње у борби против непријатеља, издали га Њемцима који су га ухапсили, интернирали у чувени њемачки логор ДАХАУ и тамо је убијен (спаљен).

ДРАГУТИН Мирков, постављен је за помоћника министра за Народно здравље и социјалну политику Републике Босне и Херцеговине у мандату од четири године.

ВУЈИСИЋ Неђељка ПАВЛЕ, дипломирани правник,

- Био је начелник среза колашинског,
- начелник среза пећког,
- начелник среза цетињског,
- начелник среза подгоричког,
- затим судија,
- па предсједник дисциплинске финансијске комисије у банској финансијској дирекцији,

- виши финансијски савјетник у банској финансијској дирекцији,

- директор Затске банске финансијске дирекције у Подгорици.

ВУЈИСИЋ Рада МИРКО, протоколар

- Био шеф Протокола на Двору Карађорђевића, за протоколарне пријеме.

ГЛУМЦИ

ПАВЛЕ Милисављев ВУЈИСИЋ, дипломирани филозоф и дипломирани правник, један од најбољих и најталентованијих глумаца не само југословенских већ европских и шире. Са лакоћом је тумачио све улоге, од шофера до команданта. Довољно је било да текст прочита па да улоге тумачи на свој начин и по свом виђењу и да то буде изузетно изведено на задовољство свих. Такви се ријетко рађају.

ДУШАН Милисављев ВУЈИСИЋ, возач. Био је један од успјешнијих глумачких стваралаца. Глумачком стваралаштву учио се уз брата Павла, посједујући квалитете за овај "занат".

СЛИКАРИ И ДРУГИ УМЈЕТНИЦИ

ВУЈИСИЋ Благоја МОМЧИЛО, сликар

ВУЈИСИЋ Ивана ВОЈИСЛАВ, сликар, вајар и пројектант

ВУЈИСИЋ Божа Перо, сликар

ВУШСИЋ Александра БОРИС, ликовни умјетник

ВУЈИСИЋ Александра АЛЕКСАНДРА, драмски умјетник

ВУЈИСИЋ Машана ЈАНКО, вајар

ВУЈИСИЋ Данила МИРКО, вајар

ВУЈИСИЋ Владимира ДРАГАН, вајар

ПИЛОТИ

ВУЈИСИЋ Алексе ПАВИЋ, ваздухопловна војна академија

П и л о т -капетан I класе војске Краљевине Југославије

ВУЈИСИЋ Рада ГРУЈИЦД, ваздухопловна војна академија

П и л о т -мајор ЈНА

ВУЈИСИЋ Данила ВОЈО, ваздухопловна војна академија

П и л о т -мајор Војске Југославије

ПОМОРЦИ

ВУЈИСИЋ Ива ГОЈКО, официр рјечног бродарства

- Капетан-први официр рјечног бродарства у Београду
- први официр рјечног бродарства у Шведској

ВУЈИСИЋ Душана БОЖИДАР, поморац

- Капетан дуге пловидбе-први официр на броду "Југооцеаније"

ВУЈИСИЋ Вукадина ПЕТАР, поморац

- Капетан преокеанске пловидбе на бродовима Црне Горе

БРАТСТВЕНИЦИ - РУКОВОДИОЦИ

Захваљујући својој стручној спреми и радним способностима, знатан број наших братственика заузимао је високе положаје и одговорне функције у друштву које су врло одговорно и успјешно обављали и истицали се умјећем у руковођењу и управљању друштвеним предузећима и установама које су им повјераване на руковођење. Зато ћемо са задовољством поменути њихова имена.

ВУЈИСИЋ Милосава БРАНКО,

У својој радној каријери, поред осталих послова, дуго годлна је обављао и ове дужности:

- Био је технички директор и генерални директор Комбината инд. дрвета "В. Крушчић" - Мојковац, руководилац Пословног удружења шумарства и дрвне индустрије Црне Горе, шеф сектора за дрвну индустрију у Привредној комори Црне Горе, руководилац Фонда Федерације за привреду Црне Горе и виши самостални савјетник у Привредној комори Црне Горе, итд.

ВУЈИСИЋ Маркише МИЛОВАН

Био је један од успјешнијих привредних руководиоца, па су му, као таквом повјеравана бројна руководећа радна мјеста, међу којима: генерални директор "ЕЛЕКТРОБОСНА" - Јајце у БиХ, генерални директор Угоститељског предузећа "Брсково" у Бијелом Пољу, генерални директор предузећа "Кланица и хладњача" у Бијелом Пољу, директор Графичког предузећа у Иванграду, директор Графичког предузећа у Чачку, и директор предузећа "Картонажа и папир" - Владичин Хан.

ВУЈИСИЋ Милана ВУКАДИН-Вукас

Био је врло способан економиста. Нарочито је познавао послове банкарства, па су му послови из те области повјеравани на руковођење које је он успјешно обављао. Из тог разлога биран је за директора банке у Београду, за директора Југословенске банке у Штудгарду, за генералног директора међународне банке у Паризу и на више високих одговорних функција у домаћем и међународном банкарству.

ВУЈИСИЋ Сава БОРИВОЈЕ-Боро

Истакнути стручњак из области грађевинарства (из своје струке) дуго година је на челу Грађевинског предузећа "Колор" у Земуну. Захваљујући стручности и ауторитету Боро је провео на руководећем радном мјесту у овом предузећу преко три деценије. Као човјек високог ауторитета, Боривоје је два пута предлаган да буде градоначелник Општине Панчево, што он није прихватио, са изговором: "Ја нијесам политичар, ја сам стручњак".

ВУЈИСИЋ Радојице ВАСИЛИЈЕ, професор

- Директор Грађанске школе на Жабљаку

ВУЈИСИЋ Драгомира ДАРКО, дипл. економиста,

Врстан комерцијалиста спољне трговине у РМК Зеница и у спољној трговини "УНИС" - Сарајево.

ВУЈИСИЋ Миливоја БОЖИДАР, дипломирани правник,

- Предсједник Вијећа за прекршаје Скупштине општине Мојковац, директор општинских, правних и кадровских послова у руднику "Брсково" - Мојковац, директор општинских, правних и кадровских послова у Радио-телевизи Црне Горе у Подгорици, начелник службе у Републичком секретеријату за информације, савјетник у влади Црне Горе за политички систем и унутрашњу политику.

ВУЈИСИЋ Влајка БЛАГОЈЕ, професор (магистар)

Директор основне школе "Душан Кораћ" у Бијелом Пољу.

ВУЈИСИЋ Ивана ДРАГОМИР, професор

- Директор Средњошколског дома у Дрвару, Котор Вароши и Требињу, директор Основне школе "Васо Пелагић" и "Владимир Назор" у Зеници, начелник за просвјету, науку и културу у општини Зеница, главни уредник Новинско издавачке куће "Наша ријеч" - Зеница.

ВУЈИСИЋ Батрић а БЛАГОТА, дипломирани инжењер

- Технички директор и помоћник генералног директора у "Беотехни" и "Јадрану" у Београду

ВУЈИСИЋ Душана ЉУБОМИР, дипломирани економиста.

Биран је за генералног директора "Центробанке" у Београду.

ВУЈИСИЋ Јеврема ДУШАН, дипломирани правник.

Пуних тридесет година радио на бројним одговорним и руководећим радним мјестима као правник. Биран за начелника, шефа, руководиоца у многим радним организацијама, на пословима Опшних, правних и кадровских послова и правни заступник.

ВУЈИСИЋ Мила РАДЕ, економиста

- Контролор СДК у Мојковцу, руководилац комерцијално-финансијске службе у Грађевинском предузећу "Гранит" Скопље, секретар и шеф рачуноводства Основне школе "Др Јагош Вешовић" - Колашин, водио послове финансијске оперативе, књиговодства и рачуноводства у Руднику "Брсково" - Мојковац, те главни и одговорни уредник листа "Подбишће" Мојковац.

ВУЈИСИЋ Благоја СЛАВКО, филозофски факултет,

- Директор царина у Београду,
- Виши савјетник у Савезним царинама Југославије у Београду.

ВУЈИСИЋ Бошка РАДОЈЕ, дипл. економиста (магистар)

- Шеф царинске службе у Марибору и Шентиљу.

ВУЈИСИЋ Милете ДУШАН, дипломирани правник,

Познат је као врстан правник на Косову и у Србији. Биран је на врло одговорним функцијама.

- јавни тужилац за Косово и Метохију,
- судија суда Удруженог рада Србије,
- директор правне службе, Службе друштвеног књиговодства Југославије.

ВУЈИСИЋ Милете ВУКАДИН, дипломирани економиста,

- биран је за генералног директора радне организације "Трепча" у Косовској Митровици,
- за директора радне организације "Кожара" у Косовској Митровици,

- комерцијалног директора у "Југометалу",
- директора "Југометала" у Дисендорфу.

ВУЈИСИЋ Љубомира ДРАГОЉУБ, дипломирани правник,

- као дипломирани правник радио је у предузећу "Универзал"

у Београду, на врло одговорним пословима у правној служби и био правни заступник.

Сада ради као помоћник директора Општинских и правних послова у Скупштини града Београда

ВУЈИСИЋ Дмитров МИЛАН, наставник,

- биран је за директора Школе у Прокупљу,
- шеф службе за просвјету у Министарству просвјете Републике Србије.

ВУЈИСИЋ Шујин РАДОМИР, државни чиновник,

Био је један од најпопуларнијих службеника у бјелополској Јдминистрацији и руководећој структури. Обављао је бројне руководеће послове. Биран је за одборника у скупштини општине у То^ашеву, у Среском народном одбору у Бијелом Пољу, био је по^оћник директора Завода за социјално осигурање у Бијелом Пољу, редсједник Савјета за општу управу и друштвене службе у ^реском народном одбору Бијело Поље, руководилац Службе шравства и социјалне политике, члан Извршног одбора скупшгине, и др.

ВУЈИСИЋ Радисава ЧЕДО, економиста,

- директор "Косово-банке" - инвестиционе банке у Ђаковици,
- шеф службе девизних послова у "Косово-банци",
- контролор у истој банци,
- виши савјетник у банци у Ђаковици - "Косово-банци".

ВУЈИСИЋ Милана ЉУБОМИР, дипл. економиста

- Директор финансијске службе у неколико предузећа и радних организација у Београду.

ВУЈИСИЋ Митров БУДИСАВ, просвјетни радник

- био управитељ школе у Приштини,
- директор школског центра у Приштини,
- замјеник генералног директора Новинско-издавачког предузећа "Јединство" - Приштина.

ВУЈИСИЋ Владимира ДАНИЛО, дипл. економиста

- Генерални директор Текстилне индустрије Скопље, Македонија.

ВУЈИСИЋ Драгомира ЗОРАН, дипломирани грађевински инжињер

- био је шеф групе за извођење радова "Енергоинвеста" у Сарајеву и Либији,

- руководилац градилишта у Алжиру,

- главни инжињер и руководилац градилишта грађевинског предузећа у Бановић има,

- директор у предузећу "Стил", те власник предузећа "Медитеран" у Београду.

ПОШТАНСКИ ЧИНОВНИЦИ

Из нашег братства било је неколико поштанских чиновника који су обављали одговорне послове у овој служби. Међу њима били су:

ВУЈИСИЋ Пунише МИЛАДИН, директор поште Црне Горе
ВУЈИСИЋ Миливоја РАДОВАН, управник поште у
Колашину

ВУЈИСИЋ Рада МИЛОВАН, управник пошта у Србији

ВУЈИСИЋ Мата МИЉАН, управник пошта у Србији

ВУЈИСИЋ Мира РАДУЛЕ, монтер ПТТ у Колашину

ВУЈИСИЋ Маријана ЉУБО, монтер ПТТ у Мојковцу

ВУЈИСИЋ Ђока РАЈКО, управник поште на Матешеву

ВУЈИСИЋ Борише МИОМИР, директор поште у Зеници

ВУЈИСИЋ Маријана МИЛИСАВ, директор ПТТ

у Новом Саду

ВУЈИСИЋ Рада МИЛОВАН, директор ПТТ

у Александровцу

ВУЈИСИЋ Шпира КРСТО, директор ПТТ

у Косовској Митровици

ВУШСИЋ Риста МИЛАН, управник поште у Ђаковици.

БАНКАРСКИ ЧИНОВНИЦИ

Из нашег братства било је и неколико банкарских чиновника који су обављали врло одговорне и руководеће послове и то:

ВУЈИСИЋ Радисава ЧЕДО, у "Косово"банци" Ђаковића, шеф службе, виши савјетник, директор,

ВУЈИСИЋ Милана ВУКАДИН, у Југословенској банци у Београду и Минхену - шеф службе, савјетник, генерални директор,

ВУЈИСИЋ Радула ЉУБО, у СДК у Јајцу, шеф службе, виши савјетник, пом. генералног директора и генерални директор,

ВУЈИСИЋ Јагоша МИХАИЛО, комунална банка Бијело Поље, шеф службе кредитних послова, шеф службе за статистику,

ВУЈИСИЋ Мила РАДЕ, у СДК у Мојквоцу, руководиалац буџета и фондова и осталих корисника друштвених средстава, контролор СДК - Мојковац.

СПОРТСКИ АКТИВИСТИ И ФУНКЦИОНЕРИ

ВУЈИСИЋ Рада СЈТАВКО, студент грађевине

- смучар,
- одбојкаш,
- републички судија одбојке,
- председник Одбојкашког савеза Црне Горе,
- члан Олимпијског комитета-предсједништва Црне Горе...

ВУЈИСИЋ Мијајла БРАНКО, правник, уредник спортског програма РТВ Црне Горе, спортски новинар,

- биран је у више спортских форума на нивоу Републике Црне Горе и Југославије. Биран је од Општинског СИЗ, преко републичког СИЗ до Олимпијског комитета и међународних спортских организација и манифестација.

ВУЈИСИЋ Рада ДУШКО, студент грађевине

- председник ИО Одбојкашког клуба "Будућност"
- председник Скупштине одбојкашких клубова Југославије.

ВУЈИСИЋ Милана МИШО, професор ДИФ-а

- фудбалер у реп. лиги Србије,
- тренер фудбалског клуба "Прокупље",
- секретар СИЗ-а за спорт и културу Србије.

ВУЈИСИЋ Бранка НЕБОЈША, студент,

- рукометах, играо за "Будућност" - Подгорица,
- за "УНИРЕКС" и "Студентски центар",
- био омладински репрезентативац Црне Горе и Југославије у одбојци,
- савезни судија рукомета I лиге.

ВУЈИСИЋ Павла ЛАКИЋ, средњошколац,

- каратиста, вишеструки првак Црне Горе у својој категорији,

ВУЈИСИЋ Слободана АНТОНИЈА, средњошколка,

- стријелац, вишегодишњи првак Црне Горе у стрелаштву - гађању из пиштоља,

ВУЈИСИЋ Слободана АЛЕКСАНДРА, средњошколка,

- стријелац, вишегодишњи првак Црне Горе у стрелаштву - гађању из пиштоља.

ВУЈИСИЋ Милића ПЕТАР, стоматолог,

- кошаркаш, дугогодишњи играч кошарке у тимовима I лиге у Србији, Војводини и Словенији (Марибору),
- тренер кошаркашког клуба у Марибору,
- секретар СИЗ-а за спорт и културу у Марибору.

ВУЈИСИЋ Светозара САЊА, професор,

- новинар, спортски уредник и коментатор РТВ Београд,

ВУЈИСИЋ Миладина БРАНКО, студент,

- каратиста, првак Црне Горе у средњој категорији,
- као кадет III мјесто у СФРЈ,
- два пута II мјесто у средњој категорији у Црној Гори,

ВУЈИСИЋ Ивана ТУГОМИР, др геолошких наука,

- боксер клуба "Раднички" из Ниша, проглашен за АСА прве генерације домаће боксерске арене, са једним изгубљеним мечем у боксерској каријери,
- члан репрезентације Србије,
- члан репрезентације Југославије,
- савезни боксерски судија,
- функционер у БС Србије и БС Југославије.

ВУЈИСИЋ Владимира МИЛОВАН, боксер,

- боксер клуба "Јединство" - Приштина,

- првак бокса у три категорије (по узрасту) на Косову и Метохији,

- функционер у БС Косова у Приштини.

ВУЈИСИЋ Нова РАЈКО, металски радник,

- фудбалер са најдужом фудбалском каријером у Црној Гори, као играч. (Пуне двије деценије),

- фудбалер клуба "Брсково" - Мојковац, клуба "Горштак" - Колашин, "Текстилац" и "Јединства" из Бијелог Поља.

ДВАНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

НАШЕ ОДИВЕ

СА ДОБРИМ ОДИВАМА РОД СЕ ЗОРИ

Многе наше одиве су врло угледне и поносне. Много држе до себе и свога угледа, као и угледа свога рода. Труде се да их домовина уважава и цијени, да им мјесто буде завидно. Одиве, на тај начин стварају ауторитет и за себе и за свој род. Нема посла који не би урадила само да би очувале глас о себи и свом роду. Чувају своје достојанство, част и образ свекра и свекрве, ђевера и заова и јетрва. За образ све, а образ ни зашто. Није било посла тешкога који одива не би урадила за добро своје породице. Знале су да копају, да ору, косе и пласте. Да крешу лист (да листају). По тим својим радним особинама називане су и "косјераче морачке". Ништа њима није било тешко. Знале су узети и пушку и придружити се мушкој снази, ратовати, комитовати. Као мајке биле су узорне, као супруге одважне и достојанствене. Биле су за углед и знале су гдје им мјесто припада. Чувале су га као што им то и доликује.

Многе су ородиле завидан пород. Одгајиле га и подигле на понос и братству и ујчевини.

Са задовољством ћемо поменути неколико наших одива чија се имена са посебним пијететом помињу.

ПЕТРАНА ВУЈИСИЋ из Прекобрђа удала се за Луку Вешовића из Букове Пољане и са њим ородила РАДОМИРА ВЕШОВИЋА, једног од најбољих Васојевића, човјека чије ће име остати у историји племена Васојевић, ђенерала Црногорске војске и Министра војног Црне Горе.

Наша одива родила је и БОШКА БОШКОВИЋА, једног од угледнијих официра Црногорске војске и команданта са Скадра, Брегалнице, Дрине и Мојковца, а након I свјетског рата начелника колашинског округа.

Мируна Мијушкова рођена је 1894. године у Селиштима. Била је удата у Бјелопавлићима у породици Шарановића и ородила Бранка (Бања) Шарановића, једног од најугледнијих имена из области књижевности у Црној Гори.

Ђурђа Вујисић, из Селишта била је удата за Нешка Меденицу, на Црквини и са њим ородила сина СПАСОЈА, дипломираног економисту, човјека који је у својој радној каријери припадао најеминентнијим стручњацима из своје области у Црној Гори и СФРЈ.

- био је потпредсједник Извршног вијећа Црне Горе,
- директор Савезног завода за друштвено планирање,
- члан Савезног извршног вијећа Владе СФРЈ.
- предсједник Делегације СР Црне Горе у Вијећу република

и покрајина у Скупштини СФРЈ,

- потпредсједник Савезне скупштине,
- замјеник генералног директора Народне банке Југославије.

Мира Вујисић из Прекобрђа, родила је СРЂУ БОЖОВИЋА, угледног интелектуалца који је завршио правни и економски факултет и магистрирао на економским наукама.

- биран је за секретра ОК СК у Подгорици,
- за предсједника Општине у Подгорици,
- за народног посланика у скупштини Црне Горе,
- за народног посланика у Скупштини Југославије,
- за потпредсједника Скупштине Црне Горе,
- за предсједника Вијећа грађана у Скупштини Југославије
- вршио је дужности предсједника СР Југославије

СТОЈА ВУЈИСИЋ из Липова, била је удата за Бега Вујисића и са њим ородила и подигла ЈОВАНА ВУЈИСИЋА, човјека чије прси красе висока одличја међу којима и Орден Светог Саве, и бројна друга из I свјетског рата. Јован је био позната личност из области економских наука, па је као еминентни стручњак био Главни финансијски инспектор у Министарству финансија Краљевине Југославије.

ВИДА БЕГОВА из Липова, била је удата за Неђељка Перовића у Липову и са њим ородила једанаесторо дјеце, међу којима и МИЛОША, доктора географије и МИЛУНА, доктора правних наука, иначе начелника службе у Савезној влади СФРЈ, шефа у Кабинету предсједника СФРЈ, уз друге одговорне функције у Влади СФРЈ. Вида је умрла у 95-ој години 1996.

КОСА ПЕРОВА из Бијелог Потока, била је удата за Милоњу Чобелића, мајора ЈНА и са њим ородила сина МИЛОЈА, доктора медицинских наука и једног од еминентних стручњака на Војно-медицинској академији у Београду и пуковника Војске Југославије.

ВИДОСАВА ЂУРОВА из Прекобрђа, удата за Мира Перовића из Мораче и са њим ородила: ћерку МИЛКУ, дипломирани економиста и познати стручњак из области банкарства - ди-

ректор МОНТЕНЕГРОБАНКЕ Црне Горе и помоћник министра за финансије у Влади Црне Горе, и синове: Мила, дипломираног машинског инжињера и магистра из области машинства, који је био технички директор у фабрици "Радоје Дакић" у Подгорици, МИОДРАГА, професора Природно-математичког факултета, који је завршио Машински факултет и природно математички факултет и докторирао на ПМФ у Београду. Човјека чије је име познато на многим европским и америчким факултетима.

Били бисмо неправедни кад овдје не бисмо поменули и Божану Пунишину са Јабукe која је била удата за Митра Поповића и са њим ородила и подигла ЧЕТРНАЕСТОРО дјеце - ОЈСАМ СИНОВА и ШЕСТ КЋЕРИ.

Мирјана Ивова била је удата за Вуксана Милачића у Липници код Бијелог Поља и са њим ородила и подигла ДЕСЕТОРО дјеце а најмлађој кћери Олги је кумовао предсједник Југославије ЈОСИП БРОЗ ТИТО.

Захвалност од рода припада свим нашим одивама и изузетно смо на њих поносни и са поносом можемо да сажемо: да су ЖЕНСКИ ПАС а МУШКИ ГЛАС:

БРАТСТВЕНИЦИ-ПРИВАТНИ ПОСЛЕНИЦИ

У нашем братству има знатан број братственки који се баве разним пословима услужне дјелатности, било као спДлном или допунском, кроз коју су познати као врло радни и угледни посленици, као такви познати су, раније и сада:

ТОМАШ ШПИРОВ, бавио се угоститељском дјелатношћу још у доба Краљевине Југославије и имао свој угоститељски објект у Бијелом Пољу.

МИЈАИЛО БЛАГОВ, бавио се експлоатацијом шуме и преградом дрвета. Имао је своју пилану-гатер, на водени погон, дневног капацитета и до 40 м³. Запошљавао је, сезонски и до 100 радника. Бавио се извозом резане грађе на италијанско тржиште. Поред прераде дрвета, Мијаило се бавио и угоститељством - Имао је свој Ан-кафану на Јасену.

БОЖИДАР-ПУЈО Бећиров, бавио се аутопрегвозним услугама. Имао је свој возни парк теретних возила, са којим је обављао транспортне услуге. Имао је и аутосервис, као и угоститељски објект-кафић у Подгорици.

БАТРИЋ МАКСИМОВ, бавио се угоститељском дјелатношћу. Имао је свој угоститељски објект-кафану у Колашину.

БОРИВОЈЕ-БОРО РАДОВАНОВ, бави се прометом робе на мало и велико. У промету највише има тканих подозастирки - тепиха и других предмета ове врсте. Те послове обавља преко приватног предузећа "Синтелон" у Подгорици.

СЛАВКО и ДУШКО Радеви, баве се прометом мјешовите робе на мало и велико. Имају приватно предузеће са самосталном одговорношћу у "КЕРБЕР-КОМЕРЦ" које се бави: увозом, извозом, прометом робе на мало и велико, као и угоститељском дјелатношћу. У саставу овог предузећа раде: три угоститељска објекта (кафића) осам продајних објеката међу којима "ШОПИНГ-ЦЕНТАР" и два продајна објекта - самоуслуге у Будви. У овим објектима запослено је преко осамдесет радника (трговаца, угоститеља, возача, административног и рачуноводственог особља).

МИЛАН ЗАРИН, бави се аутопревозничком дјелатношћу и услугама грађевинским машинама. Ту дјелатност обавља у Колашину.

МИЛАН ДРАГИШИН, бави се разним грађевинским пословима и услугама конзерваторске природе и рестаурацијама црквених и манастирских објеката, као и изградњом свих врста грађевинско-стамбених и других објеката. Сједиште предузећа је у Подгорици.

НЕБОЈША БРАНКОВ, бави се ауто сервисним услугама. Има свој сервис у Подгорици.

ЈУЛКА МИЛЕТИНА, има приватно предузеће у Подгорици, које се бави грађевинским услужним пословима свих врста, као и пословима високоградње-стамбених објеката.

СЛОБОДАН НОВИЧИН, има приватно угоститељско предузеће на Матешеву. Бави се и аутотранспортним услужним дјелатностима, јер посједује теретна возила у приватном власништву.

ВЕСЕЛИН РАДИСАВЉЕВ, има угоститељски објекат-кафић на Јабуци у којем врши угоститељске услуге.

ВЕСЕЛИН ВОЈИНОВ има приватно грађевинско предузеће "ПИЛОТИ" у Подгорици, врши услуге и изводи грађевинске радове на подручју Црне Горе, свих врста радова у високоградњи и занатским услугама.

ВЕСЕЛИН МИРКОВ, има приватну школу за обуку и полагање возачког испита "ФОРД" у Подгорици (Аутошколу).

ВУЈИСИЋ БРАНКА ВЛАДИМИР, има апотеку "Bona fides" у Подгорици.

О НАМА

ОСОБИНЕ

У Морачи се држало много до тјелесних особина код људи: до висине, дебљине, стаса, облика лица, изгледа косе, снаге, дужине вијека, истицања у разним надметањима у витешким играма и сл.

У Морачи је увијек било, а има и данас врло крупних људи. Сматрало се да су: Вујисићи, Меденице и Лазаревић и најкрупнији. Такве људе називали су ГИГАНТИМА, па су се, сваког сабора мјерили уз припрату Манастира морачкога. По тој мјери, до сада је био највиши Брајан Мишов, кнез из Роваца. Перо Ђекин, сестрић кнеза Брајана и Шуњо Јелин Вујисић, били су мало нижи, а Дмитар Радовић, капетан морачки био је раван Брајану. Дмитар је кажу, додиривао главом свилену киту у колу свете Богородице, која је била на висини нешто више од три и по лакта, (дужина лакта рачунала се 67 цм), што је око 2,40 сантиметара.

Најснажнији човјек из братства Вујисића, па и из Мораче, био је Видо Мијушков. Он је изнио топовску цијев на планину Кукавицу у балканском рату, која је била тешка око 200 килограма.

За Шћепана Недина Перовића, прича се да је бурило од 20 ока узимао као чашу и кз њега пио воду.

По дужини вијека најдуже је живио Радован Шалетин. Он је живио дуже од 120 година. Једино је од њега дуже живио кнез Секуле Пешин Добричанин, који је живио 127 година.

120 година је живио и Јаков Гвозденов.

Мирко Бојанин, братанац Шуњов, био је познат као најљепши човјек свога времена и у братству и у Морачи, па га је Књаз Никола као најљепшег човјека и одабрао у своју гарду.

За Радована Радосављева, перјаника књаза Николе, говорило се да најдаље баца камена с рамена и скаче у даљ у гарди и међу перјаницима, као и на свим скуповима гдје су се заметале ове витешке игре.

КУМСТВО

Некада су кумства била најпопуларнији чин лијепих односа међу људима. Кумства су се склапала и из љубави и из невоље. Кумство из љубави се обављало приликом вјенчања и крштења дјете, а кумства из нужде (од невоље) када је међу људима долазило до оштрих сукоба и убистава. Да би се завађене стране измириле и опростили "крв" једна другој, крива страна је тражила опроштај нудећи кумство, долазећи са дјететом у наручју или колијевком на рамену код повријеђене стране, а у неким случајевима "крива" страна прилазила је и на кољенима (пузећи), на који начин је показивала кајање за учињено дјело. Такав чин молбе, људи су уважавали и закрвљене стране мирили. Ти опроштаји и помире остајале су као трајни добри односи међу овим породицама.

За кумове из "милоште" бирани су: прво најмилији људи, а затим, људи који су били угледни грађани, добри братственици из угледних породица. Но, било је и случајева да се за кума бира и имућан човјек, тј. кум из материјалних разлога. Међутим, кум никада није био што и "свједок" да стави потпис пред матичара и више га нема, но је остајао уз кума и у "вољи и у невољи".

Као куриозитет ове врсте када је ријеч о кумствима, својеврсни рекорд, можда и за Гинисову књигу, држи НОВО ДМИТРОВ Вујисић, учитељ из Прекобрђа. Он је у Прекобрђу, Никшићу и околини, гдје је провео радни вијек као учитељ, ИМАО ПРЕКО 100 кумстава, а стим био и најпопуларнији грађанин у Никшићу и околини.

ТАМО, АМО, ПА ОПЕТ О НАМА

У нашем братству увијек је било врло духовитих људи и шаљивција, са развијеном маштом и смислом за хумор, који су, својом духовитошћу и хумором знали забављати људе на скуповима, нарочито на ноћним сједељкама, да су многе приче и досјетке остале запамћене код народа, да се многе од њих и дан-данас, преносе с кољена на кољено и да се врло радо помињу. Многе су и у књигама записане и биће трајно сачуване од заборава, иако су изречене и прије стотинак и више година, као: "Зец и наковања", "Гаров", "Утопио се вук у сурутку", "Презимио у листу", "С јове на јову у Америку" и многе друге. У овим досјеткама и причама нарочито су предњачили потомци Кера Новова.

НИЈЕ ЛОВАЧКА

Морача, Прекобрђе, Острвица, Мрчава и предјели који гравитирају овом подручју, богом дани су за размножавање разне дивљачи. То је условило да су, мање-више, сви људи из ових крајева жељели да се баве ловом. Јер, није био у питању само хоби него и економска потреба да се баве ловом. Но и међу њима било је успјешних и мање успјешних. Али, знали су се и најбољи, који су били нафакли у томе. Међу братствендима, онима који живе у Прекобрђу, Подима, Косу, Селиштима, био је бриљантан број ловаца који су одстријелили велики број дивљачи. Као најуспјешнији помињу се: Милисав Томичин, који је имао највећи број трофеја, а за то добио и велики број признања од Ловачког савеза Црне Горе, затим: Данило Бошков, Миливоје и Божо Сганишин, Савић Андријин и други.

УЗ ЗДРАВИЦУ

У нашем братству било је доста даровитих људи, који су уз здравицу, знали да одрже интересантан говор на славама, свадбама или другим скуповима весеља. Такође, и на скуповима жалости, приликом сахрана или помена. Међу тим говорницима остали су запамћени: Јагош Вуксанов, Милосав Јоксимов, Радомир Шујин, Раде Милев и други.

ГУСЛАРИ

Велики број наших братственика знао је бројне гусларске пјесме и врло лијепо их уз гусле казивали и пјевали. То су обично радили у јесењим и зимским ноћима, на сједељкама и скуповима, послије одигране партије "коза", тј. прстена, омиљене игре код Морачана и Прекобрђана. На оваквим посијелима најрадије су слушани гуслари: Петар Јоксимов, Милосав Јоксимов, Павле Никићев, а од млађих Веселин Мирков. Премда је мали број братственика био да није знао отпјевати по неку пјесму.

ЛЕЛЕКАЧИ

Од давнина, па и данас, одлика је била знати лијепо лелекати. Чак шта више, људи су се и такмичили који ће боље и љепше срочити лелек и дирљивије изрећи о покојнику. У нашем

братству запамћен је знатан број лелекача који су умјели дивним и надахнутим ријечима да "оките" покојника, опишу његов живот, а с тим и да ублаже бол за покојником.

Међу лелекачима остали су запамћени: Милосав Јоксимов, Радомир Мигудов, Томица Томов, Милисав Томичин, Вучета Радев, Вуксан Савов и др.

ТУЖБАЛИЦЕ

И наше одиве биле су познате као добре тужбалице, па се о том њиховом дару на далеко чуло.

Међу најчувенијим тужбалицама била је Ђурђа Николина из Прекобрђа, која је имала част да приђе одру краља Александра Карађорђевића и да га отужи, након чега је од његове породице добила признање и захвалност. Поред ње, биле су добре тужбалице и Видосава Пулева, Шуја Радосављева, Сава Милева, Видосава Савићева, Зорка Мијаилова, Милка Драгишина.

МИЛИСАВ МИШНИН КРОЗ АНЕГДОТЕ*[}]

У братству Вујисића, и у цијелом Вујисином потомству, најистакнутија је личност МИЛИСАВ МИШНИН не само по јунаштву већ и по схватању и разумијевању човјека као моралне личности.

АНЕГДОТЕ из његовог четовања приказују га као мајстора за сналажење и у тешким ситуацијама. Једна каже:

"Милисав с Веком (Илинчиним) и другим неким Прекобрђа-нима напао у глухо доба ноћи на кућу Паша Мартиновића (бега колашинског) у самом граду Колашину. Провалили зид и прије него су почели изводити стоку из избе, примјетио их Пашо и оружан истрчао из куће. Веко је одмах побјегао с друштвом, јер је било непаметно примити борбу усред града, а Милисав је остао унутра под дрвеним басамацама. И док је Пашо лармао и пуцао за нападачима, Милисав је изашао из склоништа и ушао право у кућу код Пашове мајке, коју су звали НАНА. Она га примила и узела под своју заштиту. Познавао је Пашо Милисаву, па кад га је видио код мајке, зачуђено га запитао: "А шта ћеш ту, Милисаве, јадисаве?" - "Ја, ето, побјегох код Нане" - равнодушно је одговорио Милисав а Пашо објесио пушку о клин, почастии мајчиног штићеника и пријатељски га испратио из куће.

Након неколико година од тога догађаја, колашински Турци нападну на Речине и развије се крвава битка која се сврши на штету Турака. Два сина Паша Мартиновића падну у руке Милисаву Мишнина. Милисав, ријешен да Пашу и Нани врати добро које су му учинили, нареди Речињанима да не убију Пашове синове, јер он хоће да их пошаље књазу на Цетиње. Умјесто на Цетиње, Милисав пошаље Мартиновиће у Колашин и они уђу у кућу у часу најтеже родитељске жалости када су оплакивани као покојници.

Такво његово поимање човјечности узрок је погибије капетана Дмитра Радовића, који је дозволио присутнима да одузму робу

некога Турчина Покрклића, трговца из Подгорице, кога је он на вјеру довео у Морачу и издао му капетанско одобрење да своју робу прода Морачанима на скупу о покладама Великога поста. Но, када се Милисав врати својој кући, неки од Радовића забораве на капетаново одобрење, и са осталим присутнима опљачкају онога трговца до голе коже. Милисав је нашао да је тим чином повријеђено достајанство, да је омаловажен и да је његова часна ријеч, његова вјера коју је дао Турчину, изиграна и да је на тај начин нанесена срамота и племену морачком. Обузет пламеном гњева, убио је чувеног капетана, "ради образа свога и црногорскога".

Послије овог догађаја Милисав није кажњен од књаза Данила, но напротив, постављен за командира Књажеве гарде, на домену Роваца, обје Мораче, Дробњака и Васојевића.

ГРОМОВНИК ВИДО

У балканским ратовима које су водили Црногорци на подручју Метохије, да би овладали одређеним положајем, Црногорска војска је морала изнијети и поставити артиљерију на планину Кукавицу код Пећи. Како је терен био много врлетан и неприступачан војска се могла кретати само колоном по један и то врло тешко. Топовску цијев нијесу могли никако носити међусобно, а била је тешка по причању око двјеста килограма. Оцијенили су да се цијев не може никако изнијети, таман када су одлучили да одустану од ношења топа, наиђе Видо Мијушков, човјек за којег кажу да је био један од највреднијих људи у Црној Гори, па када је видио да одустају од изношења топа на Кукавицу, збаци торбак с леђа, зграби некакву кочину, подрами цијев и сам је изнесе уз оне врлети даље од пет стотина метара. Кад је изнио на мјесто гдје је требало поставити топ, бацио је цијев и рекао: "Ево ви је сад, па је окрећите куј гој оћете". Видо оде. Ту је био сердар Јанко Вукотић, гледајући га како дивовски носи топ, пришао му је и поздравио га ријечима: "Добро јутро, громовниче", и одликовао га Орденом за храброст. Видо је у том рату изгубио оба ока. Војска га је од тада називала ГРОМОВНИКОМ.

ШТА МИ ЈЕ, ДА МИ ЈЕ, БРАТ МИ ЈЕ

Био Мијаило Благов у четницима и крио се од партизана у пећинама око Сјевернице. Партизани свакодневно трагали за њим

али никако нијесу могли да му уђу у траг. Једнога дана приликом претраживања наиђу код Мијата Радошева, старијег човјека за којега су претпостављали да зна за Мијаилово склониште. Па ће један од руководиоца потјере завикати: "Је ли бре, стари, ће се крије ови Мијаило?" А, Мијат ће, истим тоном одговорити: "Кад би свако знао ће се он крије, он се не би ни крио!" Види овај да их старац не бенда и оцијени да му је Мијаило неки ближњи род, па га упита: "А, шта је теби Мијаило?" А, Мијат је, опет оштро одговорио: "Шта ми је, да ми је, брат ми је!"

Види партизанска потјера да Мијат Радошев не хаје за њих, покупе се и оду и више га нијесу питали о Мијаилу.

"ВРАЋЕ ВАМ ЈЕ РАДОЊА МУЈОВ!"

У чети Вујисића која је учествовала у српско-турском рату 1912-1913. године, у ослобођењу Скадра, био је и Радоња Мујов, који је био врло хитар момак и врло храбар ратник. У једном жестоком сукобу са непријатељем, гдје је борба вођена и ручним бомбама, у једном моменту летјела је бомба, бачена од непријатеља и у моменту када је требала да падне у заклон у којем је био и Радоња, Радоња је скочио, уздигао се изнад заклона, ухватио бомбу и повратио је на турски шанац у којем је и експлодирала и узвикнуо: "Враће вам је Радоња Мујов".

Његова хитрост и храброст остала је запамћена код његових сабораца у чети Вујисића и њихових потомака.

БЛАЖОВА ВОЈСКА

Блажо Маријанов, официр војске Краљевине Југославије, био је познат као велики четник и неустрашив јунак. Након II свјетског рата, заробљен је и осуђен на дугогодишњу робију због - краља и отацбине. Након пуштања на слободу није давао пардона никоме, па су га многи колашински руководиоци вољели "пецнути" на рачун његовог четниковања.

Једном приликом сретну се са њим неки колашински главари, па ће у пролазу, један од њих рећи: "Блажо Маријанов, како је твоја војска?" А, Блажо ће, као из пушке: "Добро! добро Богу хвала! Сва моја војска регулисала је статус борца и прима пен-

зије. Но, да вам није моје војске вама не би имао ко написати ни папир, да сељак прогна брава на пазариште!"

О овом Блажовом сусрету дуго се причало по Колашину.

ЉУТ НА КАЧАМАК

Био Маријан Ђућин неколико година у Америци, на зараду. Након повратка из Америке, многи рођаци му се ужељели, па га позову да им дође у госте. Прихвати Маријан позив и прво пође код рођака на Језерца. Они добри домаћини, велики малдари и Маријан се понада да ће ту, на трпезу бити најмање печен брав. Али рођаци спремили качамак. Истина, добро га осмочили и поставе га на трпезу. Позову Маријана, а Маријан, кад приђе и види качамак, викне: "Нећ у ви качамак, он ме оћеро у Америку!"

ШЋЕПО И СТРАЖАРИ

У токи I свјетског рата био Шћепо ратник. Као старијег човјека и учитеља, одреде Шћепу за командира страже. Пође Шћепу да обиђе стражу, али по стражарским прописима, по "одзиву" и "лозинки". Наиђе на прво стражарско мјесто и затражи од стражара да му каже "лозинку". Овај то није знао и одговори: "Не знам ти ја то. "А, који си ти - запита га Шћепу?" "Ја сам Мијат - одговори му стражар". Пође Шћепу на друго стражарско мјесто и опет затражи "лозинку". Стражар одговори право војнички. "А ко си ти?" запита га Шћепу. "Ја сам Луда". Онда им Шћепу рече: "Од ноћас, ти си Мијате Луда, а ти Луда си Мијат".

ОЗДОЉ ЗГОЂЕНА

Црногорска војска приликом повлачења са сектора Дрине ангажовала је сељаке, са волујским запрегама и коњима, да им помогне у евакуацији рањеника. Међу сељацима највише је било жена и дјевојака. Међу њима била је и једна врло лијепа дјевојка. Када су изашли на један превој према Санцаку, застали су да одморе. Ова лијепа дјевојка, пролазила је између рањеника и наиђе поред носила на којима је био Мијат Радосављев, командир чете. Он је погледа, па ће је запитати: "Оклен си ти, дјевојко?" А, она му

одговори: "Ја сам оздољ Згођена" (Из једног села поред Дрине) које се звало Згођен). А Мијат ће: "Знам да си оздољ згођена, но те питам из којег сел?"

ЗАБИЉЕЖЕНО

Сретне се професор др Јагош Вешовић са Радем Вујисићем, новинаром из Мојковца, и када су се руковали и Раде му се представио, професор Јагош је устао са столице говорећи: "Ја морам устати кад год се поздравим са неким братствеником Вујисића, у знак особитог поштовања према том братству, јер нам је ваша одива ородила и подигла најбољег Васојевића, генерала Радомира Вешовића, једног од најбољих црногорских официра и министра војног, Црне Горе!"

Из биљежнице аутора

КУМОВИ

Пође игуман МОЈСИЈЕ ЗЕЧЕВИЋ из Васојевића, на Цетиње у посјету Петру Петровићу - Његошу. Ради сваке сигурности у путу, игуман Зечевић пође преко Мораче, Роваца и Бјелопавлића према Цетињу. Када је био преко Поди (Прекобрђа) ухвати га ноћ и он сврати на конак код Петра Вујисића. Петар га домаћински прими и угости што је боље могао и умио.

Након извјесног разговора са домаћином, Мојсије види Петрову жену труиНу и рече Петру: Домаћине, ова твоја жена је благословљена и носи ти мушко дијете. Захтијевам, да дијете не крстите док се ја не вратим из Русије и да ти је будем кум. Петар тај игуманов приједлог са задовољством прихвати. Жена Петрова се породила и донесе на свијет мушко дијете. Након порођаја Петар обавијести игумана Зечевића и он дође и крсти сина Петру, и од тада су Вујисићи и Зечевићи кумови.

КУРИОЗИТЕТ

ПАВЛЕ МИЛИСАВЉЕВ, бригадир

Био је најбогатији човјек са шумским посједом у Црној Гори.

Њему су, Морачани и Ровчани 1905. године, на Врањаку и у Острвици поклонили 11.000 јелових стабала.

ШПИРО МИЛОШЕВ, официр црногорске војске

Био је један од најбогатијих посједника земље у вранешкој холини. Њему је краљ Никола Петровић, као заслужном црногорском официру, са седам синова дао комплекс земље од преко стотину рала зиратне површине. Шпиро је имао и највећи буљук оваца који је бројао преко хиљаду и петстотина мале и велике. Држао је ио пет-шест најамника (чобана и планинки), који су се, поред домаће чељади, старали о планиновању и чобанији.

ПОЈАШЊЕЊЕ

У тексту се, врло често, појављује случај, да је склопљен брак између момка и дјевојке - братственика. Истина, то се појављује између братственика - огранака гдје је сродство између брачних странака по шест и више кољена далеко. Такве бракове дозвољавао је и Црквени закон.

Ова појава склапања бракова између рођака није забиљежена само у нашем братству, већ и у многим другим већим братствима на подручју Мораче и Роваца.

Склопљених бракова између рођака у нашем братству има око четрдесетак, и то:

Код огранка Мићковића четири, код Нововића четири, код Вишњића три, код Драговића један, код Мушикића један, код Шуњевића шест, код Миливојевића три, код Миловановића два, код Цигранића три, код Перковића један, код Ачкића три, код Мишнића један, код Јелића један, код Царевића седам.

Ових појава о склапању брака између братственика, у задње вријеме је све мање, односно ти случајеви и ишчежавају.

ПОГОВОР

Не бих себи смио дозволити да будем толико дрзак и незахалан, да не кажем велико хвала свима који су ми, на било који начин помогли и пружили подршку и нарочито савјетима, да напишем ову књигу. Поред мога интензивног рада више од годину дана, не мање од тога времена, уложили су и мени и вама драги рођаци, чија имена, ни случајно нити бих смио, нити хтио заборавити и не рећи и им хвала за пружену помоћ и савјете, па ћу рећи и неколико податак о њима.

Моји искрени сарадници и савјетници, који су се побринули да се уради ово што се урадило, да се представи братственичка прошлост потомству, опише животни пут, да се отме од заборава то што се може, оно што се не би смјело заборавити, да се сачува више од четиристотине и више година пут развоја, да не зарасте у коров заборава, да се колико-толико одужимо прецима и речемо им ХВАЛА за њихову творевину што су нам оставили да их по томе помињемо, да ми, нашим насљедницима наслијеђено богатство оставимо у аманет, да чувају успомену на наше претке, да им и ми и они кажемо хвала, и обећамо да ћемо слиједити њиховим сјајним примјерима.

Имао сам срећу и изузетну част да на овом послу сарађујем са драгим и цијењеним рођацима и високим интелектуалцима, без чије помоћи и подршке не бих се ни усудио да се прихватим овог не баш малог и лаког посла. Са људима који су хтјели и знали да пруже свесрдну помоћ, са људима који у душу познају све нити и карактерне особине братства од коријена до данашњег дана.

БОЖО МИЛИВОЈЕВ, један од најугледнијих братственика, је човјек који се свим својим бићем, неколико година предао истраживању развоја нашег братства. Путовао је и до најзабаченијих мјеста у којима живе наши рођаци, разговарао са старинцима (памтишама), снимао и фотографијом и направио на стотине метара

БОЖИДАР-БОЖО МИЛИВОЈЕВ,
дипл. правник

ЦРАГОЉУБ ЉУБОВ,
дипломирани правник

магнетофонске траке разговора, а све у циљу чувања од заборава онога што се не би смјело заборавити, што се дешавало, не данас, не јуче, но кроз дуту историју развоја братства које датира више од четири и по вијека.

Трагајућ и путљагама којим су се кретали наши преци, залазио је Божо и дошао до првог богатства података и са тим допринио, да смо ипак успјели да то објединимо, срочимо и прикажемо у овој одавно жељеној књизи, о нашем братству.

Све што је о братству знао, а знао је много више од свих осталих братственика, понудио је и помогао да се то у књизи преточи и сликом и ријечју.

За такву помоћ и драгоцени допринос за писање ове књиге, мало је рећи Х в а л а.

ДРАГОЉУБ ЉУБОВ, од милоште звани Драган, не од јуче или лане, него пуну деценију потрошио је на истаживању поријекла братства Вујисића. И он је ишао такорећи и од куће до куће, од мјеста до мјеста, "циједио" сазнање сваког појединца у братству, и након дугог и мукотрпног трагања и десетогодишњег рада, дошао До података и сачинио "стабло" родослова Вујисића по огранцима (потрбушчићима). Обио је Драган, што би наш народ рекао: "и

ками и дрво да што више сазна о братству, да отме од заборава.

Овај његов рад (братственичко стабло) био нам је велика помоћ у прикупљању грађе за родослов. Био је прави путоказ који није дао да се удаљимо или негдје погријешимо код обраде података. Драган је дао велики допринос не само преко његовог ранијег истраживања и родословног "стабла" већ и личним ангажовањем за прикупљање података од наших братственика који живе у Београду, Војводини, Србији, Косову и Метохији. Пронашао је Драган и један број врло вриједних фотографија наших предака - ратника из минулих ратова, официра, барјактара, перјаника, који чине посебну вриједност у књизи.

Све у свему, Драганов допринос за стварање ове књиге о нашем братству, толико је вриједан и немјерљив да му припада заслуга не мања од било којег од нас који смо били носиоци идеје у овом, за наше братство драгоцјеном дјелу.

*ДРАГОМИР ИВАНОВ,
професор*

ДРАГОМИР ИВАНОВ, професор, иако у поодмаклим годинама, не најбољег здравственог стања и доста породичних неприлика, пружио нам је руку помоћи и дао пуну подршку на реализацији идеје о писању књиге. Ангажовао се на прикупљању података од братственика из његовог огранка "Миловановић а" које је бројно и разгранато. Поред тога, као човјек дугогодишњег искуства на новинарским и уређивачким пословима, извршио је лектуру рукописа, "очистио" га од правописних и граматичких грешака, на ком послу је радио више од мјесец дана, што је велики допринос са његове стране. Зато му дугујемо велику захвалност.

Но, да би овај наш рад угледао свјетлост дана, ваљало је обезбједити и финансијска средства, која нијесу баш мала, а која нијесмо хтјели стварати путем спонзорства, јер за нас је спонзорство, ништа друго него један модерни вид прошње, што нашој "кући" и братству не приличи.

Тај проблем смо ријешили, иако позајмицом, захваљујући др Луки и Бранки Нинковић (зету и ћерки) и синовима: Славку и Душку, на обезбјеђењу новчаних средстава и другом пружању помоћи, нарочито на врло честим путовањима колима, ради обиласка многих мјеста и посјете братственика ради прикупљања података, те и других неопходних путовања и обезбјеђења потребних средстава за друге неопходне намјене и потребе за штампање ове књиге.

И шта друго да им кажемо, ако су и моји, без велико им
х в а л а.

РАДЕ ВУЈИСИЋ

ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА

Вујисић Шује Радомир, пензионер, Бијело Поље
Вујисић Ивана Вељко, пензионер, Липово
Вујисић Ивана Драгомир, професор, Липово
Вујисић Мирка Миливоје, правник, Липово
Вујисић Маријана Блажо, пензионер, Колашин
Вујисић Новице Радојица, инжињер, Колашин
Вујисић Милуна Ново, економиста, Колашин
Вујисић Велимира Драган, професор, Колашин
Вујисић Благоја Момчило, сликар, Колашин
Вујисић Војислава Милутин-СОКОС, књижевник, Кос,
Вујисић Јеврема Душан, правник из Ср. Митровице
Вујисић Бећира Божидар-Пујо, возач, Јабука
Вујисић Томице Милисав, пензионер, Јабука
Вујисић Радисава Веселин, пензионер, Јабука
Вујисић Милосава Милисав, пензионер, Подгорица
Вујисић Станише Миливоје, пензионер из Прекобрђа
Вујисић Новице Драго, пензионер из Коса
Вујисић Радула Милорад, инжињер, Подгорица
Вујисић Шекуларец Видосава, правница из Н. Пазара
Вујисић Милете Милош, пензионер, Београд
Вујисић Митра Будисав, просвјетни радник, Приштина
Вујисић Љуба Слободан, наставник, Мојковац

РАДЕ ВУЈИСИЋ

Рођен је 1929. године у Штитарици. По струци је економиста. Поред послова које је обављао из своје стукe у банкарству, грађевинарству, школству, рударству, на врло одговорним радним мјестима, више од три и по деценије бавио се новинарством. Био је дописник и сарадник бројних листова и часописа, међу којима: дописник "Омладинског покрета", "Феријалца", "Побједе", "Просвјетног рада", "Комуниста", "Сусрета"-листа Матице исељеника Црне Горе, "Монтенегротуриста", "Удруженог рада", "Задругара"-листа ССРН БиХ, "Ослобођења"-Сарајево, "Гласника", "Зорке"-Шабац, а повремено се оглашавао и у "Политици" и "Вечерњим новинама". Био је главни и одговорни уредник листа "Подбишће"-Мојковац и скоро ТРИ деценије дописник Радио Црне Горе. Сарађивао је и са бројним илустрованим листовима, као "Дом и породица", "Наша жена", "Галаксија" и др. и са часописима: "Пољопривредни календар"-Београд, "Одзиви"-Бијело Поље, као и са "Информатором"-Загреб.

Поред новинарства бавио се и књижевношћу. До сада објавио је књиге: "Невен вене крај воде студене", "Штитарица на раскршћу вјекова", "Извор који збори", "Глогов колац".

Био је и врло активан друштвенополитички радник и биран у све форуме друштвенополитичких организација на нивоу Општине (осим органа СКЈ), као и у самоуправне органе радних организација у којима је радио.

За свој рад и стваралаштво добио је бројна друштвена признања, похвале и награде.

Члан је Савеза новинара Југославије и члан Књижевника Црне Горе.

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР.....	7
РИЈЕЧАУТОРА.....	10
ПРВО ПОГЛАВЉЕ	
Доња Морача.....	15
ДРУГО ПОГЛАВЉЕ	
Манастир Морача.....	37
ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ	
Родоначелник БОГИЋ.....	43
ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ	
Вујисић и и Перовић и.....	51
ПЕТО ПОГЛАВЉЕ	
Табеларни преглед родослова.....	85
ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ	
Потрбушчић и - огранци братства Вујисића.....	Ш
- Нововић и.....	
- Цигранић и.....	149
- Миловановић и.....	161
- Перковић и.....	181
- Ачкић и.....	189
- Вишњић и.....	199
- Миливојевић и.....	213
- Царевић и.....	235
- Мићковић и.....	257

- Шуњовић и	283
- Мишнић и	299
- Јелић и	315
- Драговић и	321
- Мушикић и	331
- Гвозденовић и	339
- Јовановић и (Перковић и)	349

СЕДМО ПОГЛАВЉЕ

Тако умиру само јунаци	363
Погинули у ратовима:	
- у рату до 1912. године	365
- у рату од 1912 до 1918. год	366
- погинули као припадници војске Краљевине Југославије	368
- у Априлском рату 1941	370
- у другом свјетском рату:	
- у партизанима	371
- у четницима	377
- у рату 1991-92. година	382
Тужна бројка наших братственика	383

ОСМО ПОГЛАВЉЕ

Наши кнезови и војводе	385

ДЕВЕТО ПОГЛАВЉЕ

Црногорски официри	393
Црногорски барјактари	394
Црногорски перјаници	394
Комити	395
Официри војске Краљевине Југославије	397
Носиоци Партизанске споменице 1941	397
Официри војске Социјалистичке Федеративне Југославије	397
Голооточки страдалници	401

ДЕСЕТО ПОГЛАВЉЕ

Прва школа у Прекобрђу	405
- наши учитељи	407
- наши књижевници и пјесници	407
- наши новинари	408
- из пера наших пјесника	409

Прозивник наших интелектуалаца	414
- доктори наука	414
- магистри наука	414
- личности са два факултета	415
- професори на факултетима	415
- дипломирани инжењери	416
- дипломирани правници	416
- дипломирани економисти	417
- завршени остали факултети	417
- са завршеном вишом школом	419
- сРАДЕ ВУЈИСИЋа завршеном средњом школом	419
- студенти на факултетима	423
Рекли би Морачани	425

ЈЕДНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

Подаци који не смију бити заборављени	429
Вујисици - предсједници општина	432
Глумци	434
Сликари и други умјетници	434
Пилоти	434
Поморци	435
Истакнути привредни руководиоци	435
Поштански чиновници	439
Банкарски чиновници	439
Спортисти активисти и функционери	440

ДВАНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

Наше одиве	443
Братственици - приватни послодавци	447
О нама из свакодневнице	449
Наша слика кроз анегдоте	453

ПОГОВОР	459

ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА	463

БИЉЕШКА О АУТОРУ	465